The Stars Shine Down
Sidney Sheldon
Copyright e 1992 Sheldon Family Limited Partnership, succesorul drepturilor şi intereselor lui Sidney Sheldon
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera

Mărire şi *decădere*
Sidney Sheldon
2016 Grup Media Litera
Editor: Vidraşcu şi fiii
Copertă: Flori Zahiu
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SHELDON, SIDNEY
Mărire şi decădere / Sidney Sheldon; trad.: Daniela Truţia – Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978 – 606 – 33 – 0460 – 6
I. Truţia, Daniela (trad.)
821.111 (73) – 31 – 135.1

SIDNEY SHELDON Mărire şi decădere
Traducere din limba engleză
Daniela Truţia

Această carte este dedicată lui Morton *Janklow, un om priceput la toate*

Stelele licăresc spre noi.
Ne privesc cum ne trăim Vieţile noastre neînsemnate şi plâng pentru noi.
Monet Nodlehs

Cartea întâi capitolul 1

Joi, 10 septembrie 1992, ora 8 p.m.

Avionul Boeing 727 se pierdea într-o mare de nori cumulus care-l aruncau de colo-colo ca pe o uriaşă pană argintie. În difuzor răsună vocea îngrijorată a pilotului:

— V-aţi prins centura de siguranţă, domnişoară Cameron?

Niciun răspuns.

— Domnişoară Cameron… Domnişoară Cameron…

Vocea pilotului o smulse din reverie.

— Da.

Gândul îi fugise la vremuri mai fericite, la locuri mai fericite.

— Sunteţi bine? În curând ar trebui să ieşim din furtuna asta.

— Sunt bine, Roger. „Poate o să avem noroc şi o să ne prăbuşim”, îşi zise Lara Cameron. Ar fi un sfârşit potrivit. Undeva, cumva, totul o luase razna. „Soarta, cugetă ea. Cu Soarta nu te poţi pune”. În ultimii ani, viaţa ei scăpase rău de sub control. Era în pericol să piardă tot. „Măcar nu mai are ce să meargă rău”, îşi zise ea cu ironie amară. „Nu mai există nimic altceva”.

Uşa carlingii se deschise şi pilotul veni în cabină. Se opri în loc o clipă ca să-şi admire pasagera. Era o femeie frumoasă, cu părul negru şi strălucitor adunat ca o cunună în jurul capului, cu un ten fără cusur, ochi inteligenţi, cenuşii, ca de pisică. După ce decolaseră din Reno îşi schimbase hainele, şi acum purta o rochie de la Scaasi, albă, cu umerii goi, care-i punea în valoare silueta zveltă şi seducătoare. La gât purta un colier cu rubine şi diamante. „Cum naiba poate rămâne atât de calmă când totul în jurul ei se prăbuşeşte?” se miră el. De o lună încoace ziarele o atacau fără cruţare.

— Funcţionează telefonul, Roger?

— Mă tem că nu, domnişoară Cameron. E mult bruiaj din pricina furtunii o să ajungem în La Guardia cam cu o

oră întârziere. îmi pare rău.

„O să întârzii la petrecerea de ziua mea”, se gândi Lara. „Toţi o să fie acolo. Două sute de invitaţi, între care însuşi vicepreşedintele Statelor Unite, guvernatorul New York-ului, primarul, staruri de la Hollywood, atleţi renumiţi şi oameni de finanţe din şase ţări”. Ea însăşi aprobase lista oaspeţilor.

Văzu cu ochii minţii Sala Mare de Bal din Cameron Piaza, unde avea loc petrecerea, candelabrele din cristal de Baccarat atârnând din tavan, prisme de lumină sclipind orbitor ca nişte diamante. Fuseseră rezervate locuri pentru două sute de persoane, la douăzeci de mese. Fiecare loc la masă era împodobit cu cele mai fine şervete de masă, cele mai fine porţelanuri, cea mai fină argintărie, pahare de cristal cu picior, iar în centrul fiecărei mese trona câte un aranjament floral cu orhidee şi frezii de culoare albă.

La ambele capete ale uriaşei săli de recepţie exista câte un bar. În mijlocul sălii era aranjat un bufet lung, cu o lebădă sculptată în gheaţă, în jurul căreia se găsea caviar de Beluga, gravlax1, creveţi, homar şi crab, alături de recipiente cu şampanie la gheaţă. La bucătărie aştepta un tort aniversar cu zece etaje. La ora asta ospătarii, supraveghetorii şi oamenii de pază deja erau la posturile lor.

În sala de bal orchestra probabil îşi ocupase locul, pregătită să-i facă pe oaspeţi să danseze până în zori, în cinstea aniversării celor patruzeci de ani ai ei. Totul era în aşteptare.

Meniul era delicios. Ea însăşi îl alesese. Pentru început *foie gras*, urmat de supă cremă de ciuperci cu o crustă delicată, file de peşte-dulgher, apoi felul principal, miel cu rozmarin şi sufleu de cartofi cu fasole franţuzească.

Fel de mâncare nordic, constând din somon crud,

marinat în sare, zahăr şi mărar (n.tr.)

Însoţit de salată verde asortată cu ulei de arahide. Apoi brânză şi struguri, iar la sfârşit, tort şi cafea.

Avea să fie o petrecere spectaculoasă. Ea îşi va ţine fruntea sus şi-şi va primi oaspeţii ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ea era Lara Cameron.

În cele din urmă, Boeingul ei privat ateriză pe aeroportul La Guardia, cu o oră şi jumătate întârziere.

Lara se întoarse spre pilot.

— Diseară zburăm înapoi la Reno, Roger.

— Mă găsiţi aici, domnişoară Cameron.

Limuzina cu şofer o aştepta la scara avionului.

— Începusem să-mi fac griji pentru dumneavoastră, domnişoară Cameron.

— Am intrat într-un nor de furtună, Max. Să mergem cât mai repede la Plaza.

— Da, domnişoară.

Lara întinse mâna după telefonul din maşină şi formă numărul lui Jerry Townsend. El făcuse toate pregătirile pentru petrecere. Lara voia să se asigure că invitaţii ei se bucurau de toată atenţia. Nu răspunse nimeni. „Probabil e în sala de bal”, se gândi Lara.

— Mai repede, Max.

— Da, domnişoară Cameron.

Priveliştea uriaşului hotel Cameron Piaza îi dădea de fiecare dată Larei un sentiment de satisfacţie pentru ceea ce crease, dar astă-seară era prea grăbită ca să se mai gândească la asta. Probabil că toată lumea o aştepta în Sala Mare de Bal.

Împinse uşa turnantă şi iuţi pasul în direcţia holului grandios. Carlos, directorul adjunct, o văzu şi veni în fugă înspre ea.

— Domnişoară Cameron…

— Mai târziu… îl opri Lara, continuându-şi drumul.

Ajunse la uşa închisă a Sălii de Bal şi se opri să-şi tragă sufletul. „Sunt pregătită să-i înfrunt, îşi spuse ea. Dădu uşa de perete, zâmbind radios şi încremeni locului, şocată. Sala era cufundată în întuneric. Puneau cumva la cale vreo surpriză? întinse mâna şi apăsă întrerupătorul din spatele uşii. O lumină incandescentă scăldă uriaşa încăpere. Înăuntru nu era nimeni. Nici ţipenie. Lara se opri în loc, năucită.

Ce naiba s-ar fi putut întâmpla cu două sute de oaspeţi? Pe invitaţii scria ora opt. Era aproape zece. Cum dispăruseră atâţia oameni pur şi simplu? Era de necrezut. Privi în jurul ei în enorma sală de bal şi un fior o străbătu din cap până în picioare. Cu un an în urmă, de ziua ei, aceeaşi sală de bal fusese plină de prieteni, muzică şi râsete. îşi amintea perfect ziua aceea…

Capitolul 2

Cu un an în urmă, agenda de întâlniri a Larei Cameron din ziua aceea nu se deosebea cu nimic de programul unei zile obişnuite.

10 septembrie 1991

5. O a.m. Fitness cu instructorul

7. O a.m. Invitaţie la TV, emisiunea Good Morning, America

7.45 a.m. Întâlnire cu bancherii japonezi

9.30 a.m. Jerry Townsend

10.30 a.m. Comitetul Executiv de Planificare

11. O a.m. Faxuri, telefoane internaţionale, e-mailuri

11.30 a.m. Şedinţă pentru probleme de şantier

12.30 a.m. şedinţă S & L

1. O p.m. Prânz – interviu pentru revista *Fortune* – Hugh Thompson

2.30 p.m. Bancherii de la Metropolitan Union

4. O p.m. Comisia de Planificare Urbanistică

5. O p.m. Întâlnire cu primarul – Grade Mansion

6.15 p.m. Şedinţă cu arhitecţii
6.30 p.m. Departamentul pentru locuinţe
7.30 p.m. Cocteil cu Grupul de investitori din Dallas
8. O p.m. Petrecerea aniversară în Sala Mare de Bal – Cameron Piaza

Când sosi Ken, antrenorul personal, Lara îl aştepta nerăbdătoare, deja îmbrăcată în costumul de fitness.

— Ai întârziat.

— Iertaţi-mă, domnişoară Cameron. N-a sunat ceasul deşteptător şi…

— Am o zi plină. Hai să începem.

— În regulă.

Timp de o jumătate de oră făcură întinderi, apoi trecură la gimnastică aerobică.

„Are corpul unei fetişcane de douăzeci şi unu de ani”, se gândi Ken. „Grozav mi-ar plăcea s-o am în patul meu”. Îi făcea plăcere să vină aici în fiecare dimineaţă, pur şi simplu ca s-o privească, să fie lângă ea. Lumea îl tot întreba cum e Lara Cameron. Răspunsul lui era mereu acelaşi: „O tipă de nota zece”.

Lara bifă fără efort toate punctele din agenda zilnică, dar în dimineaţa asta gândul ei era în altă parte.

Când, în cele din urmă, şedinţa de fitness se încheie, Ken zise:

— O să mă uit la televizor ca să vă văd la *Good Morning, America*.

— Cum?

Pentru o clipă, Lara uitase cu desăvârşire. Se tot gândea la întâlnirea cu bancherii japonezi.

— Pe mâine, domnişoară Cameron.

— Vezi să nu mai întârzii, Ken.

Lara făcu un duş, îşi schimbă hainele şi luă micul dejun constând din grepfrut, cereale şi ceai verde, singură, pe terasa apartamentului său de la ultimul etaj. După ce

termină de mâncat, se duse în birou.

Apăsă butonul interfonului, chemându-şi secretara.

— Telefoanele internaţionale le dau din birou, zise Lara. La şapte trebuie să fiu la postul ABC. Spune-i lui Max să aducă maşina.

Interviul de la Good Morning, *America* decurse foarte bine. Realizatoarea era Joan Lunden, amabilă, ca de obicei.

— Ultima oară când aţi venit la emisiune, spuse Joan Lunden, tocmai începuse construcţia celui mai înalt zgârie-nori din lume. Asta se întâmpla în urmă cu aproape patru ani.

Lara încuviinţă din cap.

— Aşa e. Construcţia Cameron Towers se va încheia anul viitor.

— Cum se simte cineva cu o poziţie ca a dumneavoastră? Cum e să realizezi toate aceste lucruri incredibile pe care le-aţi făcut şi totuşi să rămâi atât de tânără şi de frumoasă? Sunteţi un model pentru multe femei.

— Mă flataţi, râse Lara. Eu n-am timp să mă gândesc la mine ca la un model. Sunt mult prea ocupată.

— Sunteţi unul dintre cei mai de succes dezvoltatori imobiliari, un domeniu socotit de regulă a fi apanajul bărbaţilor. Cum procedaţi? De pildă, cum decideţi unde să ridicaţi o construcţie?

— Nu eu aleg locul, răspunse Lara. Locul mă alege pe mine. Merg cu maşina şi trec pe lângă un teren viran, numai că eu văd acolo cu totul altceva. Văd un bloc frumos de birouri sau un bloc de locuinţe plin de oameni care trăiesc confortabil, într-o atmosferă agreabilă. Şi încep să visez.

— După care faceţi ca aceste visuri să devină realitate. Revenim după publicitate.

Bancherii japonezi urmau să vină la opt fără un sfert.

Sosiseră de la Tokio cu o seară în urmă, şi Lara fixase întâlnirea la o oră atât de matinală anume ca ei să fie încă afectaţi de schimbarea de fus orar, după zborul de douăsprezece ore şi zece minute. Când japonezii obiectaseră, Lara replicase: „Regret, domnilor, dar mă tem că e singurul interval disponibil. Imediat după întâlnire plec în America de Sud”.

Japonezii acceptaseră, fără prea mare tragere de inimă. Erau patru la număr, mărunţei şi politicoşi, cu mintea ascuţită ca lama sabiei de samurai. Cu vreo zece ani în urmă, lumea financiară îi subestimase mult pe japonezi. Acum avea grijă să nu mai repete o asemenea greşeală.

Întâlnirea avu loc la Cameron Center, pe Avenue of Americas. Bancherii veniseră cu gând să investească o sută de milioane de dolari într-un nou complex hotelier pe care-l construia Lara. Fură invitaţi în spaţioasa sală de conferinţe. Fiecare dintre ei aducea câte un dar. Lara le mulţumi şi, la rândul ei, dărui câte ceva fiecăruia dintre ei. Dăduse indicaţii secretarei să împacheteze darurile în hârtie obişnuită, cafenie sau cenuşie. Pentru japonezi, albul simboliza moartea, iar hârtia de ambalaj în culori ţipătoare era inacceptabilă.

Asistenta Larei, Tricia, aduse ceai pentru japonezi şi cafea pentru Lara. Japonezii ar fi preferat cafea, dar erau prea politicoşi s-o spună cu glas tare. După ce-şi terminară ceaiul, Lara ceru să li se umple din nou ceştile.

Howard Keller, asociatul Larei, îşi făcu apariţia în sală. Era trecut de cincizeci de ani, palid şi slab, cu părul de culoarea nisipului şi purta un costum şifonat, de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat. Lara făcu prezentările. Keller înmână fiecăruia câte un exemplar din propunerea de investiţii.

— După cum vedeţi, domnilor, spuse Lara, deja avem

un prim angajament ipotecar. Complexul va conţine şapte sute douăzeci de camere de oaspeţi, aproximativ 2 800 de metri de spaţiu de şedinţe şi un garaj cu capacitatea de o mie de locuri…

Glasul Larei emana energie. Bancherii japonezi studiau propunerea de investiţii, străduindu-se să-şi ţină ochii deschişi.

Întâlnirea se încheie în mai puţin de două ore, cu un succes deplin. Lara învăţase de multă vreme că era mai uşor să încheie o afacere de o sută de milioane de dolari decât să încerce să împrumute cincizeci de mii.

De îndată ce plecă delegaţia japoneză, Lara se întâlni cu Jerry Townsend. Fostul agent publicitar hollywoodian, înalt şi energic, se ocupa de relaţiile publice ale firmei Cameron Enterprises.

— Interviul de azi-dimineaţă la *Good Morning, America* a fost excelent. Am primit o mulţime de telefoane.

— Cum rămâne cu *Forbes*?

— Totul e stabilit. *People* te pune pe coperta numărului de săptămâna viitoare. Ai văzut articolul din *New Yorker* despre tine? Nu-i grozav?

Lara se îndreptă spre birou.

— Nu-i rău.

— Interviul pentru *Fortune* e fixat pentru după-amiaza asta.

— L-am mutat.

El păru surprins.

— De ce?

— L-am invitat pe reporterul lor să ia prânzul aici.

— Ca să-l mai îmblânzeşti puţin?

Lara apăsă butonul interfonului.

— Vino puţin, Kathy.

— Da, domnişoară Cameron, răspunse o voce fără trup.

Lara Cameron ridică privirea.

— Asta-i tot, Jerry. Vreau ca tu şi echipa ta să vă concentraţi pe proiectul Cameron Towers.

— Deja facem…

— Să facem şi mai mult. Vreau ca fiecare ziar şi fiecare revistă să scrie despre el. Pentru numele lui Dumnezeu, va fi cea mai înaltă clădire din lume. *Din întreaga lume*! Vreau ca lumea să vorbească despre ea. Până la inaugurare, vreau ca lumea *să se roage în genunchi* să obţină acele apartamente şi magazine.

Jerry Townsend se ridică în picioare.

— Bine.

Kathy, care ocupa funcţia de director adjunct, intră în birou. Era o femeie de culoare, abia trecută de treizeci de ani, atrăgătoare şi îmbrăcată elegant.

— Ai aflat felurile lui preferate de mâncare?

— E un rafinat. îi place bucătăria franţuzească. Am sunat la Le Cirque şi l-am rugat pe Sirio să aducă un prânz pentru două persoane.

— Bine. Vom lua masa în sufrageria mea particulară.

— Aveţi idee cât va dura interviul? La 14.30 e întâlnirea din oraş cu bancherii de la Metropolitan.

— Mut-o la ora 15 şi roagă-i să vină aici.

Kathy îşi notă în agendă.

— Vreţi să vă citesc mesajele?

— Dă-i drumul.

— Fundaţia pentru copii vă invită ca oaspete de onoare pe data de 28.

— Nu. Spune-le că le mulţumesc pentru cinstea acordată… Trimite-le un cec.

— Întâlnirea a fost fixată la Tulsa, marţi la…

— Anuleaz-o.

— Sunteţi invitată la un prânz vinerea viitoare de un anume Grup al femeilor din Manhattan.

— Nu. Dacă cer bani, trimite-le un cec.

— Coaliţia pentru Alfabetizare ar dori să ţineţi un discurs la masa de prânz pe data de 4.

— Vezi dacă putem strecura asta în agendă.

— Mai sunteţi invitată de onoare la o colectare de fonduri pentru distrofia musculară, dar problema e data. Veţi fi la San Francisco.

— Trimite-le un cec.

— Soţii Srb vă invită la dineu sâmbăta viitoare.

— Încerc să-mi fac timp, răspunse Lara.

Kristian şi Deborah Srb erau amuzanţi şi foarte buni prieteni, Larei îi plăcea compania lor.

— Kathy, uită-te la mine. Câte persoane vezi?

— Poftim?

— Uită-te bine.

Kathy, îşi aţinti ochii asupra ei.

— Doar o singură persoană, domnişoară Cameron.

— Corect. Doar o singură persoană. Cum îţi imaginezi că mă pot întâlni azi cu bancherii de la Metropolitan la 14.30, cu Comisia de Planificare Urbanistică la 16, pe urmă cu primarul la 17, cu arhitecţii la 18.15, cu Departamentul pentru locuinţe la 18.30, după care să particip la cocteil la 19.30 şi la petrecerea de ziua mea la 20? Data viitoare când îmi faci programul, pune-ţi mintea la contribuţie.

— Iertaţi-mă. Aţi vrut ca eu…

— Am vrut să *gândeşti*. N-am nevoie de proşti în jurul meu. Reprogramează întâlnirea cu arhitecţii şi cu Departamentul pentru locuinţe.

— Am înţeles, răspunse Kathy fără să crâcnească.

— Ce-ţi face bebeluşul?

Întrebarea o luă pe secretară prin surprindere.

— David? E… e bine.

— Trebuie să se fi făcut mare.

— Are aproape doi ani.

— Te-ai gândit la ce şcoală să-l dai?

— Nu încă. E prea devreme să…

— Te înşeli. Dacă vrei să-l dai la o şcoală newyorkeză bună, trebuie să începi să te gândeşti la asta încă de dinainte să-l aduci pe lume.

Lara îşi notă ceva în agenda de birou.

— Îl cunosc pe directorul de la Dalton. O să aranjez să-l înscrii pe David acolo.

— Vă… mulţumesc.

Lara nu se obosi să ridice privirea.

— Asta-i tot.

— Da, domnişoară.

Kathy ieşi din birou, neştiind prea bine dacă să-şi iubească sau să-şi deteste şefa. Când venise să se angajeze la Cameron Enterprises, fusese prevenită în legătură cu Lara. „Fluturele de Fier e o adevărată scorpie”, i se spusese. „Secretarele ei nu-şi fac slujba cu calendarul, ci cu cronometrul în mână. O să te mănânce de vie”.

Kathy îşi aminti primul interviu cu şefa ei. Văzuse fotografii cu Lara Cameron în vreo şase reviste, dar niciuna din ele nu se compara cu realitatea. Femeia era de o frumuseţe care-ţi tăia răsuflarea.

Lara Cameron citise CV-ul lui Kathy, apoi ridicase privirea şi spusese:

— Ia loc, Kathy.

Avea o voce vibrantă şi senzuală. Emana o energie copleşitoare.

— Impresionant CV.

— Vă mulţumesc.

— Cât din el e adevărat?

— Poftim?

— Cele mai multe CV-uri care ajung pe biroul meu sunt baliverne. Te pricepi la ce faci?

— Mă pricep bine la ce fac, domnişoară Cameron.

— Două dintre secretarele mele tocmai şi-au dat demisia. Aici totul se petrece cu viteza fulgerului. Ce zici, poţi lucra sub presiune?

— Presupun că da.

— Aici nu-i un concurs de presupuneri. Poţi lucra sub presiune sau nu?

În acel moment, Kathy nu mai era la fel de sigură că dorea slujba.

— Da, pot.

— Bine. Te angajez de probă pentru o săptămână. Va trebui să semnezi un angajament că nu vei vorbi niciodată despre mine sau despre munca ta la Cameron Enterprises. Asta înseamnă niciun interviu, nicio carte, nimic. Tot ce se întâmplă aici e confidenţial.

— Am înţeles.

— Bine.

Aşa începuse totul cu cinci ani în urmă. În acest timp Kathy învăţase să-şi iubească, să-şi urască, să-şi admire şi să-şi dispreţuiască şefa. La început soţul ei o întrebase:

— Ei, cum arată legenda vie?

Era o întrebare dificilă.

— Este mai impresionantă în realitate, răspunsese Kathy. Şi frumoasă de pică. În viaţa mea n-am văzut om să muncească atât de mult. Dumnezeu ştie când apucă să doarmă. E o perfecţionistă, aşa că face viaţa iad tuturor celor din jur. În felul ei e un geniu. Poate fi meschină, răzbunătoare şi totodată incredibil de generoasă.

Soţul ei zâmbise.

— Cu alte cuvinte, e femeie.

Kathy îl privise şi răspunsese, fără umbră de surâs:

— Nu ştiu ce e. Uneori mă sperie.

— Ei, hai, iubito, exagerezi.

— Nu. Am convingerea că, dacă cineva ar sta în calea

Larei Cameron… ar fi în stare să-l ucidă.

Când Lara termină cu faxurile şi telefoanele internaţionale, îl chemă pe Charlie Hunter, un tânăr ambiţios care se ocupa de contabilitate.

— Vino până la mine, Charlie.

— Da, domnişoară Cameron.

Un minut mai târziu, tânărul intră în birou.

— Spuneţi, domnişoară Cameron.

— Am citit interviul pe care l-ai dat azi-dimineaţă în New *York Times*, începu Lara.

El se lumină la faţă.

— Încă nu l-am văzut. Cum e?

— Ai vorbit de Cameron Enterprises şi de unele probleme pe care le avem.

El se încruntă.

— Păi, ştiţi, probabil că reporterul a interpretat vreo afirmaţie…

— Eşti concediat.

— Cum? De ce? Eu…

— Când ţi-ai luat slujba în primire, ai semnat un angajament că nu vei da niciun fel de interviuri. îţi faci bagajele şi pleci chiar în dimineaţa asta.

— Eu… dar nu puteţi face asta. Cine o să-mi ia locul?

— Deja am aranjat, replică Lara.

Prânzul era aproape pe terminate. Reporterul de la *Fortune*, Hugh Thompson, era un bărbat energic, cu aer de intelectual, cu ochi căprui şi o privire pătrunzătoare care răzbătea din spatele ochelarilor cu rame negre de os.

— A fost o masă excelentă, declară el. Toate felurile mele preferate. Mulţumesc.

— Mă bucur că v-au plăcut.

— Nu trebuia să vă deranjaţi atât pentru mine.

— N-a fost niciun deranj, zâmbi Lara. Tata spunea întotdeauna că drumul spre inima oricui trece prin stomac.

— Şi voiaţi să ajungeţi la inima mea înainte să începem interviul?

— Întocmai, surâse Lara.

— Cu ce probleme se confruntă de fapt compania dumneavoastră?

Zâmbetul Larei se topi.

— Poftim?

— Ei, haideţi. Aşa ceva nu se poate ţine secret. Umblă zvonul că o parte dintre proprietăţile dumneavoastră

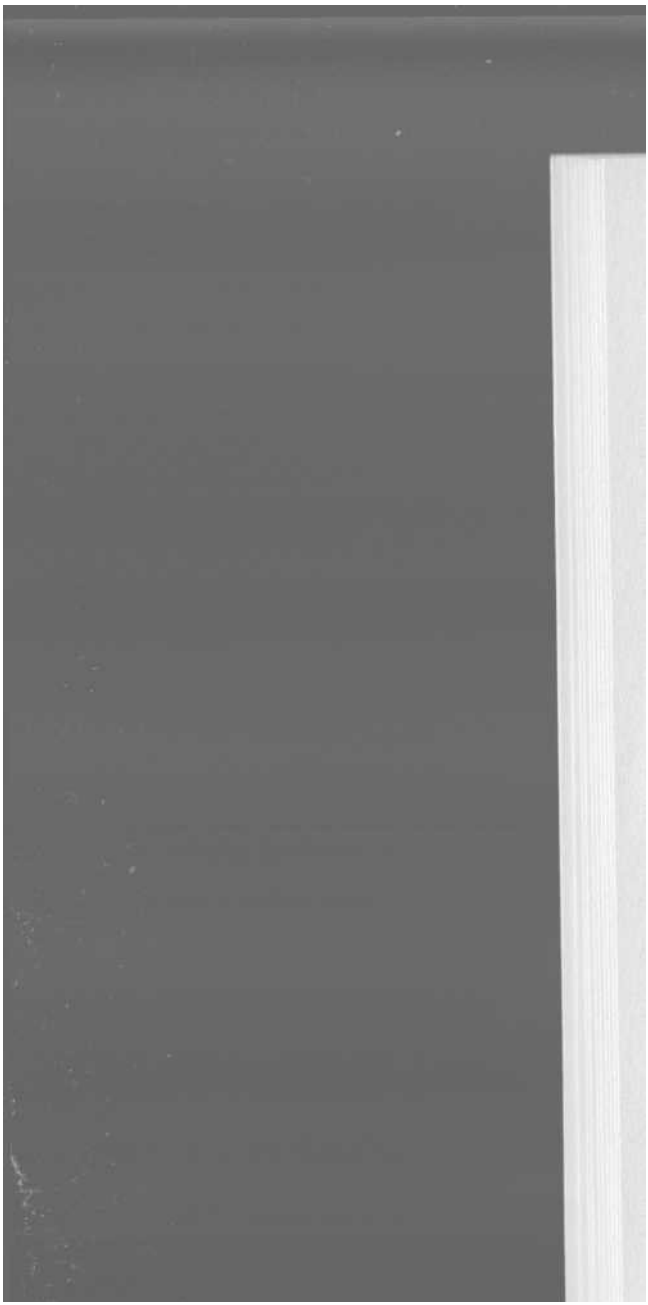

sunt în pragul falimentului din pricina plăţilor datorate pe obligaţiunile cu risc ridicat. V-aţi folosit în foarte mare măsură de influenţa dumneavoastră. Dar cum piaţa imobiliară e la pământ, Cameron Enterprises probabil s-a extins mai mult decât îi dădea mâna.

— Aşa umblă zvonul? râse Lara. Credeţi-mă, domnule Thompson, ar fi înţelept din partea dumneavoastră să nu plecaţi urechea la ce zice gura lumii. Iată ce voi face. Vă voi trimite o copie a situaţiei mele financiare, ca să punem lucrurile la punct. Corect?

— Corect. Fiindcă veni vorba, nu l-am văzut pe soţul dumneavoastră la inaugurarea noului hotel.

— Philip a ţinut mult să fie de faţă, însă, din păcate, a trebuit să plece în turneu, oftă Lara.

— Am fost la unul dintre recitalurile lui acum vreo trei ani. E un pianist excepţional. Sunteţi căsătoriţi de un an, aşa-i?

— Cel mai fericit an din viaţa mea. Sunt o femeie foarte norocoasă. Călătoresc mult, la fel şi Philip, dar când sunt departe de el îi pot asculta înregistrările, oriunde m-aş afla.

— Iar el vă poate vedea construcţiile oriunde s-ar afla, zâmbi Thompson.

— Mă flataţi, râse Lara.

— E adevărat? Aţi ridicat clădiri pe tot cuprinsul frumoasei noastre ţări. Aveţi în proprietate blocuri de apartamente, de birouri, un lanţ hotelier… Cum reuşiţi asta?

— Cu oglinzi.

— Sunteţi o enigmă.

— Zău? De ce?

— În momentul de faţă, sunteţi considerată, pe bună dreptate, cel mai de succes dezvoltator imobiliar din New York. Numele dumneavoastră apare pe jumătate din

proprietăţile imobiliare din acest oraş. Acum construiţi cel mai înalt zgârie-nori din lume. Concurenţa vă spune Fluturele de Fier. Aţi obţinut un succes răsunător într-o afacere dominată prin tradiţie de bărbaţi.

— Şi asta vă deranjează, domnule Thompson?

— Nu. Ceea ce mă deranjează, domnişoară Thompson, este că nu reuşesc să-mi dau seama cine sunteţi cu adevărat. Dacă întreb două persoane, obţin trei păreri diferite. Toată lumea recunoaşte că sunteţi un geniu în afaceri. Vreau să spun că… n-aţi picat din cer şi gata aţi dat lovitura. Ştiu multe despre echipele de constructori. Sunt oameni duri şi aspri. Cum reuşeşte o femeie ca dumneavoastră să-i ţină la respect?

Ea zâmbi.

— Nu mai *există* femei ca mine. Acum serios vorbind, pur şi simplu îi angajez pe cei mai buni şi-i plătesc foarte bine.

„E prea simplist, îşi zise Thompson. „Mult prea simplist. Adevărata poveste e cea pe care nu mi-o spune”. Decise să schimbe cursul interviului.

— Toate revistele au scris despre succesul dumneavoastră. Eu, unul, aş dori o abordare ceva mai personală. S-a vorbit prea puţin despre drumul pe care l-aţi parcurs până aici.

— Sunt foarte mândră de acest drum.

— Bravo. Atunci haideţi să vorbim despre asta. Cum v-aţi început cariera de dezvoltator imobiliar?

Lara zâmbi, şi reporterul îşi dădu seama că era un zâmbet autentic. Dintr-odată, femeia din faţa lui arăta ca o şcolăriţă.

— E ceva genetic.

— Vă referiţi la dumneavoastră?

— Mă refer la tatăl meu.

Arătă către un portret aflat pe peretele din spatele ei.

Portretul înfăţişa un bărbat frumos, cu o coamă leonină de păr alb.

— Este tatăl meu, James Hugh Cameron. Glasul i se îmblânzi. Lui îi datorez succesul meu. Am fost singură la părinţi. Mama a murit când eram foarte mică, aşa că am fost crescută de tata. Familia mea a plecat din Scoţia cu multă vreme în urmă, domnule Thompson, şi a emigrat în Glacé Bay, Noua Scoţie.

— Glacé Bay?

— Un sat de pescari de pe coasta nord-estică a Capului Breton, pe ţărmul Atlanticului. Denumit aşa de primii

exploratori francezi. Adică „Golful de Gheaţă41. Mai doriţi cafea?

— Nu, mulţumesc.

— Bunicul meu deţinea pământuri întinse în Scoţia, iar tata a cumpărat şi mai multe. Era un om foarte bogat, încă mai avem castelul nostru acolo, lângă Loch Morlich. La opt ani aveam propriul meu cal, rochiile mele erau cumpărate de la Londra, locuiam într-o casă enormă, cu mulţi servitori. Copil fiind, trăiam ca într-o poveste.

Glasul ei vibra de ecoul unor amintiri îndepărtate.

— Iarna mergeam la patinaj, vedeam meciuri de hochei, iar vara înotam în lacul Big Glacé Bay. Mergeam să dansăm la Forum şi în Grădinile Veneţiene.

Reporterul îşi nota totul cu febrilitate.

— Tata a ridicat construcţii în Edmoton, în Calgary şi în Ontario. Pentru el, imobiliarele erau un fel de joc pe care-l adora. Încă din fragedă copilărie m-a învăţat şi pe mine jocul şi am ajuns şi eu să-l îndrăgesc. Glasul ei era încărcat de pasiune. Trebuie să înţelegeţi un lucru, domnule Thompson. Ceea ce fac eu nu are nimic de-a face cu banii sau cu cărămizile şi oţelul din care se construieşte o clădire. Pentru mine contează oamenii. Pot să le ofer o

locuinţă sau un loc de muncă confortabil, un loc unde să-şi crească copiii şi să aibă o viaţă decentă. Asta era important pentru tata şi a devenit important şi pentru mine.

Hugh Thompson ridică privirea.

— Vă amintiţi de prima dumneavoastră afacere imobiliară?

Lara se aplecă în faţă.

— Bineînţeles. În ziua în care am împlinit optsprezece ani, tata m-a întrebat ce mi-aş dori ca dar de ziua mea. La Glacé Bay sosea multă lume nouă şi începuse să se aglomereze. Intuiam că oraşul avea nevoie de mai mult spaţiu locuibil. I-am spus tatii că voiam să construiesc un mic bloc de locuinţe. El mi-a făcut cadou banii necesari, iar după doi ani i-am putut restitui suma. Pe urmă am împrumutat bani de la bancă să pot ridica altă clădire. La douăzeci şi unu de ani aveam deja trei şi toate mergeau bine.

— Probabil că domnul Cameron era tare mândru de dumneavoastră.

Acelaşi zâmbet cald.

— Chiar era. El m-a numit Laja. E un vechi nume scoţian, care provine din latină. Înseamnă bine-cunoscut sau renumit. Încă de când eram mic copil tata îmi spunea mereu că într-o zi voi deveni celebră. Zâmbetul îi dispăru. Tata a murit de infarct, mult prea timpuriu. Tăcu câteva clipe. În fiecare an merg în Scoţia la mormântul lui… Mi-a fost foarte greu să rămân în casa de acolo în lipsa lui. Am decis să mă mut la Chicago. Aveam o idee legată de mici hoteluri boutique1, şi l-am convins pe un bancher din oraş să mă finanţeze. Hotelurile au fost un mare succes. Ridică din umeri. Restul, cum se zice, este istorie. Presupun că un psihiatru ar spune că n-am creat acest imperiu numai pentru mine. Într-un fel, e un tribut adus tatălui meu.

James Cameron a fost omul cel mai minunat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Probabil că aţi ţinut foarte mult la el.

— Aşa e. Şi el m-a iubit foarte mult. Un zâmbet îi flutură pe buze. Am auzit că în ziua în care m-am născut, tata a dat de băut fiecărui locuitor din Glacé Bay.

— Deci, zise Thompson, e adevărat că totul a început în Glacé Bay.

— Exact, încuviinţă Lara aproape în şoaptă. Totul a început în Glacé Bay. Acolo a început totul, în urmă cu aproape patruzeci de ani…

Capitolul 3

Glacé Bay, Noua *Scoţie*, *10 septembrie 1952*

În seara în care i se năşteau fata şi băiatul, James Cameron se găsea într-un bordel, beat mort. Era în pat, între două gemene scandinave, când Kirstie, matroana bordelului, bătu tare în uşă.

1 Hotel de lux de mici dimensiuni (n.tr.)

— James! strigă ea.

Împinse uşa şi intră.

— *Of*, *cată bătrână1*! zbieră James indignat. Chiar nu poa e omu’ s-aibe un pic de tihnă aci?

— Îmi pare rău că-ţi tai plăcerea, James. E vorba de nevastă-ta.

— Băga-mi-aş… în nevastă-mea! răcni James.

— Asta ai şi făcut, i-o întoarse Kirstie. Tocmai naşte.

— Da, şi? N-are decât. La ce ai ceva e bune femeile?

— Adineauri a sunat doctorul. A încercat cu disperare să dea de tine. Nevastă-ta se simte rău. Ai face bine să te grăbeşti.

James Cameron se săltă în capul oaselor şi se trase la marginea patului, cu privirea împăienjenită, străduindu-se să-şi limpezească mintea.

— A dracu’ muiere. Nu-mi dă pace nicio clipă. Ridică

privirea spre matroană. Bine, mă duc. Trase cu ochiul la cele două fete goale de pe pat. Da să ştii că nu-ţi plătesc pentru ăstea două.

— Lasă asta acum. Bine ai face să te întorci acasă. Matroana se întoarse către fete. Voi două veniţi cu mine.

James Cameron fusese odinioară un bărbat frumos, al cărui chip oglindea acum împlinirea unor dorinţe păcătoase. Părea puţin trecut de cincizeci de ani, deşi nu avea decât treizeci şi era administratorul unuia dintre blocurile cu chirie deţinute de Sean MacAllister, bancherul oraşului. În ultimii cinci ani, James Cameron şi soţia lui, Peggy, îşi împărţiseră treburile casei: Peggy se ocupa de curăţenie şi de gătit pentru vreo douăzeci şi cinci de chiriaşi, iar James de băutură. În fiecare vineri era sarcina lui să strângă banii de chirie de la celelalte patru blocuri de locuinţe din Glacé Bay care-i aparţineau lui MacAllister. Alt motiv, dacă mai era nevoie de vreunul, ca să iasă în oraş şi să se îmbete.

James Cameron era un om încrâncenat şi se mândrea cu încrâncenarea lui. Un ratat, convins că pentru

1 în original, replicile lui James Cameron şi ale altor imigranţi din Scoţia sunt rostite cu accent scoţian şi cuprind cuvinte în dialectul vorbit în Highlands. (n.tr.)

asta era de vină oricine altcineva în afară de el. Cu timpul ajunsese chiar să-i placă starea asta. Îl făcea să se simtă un martir. Când avea un an, ai lui părăsiseră Scoţia şi emigraseră în Glacé Bay, luând doar puţinul pe care-l putuseră duce cu ei şi, odată ajunşi aici, începuse lupta pentru supravieţuire. Tatăl lui îl dusese la muncă în mină încă de la paisprezece ani. La şaisprezece ani, James suferise o lovitură nu prea gravă la coloană, în timpul unui accident minier, după care renunţase degrabă la munca în mină. Un an mai târziu, părinţii lui muriseră într-un accident feroviar. Aşa se făcea că James Cameron ajunsese

la convingerea că nu el era răspunzător pentru aceste nenorociri şi că Soarta îi era potrivnică. Avea totuşi două mari atuuri: era extraordinar de frumos şi putea fi şarmant atunci când voia. În timpul unui weekend petrecut la Sydney, un oraş aflat în apropiere de Glacé Bay, întâlnise o tânără americană lesne de impresionat, pe nume Peggy Maxwell, venită acolo în vacanţă cu familia. Fata nu era frumoasă, în schimb familia Maxwell era foarte bogată, iar James Cameron, sărac lipit pământului. Prin urmare, sucise capul fetei, şi fata îl luase de bărbat, în ciuda sfatului dat de tatăl ei.

— Îi dau lui Peggy o zestre de cinci mii de dolari, îi spusese tatăl ei lui James. Banii ăştia îţi oferă şansa să faci ceva cu viaţa ta. îi poţi investi în imobiliare şi în cinci ani vei dubla suma. Eu am să te ajut.

Dar pe James nu-l interesa să aştepte cinci ani. Fără să întrebe pe nimeni, investise banii într-o afacere cu ulei de pisică sălbatică, împreună cu un amic, şi, două luni mai târziu, nu mai avea un sfanţ. Furios, socrul lui refuzase să-l mai ajute.

— Eşti un dobitoc, James, iar eu nu mai arunc alţi bani pe fereastră.

Căsătoria care ar fi trebuit să însemne salvarea lui James Cameron se dovedise un dezastru, fiindcă acum avea de întreţinut şi o nevastă, el însuşi neavând nicio slujbă.

Cel care-i venise în ajutor fusese Sean MacAllister. Bancherul oraşului era un om de vreo cincizeci şi cinci de ani, îndesat, plin de el, aproape obez şi înclinat să poarte veste împodobite cu lanţ de ceas greu, din aur. Venise în Glacé Bay cu douăzeci de ani în urmă, intuind de îndată oportunităţile acelui loc. Minerii şi muncitorii forestieri soseau în oraş cu nemiluita şi nu reuşeau să-şi găsească locuinţe mai acătării. MacAllister ar fi putut investi în

construirea unor locuinţe pentru ei, dar avusese un plan mai bun. Se gândise că ar fi mai ieftin să-i înghesuie în blocuri cu chirie. Doi ani mai târziu, construise un hotel şi cinci blocuri cu chirie, care erau în permanenţă pline.

Găsirea unor administratori era o problemă, munca fiind epuizantă. Treaba unui administrator era să se asigure că toate camerele erau închiriate, să supravegheze bucătăria, să se ocupe de mesele zilei şi să aibă grijă ca blocurile să fie cât de cât curate. În ce privea leafa, Sean MacAllister nu era omul care să arunce cu banii în dreapta şi în stânga.

Cum administratorul unuia dintre blocuri tocmai demisionase, MacAllister hotărâse că James Cameron ar fi omul potrivit. Din când în când, Cameron împrumutase de la bancă mici sume de bani, şi acum se apropia scadenţa. MacAllister trimisese după el.

— Am o slujbă pentru tine, îi spusese el.

— Serios?

— Ai noroc. Tocmai s-a eliberat un post grozav.

— Să lucrez la bancă, nu? îl întrebase James Cameron.

Îi surâdea ideea de a lucra într-o bancă. Acolo unde erau mulţi bani, exista întotdeauna o posibilitate ca o parte din ei să se lipească de degetele cuiva.

— Nu la bancă, îi răspunsese MacAllister. James, tu eşti un tânăr cu multă personalitate şi cred că vei fi foarte priceput în relaţiile cu oamenii. Aş vrea să te ocupi de blocul cu chirie din Cablehead Avenue.

— Poftim? Dn *bloc cu chiriei*

Dispreţul din tonul lui era evident.

— Ai nevoie de un acoperiş deasupra capului, sublimase MacAllister. Tu şi soţia ta veţi beneficia de masă şi casă gratis, plus un salariu cât de cât.

— Ce înseamnă cât de cât?

— Voi fi generos cu tine, James. Douăzeci şi cinci de dolari pe săptămână.

— Douăş'cin…?

Dacă vrei, bine, dacă nu… Mai sunt şi alţi doritori.

În cele din urmă, James nu prea avusese de ales.

— Vreau.

— Bine. Că veni vorba, în fiecare zi de luni vreau să aduni chiria de la toate celelalte blocuri şi să-mi aduci banii sâmbătă.

Când James îi dăduse lui Peggy vestea, ea se panicase.

— Dar noi habar n-avem cum se administrează un bloc, James.

— O să învăţăm. O să ne împărţim sarcinile.

Ea îl crezuse.

— Bine. O să ne descurcăm noi, răspunsese.

Şi, în felul lor, se descurcaseră.

În decursul anilor, lui James Cameron i se iviseră mai multe posibilităţi de a-şi lua o slujbă mai bună, care să-i confere demnitate şi un plus de bani, dar lui îi făcea prea mare plăcere propria ratare ca să schimbe ceva.

— De ce mi-aş bate capul? bombănea el. Când Soarta ţi-e potrivnică, nu poa' să se întâmple nimic bun.

Acum, în această seară de septembrie, îşi zicea în gândul lui: „Uite cum nu mă lasă să mă bucur în tihnă de curvele mele. S-o ia dracu' pe nevastă-mea".

Ieşi din stabilimentul lui Madam Kirstie. Afară sufla un vânt rece de septembrie.

„Mai bine să mă întăresc pentru ce necazuri m-or aştepta", decise el. Prin urmare, făcu o escală la taverna Bătrânul Marinar.

Un ceas mai târziu, pornea clătinându-se spre blocul din New Aberdeen, cea mai săracă zonă din Glacé Bay. Când în cele din urmă ajunse acasă, vreo şase vecini îl

aşteptau îngrijoraţi.

— Doctoru’ e la Peggy, îi dădu de ştire unul dintre ei. Bine ai face să te grăbeşti, măi omule.

James intră clătinându-se pe picioare în dormitorul din spate, mic şi strâmt, pe care-l împărţea cu soţia lui. Auzi în altă cameră scâncetul unui nou-născut. Peggy zăcea nemişcată pe pat. Doctorul Patrick Duncan stătea aplecat deasupra ei. Când James intră, doctorul se răsuci spre el.

— Ce se întâmplă aci? întrebă James.

Doctorul îşi îndreptă spatele şi-l măsură pe James cu o privire plină de dezgust.

— Ar fi trebuit să-ţi trimiţi nevasta să mă vadă, zise el.

— Şi să azvârl aşa cu banii? Nu face decât s-aducă un plod pe lume. Ce mare…?

— Peggy e moartă. Eu, unul, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. A născut gemeni. N-am putut salva băiatul.

— Iisuse, Doamne! gemu James Cameron. Iar mă loveşte Soarta.

— Poftim?

— Soarta. Întotdeauna mi-a fost potrivnică. Acu mi-a luat şi copilaşu. Io n-am…

O infirmieră intră în cameră, ţinând în braţe un bebeluş înfăşurat într-o pătură.

— Eetiţa dumitale, domnule Cameron.

— O *fată*? Ce dracu’ să fac io c-o fată?

Vorbea din ce în ce mai împleticit.

— Îmi faci silă, omule, zise doctorul.

Infirmiera se întoarse spre James.

— Am să rămân până mâine, să-ţi arăt cum să te îngrijeşti de ea.

James Cameron se uită la făptura mititică şi zbârcită înfofolită în pătură şi-şi zise în gând, plin de speranţă:

„Poate o să moară ş-asta”.

În primele trei săptămâni nimeni n-ar fi putut spune dacă bebeluşul va trăi sau nu. Veni şi o doică, anume s-o îngrijească. În cele din urmă, sosi şi ziua în care doctorul se dovedi în măsură să declare:

— Fetiţa dumitale va trăi. După care se uită la James Cameron şi murmură: Domnul s-o aibă în pază pe biata copilă.

— Domnule Cameron, trebuie să-i daţi fetiţei un nume, interveni şi doica.

— Mă doare-n cot cum dracu’ o s-o cheme. Daţi-i *voi* un nume.

— Ce-ar fi să-i spui Lara? E aşa un nume fru…

— Zi-i dracu’ cum vrei.

Acesta fusese botezul Larei.

În viaţa Larei nu exista nimeni care s-o îngrijească sau s-o hrănească. Blocul era locuit de oameni mult prea ocupaţi cu propria lor viaţă ca să acorde vreo atenţie fetiţei. Singura femeie din preajma ei era Bertha, zdrahoanca suedeză angajată să se ocupe de bucătărie şi de celelalte treburi.

James Cameron era decis să nu aibă nimic de-a face cu fetiţa lui. Soarta blestemată îi trăsese clapa încă o dată, lăsând copila în viaţă. Noaptea, James stătea în sufragerie cu sticla în mână, căinându-se:

— Plodu ăsta mi-a omorât nevasta şi băiatu’.

— Nu trebuie să vorbeşti aşa, James.

— Păi, aşa e. Fii-miu ar fi crescut ş-ar fi ajuns un bărbat voinic. Ar fi fost bogat şi dăştept ş-ar fi avut grijă de tac’su la bătrâneţe.

Aşa că locatarii îl lăsau să bată câmpii în continuare.

James Cameron încercă de mai multe ori să ia legătura cu Maxwell, socrul lui, nădăjduind că acesta avea să-l scape de copil, însă bătrânul era de negăsit. „Bafta

mea să nu dau nici de babacu' lu' proasta dă nevastă-mea".

Glacé Bay era un oraş de tranzit: în blocurile cu chirie era un du-te-vino permanent. Chiriaşii veneau din Franţa, China şi Ucraina. Italieni, irlandezi şi greci, tâmplări, croitori, instalatori şi cizmari. Dădeau năvală în jos de Main Street, North Street şi Water Street, în apropierea cheiului. Veneau să muncească în mine, să taie cherestea şi să pescuiască în mare. Glacé Bay era un oraş de graniţă, primitiv şi aspru. Clima era groaznică. Iernile erau grele, cu ninsori abundente care ţineau până în aprilie, iar din pricina gheţii din port, lunile aprilie şi mai erau şi ele reci şi vântoase, după care, din iulie până în octombrie ploua.

În oraş erau optsprezece blocuri cu chirie, unele dintre ele adăpostind până la şaptezeci şi doi de locatari. În blocul administrat de James Cameron locuiau douăzeci şi patru de oameni, majoritatea scoţieni.

Mărire şi *decădere*

Lara era însetată de afecţiune, chiar dacă nu ştia ce înseamnă foamea. Nu avea jucării sau păpuşi pe care să le strângă la piept, nici copii cu care să se joace. Nu-l avea decât pe taică-său. îi făcea mici daruri copilăreşti, dornică să-l mulţumească, dar el fie nu le lua în seamă, fie îşi bătea joc de ele.

La vârsta de cinci ani, îl auzi din întâmplare pe tatăl ei spunând unui locatar:

— Ştii, n-a murit copilu' care trebuie. Fii-miu era ăl dă trebuia să aibă zile.

În noaptea aceea, Lara plânse până când o fură somnul. Îl iubea nespus pe tatăl ei. Şi-l detesta la fel de mult.

La şase ani, Lara aducea cu o pictură de Keane1: doi ochi enormi pe un chip tras şi palid. În anul acela se mută în bloc un nou locatar. Numele lui era Mungo McSween şi

era o namilă de om, cât un urs.

— Cum te cheamă, micuţo?

— Lara.

— Aha. Un nume frumos pentru o fetiţă frumoasă. Ia zi, mergi la şcoală?

— La şcoală? Nu.

— Păi de ce nu?

— Nu ştiu.

— Ei, asta va trebui să aflăm.

Omul se duse întins la James Cameron.

— Am auzit că aia mică a ta nu merge la şcoală.

— La ce bun să meargă? Doar e fată. N-are nevoie de carte.

— N-ai dreptate, omule. Tre' să aibă educaţie. Tre' să-i dai o şansă în viaţă.

— Las-o baltă! se răsti James. Io n-am bani de dat aiurea.

Dar McSween nu se dădu bătut şi, în cele din urmă, ca să scape de gura lui, James Cameron încuviinţă. Măcar aşa putea să n-o mai aibă pe Lara în faţa ochilor câteva ore.

*

1 Margaret Keane, pictoriţă americană cunoscută pentru portretele ei cu ochi excesiv de mari, asemenea păpuşilor (n.tr.)

Lara era îngrozită de ideea de a merge la şcoală. Scurta ei viaţă de până atunci şi-o petrecuse într-o lume de adulţi, fără a avea de a face aproape deloc cu alţi copii.

În lunea următoare, Bertha Grăsana o duse la şcoala primară St. Anne, unde Lara fu condusă în biroul directoarei.

— Ea este Lara Cameron.

Directoarea, doamna Cummings, era o femeie între două vârste, cu păr cărunt şi mamă a trei copii. O privi cu

luare-aminte pe fetiţa îmbrăcată sărăcăcios din faţa ei.

— Lara. Ce nume frumos! exclamă ea zâmbind. Câţi ani ai, draga mea?

— Şase, răspunse Lara, abia stăpânindu-şi lacrimile.

„Copila asta este înspăimântată”, îşi zise doamna Cummings.

— Ei bine, Lara, ne bucurăm că ai venit la noi. Aici o să te distrezi de minune şi o să înveţi multe lucruri.

— Dar eu nu pot să rămân, îngăimă Lara.

— Cum aşa? De ce nu?

— Tăticului meu îi e tare dor de mine.

Era ferm hotărâtă să nu plângă.

— Atunci o să te ţinem doar câteva ore pe zi.

Lara se lăsase condusă într-o clasă plină de copii, unde fusese aşezată într-o bancă mai spre spatele sălii.

Învăţătoarea, domnişoara Terkel, scria de zor litere pe tablă.

— A de la albină, explica ea. B de la băiat. Ştie cineva un cuvânt cu C?

Din clasă se ridică o mână subţirică.

— Casă.

— Foarte bine! Dar D?

— Dulap.

— Şi E?

— Elefant.

— Foarte bine.

— Ştie cineva un cuvânt care începe cu F?

Atunci se auzi răspicat vocea Larei.

— F „t

Lara era cea mai mică din clasă, dar domnişoarei Terkel i se părea că, în multe privinţe, era cea mai vârstnică. Avea un aer nefiresc de matur.

— E un mic om mare, care aşteaptă să crească în înălţime, îi mărturisi învăţătoarea doamnei Cummings.

În prima zi, la masa de prânz, ceilalţi copii îşi luară ghiozdănelele multicolore din care scoaseră mere, prăjituri şi sandvişuri împachetate în hârtie cerată.

Nimeni nu se gândise să-i pregătească şi Larei un pacheţel cu mâncare.

— Unde-i mâncarea ta, Lara? o întrebă domnişoara Terkel.

— Nu mi-e foame, răspunse înverşunată Lara. Dimineaţă am mâncat pe săturate.

Cele mai multe fetiţe erau îmbrăcate frumos, cu fustiţe şi bluze curate. Puţinele ei rochii cadrilate şi bluzele uzate îi rămăseseră mici. Fata se duse la tatăl ei.

— Am nevoie de haine pentru şcoală, îi spuse ea.

— Asta-i acum! Află că eu n-am bani de dat. N-ai decât să-ţi iei ceva de la Armata Salvării.

— Acolo se dă de pomană, tati.

Taică-său o plesnise zdravăn peste obraz.

Copiii de la şcoală se pricepeau la jocuri de care Lara nici măcar nu auzise. Fetele aveau jucării şi păpuşi, iar unele dintre ele erau dispuse să le împartă cu ea, numai că Lara îşi dădea seama cu durere în suflet că niciuna dintre jucării nu era a ei. Şi mai era ceva. În următorii câţiva ani, Lara avu prilejul să cunoască un crâmpei dintr-o altă lume, o lume în care copiii aveau taţi şi mame care le făceau daruri, le organizau petreceri de ziua lor, îi iubeau, îi luau în braţe şi-i sărutau. Pentru prima oară, Lara începu să înţeleagă ce multe îi lipseau în viaţa ei. Iar asta o făcea să se simtă şi mai singură.

Blocul cu chirie era un altfel de şcoală. Era un mic mapamond. Lara învăţă să-şi dea seama de unde veneau chiriaşii doar după numele pe care-l purtau. Mac însemna Scoţia… Hodder şi Pyke erau din Terra Nova… Chiasson şi Aucoin erau din Franţa… Dudash şi Kosick, din Polonia. Chiriaşii erau de meserie muncitori forestieri, pescari,

mineri şi negustori. Dimineaţa obişnuiau să se adune în sufrageria spaţioasă la micul dejun, iar seara, la cină, şi discuţiile lor o fascinau pe Lara. Fiecare grup părea să aibă o limbă misterioasă numai a lui.

În Noua Scoţie erau mii de muncitori forestieri, răspândiţi în întreaga peninsulă. Cei din blocul lor miroseau a rumeguş şi a coajă de copac arsă şi vorbeau despre lucruri misterioase ca maşină de debitat aşchii, tivirea cherestelei şi degroşare.

— Anu ăsta ar trebui să facem două sute de milioane de scândură pătrată, anunţă unul dintre ei la cină.

— Cum poate o scândură să fie pătrată? întrebă Lara. Toţi izbucniră în râs.

— Măi fetiţo, o scândură pătrată e o scândură în formă de pătrat cu latura de 30 cm şi groasă de 2 cm jumătate. Când ai să fii mare şi ai să te măriţi, dacă ai să vrei să-ţi faci o casă numa din lemn, o să ai nevoie de douăşpe mii de scânduri pătrate.

— Eu n-am să mă mărit niciodată, declară Lara, jurându-şi să se ţină de cuvânt.

Pescarii erau altfel de oameni. Se înapoiau la casele lor mirosind a mare, vorbeau despre noul experiment de a cultiva stridii pe lacul Bras d'Or şi se lăudau unii faţă de alţii cât cod au prins, cât hering, scrumbie şi eglefin.

Dar locatarii care o fascinau pe Lara cel mai mult erau minerii. În Cape Breton se găseau 3.500 de mineri, care lucrau în minele din Lingan, Prince şi Phalen. Larei îi plăceau grozav numele minelor. Una se numea Jubileu, alta Ultima Şansă, alta Diamantul Negru şi alta Doamna Norocoasă.

O fascina discuţia despre munca de peste zi.

— E adevărat ce-am auzit despre Mike?

— Adevărat. Bietul de el intra în şut cu vagonetu, şi vagonetu a sărit de pe şină şi i-a zdrobit picioru'.

Nemernicu de maistru cică a fost vina lu’ Mike, că nu s-a dat mai repede deoparte, ş-acu na că i-au stins lămpaşu.

Lara era nedumerită.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că Mike mergea la muncă, îi explică unul dintre mineri. Adică intra în şut. Într-un vagonet – adică un fel de maşină care te coboară în mină. Un alt vagonet – adică un tren cu cărbuni – a sărit de pe şină şi l-a lovit.

— Şi ce înseamnă că i-au stins lămpaşu? insistă Lara.

Minerul pufni în râs.

— Când ţi se stinge lămpaşu înseamnă că ai fost dat afară.

Când împlini cincisprezece ani, Lara intră la liceul St. Michael. Era deşirată şi stângace, cu picioare lungi, părul negru şi aţos şi ochi cenuşii şi inteligenţi, care continuau să fie prea mari pentru chipul ei supt şi palid. Nimeni nu-şi dădea seama cum va fi la vârsta adultă. Era pe cale de a deveni femeie, şi înfăţişarea ei suferea o metamorfoză. Putea deveni urâtă sau frumoasă.

Pentru James Cameron, fiică-sa era urâtă.

— Ar fi bine să-l iei pe primu’ destul de dobitoc ca să te ceară, îi spuse el într-o bună zi. N-o să ai în veci o mutră cu care să închei un târg mai bun.

Lara stătea pe loc, fără un cuvânt.

— Şi să-i spui lu’ ălci că n-o să vadă nicio zestre de la mine.

Mungo McSween intră în cameră şi se opri, ascultând furios.

— Gata, fato, încheie James Cameron. Înapoi la bucătărie.

Lara se făcu nevăzută.

— De ce te porţi aşa cu fiică-ta? îl întrebă indignat McSween.

James Cameron ridică ochii spre el cu o privire împăienjenită.

— Nu-i treaba ta.

— Eşti beat.

— Ei, da. Ce altceva e de făcut aici? Dacă nu-s femei, măcar e whisky, nu?

McSween se duse la bucătărie, unde Lara spăla vase la chiuvetă. Fata plângea cu lacrimi fierbinţi. McSween o prinse în braţe.

— Nu pune la inimă, fetiţo, zise el. Vorbeşte gura fără el.

— Mă urăşte.

— Nu, nu-i adevărat.

— De când sunt nu mi-a adresat vreo vorbă bună. Nici măcar o dată în viaţa mea. Niciodată!

La asta McSween nu mai avu ce să răspundă.

Vara în Glacé Bay soseau turiştii. Veneau în maşinile lor scumpe, îmbrăcaţi în haine frumoase, făceau cumpărături pe Castle Street, luau masa la Cedar House şi Jasper's, vizitau Ingonish Beach, Cape Smoky şi Birds Islands. Erau fiinţe superioare venite dintr-o altă lume, iar Lara îi invidia şi tânjea să fugă cu ei atunci când plecau la sfârşitul verii. Dar cum?

Auzise tot soiul de poveşti despre bunicul Maxwell.

— Boşorogu' ăla nenorocit n-a vrut să mă lase să mă însor cu minunea de fiică-sa, se tot plângea James Cameron oricărui locatar era dispus să asculte. Era putred de bogat, da crezi că mi-a dat mie f un sfanţ? Nici pomeneală. Şi cu toate astea, io am avut grijă dă Peggy a lui…

Lara visa că într-o bună zi bunicul va veni s-o ia şi s-o ducă în oraşele strălucitoare despre care citise: Londra, Roma şi Paris. „Şi atunci o să am haine frumoase. Sute de rochii şi de pantofi noi".

Dar cum lunile şi anii treceau şi nu primea niciun semn, în cele din urmă Lara înţelese că nu-şi va cunoaşte niciodată bunicul. Era sortită să rămână în Glacé Bay până la sfârşitul zilelor.

Capitolul 4

Pentru un adolescent care creştea în Glacé Bay existau o mie de lucruri de făcut: jocuri de fotbal şi de hochei, patinaj şi bowling, iar vara, înot şi pescuit. Carl's Drug Store avea mare căutare după orele de şcoală. Erau şi două cinematografe, iar pentru dans exista Grădinile Veneţiene.

Lara nu avea nicio şansă să se bucure de vreunul dintre aceste lucruri. Ea se trezea în fiecare zi la ora cinci ca s-o ajute pe Bertha să pregătească micul dejun pentru chiriaşi şi să facă paturile înainte de a pleca la şcoală. După-amiaza se grăbea să ajungă acasă ca să se apuce să prepare cina. O ajuta pe Bertha la servit, iar după cină strângea masa, spăla şi ştergea vasele.

Bucătăria blocului servea câteva feluri de mâncare scoţiene foarte apreciate: *howtowdie* şi *hairst bree*, *cabbieclaw* şi *skirlie*. La mare căutare era Black Bun, un amestec condimentat învelit într-un aluat nedospit făcut dintr-un sfert de kilogram de făină.

Conversaţia scoţienilor la cină aducea în mintea Larei imaginea vie a ţinutului Highlands. Strămoşii ei veniseră din Highlands, şi poveştile despre aceste locuri erau singurele care îi dădeau Larei sentimentul că aparţine de ceva. Locatarii vorbeau despre Great Glen, unde se găseau Loch Ness, Lochy şi Linnhe, şi despre insulele stâncoase din largul coastei.

În sufragerie se găsea un pian uzat şi uneori seara, după cină, vreo şase chiriaşi se adunau în jurul lui şi cântau cântece de acasă: Armie Laurie, *Comin Through the Rye*, *The Hills of Home* şi *The Bonnie Banks* O *Loch*

Lommond.

O dată pe an în oraş se organiza o paradă, şi toţi scoţienii din Glacé Bay arborau cu mândrie kilturile sau tartanele şi defilau prin oraş în sunetul strident al cimpoaielor.

— De ce poartă bărbaţii fuste? îl întrebase o dată Lara pe Mungo McSween.

El se încruntase.

— Nu-s fuste, fetiţo, sunt kilturi. Străbunii noştri le-au creat cu multă vreme în urmă. În Highlands, stofa de lână acoperea corpul bărbatului şi-l ferea de frigul năprasnic, însă îi lăsa picioarele libere ca să poată alerga peste câmpurile de iarbă neagră şi turbă să scape de duşmani. Noaptea, dacă se găsea sub cerul liber, toată stofa asta lungă îi ţinea loc de pat şi cort.

Pentru Lara, numele locurilor din Scoţia erau melodioase ca o poezie. Auzea denumiri ca Breadalbane.

Glenfinnan, Kilbride, Kilninver şi Kilmichael. Lara află că termenul „kil” denumea chilia unui călugăr din timpuri medievale. Dacă un nume începea cu „inver” sau „aber”, asta însemna că satul se găsea la gurile unui râu. Dacă începea cu „strath”, era într-o vale. „Bad” însemna că satul se afla într-un crâng.

În fiecare seară, la cină, se iscau dispute aprinse. Scoţienii se certau din orice. Strămoşii lor aparţinuseră unor clanuri mândre, şi ei încă îşi apărau cu înverşunare istoria.

— Neamul Bruce a adus pe lume laşi. Au făcut sluj la engleji, târându-se pe jos ca potăile.

— Habar n-ai ce vorbeşti, Ian, ca de obicei. Însuşi marele Bruce a ţinut piept englejilor. Ăi de-au făcut sluj au fost din neamul Stuart.

— Of, că prost mai eşti, iar clanul tău se trage dintr-un şir lung de proşti.

Spiritele se încingeau şi mai mult.

— Ştii tu de ce are nevoie Scoţia? De conducători mari ca Robert al Doilea. Ăla chiar a fost cineva. E drept că a zămislit douăş'unu de plozi?

— E drept, da juma din ei era bastarzi!

Şi astfel se ivea un nou motiv de sfadă.

Larei nu-i venea să creadă că se ciondăneau pentru întâmplări petrecute cu peste şase sute de ani în urmă.

— Să nu-ţi faci griji, fetiţo, îi spunea Mungo McSween. Scoţianu începe să se certe şi într-o casă pustie.

Un anume poem de Walter Scott aprinsese imaginaţia Larei:

Oh, tânărul Lochinvar vine dinspre apus

Cât e Graniţa de mare, armăsarul lui e cel mai sprinten

Şi n-are altă armă decât o spadă lată pe cinste

A călărit neînarmat, a călărit singur

Atât de credincios în dragoste şi neînfricat în luptă.

Nicicând n-a fost un cavaler ca tânărul Lochinvar.

Şi acest frumos poem continua să relateze cum Lochinvar îşi risca viaţa ca să-şi salveze iubita, silită să se mărite cu alt bărbat.

Atât de curajos în iubire, atât de vajnic în luptă.

Aţi auzit vreodată de un viteaz ca tânărul Lochinvar?

„Într-o bună zi", îşi spunea Lara, „un frumos Lochinvar va veni să mă salveze şi pe mine".

Într-o zi, când Lara muncea la bucătărie, văzu într-o revistă o reclamă care făcu să i se taie respiraţia. Reclama înfăţişa un tânăr înalt şi frumos, blond, îmbrăcat elegant în frac şi cu papion la gât. Avea ochi albaştri, un zâmbet cald şi arăta din cap până în picioare ca un prinţ. „Aşa va fi şi Lochinvar al meu", se gândi ea. „Este undeva în lume şi mă caută. Va veni şi mă va lua de aici. Eu voi fi la bucătărie spălând vase, şi el va veni prin spatele meu, mă va înlănţui

cu braţele şi-mi va şopti: «Pot să te ajut?» Eu am să mă întorc şi am să mă uit în ochii lui şi o să-i răspund: «Ştii să ştergi vasele?»”.

— Ce să ştiu? se auzi glasul Berthei.

Lara se întoarse brusc. Bertha stătea în spatele ei. Nu-şi dăduse seama că vorbise cu voce tare.

— Nimic, răspunse ea, îmbujorându-se la faţă.

Pentru Lara, cele mai fascinante conversaţii de la cină erau cele despre bine-cunoscutele evacuări din Highlands. Le auzise de zeci de ori, dar tot nu se sătura ascultându-le.

— Mai povesteşte-mi o dată, ceru ea.

Şi Mungo McSween nu se lăsa prea mult rugat…

Păi, totu’ a început în 1792 şi a ţinut mai mult de şaij’ de ani. La început i-au zis *Bliadhna nan Co-arach* – adică Anu Oii. Proprietarii de pământ din Highlands hotărâseră că pământurile lor vor fi mai profitabile ca păşuni pentru cu oi decât date în arendă fermierilor. Aşadar, au adus turme întregi în Highlands şi au văzut că oile supravieţuiau iernilor geroase. Aşa au început evacuările. Alarma se dădea cu strigătul Mo thruaighe *ori a thir*, *tha n caoraich mhor a teachd*! Adică: „Vai ţie, pământule, vin turmele nesfârşite! ** La început au fost o sută de oi, pe urmă o mie, pe urmă zece mii. O blestemată de invazie. Lorzii au văzut în păşuni o bogăţie fără seamăn, dar mai întâi trebuiau să se descotorosească40

de arendaşi. Soldaţii mergeau în câte un sat şi dădeau oamenilor şase ore ca să-şi ia lucrurile şi vitele şi să plece. Însă recoltele trebuiau lăsate pe loc. Pe urmă soldaţii ardeau colibele, ştergându-le de pe faţa pământului. Mai bine de un sfert de milion de bărbaţi, femei şi copii au fost siliţi să-şi lase casele şi au fost alungaţi până la ţărmul mării.

— Dar cum puteau să-i alunge de pe pământurile lor?

— Ei, vezi tu, pământurile nu fuseseră niciodată ale lor. Oamenii luau în folosinţă de la lord câte un acru, doi, dar pământul nu era al lor. Plăteau o taxă în bunuri sau în muncă, să poată lucra pământul, să cultive te miri ce şi să crească vreo câteva vite.

— Ce se întâmpla dacă oamenii nu voiau să plece? întrebă Lara cu sufletul la gură.

— Bătrânii care n-au plecat la timp au ars odată cu casele lor. Lorzii au fost necruţători. Oh, au fost vremuri teribile. Oamenii n-aveau ce pune în gură. Au izbucnit holera şi alte molime, care s-au întins cât ai clipi.

— Groaznic, spuse Lara.

— Aşa e, fetiţo. Oamenii trăiau din mai nimic, pâine şi terci de ovăz, când îl puteau avea şi pe ăsta. Da un lucru n-au putut lorzii să le ia scoţienilor din Highlands: mândria. S-au luptat cu încrâncenare. Zile întregi după ce casele arseseră, oamenii rămaşi fără adăpost au rămas în văile lor din munţi, încercând să salveze din ruine ce se mai putea. îşi acopereau capul cu bucăţi de pânză, ca să-i ferească de ploaie. Stră-străbunicu meu şi stră-străbunica mea au trecut prin asta şi au suferit mult. E parte din istoria noastră şi-i înscrisă cu fieru roşu în inimile noastre.

Lara parcă şi vedea miile de oameni amărâţi şi disperaţi, lipsiţi de tot ce avuseseră pe lume şi năuciţi de ce li se întâmplase. Parcă auzea plânsetul celor care-şi jeleau soarta şi ţipetele îngrozite ale copiilor.

— Până la urmă, ce s-a întâmplat cu oamenii? întrebă Lara.

— Au plecat spre alte ţinuturi, pe corăbii care s-au dovedit capcane ale morţii. Pasagerii înghesuiţi la bordul lor au murit de friguri şi dizenterie. Uneori corabia era prinsă de o furtună care-i întârzia cu săptămânile, aşa că rămâneau fără de-a le gurii. Numa cei puternici mai erau în viaţă când corăbiile au ajuns în Canada. Da odată ajunşi

acolo, au putut avea ceva ce nu avuseseră niciodată.

— Un pământ al lor, spuse Lara.

— Aşa e, fetiţo.

„Într-o bună zi", îşi zise cu înverşunare Lara, „o să am şi eu pământul meu, şi nimeni n-o să mi-l poată lua".

Într-o seară, pe la începutul lui iulie, pe când era în pat cu una dintre târfele de la bordelul lui Madam Kirstie, James Cameron făcu infarct. Era beat criţă şi, când se rostogoli la pământ, femeia îşi închipui că pur şi simplu adormise.

— Oh, nu! Nu se poate! mai am şi alţi clienţi care mă aşteaptă! Trezeşte-te, James! Trezeşte-te!

El gâfâia cu mâna făcută gheară peste inimă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, adu-mi un doctor.

O ambulanţă îl transportă la micul spital din Quarry Street. Doctorul Duncan trimise după Lara. Ea veni pe jos la spital, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Duncan o aştepta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lara cu sufletul la gură. A murit tata?

— Nu, Lara, dar mă tem că a suferit un infarct.

Ea rămase ţintuită locului.

— O să… o să trăiască?

— Nu ştiu. Facem tot ce ne stă în putinţă.

— Pot să-l văd?

— A fi mai bine să vii mâine-dimineaţă, fetiţo.

Ea plecă acasă, amorţită de spaimă. „Te implor, Doamne, nu-l lăsa să moară. E tot ce am pe lume".

Când Lara ajunse acasă, Bertha o aştepta.

— Ce s-a întâmplat?

Lara îi povesti ce se petrecuse.

— Oh, Doamne! exclamă Bertha. Şi azi e vineri.

— Poftim?

— Azi e vineri. Ziua în care trebuie strânşi banii de

chirie. Din câte-l cunosc eu pe Sean MacAllister, o să folosească prilejul drept scuză ca să ne azvârle în stradă.

De cel puţin o duzină de ori până atunci, când James Cameron fusese prea beat ca să se ocupe de strângerea chiriilor din celelalte blocuri ale lui Sean MacAllister, o trimisese pe Lara. Lara îi adusese banii, şi a doua zi taică-său i-i dăduse bancherului.

— Ce-o să ne facem? se văită Bertha.

Brusc Lara îşi dădu seama ce trebuia făcut.

mu te îngrijora, zise ea. Mă ocup eu de asta.

În seara aceea, în timp ce locatarii erau la cină, Lara spuse:

— Domnilor, vreţi să mă ascultaţi puţin, vă rog?

Toate discuţiile încetară. Toţi îşi aţintiră ochii asupra ei.

— Tata are… nişte ameţeli. Acum e la spital. Vor să-l ţină sub observaţie un timp. Aşa că, până se întoarce, am să strâng eu banii de chirie. După cină, vă aştept în salon.

— O să se facă bine? întrebă unul dintre chiriaşi.

— Sigur că da, răspunse Lara, silindu-se să zâmbească. Nu-i nimic grav.

După cină, oamenii veniră în salon şi-i înmânară Larei chiria săptămânală.

— Sper că tatăl tău se va face bine în curând, copilă…

— Dacă te pot ajuta cu ceva, să-mi spui…

— Eşti o fată grozavă că faci asta pentru tatăl tău…

— Cum rămâne cu celelalte blocuri? o întrebă Bertha pe Lara. Tatăl tău avea de strâns chiria de la încă patru.

— Ştiu, răspunse Lara. Dacă te ocupi tu de vase, eu mă duc după banii de chirie.

Bertha o privi cu îndoială.

— Îţi urez noroc.

Treaba se dovedi mai uşoară decât se aşteptase Lara.

Majoritatea chiriaşilor îşi exprimară compătimirea şi se arătară bucuroşi s-o ajute pe fată.

A doua zi de dimineaţă, la prima oră, Lara luă plicurile cu banii de chirie şi se duse la Sean MacAllister.

Când Lara intră în birou, bancherul şedea la masa lui de lucru.

— Mi-a spus secretara că voiai să mă vezi.

— Da, domnule.

MacAllister o cercetă din ochi pe fata slăbănoagă şi nepieptănată din faţa lui.

— Eşti fiica lui James Cameron, aşa-i?

— Da, domnule.

— Sarah.

— Lara.

— Îmi pare rău de ce-am aflat despre tatăl tău, spuse MacAllister pe un ton lipsit de compătimire. Desigur, acum că tatăl tău e prea bolnav ca să-şi îndeplinească îndatoririle, va trebui să fac unele schimbări. Eu…

— Oh, nu, domnule! zise repede Lara. Tata m-a rugat să mă ocup de treaba asta în locul lui.

— Pe tine?

— Da, domnule.

— Mă tem că asta nu va…

Lara puse plicurile pe birou.

— Aici aveţi chiria pe săptămâna asta.

MacAllister o privi uimit.

— Toată?

Ea încuviinţă din cap.

— Tu ai strâns-o?

— Da, domnule. Şi voi face asta în fiecare săptămână până se însănătoşeşte tata.

— Înţeleg.

MacAllister deschise plicurile şi numără cu atenţie banii. Lara îl văzu cum notează suma într-un registru

mare, verde.

De câtva timp, MacAllister se tot gândea să-l înlocuiască pe James Cameron, fiindcă era beţiv şi nu puteai conta pe el, iar cum întrezărea prilejul de a se descotorosi de familia lui.

Era convins că fetişcana din faţa lui nu va fi în stare să îndeplinească îndatoririle tatălui ei, dar în acelaşi timp îşi dădea seama care va fi reacţia oraşului dacă îi lăsa pe drumuri pe James Cameron şi pe fiica lui. Aşa că luă o hotărâre.

— Îţi dau o lună de probă, zise el. După asta vom vedea ce facem.

— Mulţumesc, domnule MacAllister. Vă mulţumesc din suflet.

— Aşteaptă. îi întinse Larei douăzeci şi cinci de dolari. Banii ăştia sunt ai tăi.

Lara strânse banii în pumn, simţind pe buze gustul libertăţii. Pentru prima oară era plătită pentru munca ei.

De la bancă, Lara se duse la spital. Doctorul Duncan tocmai ieşea din salonul unde se găsea tatăl ei. Lara se simţi brusc cuprinsă de panică.

— N-a…?

— Nu… nu… o să se facă bine, Lara. Şovăi puţin. „Bine” înseamnă că nu va muri… cel puţin nu încă… dar va trebui să stea în pat câteva săptămâni. Va avea nevoie de cineva care să-l îngrijească.

— O să-l îngrijesc eu, spuse Lara.

Doctorul o privi şi murmură:

— Tatăl tău nu ştie, dar e un om tare norocos, draga mea.

— Acum pot intra să-l văd?

— Da.

Lara intră în salonul unde era tatăl ei şi rămase în picioare, uitându-se la el. James Cameron zăcea în pat,

palid şi neajutorat, parcă brusc îmbătrânit. Lara simţi cum o copleşeşte un val de afecţiune. În sfârşit va putea face ceva pentru tatăl ei, ceva care-l va convinge s-o aprecieze şi s-o iubească. Se apropie de pat.

— Taţi…

El ridică privirea şi bombăni:

— Ce dracu' cauţi aci? Ai treabă dă făcut acasă.

Lara îngheţă.

— Ş… ştiu, tati. Voiam doar să-ţi spun că am fost la domnul MacAllister. I-am spus că am să strâng eu chiriile până te pui pe picioare şi…

— Tu să strângi chiriile? Mă faci să râd. Se cutremură brusc de un spasm. Când vorbi din nou, glasul abia i se auzea. Soarta… se jelui el. Acu o să fiu zvârlit în stradă.

Nici nu se gândea ce s-ar fi întâmplat cu fata. Lara rămase mult timp acolo, fără să-şi ia ochii de la el. Apoi îi întoarse spatele şi ieşi din salon.

Trei zile mai târziu, James Cameron ieşi din spital şi rămase în pat.

— Va trebui să nu te dai jos din pat vreo două zile, îi spuse doctorul Duncan. Mâine sau poimâine vin să văd cum te simţi.

— Da' io nu pot să stau în pat, protestă James Cameron. Io sunt un om cu trebi. Am o groază dă lucruri dă făcut.

Doctorul se uită la el şi-i spuse cu glas grav:

— Ai de ales. Ori stai în pat şi trăieşti, ori te dai jos şi mori.

La început, chiriaşii lui MacAllister se arătară încântaţi s-o vadă pe adolescenta inocentă care venea să adune banii de chirie. Dar când se obişnuiră cu ideea, începură să găsească nenumărate scuze:

— Săptămâna asta am fost bolnav, am avut facturile

de la doctor…

— Fiu-miu îmi trimite bani în fiecare săptămână, da' a întârziat poşta…

— A trebuit să cumpăr niscaiva unelte…

— Săptămâna viitoare o să am sigur banii…

Numai că fata nu ceda niciun pas. Asculta politicos, apoi spunea:

— Îmi pare rău, dar domnul MacAllister zice că ziua de chirie e azi, aşa că dacă nu aveţi banii, va trebui să evacuaţi camera fără întârziere.

Şi, cumva, toţi reuşeau să facă rost de bani. Lara era neînduplecată.

— Era mai uşor când aveam de a face cu taică-său, mormăi unul dintre chiriaşi. El era mereu dispus să aştepte câteva zile.

În cele din urmă însă, nu puteau decât s-o admire pentru fermitatea ei.

Dacă Lara îşi închipuise cumva că boala avea să-l apropie pe tatăl ei de ea, se înşelase amarnic. Lara încerca să-i ghicească toate dorinţele, dar cu cât se arăta mai grijulie, cu atât el se purta mai urât.

În fiecare zi ea îi aducea flori proaspete şi câte ceva bun de mâncat.

— Pentru numele lui Dumnezeu! zbiera el. Nu te mai învârti atâta în jurul meu. N-ai treabă de făcut?

— M-am gândit că ţi-ar plăcea…

— *Afară*! urla el, întorcându-se cu faţa la perete.

„Îl urăsc11, îşi zicea Lara. „Îl urăsc.11

La sfârşitul lunii, când Lara intră în biroul lui Sean MacAllister cu plicurile pline cu banii de chirie, el îi numără şi spuse:

— Domnişoară, sunt silit să recunosc că m-ai uimit. Te-ai descurcat mai bine decât tatăl tău.

Cuvintele lui o umplură de încântare.

— Mulţumesc.

— De fapt, e prima lună când toţi au plătit la timp şi întreaga sumă.

— Atunci, eu şi tata putem rămâne în casă? întrebă Lara cu sufletul la gură.

MacAllister o cercetă cu privirea o clipă.

— Presupun că da. Cred că-ţi iubeşti tatăl foarte mult.

— Ne vedem sâmbăta viitoare, domnule MacAllister.

Capitolul 5

La vârsta de şaptesprezece ani, fetiţa înaltă, slăbuţă şi cu obrazul supt se transformă în femeie. Chipul ei purta pecetea strămoşilor scoţieni: pielea strălucitoare, sprâncenele frumos desenate, ochii cenuşii de culoarea norilor înainte de furtună, părul negru şi învolburat, în plus, în jurul ei plutea un aer de melancolie, semn al sufletului însângerat al unui popor cu o istorie atât de tragică. Cu greu îţi puteai desprinde privirea de chipul Larei Cameron.

Majoritatea chiriaşilor nu aveau alături o femeie, afară de cele pe care le plăteau la bordelul lui Madam Kirstie sau la alte case de toleranţă, aşa că o fată atât de frumoasă era pentru ei o ţintă cât se poate de firească. Câte unul îi aţinea calea în bucătărie sau în dormitorul lui în timp ce ea făcea curat, spunându-i:

— De ce nu eşti drăguţă cu mine, Lara? Aş putea face multe pentru tine.

Sau:

— Aşa-i că n-ai niciun prieten? Să-ţi arăt eu ce înseamnă să fii bărbat.

Sau:

— Ţi-ar plăcea să mergi la Kansas City? Plec săptămâna viitoare şi aş fi încântat să te iau cu mine.

Când câte un chiriaş încerca s-o convingă să se culce

cu el, Lara intra în cămăruţa unde tatăl ei zăcea neputincios şi spunea:

— Te-ai înşelat, tată. Toţi bărbaţii umblă după mine.

După care ieşea, lăsându-l să se holbeze în urma ei.

James Cameron muri în zorii unei dimineţi de primăvară, şi Lara îl înmormânta în cimitirul Greenwood din zona Passiondale. La înmormântare nu mai era prezentă decât Bertha. Nimeni nu vărsă vreo lacrimă.

Într-o bună zi, în bloc se mută un nou chiriaş, un american pe nume Bill Rogers. Era trecut de şaptezeci de ani, chel şi gras, comunicativ şi-i plăcea să stea la taclale. După cină, rămânea de vorbă cu Lara.

— Eşti prea al naibii de frumoasă ca să trăieşti în fundătura asta, o povăţuia el. Ar trebui să mergi la Chicago sau la New York. Acolo e de tine.

— Într-o bună zi, am să merg, răspundea Lara.

— Ai toată viaţa înaintea ta. Ştii ce vrei să faci cu ea?

— Vreau să am lucruri ale mele.

— Ah, adică haine frumoase şi…

— Nu. Pământ. Vreau să am pământul meu. Tata n-a avut niciodată nimic al lui. Toată viaţa a trebuit să trăiască din bunăvoinţa altora.

Chipul lui Bill Rogers se înseninã.

— Păi, eu am lucrat chiar în imobiliare.

— Serios?

— Am avut construcţii în toată zona Midwest. Ba într-un timp chiar şi un lanţ de hoteluri.

Vorbise pe un ton încărcat de nostalgie.

— Şi ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri.

— M-am lăcomit. Şi-am pierdut tot. Dar cât a fost, a fost grozav.

Din acel moment ajunseră să discute despre afaceri imobiliare aproape în fiecare seară.

— Prima regulă în imobiliare, îi spuse Rogers, este BAO. Să nu uiţi asta niciodată.

— Ce înseamnă BAO?

— Banii altor oameni. Ceea ce face din imobiliare o afacere de mâna întâi e faptul că statul permite reducerea dobânzii şi a deprecierii, în timp ce numărul proprietăţilor tale creşte. Cele mai importante trei lucruri în imobiliare sunt locul, locul şi iar locul. O clădire frumoasă în vârful unui deal e pierdere de timp. O clădire urâtă în centrul oraşului te îmbogăţeşte.

Rogers o învăţă pe Lara despre ipoteci, refinanţare şi utilizarea împrumuturilor de la bancă. Lara asculta, învăţa şi memora. Era ca un burete, absorbind cu nesaţ fiecare informaţie.

Cel mai semnificativ lucru pe care i-l spuse Rogers era:

— Ştii, aici la Glacé Bay e mare nevoie de locuinţe. O ocazie excelentă pentru cine ştie să profite. Dacă aş avea cu douăzeci de ani mai puţin…

Din acel moment, Lara începu să privească Glacé Bay cu alţi ochi, imaginându-şi că pe terenurile virane se înălţau blocuri de birouri şi locuinţe. Era fascinant, dar şi frustrant. De visat, visa, numai că nu avea bani ca să-şi preschimbe visurile în realitate.

— Ţine minte, îi zise Bill Rogers în ziua când plecă din oraş. Banii altor oameni. Mult noroc, fetiţo.

Peste o săptămână, în blocul lor se mută Charles Cohn. Era un om mărunţel, trecut de şaizeci de ani, curat, îngrijit şi bine îmbrăcat. Cohn şedea la masă cu ceilalţi chiriaşi, dar vorbea foarte puţin. Părea că trăieşte undeva în lumea lui.

O privea pe Lara cum îşi făcea treburile în bloc, zâmbea, dar nu se plângea niciodată.

— Cât timp aveţi de gând să rămâneţi cu noi? îl

întrebă Lara.

— Nu ştiu sigur. Poate o săptămână, poate o lună sau chiar două…

Charles Cohn era o enigmă pentru Lara. Nu se potrivea deloc cu ceilalţi chiriaşi. Fata încerca să-şi dea seama ce meserie avea. Cu siguranţă nu era miner sau pescar şi nu arăta nici a neguston Părea superior celorlalţi locatari şi mai bine educat. îi spusese Larei că încercase să-şi ia cameră la hotelul din oraş, numai că nu găsise nimic liber. Lara observă că la masă aproape nu se atingea de mâncare.

— Dacă aveţi cumva nişte fructe, spunea el pe un ton de scuză. Sau nişte legume…

— Ţineţi vreun regim anume? îl întrebă Lara.

— Într-un fel. Mănânc numai mâncare cuşer şi mă tem că în Glacé Bay aşa ceva nu există.

În seara următoare, când Charles Cohn se aşează la masă, i se aduse o farfurie cu cotlete de miel. El ridică surprins ochii spre Lara.

— Îmi pare rău. Nu pot mânca, zise el. Cred că ţi-am explicat…

— Aşa e, zâmbi ea. Asta-i mâncare cuşer.

— Cum?

— Am găsit un magazin cu mâncare cuşer la Sydney. Mi-a spus *shochet*[1] de acolo. Poftă bună. Chiria dumneavoastră include două mese pe zi. Mâine o să aveţi friptură.

Începând din acel moment, ori de câte ori Lara avea o clipă liberă, Cohn îşi făcuse timp să stea de vorbă cu ea, s-o educe. Era impresionat de isteţimea ei şi de spiritul ei independent.

Într-o zi, îi mărturisi de ce se afla în Glacé Bay.

Persoană certificată oficial drept competentă ca să sacrifice vite şi păsări după canoanele legii iudaice (n.tr.)

— Sunt director executiv la Continental Supplies.

Era un cunoscut lanţ naţional.

— Am venit să caut un amplasament pentru noul nostru magazin.

— Ce grozav! se bucură Lara.

„Ştiam eu că era la Glacé Bay pentru un motiv important”.

— O să faceţi o clădire nouă?

— Nu. O să găsim pe cineva care s-o facă. Noi doar închiriem clădirile.

La ora trei dimineaţa, Lara se trezi dintr-un somn adânc şi se ridică în capul oaselor, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Avusese cumva un vis? Nu. Gândurile îi roiau în minte. Era prea surescitată ca să mai adoarmă.

Când Charles Cohn ieşi din cameră să vină la micul dejun, Lara îl aştepta.

— Domnule Cohn… Ştiu eu un loc cum nu se poate mai potrivit, zise ea pe nerăsuflate.

El o privi nedumerit.

— Poftim?

— Terenul de care vorbeaţi.

— Zău? Unde?

Lara evită să răspundă.

— Să vă întreb ceva. Dacă eu aş fi proprietara unui loc care să vă placă şi dacă aş ridica acolo o construcţie, aţi fi de acord să mi-o închiriaţi mie pentru cinci ani?

El clătină din cap.

— E o întrebare ipotetică, nu?

— Aţi fi de acord? insistă Lara.

— Lara, ce ştii tu despre construcţii?

— N-aş construi-o eu, răspunse ea. Aş angaja un arhitect şi o firmă de încredere care să se ocupe de asta.

Charles Cohn o privi cu atenţie.

— Înţeleg. Şi unde-i locul ăsta nemaipomenit?

— Am să vă arăt, îi spuse Lara. Credeţi-mă, o să vă placă. E perfect.

După micul dejun, Lara îl duse pe Charles Cohn în centru. La intersecţia dintre străzile Main şi Commercial era un teren viran de formă pătrată. Un loc pe care Cohn îl inspectase cu două zile înainte.

— Ăsta-i locul la care mă gândeam, zise ea.

Cohn rămase pe loc, prefăcându-se că-l studiază.

— Ai *ani* – adică fler. E un loc foarte bun.

Deja făcuse unele cercetări discrete şi aflase că locul era proprietatea unui bancher, Sean MacAllister. Misiunea lui Cohn era să găsească un teren, să aranjeze cu o firmă care să ridice construcţia şi apoi s-o închirieze. Compania nu era interesată de cine va construi clădirea, atâta timp cât erau respectate specificaţiile.

Cohn o studia pe Lara.

„E prea tânără11, îşi zise el. „Este o idee nebunească. Şi totuşi… «Am găsit un magazin cu mâncare cuşer la Sydney… Mâine o să aveţi friptură.» 11 Fata avea atâta *rachmones*… compasiune.

— Dacă aş putea avea terenul ăsta, spuse ea pe un ton pătimaş, şi aş ridica o clădire după specificaţiile dumneavoastră, mi-aţi închiria-o pe cinci ani?

El tăcu, apoi zise rar:

— Nu, Lara. Nu pe cinci ani, pe zece.

În aceeaşi după-amiază, Lara se duse la Sean MacAllister. El ridică privirea, surprins s-o vadă intrând în biroul lui.

— Ai venit mai devreme cu câteva zile, Lara. Azi e abia miercuri.

— Ştiu. Vreau să vă rog ceva, domnule MacAllister.

Sean MacAllister şedea la birou, măsurând-o cu privirea. „S-a făcut o fată tare frumoasă. Nu fată, ci femeie.11 Îi vedea rotunjimea sânilor prin bluza de

bumbac pe care o purta.

— Stai jos, draga mea. Ce pot face pentru tine?

Lara era prea surescitată ca să stea jos.

— Aş vrea să fac un împrumut.

Cererea ei îl luă prin surprindere.

— Poftim?

— Aş vrea să împrumut nişte bani.

El zâmbi cu indulgenţă.

— Nu văd de ce nu. Dacă ai nevoie de o rochie nouă sau aşa ceva, aş fi încântat să-ţi avansez…

— Aş vrea să împrumut două sute de mii de dolari.

Lui MacAllister îi îngheţă zâmbetul pe buze.

— E cumva vreo glumă?

— Nu, domnule. Lara se aplecă spre el şi-i spuse adevărul: Există un teren pe care aş vrea să-l cumpăr ca să ridic o clădire. Am un chiriaş important care-i dispus să mi-o închirieze pe zece ani. Asta va garanta costul terenului şi al clădirii.

MacAllister o studia încruntat.

— Ai discutat asta cu proprietarul terenului?

— Asta şi fac în clipa de faţă, răspunse Lara.

Lui îi luă o clipă ca să înţeleagă.

— Stai puţin. Vrei să spui că-i vorba de un teren al meu?

— Da. Cel de la intersecţia străzilor Main şi Commercial.

— Şi ai venit să împrumuţi bani de la *mine* ca să cumperi terenul meu?

— Să ştiţi că terenul nu valorează mai mult de douăzeci de mii de dolari. Am verificat. Eu vă ofer treizeci. Veţi face un profit de zece mii pe teren, plus dobânda la cele două sute de mii pe care mi-i împrumutaţi ca să ridic construcţia.

MacAllister clătină din cap.

— Îmi ceri să-ţi împrumut două sute de mii de dolari fără nicio garanţie. Nici nu mă gândesc.

Lara se aplecă în faţă.

— *Există* o garanţie. Dumneavoastră veţi avea ipotecă pe clădire, plus terenul. Nu aveţi cum să fiţi în pierdere.

MacAllister şedea la birou, studiind-o şi răsucind propunerea ei pe toate părţile. Chipul i se destinse într-un zâmbet.

— Ştii, zise el, ai un curaj nebun. Dar niciodată n-aş avea cum să explic directorilor mei un împrumut ca ăsta.

— Dumneavoastră nu aveţi directori, replică Lara.

De data asta, el râse de-a binelea.

— Adevărat.

Lara se aplecă spre el şi bancherul văzu cum sânii ei ating marginea biroului.

— Domnule MacAllister, dacă acceptaţi, nu veţi regreta niciodată. Vă promit.

El nu-şi putea lua ochii de la sânii fetei.

— Nu semeni câtuşi de puţin cu tatăl tău, aşa-i?

— Nu, domnule.

„Câtuşi de puţin”, îşi repetă ea în gând cu înverşunare.

— Să presupunem, de dragul discuţiei, că aş fi interesat, zise prudent MacAllister. Cine e chiriaşul ăsta de care vorbeşti?

— 11 cheamă Charles Cohn. E director la Continental Supplies.

— Lanţul de magazine?

— Da.

Brusc, MacAllister deveni foarte interesat.

— Vor să deschidă acolo un mare magazin ca să aprovizioneze minerii şi muncitorii forestieri cu echipament.

MacAllister adulmecă mirosul unui succes instantaneu.

— Unde l-ai cunoscut pe acest om? întrebă el pe un ton aparent dezinteresat.

— Locuieşte la mine cu chirie.

— Înţeleg. Lasă-mă să mă gândesc, Lara. Mai vorbim mâine.

Lara aproape că tremura de emoţie.

— Vă mulţumesc, domnule MacAllister. N-o să vă pară rău.

— Nu, zâmbi el. Nu cred că o să-mi pară rău.

În aceeaşi după-amiază, Sean MacAllister se duse la blocul chiriaşilor ca să-l cunoască pe Charles Cohn.

— Am trecut să vă urez bun venit în Glacé Bay, începu MacAllister. Eu sunt Sean MacAllister. Banca oraşului e proprietatea mea. Am auzit că sunteţi în oraş. Dar n-ar trebui să locuiţi în blocul cu chirie, ar trebui să staţi la hotel. E mult mai confortabil.

— Hotelul era plin, îi explică domnul Cohn.

— Asta pentru că cei de acolo nu ştiau cine sunteţi.

— Şi cine sunt? întrebă glumeţ domnul Cohn.

Sean MacAllister zâmbi şi el.

— Nu-i cazul să ne jucăm, domnule Cohn. Vorba se duce repede. Înţeleg că sunteţi interesat să închiriaţi o clădire care ar urma să fie ridicată pe un teren care este proprietatea mea.

— La ce proprietate vă referiţi?

— Terenul de la intersecţia străzilor Main şi Commercial. E un loc grozav, aşa-i? Nu cred că vom avea probleme să facem târgul.

— Deja am făcut târgul cu cineva.

Sean MacAllister pufni în râs.

— Cu Lara? Frumuşică, nu? De ce nu veniţi cu mine la bancă să încheiem un contract?

— Cred că n-aţi înţeles, domnule MacAllister. V-am spus că deja am încheiat o înţelegere.

— Cred că dumneavoastră n-aţi înţeles, domnule Cohn. Nu Lara e proprietara acelui teren, ci eu.

— Ea încearcă să-l cumpere de la dumneavoastră, nu?

— Da. Dar eu nu sunt obligat să i-l vând.

— Nici eu nu sunt obligat să construiesc magazinul pe terenul dumneavoastră. Am văzut alte trei locaţii la fel de bune. Mulţumesc că aţi trecut pe aici.

Sean MacAllister îl privi lung.

— Vreţi să spuneţi… că vorbiţi serios?

— Foarte. Nu fac niciodată vreo afacere care să nu fie cuşer şi nu-mi calc niciodată cuvântul.

— Dar Lara nu se pricepe la construcţii. Ea…

— Are de gând să găsească oameni care se pricep. Bineînţeles, ultimul cuvânt îl avem noi.

Bancherul căzu pe gânduri.

— Să înţeleg că Continental Supplies e dispusă să semneze un contract de închiriere pe zece ani?

— Întocmai.

— Înţeleg. Atunci, date fiind împrejurările, eu… am să mă gândesc.

Când Lara ajunse acasă, Charles Cohn îi relată discuţia cu bancherul.

Lara se supără.

— Vreţi să spuneţi că domnul MacAllister a încercat să lucreze pe la spatele meu şi…?

— Nu-ţi face griji, o linişti Cohn. Va încheia târgul cu tine.

— Chiar credeţi?

— E bancher. Treaba lui e să facă profit.

— Dar dumneavoastră? De ce faceţi asta pentru mine? întrebă Lara.

Şi el se întrebase acelaşi lucru. „Pentru că eşti dureros de tânără”, îşi zise el. „Pentru că locul tău nu-i în acest oraş. Şi fiindcă mi-aş dori să am o fiică aşa ca tine”.

Dar niciunul din aceste lucruri nu-l rosti cu voce tare.

— N-am nimic de pierdut, Lara. Am mai găsit câteva locaţii care s-ar potrivi la fel de bine. Dacă poţi obţine acest teren, aş vrea să fac asta pentru tine. Compania mea nu se preocupă de cei cu care închei afacerea. Dacă obţii împrumutul şi eu sunt de acord cu constructorul, am demarat afacerea.

Lara se simţi inundată de un val de bucurie.

— Nu… nu ştiu cum să vă mulţumesc. Am să mă duc să-l văd pe domnul MacAllister şi…

— În locul tău, eu nu m-aş duce, o sfătui Cohn. Lasă-l să vină el la tine.

Ea păru îngrijorată.

— Şi dacă nu vine?

Cohn zâmbi.

— Va veni. Îi întinse Larei un contract de închiriere. Iată contractul pe zece ani, cum am discutat. Înţelegi că depinde de felul în care te vei conforma cerinţelor noastre privind construcţia. îi dădu un set de acte. Aici sunt specificaţiile.

Lara îşi petrecu noaptea studiind paginile cu desene şi instrucţiuni.

A doua zi de dimineaţă, Sean MacAllister îi telefonă Larei.

— Poţi veni până la mine, Lara?

Inima ei bătea să-i spargă pieptul.

— Într-un sfert de oră sunt acolo.

Bancherul o aştepta.

— M-am tot gândit la discuţia noastră, începu MacAllister. Aş avea nevoie de acordul scris al domnului C lohn că-ţi închiriază clădirea pe zece ani.

7 îl am la mine, declară Lara.

Îşi deschise geanta şi scoase contractul. Sean MacAllister îl studie cu luare-aminte.

— Pare să fie în ordine.

— Atunci facem târgul? întrebă Lara, abia îndrăznind să respire.

MacAllister clătină din cap.

— Nu.

— Dar eu credeam…

El bătea nervos darabana cu degetele în masă.

— Drept să-ţi spun, Lara, nu mă prea grăbesc să vând terenul ăsta. Cu cât amân mai mult, cu atât îi creşte valoarea.

Ea îl privi cu ochi lipsiţi de expresie.

— Dar aţi…

— Cererea ta e total neobişnuită. Nu ai niciun fel de experienţă. Aş avea nevoie de un motiv cu totul special ca să-ţi acord împrumutul.

— Nu înşel… ce fel de motiv?

— Să zicem… un mic bonus. Spune-mi, Lara, ai avut vreodată un iubit?

Întrebarea o luă complet pe nepregătite.

— Eu… nu.

Simţea cum îi scapă afacerea din mână.

— Ce legătură are…?

MacAllister se aplecă în faţă.

— Am să fiu sincer cu tine, Lara. Găsesc că eşti foarte frumoasă. Aş vrea să mă culc cu tine. *Quid pro quo*. Asta înseamnă…

— Ştiu ce înseamnă.

Avea chipul împietrit.

— Hai să privim problema din alt unghi. Asta-i şansa să faci ceva cu viaţa ta. Adevărat? Să ai ceva al tău, să fii cineva. Să-ţi dovedeşti că nu eşti ca tatăl tău.

Gândurile Larei roiau nebuneşte.

— Probabil că nu ţi se va mai ivi o astfel de ocazie, Lara. Poate ai nevoie de ceva timp să te gândeşti şi…

— Nu. Percepea sunetul spart al propriei voci. Vă pot da răspunsul meu pe loc.

Îşi înconjură trupul cu braţele, ca să-şi stăpânească tremurul. Tot viitorul ei, întreaga ei viaţa atârnau de ceea ce avea să spună.

— Am să mă culc cu dumneavoastră.

Rânjind, MacAllister se ridică şi se apropie de ea, întinzând braţele grăsane.

— Nu acum, îl opri Lara. După ce văd contractul.

A doua zi, Sean MacAllister îi înmână Larei un contract pentru un împrumut la bancă.

— E un contract foarte simplu, draga mea. Un împrumut de două sute de mii de dolari pe zece ani, cu dobândă de opt la sută. Îi întinse un stilou. Poţi semna aici, pe ultima pagină.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, mai întâi aş vrea să-l citesc, răspunse ea. Se uită la ceas. Dar n-am timp acum. Pot să-l iau cu mine? îl aduc mâine.

Sean MacAllister ridică din umeri.

— Foarte bine. Coborî glasul. Cât priveşte mica noastră întâlnire… Sâmbăta viitoare trebuie să merg la Halifax. M-am gândit că poate mergem împreună.

Lara îi văzu zâmbetul libidinos şi simţi că i se face rău de la stomac.

— Bine, îngăimă ea abia auzit.

— Perfect. Atunci semnezi contractul, mi-l aduci şi se cheamă că am încheiat afacerea. Chibzui câteva clipe. O să ai nevoie de o firmă bună de construcţii. Ai auzit de Nova Scoţia Construction Company?

Lara se lumină la faţă.

— Da. îl cunosc pe şeful de şantier, Buzz Steele.

Acesta ridicase câteva dintre cele mai mari clădiri din

Câlace Bay.

— Bine. E o firmă de încredere. Eu ţi-aş recomanda să apelezi la ei.

— Am să vorbesc mâine cu Buzz.

În aceeaşi seară, Lara îi arătă contractul lui Charles Cohn. Nu îndrăzni să-i spună despre înţelegerea secretă încheiată cu MacAllister. îi era prea ruşine. Cohn citi cu atenţie contractul şi când termină, i-l înapoie Larei.

— Eu te-aş sfătui să nu semnezi.

Pe Lara o cuprinse disperarea.

— De ce?

— Există o clauză care prevede că această construcţie trebuie terminată până la 31 decembrie, altfel drepturile asupra ei îi revin băncii. Cu alte cuvinte, clădirea îi va aparţine lui MacAllister şi firma mea va fi chiriaşul *lui*. Dacă pierzi ipoteca, vei fi în continuare obligată să plăteşti împrumutul plus dobânda. Cere-i să schimbe clauza asta.

Larei îi răsunară în minte cuvintele lui MacAllister: „Nu mă prea grăbesc să vând terenul ăsta. Cu cât amân mai mult, cu atât îi creşte valoarea”.

Lara clătină din cap.

— Nu va accepta.

— În cazul acesta, îţi asumi un risc enorm, Lara. Se prea poate să nu te alegi cu nimic, dar vei avea de plătit o datorie de două sute de mii de dolari, plus dobânda.

— Dar dacă reuşesc să termin construcţia la termen…

— E un „dacă” foarte mare. Când ridici o clădire, eşti la mâna unui mare număr de oameni. Ai fi uimită să afli câte lucruri pot să-ţi scape de sub control.

— La Sydney există o firmă de construcţii excelentă.

Au construit o sumedenie de clădiri în oraş. Eu îl cunosc pe şeful de şantier. Dacă el mă asigură că poate termina construcţia la timp, vreau să încep lucrările.

Nerăbdarea şi disperarea din vocea Larei spulberară îndoielile lui Cohn.

— Bine, zise el într-un târziu. Atunci vorbeşte cu şeful de şantier.

Lara îl găsi pe Buzz Steele cocoţat pe grinzile de oţel ale unei clădiri cu cinci niveluri pe care o ridica în Sydney. Steele era un bărbat trecut de patruzeci de ani, cărunt şi cu obrazul bătucit. Şeful de şantier o întâmpină pe Lara cu căldură.

— Ce surpriză plăcută! exclamă el. Cum de-au lăsat o fată frumoasă ca tine să plece din Glacé Bay?

— Am plecat în taină, răspunse Lara. Am o treabă pentru dumneavoastră, domnule Steele.

— Nu zău? zâmbi el. Şi ce construim? O casă de păpuşi?

— Nu. Lara scoase specificaţiile pe care i le dăduse Charles Cohn. Asta e clădirea.

Buzz Steele le studie câteva clipe, apoi ridică privirea, surprins.

— Păi, asta-i o treabă foarte importantă. Ce legătură are cu tine?

— Eu am pus la cale afacerea, declară Lara cu mândrie. Clădirea va fi proprietatea mea.

Steele fluieră încetişor.

— Păi… bravo ţie, draga mea.

— Există două probleme.

— Care?

— Construcţia trebuie terminată până la 31 decembrie, altfel îi revine băncii, şi trebuie să se încadreze în suma de o sută şaptezeci de mii de dolari. Se poate face asta?

Steele cercetă din nou specificaţiile. Lara îl vedea cum calculează în gând.

— Da, se poate, spuse el într-un târziu.

Lara abia se abţinu să nu ţipe în gura mare de bucurie.

— Atunci am încheiat afacerea.

Dădură mâna.

— Eşti cel mai frumos şef pe care l-am avut vreodată, îi declară Buzz Steele.

— Mulţumesc. Cât de curând putem începe?

— Să-ţi zic cum facem. Mâine mă duc la Glacé Bay să văd locul. Am să-ţi ridic o clădire de care să fii mândră.

Lara plecă, fericită de parcă ar fi avut aripi. Se înapoie la Glacé Bay şi-i dădu vestea lui Charles Cohn.

— Eşti sigură că e o firmă de încredere, Lara?

— Îi ştiu că sunt, îl asigură ea. Au ridicat clădiri aici, în Sydney, la Halifax şi…

Entuziasmul ei era molipsitor. Cohn zâmbi.

— Păi, atunci se cheamă că am intrat în afaceri.

— Adevărat, nu? surâse larg Lara.

În clipa următoare îşi aminti înţelegerea cu MacAllister şi zâmbetul i se topi. „Sâmbăta viitoare trebuie a merg la Halifax. M-am gândit că poate mergem împreună”. Până atunci mai erau doar două zile.

A doua zi de dimineaţă, Lara semnă contractele. Sean MacAllister o privi ieşind din birou, foarte încântat de sine însuşi. Nici nu se gândea s-o lase să aibă noua clădire. Aproape că-i venea să râdă în gura mare de naivitatea ei. Urma să-i împrumute banii, dar de fapt îşi împrumuta lui însuşi. Se gândi cum va fi să facă dragoste cu un trup atât de tânăr şi de frumos şi simţi cum intră în erecţie.

Până atunci, Lara fusese la Halifax numai de două ori. În comparaţie cu Glacé Bay, era un oraş animat, înţesat de pietoni, automobile şi magazine pline de

mărfuri. Sean MacAllister o duse pe Lara la un motel de la marginea oraşului. Trase maşina în parcare şi o bătu uşor pe Lara pe genunchi.

— Aşteaptă aici până trec numele noastre în registru, iubito.

a Lara rămase să aştepte în maşină, cuprinsă de panică, „îmi vând trupul 11, se gândi ea. „Ca o prostituată. Dar e tot ce am de vânzare şi măcar omul ăsta socoteşte că valorez două sute de mii de dolari. Tata n-a văzut în viaţa lui atâţia bani. Întotdeauna a fost prea…”

Portiera se deschise. MacAllister stătea în faţa ei, zâmbind.

— Gata, am aranjat. Să mergem.

Lara simţi brusc că se sufocă. îi bătea inima atât de tare încât avea senzaţia că o să-i sară din piept. „Am să fac infarct”, se gândi ea.

— Lara… zise MacAllister, fixând-o cu o privire stranie. Nu te simţi bine?

„Nu. Simt că mor. O să mă ducă la spital şi am să mor acolo. Am să mor virgină”.

— Sunt bine, răspunse ea.

Coborî încet din maşină şi-l urmă pe MacAllister într-un bungalow sărăcăcios cu un pat, două scaune, o masă de toaletă uzată şi o baie strâmtă.

Avea senzaţia că trăieşte un coşmar.

— Deci, asta-i prima oară, da? întrebă MacAllister.

Lara îşi aminti de băieţii de la şcoală, care o pipăiseră, îi atinseseră sânii şi încercaseră să-i vâre mâna între picioare.

— Da, răspunse ea.

Îl privi pe MacAllister, care începu să-şi scoată hainele. Avea un trup puhav.

— Dezbracă-te, îi ceru MacAllister.

Lara îşi scoase încet bluza, fusta şi pantofii. Rămase

în sutien şi chiloţi. MacAllister îi privi trupul şi se apropie de ea.

— Eşti frumoasă. Ştii asta, nu, iubito?

Lara îi simţea mădularul lipit de trupul ei. MacAllister o sărută pe buze, umplând-o de dezgust.

— Dezbracă-te de tot, îi ceru el grăbit.

Apoi se apropie de pat şi-şi scoase indispensabilii. Avea un penis tare şi roşu.

„N-o să încapă în mine niciodată", îşi zise Lara. „O să mă ucidă".

— Grăbeşte-te.

Lara îşi scoase încet sutienul şi chiloţii, păşind afară din ei.

— Dumnezeule! murmură el. Eşti fantastică. Vino încoace.

Lara se apropie de pat şi se aşeză. MacAllister îi strânse dureros sânii în palme, făcând-o să ţipe tare.

— A fost bine, nu-i aşa? E timpul să afli ce înseamnă un bărbat.

MacAllister o împinse pe pat şi-i desfăcu picioarele.

Brusc Lara intră în panică.

— N-am nicio protecţie, zise ea. Adică… aş putea rămâne însărcinată.

— Nu te teme, o linişti MacAllister. N-am să termin înăuntru.

În clipa următoare, Lara îl simţi pătrunzând-o cu putere.

— Stai! ţipă ea. Eu…

Dar MacAllister nu mai putea aştepta. Se împingea în ea, făcând-o să sufere dureri îngrozitoare. Tot mai tare şi mai tare. Lara îşi duse mâna la gură ca să nu ţipe. „O să se termine îndată**, îşi zise ea, „pe urmă voi îi proprietara unei clădiri. Şi voi putea ridica încă una. Şi încă una…"

Durerea devenea insuportabilă.

62 *dd*

— Mişcă-ţi fundul! zbieră MacAllister. Nu sta degeaba. Mişcă-te!

Ea încercă să se mişte, dar îi era cu neputinţă. Durerea era prea mare.

Brusc MacAllister icni, şi Lara simţi cum tot trupul i se cutremură de un spasm. El scoase un geamăt satisfăcut şi rămase nemişcat deasupra ei. Lara era îngrozită.

— Aţi spus că n-o să…

El se propti în coate şi-i zise de la obraz:

— Nu m-am putut abţine, iubito, eşti aşa frumoasă. Dar nu-ţi face griji. Dacă rămâi însărcinată, cunosc eu un doctor care va avea grijă de tine.

Lara întoarse capul într-o parte, ca el să nu-i citească expresia de scârbă. Se duse şchiopătând la baie, îndurerată şi sângerând. Rămase sub duş, lăsând apa caldă să-i scalde trupul şi repetându-şi în gând: „S-a terminat. Am făcut şi asta. Acum am pământ. O să fiu bogată”.

Acum tot ce avea de făcut era să se îmbrace şi să se înapoieze la Glacé Bay ca să demareze construcţia.

Ieşi din baie şi Sean MacAllister îi zise:

— fost aşa de bine că o s-o facem încă o dată.

Capitolul 6

Charles Cohn inspectase cinci construcţii ridicate de firma Nova Scoţia Construction.

— E o firmă de mâna întâi, îi spusese el Larei. N-ar trebui să avem nicio problemă cu ei.

Acum Lara, Charles Cohn şi Buzz Steele studiau noul amplasament.

— E perfect, declară Buzz Steele. Măsurătorile dau circa 4.000 de metri pătraţi. Asta înseamnă că puteţi avea clădirea de 1 800 de metri pătraţi pe care o doriţi.

— Puteţi s-o terminaţi până la 31 decembrie? întrebă Charles Cohn, decis s-o protejeze pe Lara.

— Chiar mai devreme, îl asigură Steele. Eu vă promit că-i gata până în Ajunul Crăciunului.

Lara radia de fericire.

— Cât de curând puteţi începe?

— Până la mijlocul săptămânii viitoare echipa mea va fi aici.

Felul în care se înălţa construcţia era una dintre cele mai fascinante experienţe trăite de Lara până atunci. Mergea pe şantier în fiecare zi.

— Vreau să învăţ, îi declară ea lui Charles Cohn. Pentru mine ăsta-i abia începutul. Până am să mă retrag din afaceri, am să ridic o sută de clădiri.

Cohn se întrebă dacă Lara chiar îşi dădea seama în ce se vârâse.

Primii care puseră piciorul pe şantier fură membrii echipei de măsurare. Aceştia stabiliră limitele geometrice legale ale proprietăţii şi bătură ţăruşi în pământ în toate cele patru colţuri, fiecare vopsit într-o culoare fluorescentă, ca să fie uşor identificat. Munca de măsurare se încheie în două zile şi în zorii zilei următoare pe şantier îşi făcu apariţia un utilaj greu de excavat, montat pe platforma unui camion cu şenile.

Lara aştepta.

— Acum ce se întâmplă? îl întrebă ea pe Buzz Steele.

— Curăţăm terenul şi scoatem rădăcinile.

— Asta ce înseamnă?

— Utilajul va scoate din pământ trei butuci şi va nivela cât de cât terenul.

Următorul utilaj care sosi pe şantier era un retrocxcavator pentru săparea şanţurilor pentru fundaţii, conducte de utilităţi şi ţevi de canalizare.

Între timp, chiriaşii blocului aflaseră cu toţii ce se întâmpla, şi acesta devenise principalul subiect de conversaţie la micul dejun şi la cină. Toţi se bucurau din

suflet pentru Lara.

— Şi acum, ce va urma? întrebau ei.

Lara devenea expertă.

— În dimineaţa asta se amplasează ţevile din pământ. Mâi ne vor începe să monteze lemnăria şi să toarne coli ajut de beton, ca să poată înfige grinzile de oţel la loi urile lor din planul construcţiei. Zâmbi larg. Înţelegeţi i o vă spun?

d

Următorul pas era turnarea betonului. Odată finisată fundaţia, fură descărcate camioane întregi de cherestea şi echipe de tâmplări începură să asambleze cadrele de: lemn. Zgomotul era îngrozitor, dar în urechile Larei el suna ca o adevărată muzică. Locul răsuna de loviturile ritmice ale ciocanelor şi de vâjâitul fierâstraielor electrice. După două săptămâni, panourile pentru ziduri „j cu deschizături în dreptul viitoarelor uşi şi ferestre, stăteau în picioare, ca şi cum construcţia s-ar fi umflat dintr-odată.

Pentru trecători, era vorba doar de o aglomerare de lemn şi oţel, însă pentru Lara era cu totul altceva. Era visul ei devenit realitate. În fiecare dimineaţă şi seară mergea în oraş şi privea construcţia. „E a mea”, îşi repeta ea. „Clădirea asta îmi aparţine”.

După episodul cu MacAllister, Lara fusese îngrozită ca nu cumva să rămână însărcinată. Simplul gând îi întorcea stomacul pe dos. Când îi veni ciclul, aproape leşină de bucurie. „Acum, singura grijă e clădirea mea”.

Continua să strângă banii de chirie pentru Sean MacAllister fiindcă avea nevoie de un acoperiş deasupra capului, dar trebuia să facă un uriaş efort de voinţă să intre în biroul lui şi să dea ochii cu el.

— Ne-am distrat bine la Halifax, nu-i aşa, iubito? Ce-ar; fi s-o facem încă o dată?

— Sunt ocupată cu construcţia mea, răspundea ferm

Lara.

Activitatea de pe şantier se intensifică din momentul în care echipele care lucrau foile metalice şi acoperişul, precum şi dulgherii începură să lucreze simultan, numărul de oameni, materiale şi camioane triplându-se.

Charles Cohn plecase din Glacé Bay, dar îi telefona Larei o dată pe săptămână.

— Cum merge construcţia? o întrebă el cu ocazia ultimei convorbiri.

— Grozav! răspunse ea entuziasmată.

— Suntem în grafic?

— Suntem în avans.

— Minunat. Acum pot să-ţi spun că nu eram prea sigur că ai să reuşeşti.

— Şi totuşi mi-ai oferit o şansă. Mulţumesc, Charles.

— După faptă şi răsplată. Aminteşte-ţi că, fără tine, aş fi murit de foame.

Din când în când Sean MacAllister se alătura Larei pe şantier.

— Va fi ceva frumos, aşa-i?

— Da, răspundea Lara.

MacAllister părea sincer mulţumit. „Domnul Cohn s-a înşelat asupra lui”, îşi spunea Lara. „Uite că nu încearcă să profite de mine”.

Spre sfârşitul lui noiembrie construcţia progresa rapid. Uşile şi ferestrele erau la locul lor şi zidurile exterioare fuseseră montate. Structura era pregătită să-şi primească reţeaua de nervi şi de artere.

În ziua de luni din prima săptămână a lui decembrie munca pe şantier îşi încetini ritmul. Într-o dimineaţă, bara se duse la şantier, unde găsi doar doi muncitori, care oricum nu păreau să facă mare lucru.

— Unde-i restul echipei? De ce n-a venit azi? întrebă Lara.

— Au altă lucrare, răspunse unul dintre muncitori. O să vină mâine.

În ziua următoare, nu veni nimeni.

Lara luă autobuzul până la Halifax să stea de vorbă cu Buzz Steele.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. S-au oprit lucrările.

— N-ai niciun motiv de îngrijorare, o asigură Steele.

Am avut o problemă cu altă lucrare şi am dus temporar echipa acolo.

— Când se întorc la lucru?

— Săptămâna viitoare. O să terminăm la timp.

— Buzz, ştii ce mult înseamnă clădirea asta pentru mine.

— Sigur, Lara.

— Dacă nu terminăm construcţia la timp, o pierd. I'ierd tot.

— Nu te teme, fetiţo. N-am să las să se întâmple una ca asta.

Lara plecă, dar în sufletul ei începea să se cuibărească un sentiment de nelinişte.

Muncitorii nu-şi făcură apariţia nici în săptămâna următoare. Lara se duse din nou la Halifax să-l vadă pe Steele.

— Îmi pare rău, îi spuse secretara. Domnul Steele nu-i aici.

— Trebuie să stau de vorbă cu el. Când se întoarce?

— E plecat din oraş cu treabă. Nu ştiu când se întoarce.

Lara simţi primii fiori de panică.

— E foarte important, insistă ea. Construieşte o clădire pentru mine. Clădirea trebuie terminată în trei săptămâni.

— Eu, una, nu mi-aş face griji, domnişoară Cameron. Dacă domnul Steele spune că va fi terminată, atunci va fi

terminată.

— Dar pe şantier nu se întâmplă nimic, ţipă Lara. Nu lucrează nimeni.

— Doriţi să vorbiţi cu domnul Ericksen, adjunctul lui?

— Da, vă rog.

Ericksen era un zdrahon lat în umeri şi foarte binevoitor. Toată făptura lui emana un sentiment de siguranţă.

— Ştiu de ce sunteţi aici, zise el, dar Buzz m-a rugat să vă asigur că nu aveţi niciun motiv de îngrijorare. Am fost puţin întârziaţi în proiectul ăsta din pricina unor probleme ivite la alte lucrări pe care le executăm, iar construcţia dumneavoastră mai durează numai trei săptămâni.

— Dar sunt încă atâtea de făcut…

— Nu vă neliniştiţi. O să trimitem o echipă luni la prima oră.

— Mulţumesc, zise Lara, răsuflând uşurată. îmi cer scuze că v-am deranjat, dar stau ca pe ace. Construcţia asta înseamnă enorm pentru mine.

— Nicio problemă, zâmbi Ericksen. Mergeţi acasă şi calmaţi-vă. Sunteţi pe mâini bune.

Luni dimineaţă, din nou, nici ţipenie de om pe şantier. Lara era înnebunită. Îi telefonă lui Charles Cohn.

— Muncitorii au sistat lucrul, se plânse ea şi nu înţeleg de ce. îmi tot promit că vin şi nu se ţin de cuvânt.

— Cum se cheamă firma? Nova Scoţia Construction?

— Da.

— Te sun eu, îi spuse Cohn.

După două ore, Charles Cohn îi telefonă.

— Spune-mi, cine ţi-a recomandat firma Nova Scoţia Construction?

Ea se gândi o clipă.

— Sean MacAllister.

— Nici nu mă miră. E firma lui, Lara.

Ea simţi cum o ia cu leşin.

— Şi nu-i lasă pe muncitori să termine la timp…?

— Cam aşa se pare.

— Oh, Doamne.

— E un *nahash tzefa*. Un şarpe veninos.

Era prea cumsecade ca să-i amintească fetei că o prevenise. Nu-i mai spuse decât că „Poate… poate se va ivi ceva”.

Admira spiritul şi ambiţia fetei şi-l dispreţuia pe Sean MacAllister. Dar era neputincios. Nu putea face nimic.

Lara rămase cu ochii în tavan toată noaptea, gândindu-se la prostia pe care o făcuse. Clădirea ridicată de ea urma acum să fie a lui Sean MacAllister, iar ea avea să rămână cu o datorie zdrobitoare pentru care toată viaţa se va speti muncind ca s-o plătească. Gândul la plata pe care i-ar fi putut-o cere MacAllister o făcea să se cutremure.

A doua zi de dimineaţă, de cum se trezi, Lara se duse să discute cu Sean MacAllister.

— Bună dimineaţa, draga mea. Azi arăţi superb.

Lara trecu direct la subiect.

— Am nevoie de o prelungire. Clădirea nu va fi gata pe 31 ale lunii.

MacAllister se lăsă uşor pe spătarul scaunului, încruntându-se.

— Zău? Asta-i o veste proastă, Lara.

— Am nevoie de încă o lună.

MacAllister oftă.

— Mă tem că nu se poate. Nici vorbă. Ai semnat un contract. Înţelegerea e înţelegere.

— Dar…

— Îmi pare rău, Lara. Pe data de 31 proprietatea revine băncii.

Când chiriaşii din bloc aflară ce se întâmpla, se făcură foc.

— Nemernicul ăla! strigă unul dintre ei. Nu poate să-ţi facă una ca asta.

— A şi făcut-o, răspunse Lara. S-a sfârşit.

— O să-l lăsăm să-şi facă mendrele?

— La dracu', nu! Cât timp ţi-a mai rămas? Trei săptămâni?

Lara clătină din cap.

— Mai puţin. Două şi jumătate.

Omul se întoarse către ceilalţi.

— Hai să mergem să aruncăm o privire la clădirea aia.

— La ce bun…?

— O să vedem.

Nu mult după aceea, vreo şase locatari stăteau în dreptul şantierului, studiind cu atenţie construcţia.

— N-au instalat nici măcar ţevăria, zise unul dintre ei.

— Nici firele electrice.

Rămaseră acolo, dârdâind sub vântul îngheţat de decembrie, discutând ce mai era de făcut.

Unul dintre ei se întoarse către Lara.

— Bancherul tău e un mare şmecher. A aşteptat până când construcţia a fost aproape gata, ca să nu mai aibă el mare lucru de făcut când expiră contractul. Se întoarse spre ceilalţi. Eu zic că aici se poate termina în două săptămâni şi jumătate.

Se auziră murmure aprobatoare. Lara era uluită.

— N-aţi înţeles. Muncitorii nu vor mai veni.

— Uite ce e, fetiţo. Avem în bloc instalatori, dulgheri şi electricieni, plus o mulţime de prieteni în oraş, care pot face restul.

— Dar eu n-am bani să vă plătesc, insistă Lara.

Domnul MacAllister n-o să-mi dea…

— E darul nostru de Crăciun pentru tine.

După aceea se întâmplă ceva de necrezut. În Glacé Bay se răspândi repede vestea despre ce se petrecea. Constructori care lucrau pe alte şantiere veniră să arunce un ochi la proprietatea Larei. Jumătate dintre ei erau acolo fiindcă o plăceau pe Lara, iar restul fiindcă avuseseră de-a face cu Sean MacAllister şi-l detestau.

— O să-i arătăm noi ticălosului, ziceau ei.

După lucru, treceau să dea o mână de ajutor, muncind până dincolo de miezul nopţii, precum şi sâmbăta şi duminica. Pe şantier reîncepu zarva şi zgomotul vesel de construcţie. Principala preocupare era să se respecte termenul, aşa că în curând clădirea era plină de dulgheri, electricieni şi instalatori, care mai de care mai dornic să-şi aducă o contribuţie. Când Sean MacAllister află ce se întâmplă, dădu fuga pe şantier.

Bancherul rămase înlemnit.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el. Ăştia nu-s muncitoii mei.

— Sunt ai mei, îi replică sfidătoare Lara. Nu există nicio clauză în contract care să-mi interzică să folosesc oamenii mei.

— Păi eu… se bâlbâi MacAllister. Clădirea va trebui să respecte toate specificaţiile.

— Le va respecta, îl asigură Lara.

Cu o zi înainte de Ajunul Anului Nou clădirea era gata. Se înălţa mândră spre cer, solidă şi rezistentă, şi era cel mai frumos lucru pe care Lara îl văzuse în viaţa ei. Fata rămase ţintuită locului, uluită, fără să-şi poată lua ochii de la bloc.

— Îţi aparţine în întregime, zise cu mândrie unul dintre muncitori. Acu, dăm o petrecere sau nu?

În seara aceea pare-se că întregul oraş sărbătorea

prima clădire a Larei Cameron.

Era doar începutul.

Din acel moment, nimic n-o mai opri pe Lara. Avea mintea plină de idei.

— Noii angajaţi vor avea nevoie de locuinţă în Glacé Bay, îi spuse Lara lui Charles Cohn. Mi-ar plăcea să construiesc case pentru ei. Vă interesează?

— Foarte, încuviinţă el.

Lara se duse să discute cu un bancher din Sydney, de la care împrumută suficienţi bani, garantând cu clădirea, ca să finanţeze noul proiect.

Când construcţia caselor se încheie, Lara îi spuse lui Charles Cohn:

— Ştii de ce mai are nevoie oraşul ăsta, Charles? De cabane pentru turiştii care vin aici la pescuit. Cunosc un loc minunat lângă golf, unde aş putea construi…

Charles Cohn deveni consilierul ei financiar neoficial şi, în următorii trei ani, Lara ridică un bloc de birouri, şase cabane pe malul mării şi un mall. Băncile din Sydney şi Halifax erau încântate să-i împrumute bani.

Doi ani mai târziu, când Lara îşi vându toate proprietăţile imobiliare, avea în bancă un milion de dolari. Abia împlinise douăzeci şi unu de ani.

A doua zi, îşi luă rămas-bun de la Glacé Bay şi plecă la Chicago.

Capitolul 7

Chicago se dovedi o revelaţie. Până atunci Halifax fusese cel mai mare oraş pe care-l văzuse Lara, dar acum părea un cătun în comparaţie cu uriaşa metropolă din Midwest. Chicago era un oraş animat şi zgomotos, plin de agitaţie şi energie, unde toată lumea părea că se grăbeşte către o destinaţie importantă.

Lara trase la Stevens Hotel. Nu-i trebui decât o singură privire la femeile îmbrăcate elegant, care treceau

prin holul hotelului, ca să-şi dea seama de hainele pe care le purta. La Glacé Bay mergeau, îşi zise Lara. La Chicago, nu. În dimineaţa următoare, Lara demară acţiunea. Se duse la Kane's şi Ultimo pentru rochii de firmă, la Joseph's pentru pantofi, la Saks Fifth Avenue şi Marshall Field pentru lenjerie, la Trabert şi Hoeffer pentru bijuterii şi la Ware pentru o haină de nurcă. De fiecare dată când îşi cumpăra ceva, îi răsuna în minte glasul tatălui ei: „Află că eu n-am bani de dat. N-ai decât să-ţi iei ceva de la Armata Salvării". Încă înainte să se oprească din febra cumpărăturilor, dulapurile camerei ei de hotel erau ticsite cu haine frumoase.

După aceea, Lara începu să caute în paginile galbene ale cărţii de telefoane la rubrica „Agenţii imobiliare". Alese firma cu reclama cea mai mare, Parker & Asociaţi. Lara telefonă şi ceru să vorbească cu domnul Parker.

— Îmi puteţi spune cine-l caută?

— Lara Cameron.

O clipă mai târziu, auzi un glas în receptor:

— La telefon Bruce Parker. Cu ce vă pot fi de folos?

— Caut un loc potrivit unde să construiesc un hotel frumos, explică Lara.

Vocea de la celălalt capăt al firului deveni prietenoasă.

— Păi, noi suntem experţi la treaba asta, doamnă C ameron.

— *Domnişoară* Cameron.

— Bine. V-aţi gândit la ceva anume?

— Nu. La drept vorbind, nu prea cunosc Chicago.

— Nicio problemă. Sunt sigur că vă putem prezenta72

— Mulţumesc, spuse Lara şi puse receptorul în furcă.

Era limpede că telefonase cui nu trebuie.

Răsfoi Pagini Aurii şi mai dădu şase telefoane. Către

seară, se văzu nevoită să recunoască realitatea. Niciuna dintre agenţiile imobiliare nu era interesată să-i găsească o locaţie foarte bună unde să construiască un hotel cu o plată netă de trei milioane de dolari. Fiecare îi oferise Larei o sumedenie de sugestii, toate rezumându-se de fapt la acelaşi lucru: un hotel ieftin într-o zonă din oraş.

„Niciodată, îşi zise Lara. „În cazul ăsta, mai bine mă întorc la Glacé Bay".

Luni la rând visase la hotelul pe care voia să-l construiască, până când în mintea ei acesta devenise deja o realitate: frumos, animat, tridimensional. Planul ei era să transforme un hotel într-un adevărat cămin departe de casă. Hotelul urma să aibă majoritar apartamente, fiecare cu un living şi o bibliotecă, un şemineu în fiecare cameră, şi să fie mobilat cu canapele confortabile, şezlonguri şi un pian de concert. Apartamentele mai cuprindeau două dormitoare mari şi o terasă pe toată lungimea lor. Plus jacuzzi şi un minibar. Lara ştia exact ce vrea. Întrebarea era cum va obţine acest lucru.

Lara intră într-un centru de copiatoare de pe Lake Street.

— Aş dori să tipăresc o sută de cărţi de vizită, vă rog.

— Sigur că da. Şi ce doriţi să scrie pe ele?

— Domnişoara Lara Cameron. Şi dedesubt: Dezvoltator imobiliar.

— În regulă, domnişoară Cameron. Vor fi gata în două zile.

— Nu. Le vreau azi după-amiază.

Următorul pas era să se familiarizeze cu oraşul.

Lara se plimbă pe Michigan Avenue, State Street şi La Salle, apoi de-a lungul Lake Shore Drive, zăbovi în Lincoln Park, cu grădina sa zoologică, terenul de golf şi laguna. Vizită Merchandise Mart, se duse la Kroch-Brentano şi cumpără cărţi despre Chicago. Citi despre

celebrităţile care se stabiliseră la Chicago: Carl Sandburg1, Frank Lloyd Wright2, Louis Sullivan3, Saul Bellow4. Citi despre pionieratul unor familii din Chicago – John Baird, Gaylord 1 kmnelleys, Marshall Field, Potter Palmer, Walgreen – şi trecu prin faţa caselor lor de pe Lake Shore Drive şi prin dreptul uriaşelor domenii din zona suburbană Lake forest. Vizită South Side, unde se simţi ca acasă, datorii a tuturor grupurilor etnice de acolo – suedezi, polonezi, irlandezi, lituanieni – care-i aminteau de Glacé Bay.

Porni din nou spre străzi, uitându-se la clădirile pe i are vedea anunţul DE VÂNZARE şi trecu să stea de vor-I – a cu agenţii imobiliari listaţi în evidenţele oraşului.

— Cât costă clădirea aceea?

— Optzeci de milioane de dolari…

— Şaizeci de milioane de dolari…

— G sută de milioane de dolari…

Cele trei milioane de dolari ale ei deveneau o sumă din ce în ce mai neînsemnată. Lara şedea în camera de liotei, analizându-şi opţiunile. Fie putea să se îndrepte pre una dintre zonele de mahala ale oraşului şi să ridii o acolo un mic hotel, fie se putea întoarce acasă. N-o încânta niciuna din perspective.

„Miza este prea mare ca să renunţ tocmai acum”, îşi lise ea.

În dimineaţa următoare, Lara se opri la o bancă din la iile Street. Se duse glonţ la funcţionarul de la ghişeu.

— Aş dori să vorbesc cu domnul vicepreşedinte.

Şi-i întinse funcţionarului cartea ei de vizită.

Cinci minute mai târziu, se găsea în biroul lui Tom IVicrson, un om între două vârste, molatic, suferind de un tic nervos. Peterson studie cartea de vizită.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară Cameron?

Intenţionez să construiesc un hotel la Chicago.

Aş avea nevoie de un împrumut.

Poet american (*1878 – 1967*) (*n.tr.*)

Arhitect american (*1867 – 1859*) (*n.tr.*)

1 Arhitect american (*1856 – 1924*) (*n.tr.*)

1 Prozator american (*1914 – 2005*) (*n.tr.*)

Peterson îi adresă un zâmbet vesel.

— De asta suntem aici. Ce fel de hotel doriţi să construiţi?

— Un hotel boutique frumos, într-o zonă agreabilă.

— Sună interesant.

— Trebuie să vă spun, continuă Lara, că tot capitalul meu e de trei milioane de dolari şi…

El zâmbi.

— Nicio problemă.

Lara simţi un val de entuziasm.

— Serios?

— Cu trei milioane poţi realiza multe dacă ştii ce să faci cu ele. Se uită la ceas. Acum am o altă întâlnire. Mă întrebam dacă am putea lua masa împreună diseară, ca să discutăm problema noastră.

— Desigur, acceptă Lara. Mi-ar face plăcere.

— Unde locuiţi?

— La Palmer House.

— Ce-ar fi să vin să vă iau la ora opt?

Lara se ridică în picioare.

— Vă mulţumesc mult. Nici nu vă pot spune cât de bine mă simt după discuţia cu dumneavoastră. Sinceră să fiu, începusem să-mi cam pierd curajul.

— Nu-i cazul, îi spuse el. Voi avea eu grijă de dumneavoastră.

La ora opt, Tom Peterson veni s-o ia pe Lara de la hotel, după care o duse la restaurantul Henrici să ia cina împreună. După ce se aşezară el zise:

— Ştii, mă bucur că ai venit la mine. Putem face

multe unul pentru celălalt.

— Da?

— Sigur. Există multe funduleţe în oraşul ăsta, dar niciunul aşa drăguţ ca al tău, iubito. Ai putea deschide un bordel de lux, cu clienţi exclusivi…

Lara îngheţă.

— Poftim?

— Dacă ai putea face rost de vreo şase fete, atunci am putea…

Dar Lara deja se făcuse nevăzută.

A doua zi, Lara se duse la alte trei bănci. Când îi expuse planurile ei directorului primei bănci, acesta zise:

— Vă voi da cel mai bun sfat cu putinţă. Lăsaţi-o baltă. Imobiliarele sunt afaceri unde-i nevoie de o mână de bărbat. Aici nu-i loc pentru femei.

— Şi de ce, mă rog? întrebă Lara pe un ton lipsit de orice expresie.

— Pentru că aţi avea de-a face cu tot felul de macho necioplţi. V-ar mânca de vie.

— La Glacé Bay nu m-au mâncat de vie, protestă I ara.

El se aplecă în faţă.

— Să vă spun un mic secret. Chicago nu-i Glacé Bay.

Managerul celei de a doua bănci îi spuse:

— Suntem încântaţi să vă ajutăm, domnişoară Cameron. Numai că, desigur, ce doriţi să faceţi dumneavoastră iese din discuţie. Ce v-am sugera noi este să ne încredinţaţi nouă banii şi noi îi vom investi…

Nu apucă să-şi ducă fraza la bun sfârşit că Lara şi ieşi. O din biroul lui.

La cea de a treia bancă, Lara fu invitată în biroul lui Bob Vance, un bărbat agreabil, cu părul cărunt, care arăta exact aşa cum trebuie să arate un preşedinte de bancă. În birou cu el era încă un bărbat la vreo treizeci de ani, palid

şi slăbuţ, cu părul de culoarea nisipului, îmbrăcat într-un costum şifonat şi care părea să nu aibă nimic de a face cu locul în care se găsea.

— Domnişoară Cameron, domnul este Howard Keller, unul dintre vicepreşedinţii noştri.

— Îmi pare bine.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă Bob Vance.

— M-ar interesa să construiesc o clădire în Chicago, i răspunse Lara. Şi caut pe cineva care să mă finanţeze.

Bob Vance zâmbi.

— Aţi venit unde trebuie. V-aţi gândit la o locaţie iinume?

— Ştiu în mare zona unde aş vrea să construiesc. În apropiere de Loop[1], nu departe de Michigan Avenue…

— Excelent.

Lara îi povesti despre ideea ei de hotel boutique.

— Sună interesant, spuse Vance. Şi de ce capital dispuneţi?

— Trei milioane de dolari. Restul aş vrea să-l împrumut.

Urmă o pauză semnificativă.

— Mă tem că nu vă pot ajuta. Problema dumneavoastră e că aveţi idei măreţe, dar prea puţini bani.

Ei bine, dacă aţi vrea ca noi să investim bani pentru dumneavoastră…

— Nu, mulţumesc, refuză Lara. Vă mulţumesc pentru timpul acordat. La revedere, domnilor.

Le întoarse spatele şi ieşi din birou, furioasă la culme, în Glacé Bay trei milioane de dolari erau o avere. Aici lumea socotea suma asta o nimica toată.

Când ajunse în stradă, auzi un glas strigând-o pe nume:

— Domnişoară Cameron!

Lara se întoarse. Era bărbatul căruia îi fusese

prezentată: Howard Keller.

— Da?

— Aş vrea să stăm de vorbă, zise el. Ce-ar fi să mergem la o cafea?

Lara se crispă. Oare toţi bărbaţii din Chicago erau obsedaţi sexual?

— Există o cafenea bună chiar după colţ.

Lara ridică din umeri.

— Foarte bine.

După ce comandară, Howard Keller zise:

— Dacă îmi permiteţi, aş vrea să vă dau un sfat.

Lara îl privea cu circumspecţie.

— Vă rog.

— În primul rând, dumneavoastră abordaţi problema în mod greşit.

— Nu credeţi că ideea mea ar avea şanse de succes? întrebă ea înţepată.

Cartierul central de afaceri din Chicago, Illinois (n.tr.)

— Dimpotrivă. Cred că un hotel boutique este o idee excelentă.

Lara era uimită.

— Atunci, de ce…?

— La Chicago ar fi nevoie de un asemenea hotel, numai că, după părerea mea, nu dumneavoastră ar trebui să-l construiţi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Eu aş sugera să găsiţi un hotel vechi într-o locaţie Inină şi să-l renovaţi. Există o sumedenie de hoteluri dărăpănate care pot fi cumpărate cu bani puţini. Cele trei milioane ale dumneavoastră ar fi de ajuns pentru plăti cu banii jos. Pe urmă, puteţi face un împrumut la bania, să-l remobilaţi şi să faceţi din el un hotel boutique.

Lara căzu pe gânduri. Keller avea dreptate. Într-

adevăr, era o abordare mai bună.

— Încă ceva, nicio bancă nu va fi interesată să vă finanţeze dacă nu aveţi un arhitect bun şi o firmă de construcţii de încredere. Banca vrea să vadă tot tacâmul.

Lara îşi aminti de Buzz Steele.

— Înţeleg. Cunoaşteţi un arhitect bun şi o firmă de construcţii de încredere?

Howard Keller zâmbi.

— Cunosc vreo câteva.

— Vă mulţumesc pentru sfat, spuse Lara. Dacă găsesc locaţia potrivită, pot reveni la dumneavoastră să stăm ilc vorbă?

— Oricând. Mult noroc.

Lara se aştepta ca el să zică ceva gen „Ce-ar fi să stăm le vorbă în apartamentul meu?” Dar Howard Keller se mărgini să întrebe:

— Mai doriţi cafea, domnişoară Cameron?

Lara începu din nou să bată străzile din centru, numai că de data asta căuta cu totul altceva. La câteva cvări ale distanţă de Michigan Avenue, pe Delaware, trecu pe lângă un hotel părăginit datând de dinainte de război. Afară era o firmă pe care scria CONG ESSINAL HOTEL. Lara trecu prin faţa lui, dar brusc se opri. îl privi mai îndeaproape. Faţada de cărămidă era atât de murdară încât cu greu ai fi putut ghici culoarea iniţială. Hotelul avea opt etaje. Lara se întoarse din drum şi intră în hol. Pe dinăuntru, hotelul arăta şi mai rău decât pe dinafară. Un funcţionar îmbrăcat în jeanşi şi un pulover rupt tocmai dădea afară un sărman fără adăpost. Recepţia arăta mai curând a ghişeu de bilete. Într-un capăt al holului era o scară care ducea la ceea ce cândva fuseseră nişte săli de conferinţe, acum închiriate ca birouri. La mezanin, Lara văzu o agenţie de voiaj, o casă de bilete pentru teatru şi o agenţie de forţă de muncă.

Funcţionarul se întoarse la recepţie.

— Mneavoastră vreţi o cameră?

— Nu. Voiam să ştiu…

O întrerupse o femeie machiată strident, îmbrăcată într-o fustă strâmtă.

— Mike, dă-mi şi mie o cheie.

O însoţea un bărbat în vârstă. Lara îi urmări cu privirea cum se îndreptau spre lift.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă funcţionarul.

— Mă interesează acest hotel, răspunse ea. Este de vânzare?

— Cre’ că totu-i de vânzare. Tatăl mneavoastră lucrează în imobiliare?

— Nu, spuse Lara. Dar eu lucrez.

Omul o privi surprins.

— Oh! Păi atunci tre’ să vorbiţi cu unu din fraţii Diamond. Ei au un lanţ de dărăpănături din astea.

— Unde-i pot găsi? se interesă Lara.

Funcţionarul îi dădu o adresă de pe State Street.

— Aveţi ceva împotrivă să arunc o privire?

El ridică din umeri.

— Cum doriţi. Zâmbi cu gura la urechi. Cine ştie, poate o să ajungeţi şefa mea.

„Ar fi ultimul lucru pe care l-aş face”, îşi zise Lara.

Se învârti prin hol, studiindu-l cu atenţie. Intrarea era străjuită de coloane vechi de marmură. îi veni ideea să ridice un colţ al covorului murdar şi uzat. Dedesubt era o pardoseală ternă de marmură. Se duse la mezanin. Tapetul de culoarea muştarului se desprindea de perete. Trase de un colţ şi sub el găsi tot marmură. Lara era din ce în ce mai entuziasmată. Balustrada scării fusese vopsită în negru. Lara se asigură că funcţionarul nu se uită la ea şi zgârie cu unghia vopseaua. Sub stratul de vopsea descoperi ceea ce spera să găsească: alamă compactă. Se

duse către lifturile vopsite tot în negru, zgârie i aici vopseaua, dând tot de alamă. Reveni lângă funcţionar, străduindu-se să-şi ascundă încântarea.

— Oare aş putea să văd şi una dintre camere?

El dădu din umeri.

— N-aveţi decât. îi întinse o cheie. Camera 410.

— Mulţumesc.

Lara păşi în lift. Era foarte vechi şi extrem de lent.

„O să-l refac", se gândi ea. „Şi am să pun înăuntru o pictură murală".

În minte deja începuse să redecoreze hotelul.

Camera 410 era un dezastru, dar posibilităţile pe care le oferea săreau în ochi. Încăperea era uimitor de spaţioasă, cu facilităţi arhaice şi mobilier de prost gust. Inima Larei îşi iuţi bătăile. „E perfect", îşi zise ea.

Coborî la parter. Scara era veche şi mirosea a mucegai. Dar sub covoarele scămoşate era tot marmură. Lara îi dădu funcţionarului cheia înapoi.

— Aţi văzut ce voiaţi?

— Da, răspunse Lara. Mulţumesc.

El îi zâmbi din nou cu toată gura.

— Chiar vreţi să cumpăraţi ruina asta?

— Da, răspunse Lara. Chiar vreau să cumpăr ruina asta.

— Tare de tot, comentă el.

Uşa liftului se deschise şi-şi făcură apariţia tânăra prostituată şi clientul ei mai vârstnic. Femeia îi înapoie funcţionarului cheia, împreună cu nişte bani.

— Mersi, Mike.

— O zi bună, îi ură Mike, după care se întoarse spre Lara. O să vă întoarceţi?

— Sigur că da, îl asigură Lara. Am să mă întorc.

În continuare, Lara se duse la arhiva primăriei oraşului. Ceru să vadă actele proprietăţii de care se

interesa. Contra unei taxe de zece dolari i se aduse un dosar referitor la hotelul Congressional. Fusese vândut

80 fraţilor Diamond cu cinci ani în urmă pe şase milioane; de dolari.

Biroul fraţilor Diamond se găsea într-o clădire veche pe colţul State Street. O recepţioneră asiatică într-o fustă roşie strâmtă o salută pe Lara de cum intră pe uşă.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Aş dori să-l văd pe domnul Diamond.

— Care din ei?

— Oricare.

— Am să vorbesc cu John. Ridică receptorul şi spuse:] A venit o doamnă care doreşte să te vadă, John. Ascultă; câteva clipe, apoi ridică ochii spre Lara. În ce problemă? (

— Vreau să cumpăr unul dintre hotelurile dumnealui.

Fata vorbi din nou în receptor:

— Zice că vrea să cumpere unul dintre hotelurile tale. 1 Bine. Puse receptorul în furcă. Poftiţi înăuntru.

John Diamond era un bărbat voinic, între două vârste şi hirsut, cu faţa plată a cuiva care jucase odinioară mult fotbal. Purta o cămaşă cu mânecă scurtă şi fuma un trabuc uriaş. Când Lara intră în birou, ridică ochii spre ea.

— Mi-a zis secretara că vrei să cumperi una dintre clădirile mele. O măsură din ochi câteva clipe. Am impresia că eşti la o vârstă la care n-ai încă drept de vot.

— Ba da, vârsta îmi permite să votez, îl asigură Lara. În egală măsură, am o vârstă care-mi permite şi să cumpăr una dintre clădirile dumneavoastră.

— Da? Pe care?

— Hotelul Cong essi n-ai.

— Care?

— Asta scrie pe frontispiciu. Presupun că „Congressional”.

— Mda.

— E de vânzare?

El clătină din cap.

— Păi… nu prea ştiu. Este una dintre proprietăţile care ne aduce bani cu ghiotura. Nu cred că putem renunţa la ea.

— *Trebuie* să renunţaţi, replică Lara.

— Cum?

— E într-un hal fără hal. Stă să se prăbuşească.

— Zău? Atunci la ce dracu' îţi trebuie *dumitale*?

— Vreau s-o cumpăr şi s-o fac să arate cât de cât. Desigur, va trebui să mi-o predaţi fără locatari.

— Asta n-ar fi o problemă. Clienţii noştri închiriază cu săptămâna.

— Câte camere are hotelul?

— O sută douăzeci şi cinci. În mare, suprafaţa construcţiei e de 9 300 metri pătraţi.

„Prea multe camere, îşi zise Lara. „Dar dacă le combin ca să fac apartamente, aş ajunge la şaizeci sau şaptezeci şi cinci. Aşa ar fi bine".

Sosise momentul să discute preţul.

— *Dacă* m-aş decide să cumpăr hotelul, cât aţi cere pentru el?

— *Dacă* m-aş decide să vând hotelul, replică Diamond, aş cere zece milioane de dolari, dintre care şase acontul.

Lara clătină din cap.

— Eu vă ofer…

— Punct. Nenegociabil.

Lara rămase pe loc, calculând în gând costurile renovării. Asta însemna cam 850 de dolari pe metrul pătrat, adică opt milioane, plus mobilier, furnituri şi facilităţi.

Mintea ei lucra cu febrilitate. Era convinsă că ar găsi o bancă să-i acorde împrumutul. Problema era că avea

nevoie de capital în valoare de şase milioane, ori ea avea doar trei. Diamond îi cerea un preţ exagerat, dar ea voia hotelul cu tot dinadinsul. Şi-l dorea cum nu mai dorise nimic în viaţa ei.

— Vă propun următoarea afacere, începu Lara.

Diamond era numai urechi.

— Spune…

— Vă dau atât cât mi-aţi cerut…

El zâmbi.

— Până aici e bine.

— Dar vă dau doar trei milioane drept acont. Bani i: heaţă.

El clătină din cap.

— Nici vorbă. Vreau şase milioane cash acont.

d

— Le veţi avea.

— Zău? Şi de unde o să le iei pe celelalte trei?

— De la dumneavoastră.

— Poftim?

— O să-mi acordaţi o ipotecă de trei milioane.

— Vrei să împrumuţi bani de la mine ca să-mi cumperi hotelul?

Aceeaşi întrebare pe care i-o pusese şi Sean MacAllister la Glacé Bay.

— Haideţi să privim altfel lucrurile, îi explică Lara. Dumneavoastră îmi împrumutaţi banii, iar clădirea rămâne în proprietatea dumneavoastră până când îmi achit datoria. În acest fel nu aveţi ce pierde.

El chibzui puţin, apoi zâmbi larg.

— Coniţă, tocmai ţi-ai cumpărat un hotel.

Biroul de la bancă al lui Howard Keller era un cubicul cu numele lui pus pe uşă. Când Lara îşi făcu apariţia, Keller arăta mai şifonat ca oricând.

— V-aţi întors aşa curând?

— Mi-aţi spus să vin să vă văd după ce găsesc un hotel. Am găsit unul.

Keller se lăsă pe spătarul scaunului.

— Povestiţi-mi.

— Am găsit un hotel vechi, care se cheamă Congressional. E pe Delaware. La câteva cvartale de Michigan Avenue. E părăginit şi dărăpănat, iar eu vreau să-l cumpăr şi să fac din el cel mai bun hotel din Chicago.

— Spuneţi-mi la ce înţelegere aţi ajuns.

Lara îi relată tranzacţia. Keller căzu pe gânduri.

— Haideţi să vorbim cu Bob Vance.

Bob Vance ascultă şi-şi făcu unele însemnări.

— Ar fi posibil, zise el, dar… Se uită la Lara. Aţi mai administrat vreodată un hotel, domnişoară Cameron?

Lara se gândi la toţi anii cât se ocupase de blocul cu chirie din Glacé Bay, făcând paturile, frecând podelele, spălând rufe şi vase, încercând să mulţumească fel şi fel de oameni şi să păstreze o atmosferă agreabilă.

— Am administrat un bloc cu chirie plin de mineri şi de muncitori forestieri. Un hotel va fi floare la ureche.

*

Entuziasmul Larei era irezistibil. Howard Keller urmarea expresia fetei în timp ce vizitau camerele jerpelite de hotelului, încercând să le vadă prin ochii ei.

— Aici va fi un apartament frumos, cu saună, zise ea încântată. Aici va fi şemineul, iar în colţul de colo un pian cu coadă. Începu să se plimbe de colo-colo. Oamenii de vază care vin la Chicago trag la cele mai bune hoioluri, numai că acestea sunt toate la fel, cu camere reci i impersonale. Dacă le putem oferi ceva deosebit, chiar dacă preţul va fi mai ridicat, nu am nicio îndoială ce anume vor alege. Hotelul nostru va deveni cu adevărat nisa lor departe de casă.

— Sunt impresionat, comentă Howard Keller.

Lara se răsuci spre el, plină de energie.

— Credeţi că banca îmi va împrumuta banii?

— Haideţi să aflăm.

jumătate de oră mai târziu, Howard Keller avea o i onsfătuire cu Vance.

— Ce părere ai? îl întrebă Vance.

— Cred că femeia asta are ceva în cap. îmi place ideea ci de hotel boutique.

— Şi mie. Singura problemă e că e foarte tânără şi lipsilă de experienţă. îşi asumă un mare risc.

Următoarea jumătate de oră o petrecură discutând costurile şi potenţialele câştiguri.

— Eu zic că ar trebui să acceptăm, zise în cele din urmă Keller. N-avem cum să pierdem. Zâmbi cu gura la urechi. În cel mai rău caz, noi doi ne putem mutal, i hotel.

Howard Keller îi telefonă Larei la Stevens Hotel.

— Banca tocmai v-a aprobat împrumutul.

Lara scoase un ţipăt fericit.

— Adevărat? Minunat! Oh, vă mulţumesc, vă mulţumesc din suflet!

Trebuie să discutăm câteva lucruri, îi zise Howard Keller. Sunteţi liberă astă-seară, putem lua cina împreună?

— Da.

— Perfect. Vin să vă iau la şapte jumătate.

d

*

Luară cina la Imperial House. Lara era atât de fericită încât aproape nu se atinse de mâncare.

— Nici nu vă pot spune cât sunt de încântată, declară ea. Va fi cel mai frumos hotel din Chicago.

— Luaţi-o încetişor, o preveni Keller. Mai sunt multe de făcut. Şovăi puţin. Pot să vă vorbesc deschis, domnişoară Cameron?

— Lara.

— Lara. Eşti ca un cal de curse care n-a participat la nicio întrecere.

— La Glacé Bay…

— Aici nu-i Glacé Bay. Şi, ca să amestec metaforele, aici e un altfel de hipodrom.

— Atunci de ce acceptă banca? se miră Lara.

— Să nu mă înţelegi greşit. Nu suntem o societate de caritate. Cel mai rău lucru care ni s-ar putea întâmpla ar fi ca banca să atingă pragul de rentabilitate. Dar eu zic că am fler în privinţa ta. Sunt convins că vei reuşi. Cred că pentru noi ar putea fi un mare avantaj. N-ai de gând să te opreşti doar la un hotel, aşa-i?

— Bineînţeles că nu, zise Lara.

— Nici nu-mi închipuiam. Ceea ce voiam să-ţi spun e că, atunci când acordăm un împrumut, de regulă nu ne implicăm personal în proiectul respectiv. Dar în acest caz sunt dispus să-ţi ofer tot ajutorul de care ai nevoie.

Iar Howard Keller chiar intenţiona să se implice personal. Fusese atras de Lara din prima clipă când dăduse cu ochii de ea. Fusese captivat de entuziasmul şi de hotărârea ei. Era o superbă femeie-copil. Ţinea morţiş s-o impresioneze. „Poate că într-o bună zi”, se gândi el, „am să-i spun cât de aproape am fost de celebritate…”

Capitolul 8

Era finala World Series, şi pe stadionul Wrigley se *înghesuiau* 38 710 fani care urlau din răsputeri.

— E prima jumătate a celei de-a noua reprize, scorul Cubs – *Yankees unu* la zero. E rândul echipei Yankees să respingă mingea cu bâta, având deja doi jucători eliminaţi. Bazele sunt ocupate cu Tony Kubek prima, Whitey Ford a doua şi *Vogi* Bena a treia.

Când Mickey Mantie îşi făcu apariţia pe *plate1*, mulţimea intră în delir. „Mick” marcase de 304 ori în acel sezon şi avea la activ 42 de *home runs2* pe anul în curs.

Jack Brickhouse, comentatorul de pe stadionul Wrigley, i. hucni entuziasmat:

— Oh… oh… se pare că vor schimba aruncătorii. E scos *din* joc Moe Drabowsky… Antrenorul de la Cubs, Bob Schefling, vorbeşte cu arbitrul… să vedem cine-i adus în locul lui…

Howard Keller! Keller *se* îndreaptă spre cercul de aruncare, mulţimea ţipă ca ieşită din minţi! Toată povara acestui mecii le World Series e pe umerii acestui puştan. Oare-l va putea tiu gata pe Mickey Mantie1 Vom afla în câteva clipe! Keller e în cerc… se uită în jur la bazele cu apărători… răsuflă adânc şi-şi destinde braţul. Vedeţi aruncarea… Mantie îşi pregăteşte bâta… loveşte şi ratează! Prima lovitură!

Se aşternu o tăcere mormântală. Mantie făcu un pas *în* îi iţă, cu o figură încordată, cu bâta ridicată, gata să pare –, *r*. Howard Keller se uită atent la apărători. Tensiunea era insuportabilă, dar el părea calm şi detaşat. Se întoarse spre prinzător, aşteptă semnalul arbitrului şi se încordă pentru altă aruncare.

— Latăcă lansează iarăşi mingea! urlă comentatorul. Faimoasa minge cu boltă a lui Keller… Mantie încearcă să pareze *şi* ratează! A doua lovitură! Dacă tânărul Keller reuşeşte să arunce trei mingi pe care Marele Mick să nu le poată prinde, (ihicago Cubs câştigă World Series! *Avem în* faţa ochilor pe 1 >avid şi Goliat, doamnelor şi domnilor! Tânărul Keller *joahl în* marile campionate doar de un an, dar în acest scurt n m^2 şi-a construit o reputaţie de invidiat. Mickey Mantie el ioliat… oare va putea novicele Keller să-l învingă? Totul depinde de următoarea aruncare… Keller verifică din nou unde unt apărătorii… iată-l că roteşte bâta… şi loveşte! Ce boltă… Mantie se aruncă într-o parte, în timp ce mingea pluteşte fix \pn: mijlocul bazei lui… *A* treia ratare!!

lip de bază din terenul de baseball (n.tr.) 1 ip de lovitură din baseball (n.tr.)

Comentatorul răcnea din răsputeri:

— Mantie a rămas cu ochii în soare! Marele Mick a ratat, doamnelor şi domnilor! Tânărul Howard Keller l-a făcut să rateze pe marele Mickey Mantie! Jocul s-a încheiat... Cupa World Series aparţine echipei Chicago Cubs! Suporterii lor sunt în picioare şi ovaţionează ca ieşiţi din minţi! Coechipierii lui Howard Keller dau năvală pe teren, îl saltă pe umerii lor şi pornesc să traverseze...

— Howard, ce naiba faci acolo?

— Îmi fac lecţiile, mamă.

Puştiul Howard Keller închise televizorul, cu un aer vinovat. Şi aşa meciul era pe terminate.

Jocul de baseball era pasiunea lui Howard, era viaţa lui. Ştia că într-o bună zi va juca în marile campionate. La vârsta de şase ani se întrecea la stickball1 cu copii care aveau de două ori vârsta lui, iar la doisprezece ani începuse să joace ca aruncător într-o echipă din American Legion. Când împlinise şaisprezece ani, numele lui ajunse la urechile cuiva care recruta pentru Chicago Cubs.

— N-am văzut aşa ceva de când sunt, comentă cel care dăduse informaţia. Puştiul trimite mingea cu boltă remarcabila şi are un *slider* periculos şi un *change-up1 2* incredibil.

Persoana care recruta era destul de sceptică.

— Bine, răspunse el, nu prea entuziasmat. Am să arunc o privire.

Se duse la următorul meci American League în care juca Howard Keller, fiind cucerit din prima clipă. După meci, îl căută pe tânărul jucător.

— Ce vrei să faci în viaţă, băiete?

— Să joc baseball, răspunse Howard fără să stea pe gânduri.

— Mă bucur să aud asta. Vom semna un contract cu tine pentru echipa noastră de juniori.

1 Joc de copii, cu un băţ şi o minge, ale cărui reguli sunt derivate din regulile jocului de baseball (n.tr.)

2 Tipuri de aruncări din baseball (n.tr.)

Howard abia aştepta să le dea părinţilor această veste nemaipomenită.

Familia Keller era o familie catolică foarte unită. Se «luceau la liturghie în fiecare duminică şi se îngrijeau «a fiul lor să meargă la biserică. Howard Keller senior era comis-voiajor şi vindea maşini de scris, fiind pe drumuri mai tot timpul. Când era pe acasă, petrecea cât mai mult timp posibil cu fiul său. Howard era foarte legat de amândoi părinţii. Mama lui făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să asiste la toate meciurile în care juca Udatul ei şi să-l aclame. Howard primise în dar primul echipament şi prima mănuşă de baseball la vârsta de şase ani. Era obsedat de baseball. Avea o memorie era iclopedică pentru statisticile meciurilor jucate înainte «le-a se naşte el. Cunoştea toţi jucătorii autori ai loviturilor câştigătoare, toate loviturile, toate statisticile jucăiorilor eliminaţi sau care salvaseră meciuri. Câştiga bani din pariuri încheiate cu colegii de şcoală cum că era în care să numească aruncătorii din oricare echipă.

— 1949.

— Asta-i simplu, zicea Howard. Newcombe, Roe, Hatlen şi Branca pentru Dodgers. Reynolds, Raschi, Byrne

O Lopat pentru Yankees.

— Bine, îl provocase unul dintre colegi. Dar cine a ucat cele mai multe meciuri consecutive din istoria Maior League?

Cel care-l întrebase avea în faţa lui Cartea Recordu

1 ilor Guinness.

Howard Keller răspunsese pe nerăsuflate:

— Lou Gehrig – 2 130.

— Cine deţine recordul pentru cele mai multe *shutouts*!

— Walter Johnson – 113.

— Cine a dat cele mai multe *home runs* în cariera lui?

— Babe Ruth – 714.

A început să meargă vestea despre calităţile tânărului jucător, şi recrutori profesionişti veneau să-l vadă jucând pe tânărul fenomen de la echipa de juniori 1

1 *Shutout* – termen specific jocului de baseball (n.tr.)

d

Chicago Cubs. Toţi rămâneau năuciţi. Până la şaptesprezece ani, Keller fusese deja abordat de recrutori de la St. Louis Cardinals, Baltimore Orioles şi New York Yankees.

Tatăl lui Howard nu-şi mai încăpea în piele de mândrie.

— Mie îmi seamănă, se lăuda el. Şi eu am jucat baseball când eram puşti.

Într-o vară din ultimul an de liceu, Howard Keller se angajă funcţionar la banca unuia dintre sponsorii echipei lui din American Legion.

La vremea aceea se întâlnea cu o colegă drăguţă pe nume Betty Quinlan. Se presupunea că la terminarea colegiului urmau să se căsătorească. Howard îi vorbea cu orele despre baseball, iar ea îl asculta răbdătoare, fiindcă ţinea la el. Howard adora să povestească întâmplări despre jucătorii lui preferaţi şi, de fiecare dată când afla câte una, dădea fuga la Betty să i-o povestească.

„Casey Stengel zicea: Secretul managerului de echipă e să-i ţii pe cei cinci jucători care te detestă departe de cei cinci care încă nu s-au hotărât.11

„Cineva l-a întrebat pe Yogi Berra cât e ceasul, şi el a întrebat: Când, acum?”

„Când un jucător a fost lovit în umăr de o minge care venea cu boltă, colegul lui a zis: Totul e în regulă cu umărul lui, afară de durere… şi-l doare pe el, nu pe tine”.

Tânărul Keller ştia că în curând va intra în galeria marilor jucători. Numai că soarta avea alte planuri pentru el.

Într-o zi, Howard se întoarse de la şcoală împreună cu cel mai bun prieten al lui, Jesse, care era şi coechipier cu el. Pe Keller îl aşteptau două scrisori. Una îi oferea o bursă la Princeton, cealaltă, o bursă la Harvard.

— Măiculiţă, ce tare! exclamă Jesse. Felicitări!

Chiar vorbea sincer. Howard Keller era idolul lui.

— Pe care te-ai gândit s-o accepţi? îl întrebă pe Howard tatăl său.

— De ce trebuie neapărat să merg la facultate? se miră Howard. Acum aş putea intra într-una dintre manie echipe.

— Ai destul timp pentru asta, fiule, se împotrivi ferm mama lui. Mai întâi te vei îngriji să-ţi faci studiile. Pe urmă, când te vei sătura de jucat baseball, vei putea să faci orice vei dori.

— Bine, acceptă Howard. Atunci Harvard. Betty merge la Wellesley şi putem fi împreună.

Când Howard îi vorbi de hotărârea lui, Betty Quinlan se arătă în culmea încântării.

— O să ne întâlnim în fiecare weekend! exclamă ea.

— Iar mie o să-mi lipseşti teribil, se plânse prietenul lui, Jesse.

Cu o zi înainte ca Howard Keller să plece la facultate, tatăl lui fugi cu secretara unuia dintre clienţi.

Băiatul rămase năucit.

— Cum a putut să facă una ca asta?

Mama lui era în şoc.

— Probabil… probabil că trece printr-o perioadă critii

i în viaţă, se bâlbâi ea. Tatăl tău... tatăl tău te iubeşte foarte mult. Se... se va întoarce acasă. Ai să vezi...

A doua zi, mama lui Howard primi o scrisoare de la un avocat, care o înştiinţa oficial că clientul lui.

I Inward Keller, cerea divorţ şi, întrucât nu avea bani A pensie alimentară, era dispus să lase soţiei căsuţa în are locuiau.

Howard îşi îmbrăţişă mama.

— Nu-ţi face griji, mamă. O să rămân acasă şi o să am iirijă de tine.

— Nu. Nu vreau să renunţi la facultate pentru mine. Din ziua în care te-ai născut, eu şi tatăl tău am făcut I lanuri ca tu să mergi la facultate. Să vorbim despre asta m. une-dimineaţă, adăugă ea liniştită după câteva clipe. Acum sunt epuizată.

Howard nu închise ochii toată noaptea, răsucind în minte toate opţiunile. Putea merge la Harvard cu bursă pentru baseball sau putea accepta una dintre ofertele de angajare în marile echipe. În toate aceste cazuri urma să-şi lase mama singură. Era o decizie dificilă.

Când mama lui nu coborî la micul dejun în dimineaţa următoare, Howard se duse în dormitorul ei. Ea şedea în capul oaselor, incapabilă să se mişte, cu faţa căzută într-o parte. Suferise un atac cerebral.

Cum nu avea bani de spital şi nici de doctori, Howard îşi reluă munca la bancă, cu program întreg. Termina lucrul la ora patru şi, în fiecare după-amiază, se grăbea să ajungă acasă să-şi îngrijească mama.

Fusese un atac minor, şi doctorul îl asigură pe Howard că, în timp, mama lui îşi va reveni.

— A suferit un şoc teribil, dar se va însănătoşi.

Howard continua să primească telefoane de la recrutorii marilor echipe, însă ştia că nu-şi poate abandona mama. „Mă voi duce când mama va fi din nou pe picioare”,

îşi spunea el.

Numărul facturilor medicale sporea mereu.

La început, vorbea cu Betty Quinlan o dată pe săptămână, dar după câteva luni convorbirile deveniră din ce în ce mai rare.

Mama lui Howard nu părea să facă progrese. Howard vorbi cu doctorul.

— Când se va face bine?

— E greu de spus în astfel de cazuri, băiete. Ar putea s-o ţină aşa luni la rând, poate chiar ani. Îmi pare rău, dar nu-ţi pot da un pronostic mai sigur.

Anul se încheie, veni un alt an, iar Howard continua să locuiască împreună cu mama lui şi să lucreze la bancă. Într-o zi, primi o scrisoare de la Betty Quinlan, în care îl anunţa că se îndrăgostise de un alt băiat şi adăuga că speră că mama lui se simte mai bine. Telefoanele de la recrutori deveniră tot mai rare şi în cele din urmă încetară cu totul. Viaţa lui Howard se reducea la îngrijirile aduse mamei lui. Făcea cumpărături, gătea şi-şi vedea de slujbă. Nu se mai gândea la baseball. îi era suficient de greu să ajungă la capătul fiecărei zile.

Mărire şi *decădere*

Când mama lui muri, patru ani mai târziu, pe Howard nud mai interesa jocul de baseball. Acum era bancher.

Îşi ratase şansa de a deveni celebru.

Capitolul 9

Howard Keller şi Lara luau cina împreună.

— Când începem? îl întrebă Lara.

— Mai întâi va trebui să găsim cea mai bună echipă pe care o poţi cumpăra cu banii de care dispui. Primul pas va fi ca un avocat priceput la imobiliare să încheie 1 în trac tul cu fraţii Diamond. Pe urmă, vreau să găsim mii arhitect de prima mână. Am pe cineva în vedere. I după asta, vreau să angajăm o firmă de construcţii dintiv cele mai bune. Am

făcut eu nişte calcule. Costurile l intru proiect se vor ridica la vreo 300.000 de dolari pe 1 ameră. Costul hotelului va fi de vreo şapte milioane le dolari. Dacă facem corect planurile, o putem scoate la capăt.

Numele arhitectului era Ted Tuttle. Când află plănui de Larei, zâmbi larg şi spuse:

— Să vă dea Dumnezeu sănătate. De când aştept să apară cineva cu o asemenea idee.

Zece zile mai târziu veni cu desenele. Erau exact ce-şi dorise ea.

Iniţial, hotelul a avut o sută douăzeci şi cinci de camere, explică arhitectul. După cum vedeţi, le-am redus la şaptezeci şi cinci, cum mi-aţi cerut.

Desenele înfăţişau cincizeci de apartamente şi douăzeci şi cinci de camere de lux.

E perfect, declară Lara.

bată îi arătă planurile şi lui Howard Keller, care se mată la fel de entuziasmat.

Să ne apucăm de treabă. Am fixat o întâlnire cu patronul unei firme de construcţii. Numele lui e Steve Rice.

dd

Steve Rice conducea una dintre cele mai bune firme de construcţii din Chicago. Lara îl plăcu din prima clipă. Era un tip direct, cu spirit practic şi care nu accepta compromisuri.

— Howard Keller mi-a spus că sunteţi cel mai bun.

— Are dreptate, întări Rice. Deviza noastră este „Construim pentru posteritate11.

— Bună deviză.

— Am inventat-o acum, pe loc, râse Rice.

Primul pas era să detalieze fiecare element într-o serie de schiţe. Acestea urmau să fie trimise potenţialilor subcontractori: oţelării, zidari, firme de ferestre, de

electricieni. În total, urmau să fie implicaţi peste şaizeci de astfel de firme.

Odată încheiate contractele pentru ziua în curs, Howard Keller o invită pe Lara în acea după-amiază să sărbătorească.

— Nu se supără banca dacă-ţi iei liber? întrebă Lara.

— Nu, minţi Keller. Pace parte din slujba mea.

Adevărul era că pentru prima oară după ani de zile îi plăcea nespus ce face. Îi plăcea enorm să fie cu Lara, să-i vorbească, s-o privească. Se întreba ce părere are ea despre căsătorie.

— Am citit azi-dimineaţă că turnul Sears e aproape gata, zise Lara. Are o sută zece etaje, e cea mai înaltă clădire din lume.

— Într-adevăr, confirmă Keller.

— Într-o zi voi construi una şi mai înaltă, Howard.

El nu avea nicio îndoială.

Lara şi Keller luau prânzul împreună cu Steve Rice la Whitehall.

— Spuneţi-mi ce urmează, îl îndemnă Lara.

— Ei bine, răspunse Rice, mai întâi vom face curăţenie în interiorul clădirii. Vom păstra marmura. Vom scoate toate ferestrele şi instalaţiile din băi. Vom elimina cablurile electrice verticale în vederea noilor instalaţii electrice şi vom moderniza ţevăria. După ce compania

*; are se ocupă de asta îşi va termina treaba, vom putea începe să vă construim hotelul.

— Câţi oameni vor lucra la asta?

— O armată întreagă, domnişoară Cameron, râse luce. Va fi o echipă pentru ferestre, una pentru băi, una pentru coridoare. Aceste echipe vor lua etajele la rând, de regulă de sus în jos. Se preconizează ca hotelul să aibă două restaurante, precum şi room-service.

— Cât va dura toată treaba asta?

— Cu instalaţii cu tot... eu aş zice... un an şi jumătate.

— Dacă terminaţi într-un an, vă ofer un bonus, îi spuse Lara.

— Excelent. Hotelul Congressional ar trebui...

— Am să-i schimb numele, îl întrerupse ea. Se va numi i ameron Palace.

Simpla rostire a noului nume îi dădu un fior de plăi ere. O senzaţie aproape sexuală. Numele ei va fi înscris pe o clădire, unde să-l poată vedea toată lumea.

Munca de reconstrucţie a hotelului demară la ora şase dimineaţa, într-o zi ploioasă de septembrie. Lara era deja pe şantier, privind cu încântare la muncitorii. are se adunau în hol, începând să-l dezmembreze.

Spre surpriza ei, îşi făcu apariţia şi Howard Keller.

— Te-ai trezit devreme, îi zise ea.

— N-am avut somn, râse Keller. Am sentimentul că acesta e începutul a ceva grandios.

Un an mai târziu, Cameron Palace era inaugurat, la când furori şi deschizând calea viitoarelor afaceri imobiliare.

Criticul rubricii de arhitectură al ziarului *Tribune* din i lucago scria: „Chicago are în sfârşit un hotel la înălţimea devizei «Acasă departe de casă!» Lara Cameron e o persoană care va rămâne în atenţia...”

La o lună după inaugurare hotelul era deja plin şi exista o lungă listă de aşteptare.

Howard Keller era în culmea fericirii.

În ritmul ăsta, spuse el, ne scoatem banii în doisprezece ani. Minunat! Vom...

Nu-i de ajuns, îl domoli Lara. Am să ridic tarifele.

dd

Văzu expresia de pe chipul lui Keller.

— Nu te teme. Vor plăti. Unde mai poţi găsi două

şemineuri, o saună şi un pian cu coadă?

La două săptămâni după inaugurarea hotelului Cameron Palace, Lara avu o întâlnire cu Bob Vance şi cu Howard Keller.

— Am mai găsit o locaţie excelentă pentru un hotel, îi anunţă Lara. Va fi asemănător cu Cameron Palace, dar mai mare şi mai bun.

— Am să mă duc să văd despre ce-i vorba, râse încântat Keller.

Locul era perfect, totuşi exista o problemă.

— Aţi venit prea târziu, îi spuse Larei agentul imobiliar. Azi-dimineaţă s-a prezentat un dezvoltator imobiliar pe nume Steve Murchison şi mi-a făcut o ofertă. Vrea să cumpere terenul.

— Cât v-a oferit?

— Trei milioane.

— Eu vă ofer patru. Să facem actele.

Agentul nu clipi decât o dată.

— De acord.

În dimineaţa următoare, Lara primi un telefon.

— Domnişoara Lara Cameron?

— Da.

— Numele meu e Steve Murchison. De data asta îţi trec cu vederea, nenorocito, fiindcă-mi închipui că nu ştii dracului cu cin te pui. Da' pe viitor să nu-mi mai ieşi în cale, s-ar putea să ai necazuri.

Apelul se întrerupse.

Era anul 1974, iar în lume se petreceau evenimente importante. Preşedintele Nixon îşi dăduse demisia ca să evite punerea sub acuzare. În locul lui se instală la Casa Albă Gerald Ford. OPEC îşi ridică embargoul pe petrol, iar Isabel Peron deveni preşedinta Argentinei. La Chicago, Lara începu construcţia celui de-al doilea hotel, Chicago Cameron Piaza. După un an şi jumătate, hotelul era gata, o

reuşită şi mai mare decât Cameron Palace. Din acel moment, nimic n-o mai opri pe Lara.

Aşii cum avea să scrie revista *Forbes*, „Lara Cameron e un ienomen. Inovaţiile ei sunt pe cale să schimbe coneptul de hotel. Domnişoara Cameron a invadat un domeniu aparţinând prin tradiţie bărbaţilor – dezvoltarea Imobiliară dovedind că o femeie îi poate întrece pe mţi bărbaţii din această branşă11.

Lara primi un telefon de la Charles Cohn.

Felicitări! îi spuse el. Sunt mândru de tine. Până la tine n-am avut niciodată o protejată.

Nici eu n-am avut vreun mentor până la dumneaei. Fără dumneata nu s-ar fi petrecut nimic din toate astea.

Ai fi găsit o cale, o asigură Charles Cohn.

În 1975, filmul *Jaws* stârni vâlvă în întreaga ţară şi lumea încetă să se mai scalde în ocean. Populaţia glol ului trecuse de patru miliarde de locuitori – mai puţin unul, la dispariţia lui James Hoffa1. Când află de cifra de patru miliarde, Lara îi zise lui Keller:

Ai idee câtă nevoie e de locuinţe?

Keller nu-şi dădea seama dacă ea glumea sau nu.

În următorii trei ani se mai încheie construcţia altor două blocuri de apartamente, plus un condominium.

În continuare, vreau să ridic un bloc de birouri, îi puse Lara lui Keller. Chiar în inima Loop-ului.

Există pe piaţă o proprietate foarte interesantă, i anunţă Keller. Dacă-ţi place, te vom finanţa.

În aceeaşi după-amiază se duseră s-o vadă. Era pe fale-.1 şi avea o poziţie de excepţie.

Cât mă va costa? întrebă Lara.

Am făcut calculele. Costurile se vor ridica la 120 de milioane de dolari.

Lara înghiţi în sec.

Mă sperie suma asta.

Lara, în imobiliare, cuvântul-cheie este împrumut.

„Banii altor oameni”, îşi aminti Lara. Aşa-i spusese Blll Rogers pe când locuia în blocul cu chirie. I se părea

I iilor sindical dat dispărut în iulie 1975 (n.tr.)

că de atunci trecuse o veşnicie. Atât de multe se întâmplaseră între timp. „Şi e numai începutul”, îşi zise ea. „E numai începutul”.

— Unii dezvoltatori construiesc fără să investească aproape niciun ban din buzunarul propriu.

— Te ascult.

— Ideea e să închiriezi sau să vinzi clădirea pentru suficienţi bani cât să-ţi plăteşti datoria, dar să-ţi şi rămână destui cât să cumperi alt teren, după care să împrumuţi alţi bani pentru altă proprietate. Este ca o piramidă cu vârful în jos – o piramidă imobiliară – pe care o poţi construi cu o investiţie financiară iniţială foarte mică.

— Înţeleg, spuse Lara.

— Bineînţeles, trebuie să fii cu băgare de seamă. Piramida asta este construită pe hârtie, din ipoteci. Dacă ceva nu merge cum trebuie, dacă profitul dintr-o investiţie nu reuşeşte să acopere datoria pentru următoarea, piramida riscă să se dărâme şi să te îngroape sub ea.

— E foarte clar. Cum pot achiziţiona proprietatea de pe faleză?

— Putem înfiinţa un parteneriat. Voi sta de vorbă cu Vance în chestiunea asta. Dacă banca noastră nu poate face faţă, vom merge la o companie de asigurări sau una de economii şi împrumuturi. Tu vei face un împrumut ipotecar de cincizeci de milioane de dolari. Vei obţine cota lor ipotecară, adică cinci milioane şi o cotă de zece milioane, plus amortizarea ipotecii, iar ei vor deveni asociaţi. Vor lua primele zece procente din câştig, iar tu vei obţine proprietatea, finanţată integral. îţi poţi primi toţi banii înapoi şi păstra 1% pentru depreciere, fiindcă

instituţiile financiare nu sunt interesate de pierderi.

Lara asculta, sorbind fiecare cuvânt.

— Până aici m-ai înţeles?

— Da.

— După cinci sau şase ani, când clădirea va fi închiriată, o vinzi. Dacă proprietatea se vinde cu 75 de milioane, după plata ipotecii vei avea un profit net de 12, 5 milioane. În plus, vei avea o sursă de câştig scutit de taxe de 8 milioane din depreciere, pe care le poţi folosi i s-a reduci din taxele pentru celălalt venit. Şi toate isiea cu o investiţie de zece milioane.

Fantastic! exclamă Lara.

Keller zâmbi cu gura până la urechi.

— Statul vrea să faci bani.

— Dar *ţie* cum ţi-ar plăcea să faci bani, Howard? Bani idevăraţi?

— Poftim?

Vreau să vii să lucrezi pentru mine.

Keller tăcu brusc. Ştia că se află în faţa uneia dintre ele mai importante decizii din viaţa lui, şi asta nu avea nimic de-a face cu banii. Era vorba de Lara. Se îndrăgostise de ea. Existase un episod dureros, când încercase i spună. Toată noaptea repetase cum anume să-i formuleze cererea în căsătorie, iar în dimineaţa următoare e dusese la ea şi-i spusese, bâlbâindu-se: „Lara, te iubesc”. Dar înainte să mai adauge ceva, Lara îl sărutaie pe obraz, spunându-i: „Şi eu te iubesc, Howard. Ia uită-te la noua agendă a lucrărilor”. Acum nu mai avea 11 rujul să încerce şi a doua oară.

Şi iată că ea îi propunea să fie asociaţi. Urma să luieze lângă ea în fiecare zi, fără s-o poată atinge, fără i poată…

— Ai încredere în mine, Howard?

— Aş fi nebun să n-am, nu crezi?

Îţi ofer dublu faţă de cât câştigi acum, plus 5% din companie.

Îmi… îmi laşi timp de gândire?

N-ai la ce să te gândeşti, nu?

Howard se hotărî.

Cred că nu… Partener.

Lara îl îmbrăţişă.

Minunat! Tu şi cu mine vom construi lucruri sul urbe. Există atâtea construcţii urâte în oraş. N-au nici „scuză. Fiecare clădire trebuie să fie un tribut adus „laşului.

El îi puse mâna pe braţ.

Să nu te schimbi niciodată, Lara.

La îl privi cu încrâncenare.

N-am să mă schimb.

Capitolul 10

Sfârşitul anilor 1970 a fost o perioadă de dezvoltare, creştere şi evenimente importante. În 1976, a avut loc un raid israelian reuşit asupra aeroportului din Entebbe, a murit Mao Zedong, iar James Earl Carter Jr. a fost ales preşedinte al Statelor Unite.

Lara a construit alt bloc de birouri.

În 1977, a decedat Charles Chaplin, iar Elvis Presley a murit şi el temporar.

Lara a construit cel mai mare mall din Chicago.

În 1978, reverendul Jim Jones şi încă 911 adepţi ai lui s-au sinucis în grup în Guyana. Statele Unite au recunoscut China comunistă şi au fost ratificate tratatele privitoare la Canalul Panamá.

Lara a construit o serie de blocuri-turn de locuinţe în Rogers Park.

În 1979, Israelul şi Egiptul au semnat un tratat de pace la Camp David, a avut loc un accident nuclear pe insula Three Mile, iar fundamentaliştii islamici au ocupat Ambasada Statelor Unite din Iran.

Lara a construit un zgârie-nori, o staţiune de lux şi un country club în Deerfield, la nord de Chicago.

Lara socializa arareori, iar atunci când o făcea, de regulă mergea la un club unde se cânta jazz. îi plăcen clubul Andy'ş, unde cântau cei mai mari interpreţi de jazz. îi asculta pe Von Freeman, marele saxofonist, pe Erie Schneider şi pe Anthony Braxton, precum şi pe Ari Hodes la pian.

Nu avea timp să se simtă singură. îşi petrecea fiecare zi în familie: cu arhitecţii, cu echipa de constructori, cu dulgherii, electricienii, supraveghetorii şi instalatorii. Era obsedată de clădirea în curs de construire. Scena ei era Chicago, iar ea era actriţa principală.

Viaţa ei profesională îi depăşea cele mai nebuneşti visuri, dar nu avea viaţă personală. Experienţa cu Sean MacAllister o făcuse să fie dezgustată de sex şi nu întâi ni se pe nimeni cu care să vrea să-şi petreacă mai muli de o seară sau două. Undeva în adâncurile minţii, L-ar; i avea o imagine neclară a cuiva pe care îl întâlnise la un moment dat şi pe care dorea să-l reîntâlnească. Dar lui reuşea să facă acea imagine mai limpede. Pentru un moment trecător îşi amintea pentru ca apoi chipul să dispară din nou.

Îi făceau curte nenumăraţi bărbaţi. De la directori din afaceri, la petrolişti şi poeţi, ba chiar şi unii dintre angajaţi. Lara se purta amabil cu toţi, dar nu îngăduia nici unuia să treacă dincolo de o strângere de mână şi o urare de noapte bună în pragul casei.

La un moment dat, Lara se simţi atrasă de Pete Ryan, rf peste unul dintre şantierele ei – un bărbat frumos.

I ine făcut, care vorbea în dialect irlandez şi zâmbea melcii –, aşa că începu să viziteze din ce în ce mai des şani ierul pe care lucra Ryan. Stăteau de vorbă pe probleme de construcţie, dar, în acelaşi timp, amândoi îşi dădeau cama că mai comunica şi pe alte lungimi de undă.

— Vrei să luăm cina împreună? o întrebă Ryan, apăind uşor pe cuvântul „cină”.

Lara simţi că-i tresaltă inima.

— Da.

Ryan veni s-o ia de acasă, dar nu mai ajunseră la cină.

— Dumnezeule, eşti o minunăţie! exclamă el, înlănţuind-o cu braţele.

Ba era pregătită pentru acest moment. Amândoi îl aşteptau de luni întregi. Ryan o luă în braţe şi o duse fii dormitor. Se dezbrăcară împreună, repede, în mare limbă. El era zvelt şi bine clădit, şi Lara îşi aminti o fracţiune de secundă corpul grăsan şi buhăit al lui Sean MacAllister. În clipa următoare, era în pat, cu Ryan deasupra ei, cu mâinile şi limba lui cotropindu-i tot trupul, apoi ea ţipă tare de bucuria a ceea ce trăia.

Rămaseră fără suflu, strâns îmbrăţişaţi.

— Doamne, şopti Ryan, să mă ia naiba, dar eşti un miracol.

— La fel şi tu, murmură Lara.

Nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de fericită. Ryan < în tot ce-şi putea dori. Era inteligent şi afectuos, se înţelegeau unul pe celălalt, vorbeau aceeaşi limbă.

d

Ryan o strânse de mână.

— Mi-e o foame de lup.

— Şi mie. Mă duc să fac câteva sandvişuri.

— Mâine-seară, îi zise el, te invit la o cină adevărată.

Lara îl îmbrăţişă.

— Deci avem întâlnire.

În dimineaţa următoare, Lara se duse să-i facă o vizită lui Ryan pe şantier. Îl zări sus pe una din traversele de oţel, dând dispoziţii muncitorilor. În timp ce Lara se îndrepta spre lift, unul dintre lucrători îi zâmbi larg.

— ’Neaţa, domnişoară Cameron.

Glasul lui avea o intonaţie ciudată.

Încă un muncitor trecu pe lângă ea, zâmbind cu gura până la urechi.

— ’Neaţa, domnişoară Cameron.

Alţi doi o priviră cu subînţeles.

— ’Neaţa, şefa.

Lara se uită în jur. Şi alţi muncitori o priveau, zâmbind şmechereşte. Lara se înroşi ca focul. Păşi în liftul muncitorilor şi urcă până la nivelul unde se afla Ryan. Când coborî din lift, Ryan o zări şi-i zâmbi.

— Bună dimineaţa, iubito. La ce oră mergem la cină astă-seară?

— N-ai decât să rabzi, îi şuieră Lara. Eşti concediat.

Fiecare clădire pe care o înălţa Lara era o provocare. Ridica mici blocuri de birouri cu suprafeţe de 500 de! metri pătraţi pe fiecare nivel, precum şi uriaşe blocuri de birouri şi hoteluri. Indiferent de tipul de clădire însă, I pentru ea cel mai important lucru era amplasamentul.

Bill Rogers avusese dreptate. *Locul*, *locul*, *locul*.

Imperiul Larei se întindea tot mai mult. Începea să fie recunoscută de notabilităţile oraşului, de presă şi de public. Era o apariţie spectaculoasă şi, când mergea la evenimente de caritate, la operă sau la muzee, fotografii se întreceau care mai de care s-o prindă în obiectiv, începea să apară tot mai des în media. Toate construcţiile ei avuseseră succes, dar ea tot nu era mulţumită. Parcă în fi aşteptat ca într-o bună zi să i se întâmple ceva minunat, să se deschidă o uşă, să se petreacă o minune.

Keller era nedumerit.

— De fapt, tu ce vrei, Lara?

— Mai mult.

Era tot ce putea scoate de la ea.

Într-o zi, Lara îi spuse lui Keller:

— Howard, tu ştii cât plătim noi în fiecare lună pentru portari, serviciul de spălătorie şi spălătorii de ferestre?

— Fără serviciile astea nu se poate, răspunse Keller.

— Atunci hai să le cumpărăm.

— Ce vrei să spui?

— Vom începe o afacere paralelă. Vom furniza chiar noi aceste servicii, atât pentru clădirile noastre, cât şi pentru altele.

Ideea se dovedi un succes de la bun început. Profitulile curgeau gârlă.

Keller avea impresia că Lara îşi construise în jurul ei nu fel de zid emoţional. El îi era mai apropiat decât orii. are altul, şi totuşi Lara nu-i pomenea niciodată nimic despre familia sau copilăria ei. Ca şi cum ar fi apărut din neant. La început, Keller fusese mentorul ei, învăpind-o şi îndrumând-o, dar acum Lara lua toate deciziile i le una singură. Eleva îşi întrecuse profesorul.

Lara nu lăsa să-i stea nimic în cale. Era pe cale să devină o forţă irezistibilă, nimic n-o putea opri. Era o perfecţionistă. Ştia ce vrea şi ţinea ca totul să fie aşa cum pretindea.

La început, unii dintre muncitori încercau să profite de ea. Până atunci nu lucraseră niciodată pentru o femeie şi ideea îi amuza. Numai că întotdeauna sufereau un şoc. Când Lara prindea vreun şef de şantier semnând pentru munci ce nu fuseseră executate, îl chema în faţa echipei şi-l concedia. Era pe şantier în fiecare dimineaţă. Echipa sosea la ora şase şi o găsea pe Lara deja acolo, aşteptându-i. Atitudinea lor sexistă se intensifica vertiginos. Oamenii aşteptau până când Lara se îndepărtă suficient de mult cât să nu-i mai audă şi începeau a spună glume deocheate.

d

— Aţi auzit-o pe aia cu păsărică vorbitoare de la

fermă? Cică i-a picat cu tronc un cocoşel şi…

— Şi atunci fetiţa a zis: „Poţi să rămâi gravidă dacă înghiţi sămânţă de bărbat?” Şi maică-sa i-a răspuns: „Nu, dragă. Da te alegi cu bijuterii…”

Existau şi gesturi ostentative. Din când în când, vreunul dintre muncitori trecea pe lângă Lara atingându-i sânii cu braţul sau lipindu-se de fundul ei „ca din întâmplare”.

— Vai, îmi pare rău.

— Nicio problemă, replică Lara. Du-te să-ţi iei banii pentru cât ai muncit şi să nu te mai prind pe aici.

În cele din urmă, amuzamentul lor se preschimbă în respect.

Într-o zi, când Lara conducea maşina pe Kedzie Avenue, avându-l alături pe Howard Keller, ajunse în dreptul unui bloc cu multe buticuri. Opri maşina.

— Blocul ăsta e o risipă, zise ea. Aici ar trebui să fie o clădire înaltă. Prăvălioarele astea nu aduc cine ştie ce câştig.

— Da, dar problema e că ar trebui să convingi pe fiecare dintre cei care au închiriat spaţiu aici să ţi-l vândă ţie, răspunse Keller. S-ar putea ca unii dintre ei să nu fie de acord.

— Îi putem cumpăra pe toţi la grămadă, declară Lara.

— Lara, dacă un singur chiriaş refuză să vândă, vei avea probleme cu toţi ceilalţi. Te vei trezi cu o sumedenie de magazinaşe de care n-ai nevoie şi n-ai să-ţi poţi construi clădirea. Iar dacă oamenii ăştia prind de veste că aici urmează să fie construit un bloc-turn, îţi vor pune beţe-n roate.

— N-o să-i lăsăm să afle ce avem de gând, spuse Lara. Deja începea să se entuziasmeze. Vom pune diverse persoane să-i abordeze pe patronii buticurilor.

— Am mai trecut prin asta, o preveni Keller. Dacă răl

suflă ceva, te vor stoarce de bani.

— Atunci va trebui să fim cât de poate de prudenţi. Hai să facem actele pentru dreptul de preempţiune pe proprietate.

Blocul de pe Kedzie Avenue găzduia mai mult de douăsprezece mici magazine şi buticuri. Erau acolo o brutărie, un magazin de articole de menaj, o frizerie, un magazin de confecţii, o măcelărie, o croitorie, o farmacie, o papetărie, o cafenea şi alte câteva mici afaceri.

— Nu uita care e riscul, o avertiză din nou Keller pe I ara. Dacă unul singur refuză, atunci pierzi toţi banii investiţi ca să le cumperi pe celelalte.

— Nu-ţi face griji, îl linişti Lara. Mă descurc.

O săptămână mai târziu, un străin intră în frizeria 111 două locuri. Frizerul răsfoia o revistă. Când uşa se deschise, omul ridică privirea şi salută din cap.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule? I Vârâţi să vă tundeţi?

Străinul zâmbi.

— Nu, răspunse el. Tocmai am venit în oraş. Aveam a eu o frizerie în New Jersey, dar soţia mea a vrut să ne mutăm aici, ca să fie lângă mama ei. Caut o frizerie pe care s-o cumpăr.

— Asta-i singura din cartier, îi explică frizerul. Şi nu e de vânzare.

Străinul zâmbi din nou.

— Dacă stăm să ne gândim, totul este de vânzare, nu? Desigur, cu preţul potrivit. Cât valorează frizeria asta? t incizeci, şaizeci de mii de dolari?

— Cam aşa ceva, recunoscu frizerul.

— Îmi doresc nespus să am din nou prăvălia mea. Uiuţi cum facem. Vă ofer şaptezeci şi cinci de mii pentru îi izeria dumneavoastră.

— Nu, domnule, nici nu mă gândesc s-o vând.

— O sută.

— Zău aşa, domnule, nu…

— Şi vă puteţi lua tot ce aveţi aici.

frizerul se holba la el.

— Adică îmi oferiţi o sută de mii şi mă lăsaţi să-mi iau i nunele de frizerie şi tot ce am aici?

— Întocmai. Am lucrurile mele.

— Îmi daţi voie să mă gândesc? Trebuie să vorbesc cu iicvastă-mea.

104 *dd*

— Cum să nu. Mă întorc mâine.

Peste două zile frizeria era cumpărată.

— Unu, numără Lara.

Urmă brutăria. Era o mică afacere de familie, proprietari fiind ambii soţi. Din cuptoarele aflate în încăperea din spate se revărsa aromă de pâine proaspătă. O femeie stătea de vorbă cu unul din patroni.

— Soţul meu a murit şi mi-a lăsat mie banii lui de asigurare. Aveam cândva o brutărie în Florida. Mereu mi-am dorit un loc ca acesta. Aş vrea să-l cumpăr.

— E un trai convenabil, spuse patronul. Eu şi soţia mea nu ne-am gândit niciodată să vindem brutăria.

— Dar dacă *aţi fi* dispuşi să vindeţi, cât aţi cere?

Patronul ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Credeţi că brutăria valorează şaizeci de mii de dolari?

— Oh, pe puţin şaptezeci şi cinci, protestă patronul.

— Ştiţi ce? zise femeia. Eu vă ofer o sută de mii.

Patronul încremeni cu ochii la ea.

— Vorbiţi serios?

— Mai serios ca oricând.

— Doi, numără Lara a doua zi de dimineaţă.

Restul tranzacţiilor se derulară la fel de uşor. Lara

avea o duzină de bărbaţi şi femei care mergeau de colo-colo, dându-se drept croitori, brutari, farmacişti şi măcelari, în următoarele şase luni, Lara cumpără toate magazinele, după care angajă oameni care să se ocupe de diversele stadii ale construcţiei. Arhitecţii deja se apucaseră să întocmească proiectele pentru un bloc-turn.

Lara studia ultimele dări de seamă.

— Se pare că am reuşit, îi comunică ea lui Keller.

— Mă tem că avem o problemă.

— De ce? N-a mai rămas decât cafeneaua.

— Acolo e problema. Patronul a închiriat pe cinci ani şi nu vrea să renunţe.

— Oferă-i mai mulţi bani…

— Zice că nu acceptă niciun preţ.

Lara îl privea ţintă pe Keller.

— Ştie că acolo urmează să fie un bloc-turn?

— Nu.

— Foarte bine. Mă duc eu să vorbesc cu el. Nu te teme, va pleca. Află a cui e clădirea în care a închiriat spaţiul.

În dimineaţa următoare, Lara se duse la cafenea.

I laley's Coffee Shop se găsea în capătul cel mai îndepărtat al colţului sud-vestic al blocului. Era o cafenea micuţă, cu şase scăunele dispuse de-a lungul unei tejghele şi patru separeuri. La tejghea se vedea un bărbat pe care Lara îl presupuse a fi proprietarul. Omul părea i recut de şaizeci de ani.

Lara se aşeză într-un separeu.

— Bună dimineaţa, o salută binevoitor bătrânul. Cu ce vă servesc?

— Suc de portocale şi cafea, vă rog.

— Imediat.

Lara îl privi cum stoarce suc de portocale proaspete.

— Chelneriţa mea n-a venit azi la lucru. În zilele

noasi re e greu de găsit un ajutor de încredere.

Bătrânul îi turnă cafeaua şi apăru din spatele tejghelei. Era într-un scaun cu rotile. Nu avea picioare. Lara îl urmări în tăcere cum îi aduce la masă cafeaua şi sucul ele portocale.

— Mulţumesc, spuse ea. Privi de jur-împrejur. E drăguţ aici la dumneavoastră.

— Mda. Şi mie-mi place.

— De cât timp sunteţi aici?

— De zece ani.

— V-aţi gândit vreodată să vă retrageţi din afacere?

El clătină din cap.

— Sunteţi a doua persoană care mă întreabă săptămâna asta. Nu, n-am să ies niciodată din afacere.

— Poate nu vi s-au oferit destui bani, îşi dădu Lara cu părerea.

— Nu are nimic de a face cu banii, domnişoară. Înainte să vin aici, am petrecut doi ani într-un spital pentru veterani de război. N-aveam prieteni. Nu prea. iveam pentru ce să trăiesc. Şi atunci cineva m-a convins 4 închiriez locul ăsta. Bătrânul zâmbi. Cafeneaua asta mi-a schimbat viaţa. Toţi oamenii din cartier vin aici.

dd

Au devenit prietenii mei, aproape o familie. Cafeneaua mi-a oferit un motiv pentru care să trăiesc. Bătrânul clătină din cap. Nu, banii n-au de-a face cu asta. Să vă mai aduc cafea?

Lara era în şedinţă cu Howard Keller şi cu arhitectul.

— Nici măcar nu trebuie să-i cumpărăm cafeneaua, zise Keller. Tocmai am vorbit cu proprietarul. Există o clauză care prevede confiscarea dacă la cafenea nu se face vânzare lunară de o anumită sumă. În ultimele luni, vânzarea a scăzut sub cota prevăzută, aşa că i se poate închide prăvălia.

Lara se întoarse către arhitect.

— Am o întrebare. Studie planurile întinse pe masă şi arătă spre colţul sud-vestic al desenului. Dar dacă am construi aici un intrând, scoţând din calcul această mică suprafaţă şi lăsând cafeneaua acolo unde este? În condiţiile astea, am putea construi blocul?

Arhitectul studie planurile.

— Cred că da. Aş putea înclina aripa asta a clădirii, contrabalansând-o de cealaltă parte. Desigur, dacă n-ar trebui să facem asta ar arăta mai bine…

— Dar ar fi *posibil*… insistă Lara.

— Da.

— Lara, ţi-am spus că-l putem obliga să plece de acolo, spuse Keller.

Lara clătină din cap.

— Am cumpărat restul clădirii, nu?

Keller încuviinţă.

— Cum să nu. Te poţi mândri că ai un magazin de confecţii, o croitorie, o papetărie, o farmacie, o brutărie…

— Bine, îi tăie vorba Lara. Locatarii noului bloc-turn vor avea şi o cafenea unde să-şi petreacă timpul când şi când. Ca şi noi, de altfel. Haley rămâne acolo unde e.

De ziua tatălui ei, Lara îl abordă pe Keller:

— Howard, vreau să faci ceva pentru mine.

— Sigur.

— Vreau să te duci în Scoţia în locul meu.

— Ai de gând să construim ceva în Scoţia?

— Am de gând să cumpăr un castel.

El rămase pe loc, numai urechi.

— În Scoţia există un loc care se numeşte Loch Morlich. Pe drumul spre Glenmore, în apropiere de Aviemore. Zona e plină de castele. Cumpără unul dintre ele.

— Un fel de reşedinţă de vară?

— N-am de gând să locuiesc acolo. Vreau să-l îngrop pe tatăl meu în pământ scoţian.

— Vrei să cumpăr un castel în Scoţia ca să-l înmormântezi pe tatăl tău pe acel domeniu?

— Exact. N-am timp să merg eu în persoană. Eşti mgurul în care am încredere. Tata e înmormântat în i imitirul Greenwood din Glacé Bay.

Era prima oară când Keller afla ceva despre sentimentele familiale ale Larei.

— Probabil că ţi-ai iubit tatăl foarte mult.

— Faci asta pentru mine?

— Sigur că da.

— După înmormântare, să vorbeşti cu îngrijitorul să le ocupe de mormânt.

După trei săptămâni, Keller se înapoie din Scoţia şi spuse:

— Totul e aranjat. Eşti proprietara unui castel. Tatăl nu se odihneşte pe domeniul castelului. E un loc frumos, nu departe de dealuri şi în preajmă se găseşte un mic lac. O să-ţi placă. Când vrei să mergi acolo?

Lara ridică ochii, surprinsă.

— Eu? Nici vorbă să mă duc, răspunse ea.

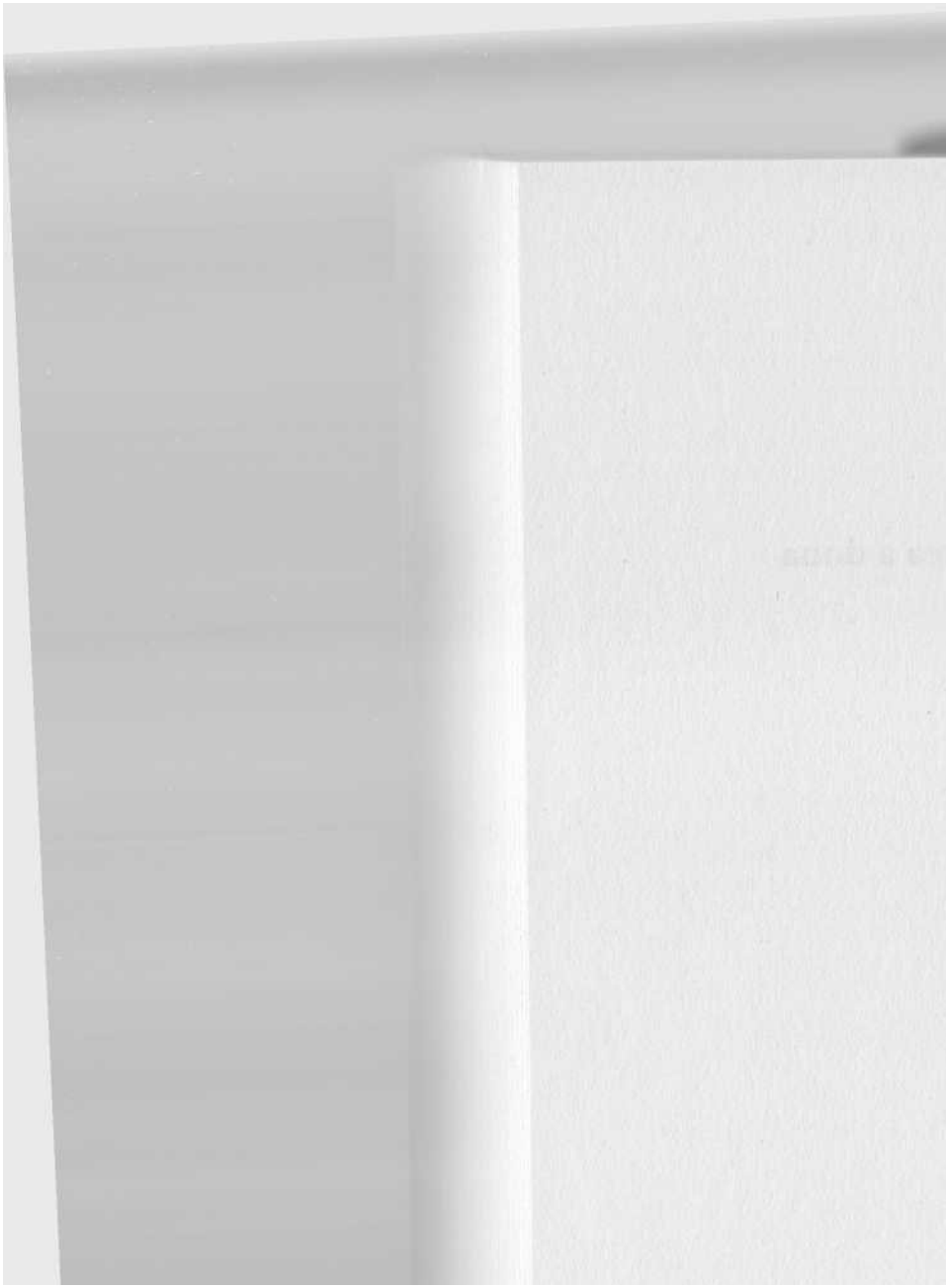

Capitolul 11

În 1984, Lara Cameron decise că sosise vremea să i cucerească oraşul New York. Când îi împărtăşi lui Kel-Ier planul ei, acesta se îngrozi.

— Nu-mi place ideea, îi zise el fără ocolişuri. Nu cunoşti New York-ul. Nici eu. E un alt oraş, Lara. Noi...

— Aşa mi s-a spus şi când am venit de la Glacé Bay la i hicago, sublinie ea. Clădirile sunt la fel, indiferent că le ridici în Glacé Bay, Chicago, New York sau Tokyo. I u toţii jucăm după aceleaşi reguli.

— Dar aici faci o treabă extraordinară, protestă Keller. l e altceva îţi doreşti?

— Ţi-am spus. Mai mult. Vreau ca numele meu să figureze pe unul dintre zgârie-norii din New York. Am să construiesc şi acolo un Cameron Piaza şi un Cameron l. enter. Şi, într-o bună zi, Howard, am să ridic cel mai înalt zgârie-nori din lume. Asta îmi doresc. Cameron Interprises se mută la New York.

Oraşul New York se afla în plină dezvoltare imobiliară: se găseau aici adevăraţi giganţi din domeniul imobiliarelor, companiile Zeckendorf, Harry Helmsley, I lonald Trump, Urâse şi Rudin.

— Ne vom alătura lor, îi spuse Lara lui Keller.

Rezervară camere la hotelul Regency şi începură să exploreze oraşul. Lara era copleşită de dimensiunile şi dinamica acestei metropole efervescente. Era un canion de zgârie-nori, străbătut de râuri de maşini.

— Când vezi New York-ul, ai impresia că Chicago este un fel de Glacé Bay! exclamă Lara. Abia aştepta să se apuce de treabă. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să ne formăm o echipă. Apoi vom angaja cel mai bun avocat de imobiliare din New York. Pe urmă o echipă de management imbatabilă. Află cu cine lucrează compania Rudin. Vezi dacă-i poţi convinge să vină la noi.

— Bine.

— Uite o listă de clădiri, zise Lara. îmi place cum arată. Află cine sunt arhitecţii. Vreau să mă întâlnesc cu ei.

Keller începea să se molipsească de entuziasmul Larei.

— Am să deschid o linie de credit la bănci. Cu ceea ce deţinem la Chicago, nu vom avea probleme. Am să iau legătura cu nişte firme de economii şi împrumuturi, precum şi cu nişte agenţi imobiliari.

— Foarte bine.

— Lara, înainte să ne implicăm în afacerea asta, nu crezi că ar trebui să te decizi asupra viitorului tău proiect?

Lara îl privi şi întrebă cu un aer nevinovat:

— Nu ţi-am spus? Vom construi Manhattan Central Hospital.

Peste câteva zile, Lara se duse la un coafor de pe Madison Avenue. În timp ce stătea la coafor, auzi o conversaţie în separeul alăturat.

— O să vă simţim lipsa, domnişoară Walker.

— Şi eu, Darlene. De câtă vreme vin aici?

— De aproape cincisprezece ani.

— Ca să vezi cum zboară timpul. îmi va fi dor de New York.

— Când plecaţi?

— Imediat. Azi-dimineaţă am primit avizul de închidere. Închipuie-ţi: un spital ca Manhattan Central se închide din lipsă de fonduri. Am lucrat ca supraveghetor acolo aproape douăzeci de ani şi acum primesc o hârtie prin care sunt pusă pe liber! Puteau măcar să aibă bunul-simţ să mă anunţe personal, nu crezi? Ca să vezi în ce hal a ajuns lumea asta.

Lara asculta cu atenţie.

— Ziarele nu spun nimic despre închiderea spitalului.

— Nu. Totul e păstrat secret. Vor să dea vestea mai

întâi salariaţilor.

Coafeza Larei tocmai folosea uscătorul de păr. Lara sendică în picioare.

— Încă n-am terminat, domnişoară Cameron.

— Nu-i nimic, spuse Lara. Mă grăbesc.

Manhattan Central Hospital era o clădire urâtă şi dărăpănată din East Side, unde ocupa un întreg cvartal.

I ara o privi îndelung şi cu atenţie, în timp ce în mintea îi se contura un nou şi impozant zgârie-nori, cu maga. ine elegante la parter şi apartamente de lux la etajele superioare. Lara intră în spital şi întrebă de numele corporaţiei a cărei proprietate era. I se indică biroul unui. mume Roger Burnham pe Walk Street.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnişoară l ameron?

— Am auzit că Manhattan Central Hospital este de vânzare.

El ridică ochii surprins.

— Unde aţi auzit asta?

— E adevărat?

El evită să-i dea un răspuns direct.

— S-ar putea.

— Iar eu s-ar putea să fiu interesată să-l cumpăr, replică I ara. Care-i preţul?

— Uitaţi ce e, domnişoară… N-am nici cea mai mică idee cine sunteţi. Nu puteţi veni la mine ca un simplu om de pe stradă ca să discutăm o afacere de nouăzeci de milioane de dolari. Eu…

— Nouăzeci de milioane? Larei i se părea mult, dar îşi dorea clădirea. Ar fi fost un început interesant. Despre acest preţ vorbim?

— Nu vorbim despre nimic.

Lara îi întinse lui Roger Burnham o bancnotă de o sută de dolari.

— Ce-i cu asta?

— E ca să-mi acordaţi drept de preempţiune patruzeci şi opt de ore. Tot ce vă cer e acest răgaz. Oricum nu eraţi încă dispuşi să anunţaţi că e de vânzare. Deci, ce aveţi

114 de pierdut? Dacă vă pot plăti preţul pe care-l cereţi, aţi obţinut ce doreaţi.

— Dar nu ştiu nimic despre dumneavoastră.

— Sunaţi la banca Mercantile din Chicago. Întrebaţi de Bob Vance. El e preşedinte.

Burnham o privi ţintă câteva momente, clătină din cap şi murmură ceva ce conţinea şi cuvântul „ţicniţi11. Căută singur numărul de telefon. Lara rămase pe loc în timp ce secretara făcu legătura cu Bob Vance.

— Domnul Vance? Sunt Roger Burnham şi sun de la New York. E aici la mine o domnişoară…

Ridică ochii spre ea.

— Lara Cameron.

— Lara Cameron. Vrea să cumpere o proprietate de-a noastră de aici şi zice că dumneavoastră o cunoaşteţi.

Burnham rămase ascultând ce i se spunea la telefon.

— Este…? înţeleg… Serios? Nu, nu ştiam… Bine… Bine… După câteva momente bune, adăugă: Vă mulţumesc mult. Puse receptorul în furcă, privind-o lung pe Lara. Se pare că aţi făcut senzaţie la Chicago.

— Intenţia mea este să fac senzaţie şi la New York. Burnham se uită la bancnota de o sută de dolari.

— Ce-ar trebui să fac cu asta?

— Cumpăraţi-vă nişte trabucuri cubaneze. îmi acordaţi drept de preempţiune dacă pot plăti preţul cerut de dumn cavoastră?

El o studia cu atenţie.

— E oarecum contrar uzanţelor… dar da. Vă acord patruzeci şi opt de ore.

— Trebuie să ne mişcăm repede, îi spuse Lara lui Keller. Avem patruzeci şi opt de ore ca să ne facem calculele financiare.

— Dispui de ceva cifre?

— Doar estimative. Nouăzeci de milioane pentru cumpărarea proprietăţii, plus alte două sute de milioane cât apreciez eu că va costa demolarea spitalului şi construirea unei noi clădiri.

Keller o privea ţintă.

— Asta înseamnă 290 milioane de dolari.

— Întotdeauna te-ai priceput la calcule rapide, zise ara.

El nu-i dădu atenţie.

— Lara, de unde luăm noi banii ăştia?

— O să-i împrumutăm, declară Lara. Între garanţia mea suplimentară din Chicago şi noua proprietate n-ar trebui să existe nicio problemă.

— E un mare risc. Există o sută de lucruri care ar putea să nu meargă. Ar trebui să pui în joc tot ce ai pentru…

— Tocmai de aceea e jocul aşa pasionant, îi tăie vorba I ara. Şi clipa când câştigi.

Obţinerea de finanţare pentru construcţii la New York era mai simplă decât la Chicago. Primarul Koch instituise un program de taxe denumit 421-A, conform căruia un dezvoltator care înlocuia o clădire veche şi ieşită din uz putea cere scutire de anumite taxe, primii doi ani fiind complet scutiţi.

Când băncile şi companiile de economii şi împrumururi verificară creditul Larei Cameron, se declarară mai mult decât dornice să facă afaceri cu ea.

Nici nu trecuseră cele patruzeci şi opt de ore, că Lara se înfiinţă în biroul lui Burnham, întinzându-i un cec de trei milioane de dolari.

— Este acontul pentru afacerea noastră, explică Lara. Pot plăti preţul cerut de dumneavoastră. Şi, fiindcă veni vorba, puteţi păstra cei o sută de dolari.

În următoarele şase luni, Keller lucră cu băncile pentru finanţare, şi Lara cu arhitecţii pentru proiecte.

Totul se desfăşura fără impedimente. Arhitecţii, constructorii şi oamenii din marketing se aflau în grafic. În aprilie urma să înceapă demolarea spitalului şi construirea unei noi clădiri.

Lara nu-şi mai găsea locul. În fiecare dimineaţă la ora şase era pe şantier, asistând la ridicarea noii construcţii. Se simţea frustrată că în acest stadiu clădirea aparţinea muncitorilor. Ea nu avea nimic de făcut. îi plăcea să aibă cel puţin şase proiecte în desfăşurare în paralel.

dd

— De ce nu facem cercetări pentru un nou proiect? îi propuse ea lui Keller.

— Pentru că eşti vârâtă până în gât în cel de acum. Ajunge să sufli şi totul se duce de râpă. Eşti conştientă că ai mizat până la ultimul bănuţ ca să ridici clădirea asta? Dacă ceva nu merge…

— Nu are ce să nu meargă, zise Lara, atentă la expresia lui. Ce te nelinişteşte?

— Contractul încheiat cu compania de economii şi împrumuturi…

— Ce-i cu el? Doar am obţinut finanţarea, nu?

— Nu-mi place clauza referitoare la data încheierii lucrării. Dacă nu se termină clădirea până la 15 martie; o preia compania şi tu pierzi tot ce ai.

Lara îşi aminti de clădirea pe care o ridicase în Glacé Bay şi cum veniseră prietenii ca s-o ajute s-o termine. Aici însă situaţia era cu totul alta.

— Nu te teme, îi spuse ea lui Keller. Clădirea va fi gata. Eşti sigur că nu putem căuta un teren pentru un alt

proiect?

Lara stătea de vorbă cu personalul de la marketing.

— Deja s-au semnat contractele cu magazinele de la parter, îi spuse directorul de marketing. În plus, au fost rezervate mai mult de jumătate din apartamente. Estimăm că până la terminarea construcţiei vom vinde trei sferturi din ele, restul urmând a fi vândut curând după aceea.

— Le vreau vândute *pe toate* înainte de terminarea construcţiei, ceru Lara. Faceţi mai multă publicitate.

— Foarte bine.

Keller intră în birou.

— Trebuie să recunosc că m-am înşelat, Lara. Ai avut dreptate. Suntem în grafic cu lucrările.

— Aici va fi o adevărată maşină de bani.

La 15 ianuarie, cu şaizeci de zile înainte de terminarea lucrărilor, grinzile gigantice şi pereţii erau gata, iar muncitorii deja instalau firele electrice şi ţevile de apă.

Lara îi privea pe muncitori lucrând pe grinzile aflate la mare înălţime. Unul dintre ei se opri să scoată din buzunar pachetul de ţigări şi scăpă din mână o cheie franceză, care căzu vertiginos la pământ. Lara privi, ne\
enindu-i să creadă, cum cheia venea direct spre ea. Sări într-o parte în ultima clipă, cu inima bătându-i nebuneşte. Muncitorul privi în jos, schiţând din mână un acest de scuză.

Cu o figură încrâncenată, Lara sui în liftul muncitoillor şi se duse la nivelul unde se afla muncitorul. Fără a ia în seamă înălţimea ameţitoare la care se găsea, păşi I se schelă în direcţia acestuia.

— Dumneata ai scăpat cheia?

— Da. îmi cer scuze.

Ea îl pălmui cu putere peste obraz.

— Eşti concediat. Dispari de pe şantierul meu.

— Staţi aşa, protestă el. A fost un accident… Eu…

— Pleacă de aici!

Omul o fulgeră o clipă cu privirea, apoi îi întoarse patele şi luă ascensorul până jos.

Lara răsuflă adânc, încercând să se stăpânească. Cei-Iniţi muncitori îşi aţintiseră privirile asupra ei.

— Reluaţi lucrul, le ceru ea.

Lara lua prânzul cu Sam Gosden, avocatul newyorkez i.are se ocupa de contractele ei.

— Am auzit că totul merge ca la carte, zise Gosden.

— Mai mult decât bine, zâmbi Lara. Mai sunt doar i câteva săptămâni până la încheierea lucrărilor.

— Pot să-ţi fac o mărturisire?

— Da, numai ai grijă să nu te incriminezi singur.

El râse.

— Aş fi pus pariu că n-o să reuşeşti.

— Zău? De ce?

— Dezvoltarea imobiliară la nivelul la care operezi tu e un domeniu al bărbaţilor. Singurele femei care ar trebui.1 aibă de a face cu imobiliarele sunt băbuţele cu părul platinat care vând cuşti de păsări.

— Deci ai fi pariat împotriva mea, spuse Lara.

— Da, zâmbi Sam Gosden.

Lara se aplecă în faţă.

— Sam…

dd

— Da…

— Nimeni din echipa cu care lucrez eu nu pariază împotriva mea. Eşti concediat.

El rămase cu gura căscată, iar Lara se ridică şi ieşi din restaurant.

În lunea următoare, dis-de-dimineaţă, în timp ce mergea cu maşina către şantier, Lara avu senzaţia că ceva nu era în regulă. Brusc îşi dădu seama ce anume. Liniştea.

Nu se auzeau nici ciocane, nici bormaşini. Ajungând la şantier, Lara rămase pironită locului, fără să-i vină a crede. Muncitorii îşi adunau echipamentul, pregătindu-se să plece.

Şeful de şantier îşi strângea şi el uneltele. Lara se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. E abia ora şapte.

— Îmi iau oamenii de aici.

— Ce tot spui acolo?

— S-a primit o plângere, domnişoară Cameron.

— Ce fel de plângere?

— E adevărat că aţi pălmuit un muncitor?

— Poftim? Uitase cu desăvârşire. Da. O merita din plin. L-am dat afară.

— Aveţi aprobarea primăriei să pălmuiţi oamenii care lucrează pentru dumneavoastră?

— Stai puţin, îl întrerupse Lara. Lucrurile n-au stat deloc aşa. Omul acela a scăpat din mână o cheie franceză. Era să mă omoare. Presupun că mi-am ieşit din fire. îmi pare rău, dar nu sunt dispusă să-l primesc înapoi.

— Nici nu se mai întoarce, declară şeful de echipă. Nu ne mai întoarcem niciunul.

Lara îl ţintui cu privirea.

— E cumva vreo glumă?

— Sindicatul meu nu crede că-i o glumă, îi spuse şeful de şantier. Ni s-a ordonat să plecăm. Prin urmare, aşa facem.

— Dar aveţi contract.

— Dumneavoastră i-aţi încălcat clauzele, îi spuse şeful de şantier. Dacă aveţi plângeri, trebuie să vă adresaţi sindicatului.

Omul vru să plece.

— Stai un moment, îl opri Lara. Am spus că-mi pare i \u. Uite ce e... Sunt dispusă să-mi cer scuze de la omul u

via şi să-l primesc înapoi.

— Domnişoară Cameron, se pare că nu înţelegeţi, i Imul nu vrea să se întoarcă. Pe toţi ne aşteaptă alte lujbe. E un oraş în care ai mereu de lucru. Şi să vă mai de ceva, don'şoară. Suntem mult prea ocupaţi ca să le permitem şefilor să ne plesnească atunci când au chef.

Lara rămase locului, privindu-l cum se îndepărtează.

I tăia cel mai cumplit coşmar al ei.

Se duse în mare grabă la birou, ca să-i dea vestea lui Keller.

— Am auzit, spuse el, înainte ca ea să apuce să desliidă gura. Până adineauri am stat de vorbă la telefon ni sindicatul.

— Şi ce-au spus? îl întrebă Lara cu sufletul la gură.

— Că luna viitoare vor programa o audiere.

Pe chipul ei se aşternu deznădejdea.

— Luna viitoare! Păi, nu mai sunt nici două luni până l. i încheierea lucrărilor.

— Asta le-am spus şi eu.

— Şi ce ţi-au răspuns?

— Că nu-i problema lor.

Lara se trânti pe canapea.

— Oh, Doamne! Ce-o să facem acum?

— Nu ştiu.

— Poate vom reuşi să convingem banca să…

Observă expresia de pe chipul lui.

— Ba cred că nu, se lumină ea brusc la faţă. Ştiu. Angajăm altă echipă de constructori şi…

— Lara, niciun muncitor din sindicat nu se va atinge de clădirea asta.

— Ar fi trebuit să-l omor pe nemernicul ăla.

— Adevărat. Asta ar fi fost de mare ajutor, replică m. C Keller.

Lara se ridică în picioare şi începu să umble de i nlo-

colo prin birou.

— L-aş putea ruga pe Sam Gosden să… Brusc, îşi aminii. Nu. L-am concediat.

— De ce?

— N-are importanţă.

Keller gândea cu voce tare:

— Poate dacă găsim un avocat bun pe probleme de codul muncii… cineva cu tupeu.

— E o idee bună. Cineva care se poate mişca rapid. Cunoşti tu vreunul?

— Nu. Dar Sam Gosden a amintit un nume într-una dintre şedinţe. Un anume Martin. Paul Martin.

— Cine e?

— Nu sunt sigur, dar discutam despre litigii de muncă şi a fost rostit numele lui.

— Ai idee cu ce firmă lucrează?

— Nu.

Lara îşi chemă secretara prin interfon.

— Kathy, există în Manhattan un avocat pe nume Paul Martin. Fă-mi rost de adresa lui.

— Nu vrei numărul de telefon ca să-ţi programezi o întâlnire? întrebă Keller.

— N-avem timp. Nu-mi permit să aştept să merg la o întâlnire programată. Mă duc să-l văd chiar azi. Dacă ne poate ajuta, foarte bine. Dacă nu, va trebui să ne gândim la altă soluţie.

Dar în sinea ei, Lara îşi spuse: „Nu există altă soluţie”.

Capitolul 12

Biroul lui Paul Martin se găsea la etajul 25 al unui bloc de birouri de pe Wall Street. Pe glasvandul uşii se putea citi: PAUL MARTIN, AVOCAT.

Lara răsuflă adânc şi păşi înăuntru. Anticamera era mai mică decât se aşteptase. Înăuntru nu se afla decât un

birou zgâriat, la care stătea o secretară cu părul blond platinat.

— Bună dimineaţa. Cu ce vă pot ajuta?

— Aş vrea să-l văd pe domnul Martin.

— Sunteţi aşteptată?

— Da.

Lara nu avea timp de explicaţii.

— Numele dumneavoastră?

— Cameron. Lara Cameron.

Secretara o privi cercetător.

— O clipă. Să văd dacă domnul Martin vă poate primi.

Secretara se ridică de la birou şi dispăru în celălalt birou. „Trebuie să mă primească, îşi zise Lara. O clipă mai târziu secretara reveni în anticameră.

— Da, domnul Martin vă primeşte.

Lara se strădui să-şi ascundă un suspin de uşurare.

— Mulţumesc.

Lara intră în celălalt birou. Era mic şi mobilat simplu. O masă de lucru, două canapele, o măsuţă de cafea şi câteva scaune. „Nu-i chiar o fortăreaţă a puterii11, îşi puse Lara. Omul care stătea la birou părea să aibă cu puţin peste şaizeci de ani. Avea obrazul ridat, un nas acvilin şi o coamă de păr alb. Emana o energie aparte, aproape ca de fiară. Purta un costum demodat, cu dungii liţe, la două rânduri de nasturi şi o cămaşă albă cu guler îngust. Avocatul i se adresă cu voce gravă, aspră, pe un ton aproape dominator:

— Mi-a spus secretara că vă aşteptam.

— Iertaţi-mă, se scuză Lara. Trebuia neapărat să vă văd. E o urgenţă.

— Luaţi loc, domnişoară…

— Cameron. Lara Cameron.

Lara îşi trase un scaun.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Lara trase adânc aer în piept.

— Am o mică problemă. „Scheletul de oţel şi beton al unui bloc-turn neterminat, de douăzeci şi patru de etaje, la care nu se mai lucrează. E vorba de o construcţie.

— Ce-i cu ea?

— Sunt dezvoltator imobiliar, domnule Martin. Am un bloc de birouri în curs de construcţie în East Side şi am probleme cu sindicatul.

El asculta, fără un cuvânt. Lara se grăbi să-i explice:

— Mi-am pierdut cumpătul şi am pălmuit un muncitor, iar sindicatul le-a cerut să întrerupă lucrul.

Avocatul o studia, nedumerit. 122

— Domnişoară Cameron… ce are asta de-a face cu mine?

— Am auzit că aţi putea să mă ajutaţi.

— Mă tem că aţi înţeles greşit. Eu sunt avocat pe probleme de corporaţii. Nu mă ocup de clădiri şi nu tratez cu sindicatele.

Lara simţi cum i se strânge inima.

— Oh, eu credeam… deci nu puteţi face absolut nimic?

El îşi sprijini ambele palme pe birou, ca şi cum s-ar fi pregătit să se ridice.

— Vă pot da două sfaturi. Găsiţi un avocat specializat în litigii de muncă. Cereţi-i să dea sindicatul în judecată şi…

— N-am timp. Am de respectat un termen. Eu… Şi care-i cel de-al doilea sfat?

— Lăsaţi-vă de afaceri imobiliare. Îi privi ţintă sânii. Nu sunteţi echipată pentru aşa ceva.

— *Poftim*?

— Asta nu-i treabă de femeie.

— Şi care este treaba de femeie? se răsti Lara. Să

stea în picioarele goale, să toarne copii şi să trebăluiască în bucătărie?

— Mda. Cam aşa ceva.

Lara se ridică în picioare. Era singurul lucru pe care-l putea face ca să se stăpânească.

— Probabil proveniţi dintr-un lung şir de dinozauri. Poate n-aţi aflat noutatea. Acum femeile sunt libere.

Paul Martin clătină din cap.

— Nu. Doar au gura mai mare.

— La revedere, domnule Marin. îmi pare rău că v-am răpit din preţiosul dumneavoastră timp.

Lara îi întoarse spatele şi ieşi cu paşi mari din birou, trântind uşa după ea. Se opri pe coridor, ca să-şi tragă sufletul. „Am făcut o greşeală", se gândi ea. Acum chiar ajunsese într-un impas. Riscase tot ce clădise în ani de zile şi pierduse tot într-o singură clipă. Nu mai avea cui să se adreseze. Nu mai avea unde să se ducă.

Totul se terminase.

Lara păşea pe străzile reci şi ude de ploaie. Nici nu lua în seamă vântul îngheţat sau locurile pe unde trecea.

I) n singur lucru avea în minte: teribilul dezastru abătut isiipra ei. Îi răsuna în minte avertismentul lui Howard Keller: „Ridici clădiri şi te împrumuţi, punându-le gaj pe ele. Ca o piramidă, numai că dacă nu eşti cu băgare de seamă, piramida se dărâmă. Asta se şi întâmplase. Băncile din Chicago aveau să pună sechestru pe proprielăţile ei de aici, iar ea avea să piardă toţi banii investiţi în noua construcţie. Va trebui s-o ia din nou de la capăt „Bietul Howard", se gândi ea. „A crezut în visurile mele, i; în eu l-am dezamăgit".

Ploaia se opri şi cerul începu să se limpezească. Un oare anemic se străduia să-şi facă loc printre nori. brusc, Lara îşi dădu seama că se crăpa de ziuă. Hoinărise toată noaptea. Lara privi în jur şi pentru prima oară îşi dădu

seama unde se găsea: la numai două cvări ale de proprietatea ei sortită dezastrului. „Am să arunc

O ultimă privire”, îşi zise ea, resemnată.

Se afla la un cvartal distanţă când zgomotul îi arunc la ureche: bormaşini, ciocane pneumatice şi huruit de betoniere. Lara încremeni locului, ascultând o clipă, apoi începu să alerge către şantier. Când ajunse în dreptul lui, rămase pe loc, privind fără să-şi creadă ochilor.

Toată echipa era acolo, muncind din greu.

Şeful de şantier veni spre ea, zâmbind.

— Bună dimineaţa, domnişoară Cameron.

Într-un târziu, Lara îşi regăsi glasul.

— Ce… ce se întâmplă? Am… am crezut că ţi-ai retras 1 omenii de pe şantier.

— A fost o mică neînţelegere, domnişoară Cameron, i tspunse el, uşor jenat. Bruno putea să vă omoare când.1 scăpat cheia aia.

Lara îşi înghiţi nodul din gât.

— Dar el…

— Nu vă faceţi probleme. Nu mai lucrează aici. N-o… I se mai întâmple nimic de felul ăsta. Nu aveţi niciun motiv de îngrijorare. Suntem în grafic.

Lara avea senzaţia că visează. Rămase pe loc, privind muncitorii răspândiţi pe scheletul clădirii şi-şi spuse: „Am recăpătat tot. Tot. Paul Martin11.

Lara îi telefonă avocatului de îndată ce se întoarse la birou.

— Îmi pare rău, răspunse secretara, domnul Martin nu e disponibil.

La ora trei după-amiază tot nu primise nicio veste de la el. Telefonă din nou.

— Îmi pare rău, domnul Martin nu e disponibil.

Avocatul nu-i telefonă la rândul lui. La ora cinci Lara se duse la biroul lui Paul Martin.

— Vreţi să-l anunţaţi pe domnul Martin că Lara Cameron doreşte să-l vadă? îi ceru ea secretarei blonde.

Aceasta părea că nu ştie ce să facă.

— Păi… eu… aşteptaţi o clipă.

Dispăru în biroul celălalt şi se întoarse după o clipă.

— Intraţi, vă rog.

Lara păşi în birou şi Paul Martin ridică ochii către ea.

— Da, domnişoară Cameron…

Tonul lui era distant, nici prietenos, nici ostil.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Am venit să vă mulţumesc.

— Pentru ce să-mi mulţumiţi?

— Pentru… pentru că aţi pus lucrurile la punct cu sindicatul.

El se încruntă.

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

— Azi-dimineaţă toţi muncitorii s-au întors la lucru şi totul e cum nu se poate mai bine. Construcţia este în grafic.

— Ei bine, atunci felicitări.

— Aş vrea să-mi trimiteţi o factură cu onorariul dumneavoastră…

— Domnişoară Cameron, am impresia că n-aţi prea înţeles cum stau lucrurile. Dacă problema dumneavoastră s-a rezolvat, mă bucur. Numai că eu n-am nimic de a face cu asta.

Lara îl privi lung.

— Bine. îmi… îmi cer iertare că v-am deranjat.

— Nu face nimic.

O urmări din ochi cum iese din birou.

În clipa următoare intră secretara.

— Domnişoara Cameron a lăsat un pachet pentru dumneavoastră, domnule Martin.

Era un pacheţel mic, legat cu o panglică

strălucitoare. Curios, Martin îl deschise. Înăuntru se găsea o statuetă din argint, un cavaler în armură, gata de luptă. Era un gest de scuze. „Cum mi-a spus? M-a făcut dinozaur”. Încă îi răsuna în urechi glasul bunicului său: „Trăim vremuri periculoase, Paul. Tinerii au decis să preia controlul asupra Mafiei, să se descotorosească de cei vârstnici, de mustăcioşi, de dinozauri. A fost o luptă sângeroasă, dar au reuşit”.

Dar asta se întâmpla cu multă, multă vreme în urmă, într-un ţinut străvechi. Sicilia.

Capitolul 13

Gibellina, *Sicilia* – *1879*

Familia Martini erau *stranieri* – străini de partea locului în micul sat sicilian Gibellina. Locul era dezolant, o întindere stearpă, lipsită de viaţă, scăldată de un soare arzător şi nemilos, ca un peisaj pictat de un artist sadic. Într-un ţinut unde marile domenii aparţineau latifundiarilor bogaţi – *gabelloti* – familia Martini cumpărase o mică fermă, pe care încercase s-o lucreze singură.

Într-o zi, *soprintendente*1 veni să-l caute pe Giuseppe Martini.

— În ferma asta a dumitale, spuse el, pământul e prea pietros. N-ai să poţi duce un trai decent de pe urma lui, a creşti măslini sau viţă-de-vie.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, răspunse Martini, luată viaţa am fost fermier.

ai praveghetor (în limba italiană, în original) (n.tr.)

d

— Ba ne facem griji cu toţii, insistă *soprintendente*. Don Vito are ceva pământ bun de cultivat pe care e dispus să ţi-l dea în arendă.

— Ştiu care-i treaba cu Don Vito şi cu pământul lui, pufni Giuseppe Martini. Dacă semnez că-i dau o

mezzadria[1] ca să-i cultiv pământul, îmi va lua trei sferturi din recoltă şi-mi va cere o dobândă de sută la sută pentru seminţe. Mie n-o să-mi mai rămână nimic, cum au păţit şi alţi naivi care au făcut afaceri cu el. Spuneţi-i că-i mulţumesc, dar că răspunsul meu e nu.

— Faci o mare greşeală, *signore*. Aici e un ţinut primejdios. Se pot întâmpla accidente grave.

— E o ameninţare?

— Sigur că nu, signore. Voiam doar să-ţi atrag atenţia…

— Pleacă de pe pământul meu, îi ceru Giuseppe Martini.

Supraveghetorul îl privi lung, apoi clătină din cap cu tristeţe.

— Eşti un om încăpăţânat.

— Cine era? întrebă Ivo, fiul cel mic al lui Giuseppe Martini.

— Supraveghetorul unuia dintre marii proprietari de pământ.

— Nu-mi place de el, zise băieţelul.

— Nici mie nu-mi place, Ivo.

În noaptea următoare, recolta lui Giuseppe Martini fu incendiată şi puţinele lui vite dispărură.

Atunci Giuseppe Martini făcu o a doua greşeală. Se duse la *guardia*[1] [2] din sat.

— Am venit să cer protecţie, spuse el.

Şeful de post îl studie cu o expresie neutră.

— Ăsta-i rostul nostru, răspunse el. Care-i necazul, signore?

— Azi-noapte, oamenii lui Don Vito mi-au dat foc la recoltă şi mi-au furat vitele.

1 Cotă parte (în limba italiană, în original) (n.tr.)

2 Postul de pază (în limba italiană, în original) (n.tr.)

— E o acuzaţie gravă. Ai dovezi?

— *Soprintendente* a venit la mine şi m-a ameninţat.

— A spus că aveau de gând să-ţi ardă recolta şi să-ţi Iure vitele?

— Bineînţeles că nu, răspunse Giuseppe Martini.

— Ce *anume* ţi-a spus?

— Mi-a spus că ar trebui să renunţ la fermă şi să iau pământ în arendă de la Don Vito.

— Şi ai refuzat?

— Sigur că da.

— Signore, Don Vito e o persoană foarte importantă. Vrei să-l arestez doar pentru că s-a oferit să-şi împartă pământul roditor cu dumneata?

— Vreau să mă protejaţi, ceru Giuseppe Martini. N-am a le dau voie să mă alunge de pe pământul meu.

— Te înţeleg, domnule. Fii sigur că am să fac tot ce-mi Mă în putinţă.

— V-aş fi recunoscător.

— Fii fără grijă.

În după-amiaza următoare, când Ivo se întorcea de la oraş, văzu şase bărbaţi călare îndreptându-se spre ferma latălui său. Oamenii descălecară şi intrară în casă.

Câteva minute mai târziu, Ivo îi văzu târându-l pe tatăl lui spre câmp. Unul din ei scoase un pistol.

— O să-ţi dăm o şansă de scăpare. Ia-o la fugă.

— Nu! E pământul meu! Eu…

Ivo văzu îngrozit cum omul trage cu arma la picioarele tatălui său.

— Ia-o la fugă!

Giuseppe Martini o luă la fugă.

Campieri[1] săltară în şa şi începură să se învârtă în jurul lui Martini, ţipând şi chiuind.

Ivo se ascunse, privind înspăimântat la scena îngrozitoare care se desfăşura sub ochii lui.

Cei şase bărbaţi călare îl priveau pe omul care alerga

peste câmp, încercând să scape. De fiecare dată când

Echivalentul bodyguarzilor angajaţi de o persoană privată (în limba naliană, în original) (n.tr.)

ajungea la marginea drumului de ţară, unul dintre călăreţi îi tăia calea, azvârlindu-l la pământ. Fermierul era istovit şi plin de sânge. Se mişca tot mai încet.

Campieri deciseră că se distraseră destul. Unul din ei aruncă un laţ de gâtul fermierului şi-l trase către fântână.

— De ce? gâfâi acesta. Ce-am făcut?

— Te-ai dus la *guardia*. N-ar fi trebuit să faci asta.

Campieri îi dădură jos pantalonii, apoi unul din ei luă un cuţit, în timp ce ceilalţi îl ţintuiau pe Martini la pământ.

— Să-ţi fie învăţătură de minte.

Omul începu să urle.

— Nu, vă rog! Iertaţi-mă!

Campiero zâmbi.

— Să-i ceri iertare nevesti-tii.

Se aplecă, apucă penisul omului şi-l reteză cu cuţitul. Văzduhul răsuna de răcnetele omului.

— De ăsta n-o să mai ai nevoie, îl asigură şeful.

Luă penisul şi i-l îndesă în gură. Omul se înecă şi-l scuipă afară. Şeful îi privi pe ceilalţi *campieri*.

— Se pare că nu-i place gustul.

— *Uccidi quel figlio di putana*! *1*

Unul dintre *campieri* descălecă şi culese câteva pietre grele de pe câmp. Ridică pantalonii însângeraţi ai fermierului şi-i umplu buzunarele cu pietre.

— Hai, sus!

Îl săltară pe fermier, cărându-l până la fântână.

— Călătorie sprâncenată!

Şi-i făcură vânt în fântână.

— Apa o să aibă gust de pişat, zise unul dintre ei.

— Ţărănoii ăştia nici n-o să-şi dea seama, râse un altul.

Rămaseră pe loc câteva momente, ascultând zgomotele tot mai stinse şi, când, în sfârşit, se aşternu tăcerea, încălecară şi porniră către fermă.

1 Ucide-l pe fiul ăsta de târfă! (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Ivo Martini păstrase distanţa, privind înspăimântat, de la adăpostul unor tufe. Băiatul în vârstă de zece ani dergă spre fântână. Se uită înăuntru şi şopti:

— Tată…

Dar fântâna era adâncă şi copilul nu auzi niciun Minet.

După ce terminară cu Giuseppe Martini, *campieri* porniră în căutarea soţiei lui, Maria. Când pătrunseră în casă, femeia era la bucătărie.

— Unde-i bărbatul meu? întrebă ea curajoasă.

Campieri zâmbiră cu gura la urechi.

— Bea o gură de apă.

Doi dintre ei o încolţiră.

— Eşti prea frumoasă ca să fii nevasta unui urât ca el, zise unul.

— Ieşiţi afară din casa mea! le ordonă Maria.

— Aşa te porţi cu oaspeţii?

Unul dintre *campieri* întinse mâna şi-i rupse rochia.

— Ai să porţi haine de văduvă, aşa că nu mai ai nevoie de asta.

— Animalule!

Pe plită era un vas cu apă clocotită. Maria îl luă şi-l iruncă în obrazul omului. Acesta urlă de durere.

— *Fica*! *1*

Îşi scoase pistolul şi-l descărcă în ea. Femeia se prăbui fără suflare.

— Idiotule! zbieră şeful lor. Mai întâi o regulezi, *pe urmă*) Împuşti. Gata, hai să-i dăm raportul lui Don Vito.

Jumătate de oră mai târziu se înapoiau pe domeniul

lui Don Vito.

Ne-am ocupat şi de bărbat, şi de femeie, îl anunţă M’ful.

Cum a rămas cu băiatul?

Şeful îl privi uluit pe Don Vito.

N-aţi pomenit de niciun băiat.

Creţino! Am zis să vă îngrijiţi de toată familia.

Dar e doar un copil, Don Vito.

1 (îi vânt injurios la adresa unei femei (în limba italiană, în original) (li. tr.)

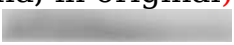

dd

— Copiii cresc şi devin bărbaţi în toată firea. Bărbaţii vor să se răzbune. Omorâţi-l.

— Cum porunciţi.

Doi dintre *campieri* porniră călare înapoi spre ferma Martini.

Ivo era în stare de şoc. Văzuse cu ochii lui cum îi fuseseră ucişi ambii părinţi. Acum era singur pe lume, nu avea unde să se ducă şi nici la cine să apeleze. Ba nu! Exista un om la care să se ducă: fratele tatălui său, Nun zio Martini, din Palermo. Ivo ştia că trebuie să acţioneze rapid. Oamenii lui Don Vito urmau să se întoarcă să-l ucidă. Băiatul vârî repede nişte merinde într-un sac, îl azvârli pe umăr şi părăsi în graba mare ferma.

Porni pe drumeagul de ţărână care ieşea din sat şi se aşternu la drum. De fiecare dată când auzea venind câte o căruţă, ieşea de pe drum şi se ascundea între copaci.

La o oră după ce pornise la drum, văzu un grup de *campieri* venind călare, în căutarea lui. Ivo rămase ascuns şi nemişcat mult timp după ce *campieri* dispărură. Apoi îşi reluă călătoria. Noaptea dormea prin livezi şi se hrănea cu fructe din pomi şi cu legume de pe câmp. Merse aşa trei zile.

Când simţi că ajunsese destul de departe ca să se mai teamă de Don Vito, se apropie de un sătuc. O oră mai târziu, se găsea într-o căruţă cu destinaţia Palermo.

Ivo ajunse la casa unchiului său în toiul nopţii. Nunzio Martini locuia într-o casă arătoasă de la marginea oraşului. Casa avea un balcon spaţios, terase şi o curte. Ivo bătu cu pumnii în uşa de la intrare. Urmă o lungă tăcere, apoi răsună un glas gros:

— Cine dracu' e acolo?

— Sunt eu, Ivo, unchiule Nunzio.

Câteva clipe mai târziu, Nunzio deschise uşa. Unchiul lui Ivo era un om între două vârste, corpolent, cu un nas roman proeminent şi plete albe. Purta cămaşă de noapte. Nunzio îl privi pe Ivo uluit.

— Ivo! Ce-i cu tine în miez de noapte? Unde-s maică-ta şi taică-tău?

— Amândoi sunt morţi, suspină Ivo.

— Morţi? Hai intră, intră.

Ivo păşi înăuntru, clătinându-se pe picioare.

— Asta-i o veste groaznică. Au avut vreun accident?

Ivo clătină din cap.

— Au fost omorâţi din ordinul lui Don Vito.

— Omorâţi? De ce?

— Tata a refuzat să ia pământ în arendă de la el.

— Aha.

— Dar de ce să-i omoare? Nu i-au făcut niciun rău.

— N-a fost nimic personal, îi explică Nunzio Martini. Ivo se holbă la el.

— *Nimic personali* Nu înţeleg.

— Toată lumea îl cunoaşte pe Don Vito. E renumit. I un uomo *rispetatto* – un om respectat şi puternic. Dacă-l să pe tatăl tău să-l sfideze, şi alţii ar fi făcut acelaşi lucru i şi-

ar fi pierdut astfel din putere. Nu a avut încotro. Puştiul îl privea îngrozit.

— Nu acum, Ivo. Nu acum. Deocamdată se vede lunl H de că ai nevoie de un somn zdravăn.

Dimineaţă la micul dejun stătură de vorbă.

— Cum ţi-ar plăcea să locuieşti în casa asta frumoasă şi, i lucrezi pentru mine?

Nunzio Martini era văduv.

— Cred că mi-ar plăcea mult, răspunse Ivo.

— Am nevoie de un flăcău isteţ ca tine. Şi mi se pare i, 1 eşti şi puternic.

— Chiar sunt, întări Ivo.

— Bravo.

— Dar cu ce te ocupi, unchiule? îl întrebă Ivo.

Nunzio Martini zâmbi.

— Acord protecţie oamenilor.

Mafia apăruse pe tot cuprinsul Siciliei şi în alte zone irace ale Italiei ca să apere oamenii de un stat necruţămr şi autocratic. Mafia îndrepta nedreptăţile şi răzbuna i tul făcut oamenilor, dar în cele din urmă devenise atât de puternică încât până şi statul se temea de ea, iar noi istorii şi fermierii îi plăteau tribut.

dd

Nunzio Martini era *capo* al Mafiei la Palermo. El se îngrijea să fie strânse taxele cuvenite şi să fie pedepsiţi cei care nu plăteau. Pedepsele variau de la un braţ sau un picior rupt la moarte lentă şi dureroasă.

Ivo începu să lucreze pentru unchiul lui.

În următorii cincisprezece ani, Palermo îi servi lui Ivo drept şcoală, iar unchiul Nunzio drept dascăl. Băiatul îşi începu ucenicia făcând pe curierul, după care deveni colector de taxe şi, în cele din urmă, locotenentul de încredere al unchiului său.

Când împlini douăzeci şi cinci de ani, Ivo o luă în

căsătorie pe Carmela, o siciliancă planturoasă, iar după un an aveau un băiat, Gian Carlo. Ivo şi familia lui se mutară într-o casă proprie. La moartea unchiului, Ivo îi preluă poziţia, devenind mai prosper şi mai renumit. Numai că-i mai rămăseseră nişte afaceri de reglat.

Într-o bună zi, îi spuse Carmelei:

— Apucă-te să faci bagajele. Ne mutăm în America.

Ea îl privi surprinsă.

— De ce mergem în America?

Ivo nu era obişnuit să i se pună întrebări.

— Tu fă cum ţi-am spus. Acum plec. Mă întorc peste două-trei zile.

— Ivo…

— Du-te să faci bagajele.

Trei *macchine* negre traseră în faţa sediului *guardia* din Gibellina. Căpitanul, acum mai gras cu 15 kilograme, şedea la birou când deodată se deschise uşa şi-şi făcură intrarea şase bărbaţi. Toţi erau bine îmbrăcaţi şi aveau un aer prosper.

— Bună dimineaţa, domnilor. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Suntem aici ca să te ajutăm noi pe dumneata, zise Ivo. Mă mai ţii minte? Sunt fiul lui Giuseppe Martini.

Căpitanul gărzilor făcu ochii mari.

— Tu? Ce cauţi aici? Aici eşti în pericol.

— Am venit pentru dinţii dumitale.

— Pentru dinţii mei?

— Da.

Doi dintre oamenii lui Ivo îl încolţiră pe căpitan, imobilizându-i braţele.

— Ai nevoie de o lucrare dentară. Hai că ţi-o facem noi.

Ivo vârî ţeava pistolului în gura căpitanului şi apăsă pe trăgaci. Se întoarse apoi spre însoţitorii săi.

— Să mergem.

Un sfert de oră mai târziu, cele trei maşini traseră în faţa vilei lui Don Vito. La intrare erau doi paznici, care priveau curioşi alaiul. Când maşinile opriră, Ivo coborî.

— Bună dimineaţa. Ne aşteaptă Don Vito, zise el.

Unul din paznici se încruntă.

— Dar nu ne-a spus nimic de…

În clipa următoare amândoi căzură seceraţi de câte nu glonţ. Pistoalele erau încărcate cu *lupare*, gloanţe cu bile mari de plumb, din cele de vânătoare, menite să împrăştie alicele. Paznicii erau o masă de carne.

Din interiorul casei, Don Vito auzi împuşcăturile, i and se uită afară pe fereastră şi văzu ce se întâmplă, se duse în grabă la un sertar, de unde scoase o armă.

— Franco! strigă el. Antonio! Veniţi repede!

Afară răsunară alte împuşcături.

— Don Vito! se auzi chemat pe nume.

Se răsuci în loc. În prag era Ivo, cu un pistol în mână.

— Aruncă arma.

— Eu…

— Arunc-o.

Don Vito lăsă arma să cadă pe podea.

— Ia ce vrei şi pleacă din casa mea.

— Nu vreau nimic, răspunse Ivo. De fapt, am venit liindcă îţi datorez ceva.

— Orice ar fi, zise Don Vito, sunt dispus să te iert.

— Eu nu. Ştii cine sunt?

— Nu.

— Ivo Martini.

Bătrânul se încruntă, străduindu-se să-şi amintească. Ridică din umeri.

— Numele nu-mi spune nimic.

— În urmă cu mai bine de cincisprezece ani oamenii dumitale mi-au ucis tatăl şi mama.

— Ce grozăvie! exclamă Don Vito. Am să-i pedepsesc. Am să…

Ivo îşi repezi braţul şi-i zdrobi nasul cu arma. Obrazul lui Don Vito se umplu de sânge.

— Nu-i nevoie să faci asta, icni el. Eu…

Ivo scoase un cuţit.

— Dă ţi jos pantalonii.

— Nu! răcni bătrânul. Gândeşte-te ce faci. Am fii şi fraţi. Dacă-mi faci rău, o să te caute şi o să te ucidă ca pe un câine.

— Dacă o să mă găsească, replică Ivo. Jos pantalonii.

— Nu.

Ivo îl împuşcă în genunchi. Bătrânul urlă de durere.

— Lasă-mă să te ajut, se oferi Ivo. Se aplecă şi-i dădu jos pantalonii şi izmenele. N-ai prea mare lucru aici, aşa-i? Eh, va trebui să ne străduim pe cât se poate.

Apucă penisul lui Don Vito şi-l reteză cu cuţitul. Don Vito leşină. Ivo luă penisul şi i-l îndesă în gură.

— Regret că n-am la îndemână o fântână în care să te arunc, zise Ivo.

În semn de rămas-bun îl împuşcă în cap, apoi îi întoarse spatele şi ieşi din casă, îndreptându-se către maşină. Amicii lui îl aşteptau.

— Să mergem.

— Are familie mare, Ivo. O să vină după tine.

— N-au decât.

Două zile mai târziu, Ivo, soţia lui şi fiul lor, Gian Carlo, erau la bordul unui vapor cu destinaţia New York.

I

La sfârşitul secolului trecut, Lumea Nouă era ţara tuturor posibilităţilor. În oraşul New York exista o comunitate numeroasă de italieni. Mulţi dintre prietenii lui Ivo emigraseră deja în marele oraş, unde hotărâseră să-şi folosească talentele la ceea ce se pricepeau mai bine: taxa

de protecţie. Mafia a început să-şi întindă tentaculele. Ivo şi-a englezit numele din Martini în Martin şi s-a bucurat de prosperitate neîntreruptă.

Gian Carlo era o mare dezamăgire pentru tatăl lui. Nu-l trăgea deloc inima la muncă. La vârsta de douăzeci i şapte de ani, lăsă gravidă o tânără italiancă, pe care o luă în căsătorie în mare grabă şi taină şi după trei luni veni pe lume fiul lor, Paul.

Ivo avea planuri mari cu nepotul său. În America, avocaţii erau oameni foarte importanţi, aşa că Ivo decise \ nepotul său va îmbrăţişa această profesie. Băiatul era inteligent şi ambiţios, drept care la vârsta de 22 de ani era admis la Facultatea de Drept de la Harvard. După Asolvire, Ivo aranjă ca nepotul să lucreze la o prestimasă firmă de avocaţi, unde curând deveni asociat.

I inci ani mai târziu, Paul îşi înfiinţă propria firmă de iivocatură. Între timp, Ivo investise din greu în afaceri legale, continuând totuşi să păstreze legăturile cu Mafia, Iar nepotul îi gestiona afacerile. În 1967, anul morţii lui Ivo, Paul se căsători cu o tânără italiancă, Nina, care în unul următor aduse pe lume doi gemeni.

În anii 1970, Paul avu de lucru din belşug. Principalii lui clienţi erau sindicatele, motiv pentru care se găsea într-o poziţie de putere. Marile personalităţi din afaceri a industrie apelau la el.

Într-o zi, Paul lua prânzul împreună cu un client, Bill Rohan, un bancher respectat, care nu cunoştea nimic ilospre familia lui Paul.

— Ar trebui să intri în clubul meu de golf, Sunnyvale, îi spuse Bill Rohan. Joci golf, nu?

— Din când în când, răspunse Paul. Când am timp.

— Perfect. Eu sunt în comisia de acceptare a cererilori le înscriere. Vrei să înaintez o cerere ca să devii membru?

— Ar fi drăguţ din partea ta.

În săptămâna următoare, comisia se întruni ca să discute despre noii membri. Se pomeni şi numele lui Paul Martin.

— Eu îl recomand, spuse Bill Rohan. E un om foarte cumsecade.

— E italian, aşa-i? interveni John Hammond, alt membru al comisiei. N-avem nevoie de *dagos*[1] în clubul nostru, Bill.

Bancherul îl pironi cu privirea.

— Adică te opui?

— Bineînţeles că da.

— Bine, atunci trecem la următorul…

Şi întrunirea continuă.

Două săptămâni mai târziu, Paul Martin lua iarăşi prânzul cu bancherul.

— Mi-am exersat loviturile de golf, râse Paul.

Bill Rohan era stânjenit.

— A fost o mică problemă, Paul.

— O problemă?

— Eu te-am propus să fii membru. Dar, din păcate, altcineva din comisie s-a opus.

— Serios? De ce?

— Să n-o iei personal. E xenofob. Nu-i plac italienii.

— Nu mă supăr, Bill, zâmbi Paul. Sunt mulţi care nu-i simpatizează pe italieni. Acest domn…

— Hammond. John Hammond.

— Cel din industria cărnii?

— Exact. O să se răzgândească. Mai vorbesc eu cu el.

Paul clătină din cap.

— Nu-ţi bate capul. La drept vorbind, nici nu mă dau în vânt după golf.

Şase luni mai târziu, în toiul lunii iulie, patru camioane frigorifice ale companiei de ambalare a cărnii

Hammond, încărcate cu spată, fileu şi ceafă de porc, plecate de la sediul din Minnesota spre supermarketurile din Buffalo şi New Jersey, traseră la marginea autostrăzii. Şoferii deschiseră uşile din spate ale frigorificelor şi părăsiră camioanele.

Când John Hammond află vestea, se înfurie cumplit, îşi chemă directorul administrativ.

1 Cuvânt denigrator, folosit la adresa italienilor, spaniolilor şi portughezilor (n.tr.)

— Ce dracu' se întâmplă? Carne în valoare de un milion şi jumătate de dolari s-a stricat din pricina căldurii. (iim s-a întâmplat una ca asta?

— Sindicatul a declarat grevă, îi explică directorul.

— Fără să ne anunţe? Şi pentru ce motiv? Iar cer mărire de salariu?

Directorul administrativ ridică din umeri.

— Nu ştiu. Mie nu mi-au spus nimic. Pur şi simplu au plecat.

— Spune-i reprezentantului local al sindicatului să vină la mine. Rezolv eu chestia asta, ceru Hammond.

În aceeaşi după-amiază, reprezentantul sindicatului îşi făcu apariţia în biroul lui Hammond.

— De ce nu mi s-a spus că urma să fie grevă? întrebă. Întoritar Hammond.

— Nici eu n-am ştiut, domnule Hammond, răspunse omul pe un ton de scuză. Lucrătorii pur şi simplu s-au înfuriat şi au părăsit frigorificele. Totul s-a întâmplat pe neaşteptate.

— Ştii că întotdeauna m-am arătat rezonabil în negocierile cu sindicatul. Spune-mi, ce vor de data asta? Mărire de salariu?

— Nu, domnule. E vorba de săpun.

Hammond se holbă la el.

— Ai zis săpun?

— Întocmai. Nu le place săpunul pe care-l puneţi în băile lor. Miroase prea puternic.

Lui Hammond nu-i venea să-şi creadă urechilor. *Săpunul mirosea prea puternic*?

— De asta am pierdut un milion şi jumătate de ilolari?

— Eu n-am nicio vină, se scuză sindicalistul. A fost iniţiativa oamenilor.

— Iisuse, exclamă Hammond. Nu pot să cred. Ce fel de săpun vor? Marca Fairy1? Izbi cu pumnul în birou. I? aţa viitoare când oamenii au vreo problemă, vii mai întâi la mine. Ai înţeles?

— Da, domnule Hammond.

Marcă de săpun de toaletă extrafin (n.tr.)

— Spune-le să se întoarcă la lucru. Până diseară la ora şase o să aibă la baie cel mai bun săpun de pe piaţă. E clar?

— Am să le spun, domnule Hammond.

John Hammond rămase locului mult timp, tremurând de furie. „Nu-i de mirare că ţara asta se duce de râpă, îşi zise el. Auzi ce-au vrut! Săpun!”

Două săptămâni mai târziu, într-o zi fierbinte de august, la amiază, cinci camioane frigorifice ale companiei Hammond Meat care livrau carne în Syracuse şi Boston, traseră pe dreapta. Şoferii deschiseră larg uşile din spate ale frigorificelor şi plecară.

John Hammond primi vestea în aceeaşi seară, la ora şase.

— Ce dracu’ tot zici acolo? zbieră el. Nu le-ai pus săpun?

— Ba da, zise directorul administrativ. Chiar în ziua în care mi-aţi dat dispoziţia asta.

— Atunci ce dracu’ mai au de data asta?

— Nu ştiu, răspunse neajutorat directorul

administrativ. N-au fost niciun fel de plângeri. Mie nu mi-a zis nimeni nimic.

— Cheamă-l la mine pe nemernicul ăla de reprezentant al sindicatului.

La ora şapte seara, Hammond discuta cu reprezentantul sindicatului.

— Din pricina oamenilor dumitale, în după-amiaza asta s-a ales praful de o carne în valoare de două milioane de dolari, urlă Hammond. S-au ţicnit?

— Vreţi să-i comunic preşedintelui sindicatului întrebarea dumneavoastră, domnule Hammond?

— Nu, nu, se grăbi să spună Hammond. Uite ce e, până acum n-am avut niciodată vreo problemă cu sindicatul dumitale. Dacă muncitorii vor mai mulţi bani, să vină la mine şi vom discuta ca nişte oameni rezonabili. Cât cer?

— Nu cer nimic.

— Cum adică?

— Nu-i vorba de bani, domnule Hammond.

— Nu? Atunci ce?

— E vorba de lumină.

— De lumină?

Lui Hammond i se păru că nu auzise bine.

— Da. Oamenii se plâng că lumina de la toaletele lor e prea slabă.

John Hammond tăcu brusc şi se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el aproape în şoaptă.

— V-am spus, oamenii sunt de părere că…

— Lasă tâmpeniile. Ce se întâmplă?

— Dacă aş şti, v-aş spune, răspunse reprezentantul sindicatului.

— Vrea careva să mă falimenteze? Despre asta-i vorba?

Reprezentantul sindicatului tăcea.

— Bine, zise John Hammond. Dă-mi un nume. Cu i ine pot să stau de vorbă?

— Există un avocat care v-ar putea ajuta. Sindicatul luirează mult cu el. Numele lui e Paul Martin.

— Paul…? Brusc, John Hammond îşi aminti. Cum? Şobolanul ăla şantajist? Ieşi afară! urlă el. *Afară*!

Hammond fierbea de furie. „Nimeni nu mă şantajea. a pe mine. Nimeni!”

O săptămână mai târziu, alte şase frigorifice ale lui erau abandonate pe drumul lăturalnice.

John Hammond aranjă să ia prânzul cu Bill Rohan.

— M-am tot gândit la amicul nostru Paul Martin, puse Hammond. Poate m-am pripit când i-am respins candidatura.

— E foarte generos din partea ta, John.

— Uite cum facem. Săptămâna viitoare tu îl propui să devină membru, iar eu am să-i dau votul meu.

În săptămâna următoare, când se menţionă numele lui Paul Martin, comitetul îl acceptă în unanimitate.

John Hammond în persoană îi telefonă.

— Felicitări, domnule Martin, zise el. Tocmai aţi fost acceptat ca membru al clubului Sunnyvale. Suntem încântaţi să vă avem alături de noi.

— Mulţumesc, zise Paul. Apreciez foarte mult telefonul dumneavoastră.

În continuare John Hammond telefona la biroul procurorului districtual, unde fixă o întâlnire pentru săptămâna următoare.

Duminică, John Hammond şi Bill Rohan jucau un meci în patru la club.

— Încă nu l-ai cunoscut pe Paul Martin, aşa-i? îl întrebă Bill Rohan.

John Hammond clătină din cap.

— Nu. Nu cred că o să joace prea mult golf. Marele juriu o să-i cam ocupe timpul.

— Ce tot zici acolo?

— Voi furniza procurorului districtual unele informaţii despre el care cu siguranţă vor interesa marele juriu.

Bill Rohan era şocat.

— Îţi dai seama ce faci?

— Fii sigur că da. E un gândac, Bill. Am să-l strivesc.

În lunea următoare, în drum spre biroul procurorului districtual, John Hammond suferi un accident mortal, şoferul vinovat fugind de la locul accidentului. Nu existaseră niciun fel de martori. Poliţia nu avea să-l depisteze niciodată pe şoferul vinovat.

În fiecare duminică, Paul Martin îşi ducea soţia şi gemenii să ia prânzul la clubul Sunnyvale. Bufetul de acolo era delicios.

Paul Martin îşi lua foarte în serios legământul nupţial. De pildă, nu i-ar fi trecut prin minte să-şi dezonoreze soţia ducând-o la acelaşi restaurant unde-şi ducea amanta. Căsnicia reprezenta numai o parte a vieţii lui. Cealaltă parte erau afacerile. Toţi amicii lui Paul Martin aveau amante. Asta făcea parte din stilul de viaţă acceptat de ei. Ceea ce-l deranja pe Martin era să vadă bărbaţi în vârstă cu femei tinere. Era ceva lipsit de demnitate, ori Paul Martin punea mare preţ pe demnitate. Decise ca atunci când va atinge vârsta de şaizeci de ani va înceta să mai aibă amante. Şi, într-adevăr, cu doi ani în urmă, când împlinise şaizeci de ani, terminase cu amantele. Soţia lui, Nina, era tovarăşa de viaţă perfectă. Pentru el era suficient. *Demnitate*.

Acesta era omul la care venise Lara Cameron să-i ceani ajutorul. Martin o ştia pe Lara Cameron după nume „Iar rămăsese uluit de tinereţea şi de frumuseţea ei. Fata n-a ambiţioasă şi de o independenţă furibundă, dar cu toate astea, foarte feminină. Martin simţise o puternică atracţie pentru ea. „Nu”, îşi spusese el. „E prea tânără. I u sunt bătrân. Prea bătrân”.

Când Lara ieşise furioasă din biroul lui, cu ocazia primei vizite, Paul Martin rămăsese mult timp pe loc, i îndindu-se la ea. Pe urmă ridicase receptorul şi dăduse un telefon.

Capitolul 14

Noua clădire avansa conform graficului. Lara vizita şantierul în fiecare dimineaţă şi în fiecare după-amiază, iar atitudinea muncitorilor se schimbase într-una plină de respect. Lara intuia acest respect în felul în care

O priveau, îi vorbeau sau lucrau pentru ea. Ştia că asta

I se datora lui Paul Martin şi-şi dădea seama, tulbut aţă, că se gândea din ce în ce mai mult la acel om urât şi totuşi atrăgător, cu voce ciudat de irezistibilă.

Lara îi telefonă din nou.

— Mă întrebam dacă putem lua prânzul împreună, domnule Martin.

— Iar aveţi probleme?

— Nu. Pur şi simplu m-am gândit că ar fi plăcut să ne cunoaştem mai bine.

— Îmi pare rău, domnişoară Cameron. Nu iau niciodată prânzul.

— Atunci cina într-o seară?

— Sunt însurat, domnişoară Cameron. Iau cina cu soţia şi copiii.

— Înţeleg. Dacă…

Telefonul se închise. „Ce se întâmplă cu el?” se

întrebă Lara. „Doar nu vreau să se culce cu mine. Vreau doar să găsesc o cale de a-i mulţumi”. Se strădui să şi-l scoată din minte.

d

Paul Martin era tulburat de plăcerea pe care i-o făcea să audă glasul Larei Cameron.

— Dacă mai sună domnişoara Cameron, îi spuse el secretarei, să-i zici că nu sunt la birou.

Nu avea nevoie de tentaţii, iar Lara Cameron era o tentaţie.

Howard Keller era încântat de modul în care progresau lucrurile.

— Trebuie să recunosc că mi-ai dat ceva bătăi de inimă, îi spuse el Larei. Părea că totul se va duce pe apa sâmbetei. Ai reuşit să faci o minune.

„N-a fost minunea mea”, se gândi Lara, „ci a lui Paul Martin”. Poate era supărat pe ea pentru că nu-l plătise pentru serviciul adus.

Sub impulsul momentului, Lara îi trimise lui Paul un cec de cincizeci de mii de dolari.

A doua zi, cecul îi era returnat fără nicio explicaţie.

Lara îi telefonă din nou.

— Îmi pare rău, domnul Martin nu e disponibil, îi comunică secretara.

Din nou era respinsă. Ca şi cum Martin n-ar fi vrut să fie deranjat de ea. „Dar dacă nu vrea să-l deranjez”, chibzui ea, „atunci de ce s-a străduit atât să mă ajute?”

În noaptea aceea îl visă din nou.

Howard Keller veni în biroul Larei.

— Am două bilete pentru spectacolul Song & Dance al lui Andrew Lloyd Weber1. Eu trebuie să plec la Chicago. Nu vrei tu biletele?

— Nu, eu... adică stai puţin. Lara tăcu o clipă. Ba da, cred că le vreau. Mulţumesc, Howard.

În aceeaşi după-amiază, Lara puse unul din bilete într-un plic pe care i-l trimise lui Paul Martin pe adresa de la birou.

A doua zi, când Martin primi biletul, îl privi nedumerit. Cine să-i fi trimis un singur bilet la teatru? „Fata

1 Compozitor american (1914 – 1982) (n.tr.)

un, Cameron. Trebuie să pun capăt acestei situaţii11, îşi

I se el.

— Sunt liber vineri seară? îşi întrebă el secretara.

— E programată o cină cu cumnatul dumneavoastră, lomnule Martin.

— Anulează întâlnirea.

Pe toată durata primului act, locul de lângă Lara rămase neocupat. „Deci nu vine”, îşi spuse Lara. „Atunci, a-l ia dracu’. Eu, una, am făcut tot ce-am putut”.

Când se lăsă cortina după primul act, Lara tocmai încerca să se decidă dacă să mai rămână şi la actul doi sau să plece, când cineva se strecură pe locul de alături.

— Haideţi să plecăm de aici, îi spuse pe un ton impeintiv Paul Martin.

Luară cina la un bistrou din East Side. El şedea pe scaunul din faţa Larei, studiind-o în tăcere, cu un aer i ircumspect. Chelnerul veni să le ia comanda.

— Eu aş vrea un scotch cu sifon, ceru Lara.

— Nimic pentru mine.

Lara îl privi surprinsă.

— Nu beau.

După ce comandară cina, Paul Martin i se adresă l. arei:

— Domnişoară Cameron, ce doreşti de la mine?

— Nu-mi place să rămân datoare nimănui, răspunse

I ara. Dumitale îţi sunt datoare şi nu-mi dai voie să-mi

plătesc datoria. Şi asta mă deranjează.

— Ţi-am mai spus… nu-mi datorezi nimic.

— Dar eu…

— Am auzit că lucrările de construcţie merg bine.

— Aşa e.

Vru să adauge „Mulţumesc11, dar se răzgândi.

— Eşti pricepută la ceea ce faci, aşa-i?

Lara încuviinţă din cap.

— Chiar vreau să fiu. Cel mai fascinant lucru din lume e să ai o idee şi s-o vezi prinzând formă din beton i oţel, s-o vezi crescând şi devenind o clădire unde luirează şi trăiesc oameni. Într-un fel, clădirea devine un fel de monument, nu?

dd

Chipul ei oglindea pasiune şi entuziasm.

— Presupun că da. Şi un monument duce la altul?

— Bineînţeles, răspunse entuziasmată Lara. Vreau să devin cel mai important dezvoltator imobiliar din acest oraş.

Emana o sexualitate irezistibilă.

— Nu m-ar mira, zâmbi Paul Martin.

— De ce te-ai hotărât să vii la teatru astă-seară? îl întrebă Lara.

Venise să-i ceară să-l lase în pace, dar acum, cu ea atât de aproape, nu găsea curajul să i-o spună.

— Am auzit lucruri frumoase despre acest spectacol.

Lara surâse.

— Poate venim din nou să-l vedem împreună, Paul.

El clătină din cap.

— Domnişoară Cameron, nu numai că sunt însurat, dar sunt chiar foarte însurat. Întâmplarea face că-mi iubesc soţia.

— Te admir pentru asta, spuse Lara. Clădirea va fi terminată pe 15 martie. Vom da o petrecere ca să

sărbătorim. Vrei să vii?

El şovăi mult timp, încercând să formuleze un refuz cât mai politicos. Când în cele din urmă vorbi, spuse doar atât:

— Da, vreau.

Petrecerea de inaugurare a clădirii avu un succes mediocru. Numele Larei Cameron nu era destul de important ca să atragă mulţi oameni de presă sau vreo personalitate importantă a oraşului. Totuşi, era de faţă unul dintre asistenţii primarului, precum şi un reporter de la Post.

— Clădirea e închiriată aproape în întregime, o anunţă Keller pe Lara. Şi avem nenumărate cereri.

— Bine, răspunse ea cu un aer absent.

Mintea ei era în altă parte. Se gândea la Paul Martin şi se întreba dacă va veni. Cumva pentru ea acest lucru conta. Martin reprezenta un mister care-i stârnea curiozitatea. Avocatul nega că ar fi ajutat-o; şi totuşi… Umbla

Jupă un bărbat suficient de vârstnic ca să-i fie tată. Lara r strădui să-şi scoată din minte această asociere.

Se ocupă de invitaţi. Se serviseră apetitivele şi băutui de, toată lumea părea să se simtă foarte bine. În toiul lestivităţii, îşi făcu apariţia Paul Martin, şi atmosfera se schimbă imediat. Muncitorii îl tratau ca pe un rege.

e vedea limpede cât venerează.

„Eu sunt avocat pe probleme de corporaţii… nu tralez cu sindicatele”.

Martin dădu mâna cu asistentul primarului şi cu unii

Între liderii sindicali prezenţi acolo, după care se îndreptă spre Lara.

— Îmi pare bine că ai putut să vii, spuse ea.

Paul Martin privi în jur în sala uriaşă şi spuse:

— Felicitări. Ai făcut o treabă bună.

— Mulţumesc. Coborî glasul: Mulţumesc cu adevărat. Martin rămăsese cu ochii la ea, uluit cât de superb urâta Lara şi de ceea ce simţea el privind-o.

— Petrecerea e pe terminate, îi spuse Lara. Speram să mă inviţi la cină.

— Ţi-am zis că iau cina cu soţia şi copiii. O privi în i k hi. Dar îţi fac cinste cu ceva de băut.

— Mi-ar face plăcere, zâmbi Lara.

Aleseră un mic bar de pe Third Avenue. Stătură de vorbă, fără ca pe urmă să-şi mai amintească despre ce mume. Cuvintele erau un paravan pentru tensiunea i xuală creată între ei.

— Vorbeşte-mi despre tine, îi ceru Paul Martin. Cine şti? De unde vii? Cum ţi-ai început afacerea?

Lara se gândi la Sean MacAllister şi la corpul lui respingător deasupra ei.

„A fost aşa de bine că o s-o facem încă o dată”.

— Vin dintr-un orăşel din Noua Scoţie, spuse ea. (ilace Bay. Tata strângea chiriile din câteva blocuri le chiriaşi din oraş. După moartea lui, am preluat u această îndatorire. Unul dintre chiriaşi m-a ajutat să cumpăr un teren pe care am ridicat o clădire. Acesta a fost începutul.

dd

El o asculta cu atenţie.

— Pe urmă am plecat la Chicago, unde am construi! alte clădiri. M-am descurcat bine, aşa că am venit la New York. Asta-i toată povestea, zâmbi ea.

„Afară de chinul groaznic de a creşte cu un tată care o ura, afară de ruşinea de a fi săracă, de a nu avea niciodată nimic al ei, de a-şi vinde trupul lui Sean MacAllister…”

— Pun pariu că n-a fost deloc uşor, zise Paul Martin, parcă ghicindu-i gândurile.

— Nu mă plâng.

— Care-i următorul tău proiect?

Lara ridică din umeri.

— Nu ştiu precis. Am studiat o sumedenie de posibilităţi, dar niciuna nu mi-a stârnit entuziasmul.

Martin nu-şi putea lua ochii de la ea.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Lara.

El răsuflă adânc.

— Vrei să fiu sincer? Mă gândeam că, dacă n-aş fi însurat, ţi-aş spune că eşti una dintre cele mai fascinante femei pe care le-am întâlnit în viaţa mea. Dar sunt însurat, aşa că noi doi vom fi doar prieteni. Am fost suficient de clar?

— Foarte.

El se uită la ceas.

— E timpul să plec. Se întoarse către chelner. Plata, vă rog.

Se ridică în picioare.

— Putem lua prânzul împreună săptămâna viitoare? îl întrebă Lara.

— Nu. Dar poate ne vedem când termini şi viitoarea clădire.

Zicând acestea, plecă.

În noaptea aceea, Lara visă că făceau dragoste amândoi. Paul Martin deasupra ei, mângâindu-i trupul şi şoptindu-i la ureche.

You ken, *I mauri bute ye*, *and onie ye*... Gue *forgie me*, rrry *lumnie darlin*, *for Vve niver tauld you how mickle* *1* *Iove ye*, *linie ye*, *Iove ye*...

După care o pătrundea şi ea simţea dintr-odată cum i se topeşte tot trupul. Începu să geamă şi o treziră propriile gemete. Se săltă în capul oaselor şi rămase astlii, tremurând.

După două zile, primi un telefon de la Paul Martin.

— Cred că am găsit un loc care te-ar putea interesa,

îi zise el fără altă introducere. E în West Side, Sixty-ninth dreet. Încă nu s-a făcut publică vânzarea. Aparţine unui i lient de-al meu care vrea să-l vândă.

Lara şi Howard Keller se duseră să vadă locul chiar în dimineaţa aceea. Amplasamentul era excelent.

— Cum ai aflat de locul ăsta? o întrebă Keller.

— Mi-a spus Paul Martin.

— Ah, înţeleg.

Tonul lui trăda dezaprobare.

— Ce vrei să spui?

— Lara… l-am verificat pe Martin. Lucrează cu Mafia. I’ine-te departe de el.

— N-are nimic de a face cu Mafia, replică ea indignaţi. E un prieten bun. Şi oricum, ce legătură are asta eu n-renul? Ţie îţi place?

— Mi se pare grozav.

— Atunci să-l cumpărăm.

Zece zile mai târziu, afacerea era încheiată.

Lara îi trimise lui Paul Martin un buchet mare de flori, cu un bilet: „Paul, te rog, nu mi le trimite înapoi, f lorile sunt foarte sensibile1 11.

În aceeaşi după-amiază, el îi telefonă.

— Mulţumesc pentru flori. Nu sunt obişnuit să primesc flori de la femei frumoase.

Părea mai îmbufnat ca de obicei.

1 Dialect scoţian: „Ştii, trebuie să te am pe tine şi numai pe tine…

Na mă ierte Dumnezeu, iubita mea frumoasă, că nu ţi-am spus niciodată ce mult te iubesc, te iubesc, te iubesc”, (n.tr.)

dd

— Ştii care-i problema ta? îi zise Lara. Nimeni nu te-a răsfăţat suficient de mult.

— Şi asta vrei să faci, să mă răsfeţi?

— Răutate ce eşti!

Paul râse.

— Vorbesc serios.

— Ştiu.

— Ce-ar fi să discutăm despre asta la masa de prânz? îi propuse Lara.

Paul Martin nu reuşise să şi-o scoată pe Lara din minte. Ştia că putea uşor să se îndrăgostească de ea. Exista în ea un fel de vulnerabilitate, de inocenţă şi totodată o senzualitate aproape sălbatică. Ştia că ar fi fost înţelept din partea lui să n-o mai vadă niciodată, numai că nu se putea abţine. Era atras spre ea de ceva mai puternic decât propria-i voinţă.

Luară prânzul la Clubul „21”.

— Când vrei să ascunzi ceva, o sfătui Paul Martin, ascunde-l undeva în văzul lumii. Aşa nimeni nu va crede că faci ceva greşit.

— Încercăm să ascundem ceva? îl întrebă încet Lara.

El o privi şi luă o hotărâre. „E frumoasă şi deşteaptă, dar mai există mii de femei ca ea. Va fi simplu să mi-o scot din minte. Am să mă culc cu ea o dată şi cu asta, basta”.

Se dovedi însă că se înşela.

Ajungând în apartamentul Larei, Paul se arătă inexplicabil de crispat.

— La dracu’, mă simt ca un puştan, zise el. Mi-am pierdut antrenamentul.

— E ca mersul pe bicicletă, murmură Lara. O să-ţi revii. Lasă-mă să te dezbrac eu.

Îi scoase sacoul şi cravata şi începu să-i descheie cămaşa.

— Îţi dai seama că nu trebuie să devină ceva serios, Lara.

— Ştiu.

— Am şaizeci şi doi de ani. Ţi-aş putea fi tată.

Ea înlemni o fracţiune de secundă, amintindu-şi visul.

— Ştiu. Termină să-l dezbrace. Ai un corp frumos.

— Mulţumesc.

Soţia nu-i spunea asta niciodată.

Lara îşi lăsă palmele să alunece pe coapsele lui.

— Eşti foarte puternic, aşa-i?

El se trezi că-şi îndreaptă spatele.

— Am jucat baschet când eram…

Buzele ei se lipiră de ale lui şi, în clipa următoare.

(i au în pat, unde el trăi nişte senzaţii cum nu mai cunos (nse în viaţa lui. Avea impresia că trupul îi ia foc. Făceau (I ragoste cumva fără început şi fără sfârşit, ca şi cum s-ar fi lăsat purtat de apele din ce în ce mai năvalnice ale unui râu, unde curentul îl trăgea în adâncuri din ce în (e mai mult, într-un întuneric de catifea care explodă în miriade de stele. Şi miracolul era că asta se întâmplă din nou şi apoi încă o dată, până când rămaseră amândoi gâfâind, aproape fără suflu.

— Incredibil, şopti el.

Felul în care făcuse dragoste cu soţia lui fusese întotdeauna neutru, de rutină. Dar cu Lara fusese o experienţă incredibil de senzuală. Paul Martin avusese multe temei la viaţa lui, dar Lara nu semăna cu niciuna dintre ele. Ea îi dăruise ceva ce nimeni nu-i mai dăruise vreodată. Îl făcuse să se simtă tânăr.

În timp ce Paul se îmbrăca, Lara îl întrebă:

— O să ne mai vedem de acum înainte?

— Da. „Dumnezeu să mă apere”. Da.

Anii 1980 au fost o perioadă de schimbare. Ronald Keagan a fost ales preşedintele Statelor Unite, iar Wall treet a trăit cea mai fierbinte zi din istoria ei. Şahul Iranului a murit în exil şi Anwar Sadat a fost asasinat. I îatoria publică s-a ridicat la un trilion de dolari şi ostaik îi din Iran au fost eliberaţi. Sandra O’Connor a devenit prima

femeie membră în Curtea Supremă.

Lara se găsea la locul potrivit în momentul potrivit. Imobiliarele erau în plin avânt. Banii curgeau gârlă şi băncile se arătau dornice să finanţeze proiecte ce favorizau speculaţiile la bursă şi aduceau profit.

Companiile de economii şi împrumuturi erau o sursă excelentă de capital. Acţiunile de maxim risc, dar şi maxim profit – aşa-numitele *junk bonds* – fuseseră popularizate de un tânăr geniu al finanţelor pe nume Mila Milken şi reprezentau o mană cerească pentru domeniul imobiliar. Finanţarea se făcea la simpla cerere.

— Am să ridic un hotel pe terenul de pe Sixty-ninth Street, nu un bloc de birouri.

— De ce? întrebă Howard Keller. E un amplasameni perfect pentru un bloc de birouri. Hotelul trebuie administrat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Clienţii vin şi pleacă precum furnicile. Cu un bloc de birouri, trebuie să te îngrijeşti doar să reînnoieşti chiria la cinci sau zece ani.

— Ştiu, dar într-un hotel ai puteri supreme, Howard. Poţi oferi apartamente unor persoane importante şi le poţi invita în propriul restaurant. îmi place ideea. Va fi un hotel. Vreau să fixezi întâlniri cu cei mai buni arhi tecţi din New York: Skidmore, Owings şi Merrill, Peter Eisenman şi Philip Johnson.

Întâlnirile se întinseră pe parcursul următoarelor două săptămâni. Unii arhitecţi afişau un aer de superioritate. Până atunci nu mai lucraseră cu o femeie dezvoltator imobiliar.

— Dacă doriţi să copiem… sugeră unul din ei.

— Nu. Noi vom construi un hotel pe care-l vor copia alţi constructori. Dacă doriţi un cuvânt de ordine, acesta va fi „eleganţă”. Văd o intrare flancată de două fântâni identice, un hol cu marmură italienească. Din hol se va

intra într-o sală de conferinţe confortabilă unde…

Până la sfârşitul întâlnirii Lara reuşi să-i impresioneze.

Tânăra alcătui o echipă. Angajă un avocat pe nume Terry Hill, un anume Jim Belon ca asistent şi un mana ger de proiect pe care-l chema Tom Chriton. Apelă la o agenţie de publicitate condusă de Tom Scott. Angajă firma de arhitectură Higgins, Almont & Clark, şi proiectul demară.

— Ne vom întâlni o dată pe săptămână, le spuse tu turn r Lara, dar vreau rapoarte zilnice de la fiecare dintre dumneavoastră. Vreau ca acest hotel să fie construit în i: rafie şi cu bugetul stabilit. V-am ales pe dumneavoastră pentru că sunteţi cei mai buni în meserie. Să nu mă dezamăgiţi. Aveţi întrebări?

Următoarele două ore trecură cu răspunsuri la întrebări.

— Cum crezi că s-a desfăşurat întâlnirea? îl întrebă I ara pe Keller.

— Bine, şefa.

Era pentru prima oară când i se adresa aşa. Larei îi plăcea.

Într-o zi, îi telefonă Charles Cohn.

— Sunt la New York. Putem lua masa împreună?

— Sigur că da! se bucură Lara.

Luară prânzul la Sardi’s.

— Arăţi minunat, îi spuse Cohn. Îţi prieşte succesul.

I ara.

— E numai începutul, îl asigură ea. Charles, ce ai zice dacă ai veni să lucrezi la Cameron Enterprises? Ţi-aş Ieri şi o parte din afacere…

El clătină din cap.

— Mulţumesc, nu. Te afli abia la începutul drumului, l-ai am ajuns la capătul lui. Vara viitoare mă pensionez.

— Să păstrăm legătura, îi spuse Lara. Nu vreau să te

pierd.

Data următoare când Paul Martin veni la apartamentul Larei, ea îi zise:

— Am o surpriză pentru tine, iubitule.

Îi întinse şase pachete.

— Ce-i asta? Nu e ziua mea.

— Deschide-le.

Înăuntru erau douăsprezece cămăşi Bergdorf Goodman şi douăsprezece cravate Pucci.

— Dar am cămăşi şi cravate, râse el.

152 ddd

— Nu ca astea, îi explică Lara. Astea o să te facă să te simţi mai tânăr. Ţi-am făcut rost şi de numele unui croitor bun.

Peste o săptămână, Lara chemă un hair-stylist care să aranjeze părul lui Paul.

Paul Martin se privi în oglindă şi-şi spuse: „Chiar că arăt mai tânăr11. Viaţa începea să devină pasionantă. „Şi totul datorită Larei”, se gândi el.

Soţia lui Paul se străduia să nu bage de seamă schimbarea ce se petrecea cu soţul ei.

Avea loc o întâlnire la care participau Keller, Tom Chriton, Jim Belon şi Terry Hill.

— Vom accelera lucrările de construcţie la hotel, îi anunţă Lara.

Bărbaţii schimbară priviri între ei.

— E riscant, zise Keller.

— Nu şi dacă procedezi ca la carte, îl contrazise Lara.

— Domnişoară Cameron, interveni Tom Chriton, calea cea mai sigură de a realiza acest proiect este să încheiem pe rând fiecare fază. Adică se face nivelarea şi

abia după aceea se sapă şanţurile pentru fundaţie. Când se încheie şi partea asta, se instalează conductele pentru utilităţi şi ţevile de canalizare. Apoi…

— Apoi se instalează cofrajul de lemn în care va fi turnat betonul şi se înalţă grinzile de oţel. Cunosc toate aceste lucruri.

— Atunci de ce…?

— Pentru că asta va dura doi ani. Iar eu nu vreau să aştept doi ani.

— Dacă accelerăm ritmul, zise Jim Belon, înseamnă să începem simultan toate etapele. Dacă ceva nu merge cum trebuie, nimic nu se va mai potrivi cu nimic. Ne-am putea alege cu o clădire înclinată într-o parte, cu circuitele electrice instalate anapoda şi…

— Atunci va trebui să avem grijă ca totul să meargă cum trebuie, nu? încheie Lara. Dacă procedăm aşa, construcţia va fi gata într-un an în loc de doi şi vom face o economie de aproape douăzeci de milioane de dolari.

— Adevărat, dar ne asumăm un risc enorm.

— Îmi place să risc.

Capitolul 15

Lara îi relată lui Paul Martin decizia ei de a accelera «iinstrucţia hotelului şi discuţia avută cu echipa ei de lucru.

— S-ar putea să aibă dreptate, opină Paul. Ce vrei tu să faci ar putea fi riscant.

— La fel face şi Trump. Şi Uris.

— Iubito, îi atrase el atenţia cu blândeţe, tu nu eşti nici Trump, nici Uris.

— Eu am să fiu mai mare decât ei, Paul. Am să conaruiesc la New York mai multe clădiri ca oricine altcineva. Va fi oraşul meu.

El o privi lung.

— Te cred.

Lara ceru să-i fie instalat în birou un telefon cu număr secret. Numai Paul Martin avea numărul. îşi instală i el un telefon la birou, numai pentru convorbiri cu I ara. Vorbeau unul cu altul de câteva ori pe zi.

Ori de câte opri aveau câte o după-amiază liberă, se întâlneau în apartamentul Larei. Paul Martin aştepta aceste întâlniri cu mai mare nerăbdare decât şi-ar fi închipuit vreodată. Era obsedat de Lara.

Când Keller înţelese ce se întâmpla, se arătă îngrijorat.

— Lara, cred că faci o greşeală, o povăţui el. E un om periculos.

— Tu nu-l cunoşti. E minunat.

— Îl iubeşti?

Lara căzu pe gânduri. Paul Martin umplea o parte din viaţa ei. Dar oare îl iubea?

— Nu.

— Dar el te iubeşte?

— Cred că da.

— Fii cu băgare de seamă. Fii cu mare băgare de seamă.

154 *ddd*

Lara zâmbi. Sub impulsul momentului, îl sărută pe Keller pe obraz.

— Mi-e drag să văd cum ai grijă de mine, Howard.

Lara se găsea pe şantier, studiind un raport.

— Văd că plătim o mare cantitate de cherestea, zise ea.

Se adresa lui Pete Reese, noul manager de proiect.

— N-am vrut să vă atrag atenţia până acum, domnişoară Cameron, fiindcă nu eram sigur… dar aveţi dreptate. Lipseşte destul de multă cherestea. A trebuit să reînno im comanda.

Lara ridică ochii spre el.

— Vrei să spui că o fură cineva?
— Aşa se pare.
— Ai idee cine?
— Nu.
— Dar avem paznici de noapte, nu?
— Doar unul.
— Şi n-a văzut nimic?
— Nu. Dar cu toată activitatea de aici, s-ar putea întâmpla şi în plină zi. Ar putea fi oricine.
Lara rămase pe gânduri.
— Înţeleg. îţi mulţumesc că m-ai anunţat, Pete. De acum încolo mă ocup eu.
În aceeaşi după-amiază Lara angajă un detectiv particular, Steve Kane.
— Cum poate cineva ieşi pe poarta şantierului în plină zi cu atâta cherestea? întrebă Kane.
— Asta să-mi spui dumneata.
— Şi spuneţi că există un paznic de noapte?
— Da.
— Poate că-i amestecat şi el.
— Nu mă interesează supoziţiile, io tăie Lara. Află despre cine-i vorba şi dă-mi de ştire.
— Mă puteţi angaja în echipa de muncitori?
— Mă ocup de asta.
A doua zi, Steve Kane se duse să lucreze pe şantier.
Când Lara îi povesti lui Keller ce se petrecea, el îi zise:
— Nu trebuia să te implici tu. Puteam rezolva eu trea-l u asta.
— Prefer să-mi rezolv singură problemele, îi spuse I ara.
Şi cu aceasta, discuţia se încheie.
Cinci zile mai târziu, Kane se înfiinţă în biroul Larei.
— Aţi aflat ceva?

— Am aflat tot, răspunse el.

— E vorba despre paznic?

— Nu. Cheresteaua n-a fost furată de pe şantier.

— Cum adică?

— Vreau să spun că n-a ajuns niciodată acolo. A fost expediată pe alt şantier de construcţii din New Jersey şi licturată de două ori. Facturile au fost falsificate.

— Cine e individul? întrebă Lara.

Kane îi destăinui numele.

În după-amiaza următoare, se întruni comitetul. Erau de faţă Terry Hill, avocatul Larei, Howard Keller, im Belon, managerul de proiect şi Pete Reese. La masa de conferinţă mai şedea încă cineva, un necunoscut peire Lara îl prezentă ca fiind domnul Conroy.

— Să auzim raportul, ceru Lara.

— Suntem în grafic, începu Pete Reese. Estimăm i a mai avem patru luni de lucru. Aţi avut dreptate să accelerăm lucrările. Totul merge ca pe roate. Deja ne-am apucat de instalaţii şi de firele electrice.

— Foarte bine, încuviinţă Lara.

— Cum rămâne cu cheresteaua furată? întrebă Keller.

— Deocamdată nimic nou, răspunse Pete Reese. Suntem cu ochii în patru.

— Nu cred că mai e cazul să ne facem griji, anunţă bara. Am aflat cine-i hoţul.

Făcu un semn din cap spre nou-venit.

— Domnul Conroy lucrează la Brigada Specială de luptă împotriva fraudelor. De fapt, dumnealui e domnul detectiv Conroy.

— Şi ce caută aici? întrebă Pete Reese.

— A venit să te aresteze.

Reese ridică privirea, speriat.

d

— Cum?

Lara se întoarse către ceilalţi.

— Domnul Reese a vândut cheresteaua noastră altui şantier. Când a aflat că eu verificam rapoartele, s-a decis să-mi dea de ştire că aveam o problemă.

— Staţi o clipă, interveni Pete Reese. Eu… eu… aţi înţeles greşit.

Lara se întoarse către Conroy.

— Vă rog, luaţi-l de aici. Se răsuci apoi spre ceilalţi. Şi acum, să discutăm despre inaugurarea hotelului.

Pe măsură ce se apropia termenul de încheiere a lucrărilor la construcţia hotelului, tensiunea devenea tot mai mare. Lara devenise imposibilă. Îi bătea la cap pe toţi, tot timpul. Dădea telefoane în toiul nopţii.

— Howard, ştiai că încă n-a sosit transportul de tapet?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lara, este patru dimineaţa!

— Mai sunt nouăzeci de zile până la inaugurare. Nu putem inaugura hotelul fără tapet.

— Am să verific mâine-dimineaţă.

— Deja e dimineaţă. Verifică acum.

Pe măsură ce se apropia termenul final, nervozitatea Larei creştea. Se întâlni cu Tom Scott, directorul agenţiei de publicitate.

— Ai copii mici, domnule Scott?

El o privi uimit.

— Nu. De ce?

— Pentru că tocmai am vizionat noua campanie de publicitate şi mi se pare opera unui copil mic şi retardat. Nu pot să cred că nişte oameni în toată firea au putut produce aşa o porcărie.

Scott se încruntă.

— Dacă e ceva care vă nemulţumeşte…

— Totul mă nemulţumeşte, declară Lara. Publicitatea

e lipsită de atractivitate. E anostă. Ar putea fi vorba de orice hotel oriunde în lume. Asta nu-i un hotel oarecare, domnule Scott. E cel mai frumos şi mai modern hotel din New York. Dumneata îl prezinţi ca pe o clădire rece i impersonală. Ori el e un cămin plin de căldură şi eonii >rt. Să afle toată lumea. Crezi că poţi face aşa ceva?

— Vă asigur că da. Vom revedea campania şi în două iptămâni…

— Luni, spuse sec Lara. Vreau să văd noua campanie luni.

Noile reclame apărură în ziare, reviste şi pe panouri publicitare din întreaga ţară.

— Eu cred că publicitatea e excelentă, spuse Tom Scott. Aţi avut dreptate.

Lara îl privi şi replică liniştită:

— Nu vreau să am dreptate. Vreau ca dumneata să în dreptate. De asta te plătesc. Se întoarse către Jerry Ibwnsend, care se ocupa de relaţiile cu publicul. Au fost 11 i mise invitaţiile?

— Da. Deja majoritatea au răspuns. Toată lumea va veni la inaugurare. Va fi o petrecere pe cinste.

— Ar fi şi cazul, bombăni Keller. Costă o avere.

Lara zâmbi larg.

— Nu te mai comporta ca un bancher. Ni se va face publicitate în valoare de un milion de dolari. Vor veni ilci zeci de celebrităţi şi…

El ridică mâna s-o oprească.

— Bine, bine.

Cu două săptămâni înainte de inaugurare, toate să i strecură simultan. Sosi tapetul şi fură aşternute covoarele. Se zugrăveau holurile şi se atârnau tablourile. Lara inspecta fiecare apartament, însoţită de cinci dintre oamenii ei.

Intră într-un apartament şi spuse:

— Draperiile nu se potrivesc. Să fie schimbate cu cele din apartamentul alăturat.

În alt apartament verifică pianul.

— E dezacordat. Ocupaţi-vă de asta.

În al treilea apartament nu funcţiona şemineul electric.

— Reparaţi-l.

Hărţuit astfel, personalul avea impresia că Lara încerci să facă totul singură. Intra în bucătărie, în spălătorie

158 şi în debarale. Era peste tot, cerând, plângându-se, rectificând.

Omul pe care-l angajase ca director îi zise:

— Nu vă ambalaţi aşa, domnişoară Cameron. La fiecare inaugurare de hotel există lucruri mărunte care nu merg cum trebuie.

— Nu şi în hotelurile mele, se încăpăţâna Lara. Nu şi în hotelurile mele.

În ziua inaugurării, Lara era în picioare de la ora 4, prea surescitată ca să doarmă. Ar fi vrut nespus de muli să poată vorbi cu Paul Martin, dar nici nu se punea problema să-l sune la o asemenea oră. Se îmbrăcă şi ieşi să se plimbe.

„Totul va fi bine”, îşi repetă ea. „Computerul pentru rezervări va fi reparat. Vor face funcţional şi cel de-al treilea cuptor. Broasca de la apartamentul numărul 7 va fi reparată. Vom găsi personal care să le înlocuiască pe cameristele care şi-au dat demisia ieri. Va funcţiona şi aerul condiţionat din camera de la mansardă…”

La şase seara, începură să sosească invitaţii. La fiecare intrare exista un portar în uniformă care verifica invitaţiile, înainte de a pofti lumea înăuntru. Fuseseră chemate tot felul de celebrităţi, atleţi faimoşi şi directori de corporaţii. Lara verificase cu mare atenţie lista,

eliminând numele celor care profitau de orice petrecere.

Acum stătea în spaţiosul hol de la intrare, întâmpinând invitaţii pe măsură ce soseau.

— Sunt Lara Cameron. Mă bucur mult că aţi accepta! invitaţia… Sunteţi liberi să vizitaţi întreg hotelul.

Lara îl trase deoparte pe Keller.

J De ce nu vine primarul?

— E foarte ocupat şi ştii…

— Vrei să spui că nu consideră evenimentul suficienţi de important.

— Într-o bună zi îşi va schimba părerea.

Veni totuşi unul din adjuncţii primarului.

— Vă mulţumesc că aţi venit, îi spuse Lara. E o onoare pentru hotelul nostru.

Lara se tot uita neliniştită după Todd Grayson, eroriii irul ziarului *New York Times* pe probleme de arhitectura, care fusese invitat şi el. „Dacă-i place hotelul, îşi zise ca, am dat lovitura”.

Paul Martin sosi împreună cu soţia. Era pentru prima oară că Lara dădea cu ochii de doamna Martin, lira o femeie frumoasă şi elegantă. Lara simţi un fior i le vinovăţie.

Paul se apropie de Lara.

— Domnişoară Cameron, sunt Paul Martin. V-o prezint pe soţia mea, Nina. Vă mulţumim pentru invitaţie.

Lara îi reţinu mâna o secundă în plus.

— Sunt încântată că sunteţi aici. Vă rog să vă simţiţi ca acasă.

Paul îşi roti ochii prin hol. îl mai văzuse de vreo zece ori până atunci.

— Ce frumos! exclamă el. Cred că veţi avea un succes răsunător.

Nina Martin nu-şi lua ochii de la Lara.

— Sunt convinsă că aşa va fi.

Lara se întrebă dacă femeia ştia.

Apoi oaspeţii începură să sosească unii după alţii.

O oră mai târziu, Lara stătea în hol, când deodată keller veni în grabă către ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise el. Toată lumea ic caută. Toţi sunt în sala de bal, la masă. De ce nu vii şi tu?

— Todd Grayson n-a venit. îl aştept.

— Cronicarul pe arhitectură de la Times? L-am văzut ucum o oră.

— Cum?

— Da. A vizitat hotelul împreună cu ceilalţi.

— De ce nu mi-ai spus?

— Am crezut că ştii.

— Şi ce-a zis? întrebă nerăbdătoare Lara. Cum arăta? Părea impresionat?

— N-a zis nimic. Arăta bine. Şi nu ştiu dacă a fost impresionat sau nu.

— N-a zis nimic?

dd

— Nu.

Lara se încruntă.

— Dacă-i plăcea, ar fi spus ceva. Semn rău, Howard.

Petrecerea se dovedi un uriaş succes. Invitaţii mâncau, beau şi toastau în cinstea hotelului. Când seara se încheie, Lara primi nenumărate complimente.

— E un hotel minunat, domnişoară Cameron…

— Cu siguranţă voi trage aici când voi veni din nou în New York…

— Ce idee extraordinară, să puneţi câte un pian în fiecare living…

— Superbe şemineuri…

— Negreşit îl voi recomanda tuturor prietenilor mei…

„Ei bine”, îşi zise Lara, „chiar dacă *New York Times* îl

consideră execrabil, hotelul va fi un succes…”

Văzu că Paul Martin şi soţia lui se pregăteau să plece.

— Am impresia că aţi dat o mare lovitură, domnişoarâi Cameron. Tot New York-ul va vui pe tema asta.

— Sunteţi foarte amabil, domnule Martin, răspunse Lara. Vă mulţumesc că aţi venit.

— Noapte hună, domnişoară Cameron, zise încei Nina Martin.

— Noapte bună.

În timp ce părăseau holul de la intrare, Lara o auzi spunându-i soţului:

— E foarte frumoasă, nu-i aşa, Paul?

În joia următoare, la 4 dimineaţa, când apăru prima ediţie a ziarului New *York Times*, Lara era deja la chioşcul de presă de la intersecţia 42nd Street cu Broadway ca să cumpere un exemplar. Dădu repede paginile până la rubrica IMOBILIARE. Articolul lui Todd Grayson începea după cum urmează:

Manhattanul avea de mult nevoie de un hotel care să nu reamintească turiştilor că locuiesc la un hotel. Apartamentele de la Cameron Piaza sunt mari, elegante şi cu foarte mult bun-gust. Lara Cameron a dăruit în sfârşit oraşului New York…

Lara scoase un chiot de bucurie. îi telefonă lui Keller, i rezindu-l din somn.

— Am dat lovitura, îl anunţă ea. *Times* ne iubeşte.

El se ridică buimac în capul oaselor. Lara îi citi articolul.

— Foarte bine, răspunse Keller. Acum poţi şi tu să dormi un pic.

— Să dorm? Glumeşti. Am ales deja un nou amplasament. De cum se deschid băncile, vreau să mergi

să negociezi un împrumut…

Cameron Piaza din New York era un triumf. Toate i amerele fuseseră ocupate şi exista o listă de aşteptare.

— Ăsta-i numai începutul, îi spuse Lara lui Keller. În zona metropolitană sunt zece mii de constructori – dar numai câţiva foarte mari: Tisch, Rudin, Rockefeller, Stern. Ei bine, le place sau nu, vom juca şi noi în terenul lor. Vom schimba aspectul Manhattanului. Vom inventa viitorul.

Lara începu să primească telefoane de la bănci care-i ofereau împrumuturi. îi cultiva pe marii agenţi imobiliari, invitându-i la cină şi la teatru. Organiza mic dejunuri la Regency cu personalităţile importante ale metropolei, de la care afla ce proprietăţi erau pe cale să fie scoase pe piaţă. Achiziţiona încă două terenuri în centru şi începu să construiască.

Paul Martin îi telefonă Larei la birou.

— Ai văzut revista *Business Week*? Eşti pe cai mari, îi zise el. S-a răspândit vorba că ai putere şi influenţă. Reuşeşti să duci lucrurile până la capăt.

— Mă străduiesc.

— Eşti liberă să luăm cina împreună?

— Mă fac liberă.

Lara se găsea într-o întâlnire cu asociatul unei firme de arhitectură dintre cele mai bune. Tocmai studia proiectele şi desenele ce i se aduseseră.

— O să vă placă, îi spuse arhitectul-şef. Proiectul are graţie, simetrie şi amploarea pe care aţi cerut-o. Daţi-mi voie să vă explic unele detalii…

dd

— Nu-i nevoie, îl întrerupse Lara. Înţeleg desenele. Ridică privirea. Acum vreau să le daţi unui artist desenator.

— Poftim?

— Vreau desene mari, color, ale clădirii. Vreau

desene cu holul de la intrare, cu coridoarele şi cu birourile. Bancherii n-au imaginaţie. Vreau să vadă cu ochii lor cum va arăta clădirea.

— O idee excelentă.

În prag apăru secretara Larei.

— Iertaţi-mă că am întârziat.

— Întâlnirea a fost programată pentru ora 9, Kathy. E 9.15.

— Iertaţi-mă, domnişoară Cameron, n-a sunat ceasul şi…

— Vorbim mai târziu. Lara se întoarse către arhitecţi. Vreau să faceţi unele modificări…

Două ore mai târziu, Lara terminase de discutat modificările pe care le dorea. După încheierea şedinţei, discută cu Kathy.

— Nu pleca. Ia loc.

Kathy se aşeză.

— Îţi place slujba asta?

— Da, domnişoară Cameron.

— Ea treia oară când întârzii săptămâna asta. Nu sunt dispusă să tolerez aşa ceva.

— Îmi pare nespus de rău… Eu… nu m-am simţit prea bine.

— Care-i problema?

— Nimic serios, zău.

— E limpede că e ceva care te împiedică să ajungi la timp. Despre ce-i vorba?

— În ultimul timp n-am dormit prea bine. Drept să vă spun, sunt… sunt speriată.

— Speriată de ce? întrebă Lara, simţind că începe să-şi piardă răbdarea.

— Am… un nodul.

— Oh. Lara tăcu o clipă. Şi ce ţi-a spus doctorul?

Kathy îşi înghiţi nodul din gât.

— N-am fost la niciun doctor.

— N-ai fost la doctor? izbucni Lara. Pentru numele lui I Himnezeu, vii dintr-o familie de struţi? Bineînţeles că trebuie să te vadă un doctor.

Lara ridică receptorul.

— Fă-mi legătura cu doctorul Peters. Puse receptorul din nou în furcă. Probabil că nu-i nimic grav, dar nu trebuie să laşi lucrurile aşa.

— Mama şi fratele meu au murit de cancer, mărturisi disperată Kathy. Nu vreau să merg la doctor, ca să nu-mi. pună că m-am îmbolnăvit şi eu.

Se auzi sunând telefonul. Lara ridică receptorul.

— Alo? Ce face? Puţin îmi pasă. Spune-i că vreau să vorbesc cu el acum.

Şi închise telefonul. Peste câteva momente telefonul Mină din nou. Lara ridică receptorul.

— Alo, Alan… nu, eu sunt bine. O trimit la tine pe secretara mea. Se numeşte Kathy Turner. Ajunge într-o jumătate de oră. Vreau s-o vezi chiar în dimineaţa asta şi să te ocupi de ea înainte de orice altceva… ştiu că eşti… apreciez ajutorul… mulţumesc. Puse receptorul în turcă. Du-te la spitalul Sloan-Kettering. Doctorul Peters le aşteaptă.

— Nici nu ştiu ce să spun, domnişoară Cameron.

— Spune-mi că mâine vei veni la timp.

Howard Keller intră în birou.

— Avem o problemă, şefa.

— Spune.

— E vorba de proprietatea de pe Fourteenth Street. Am evacuat locatarii din întreg cvartalul, cu excepţia unui singur bloc de apartamente. Dorchester Apartments. Şase dintre locatari refuză să plece şi primăria nu ne dă voie să-i forţăm.

— Oferă-le mai mulţi bani.

— Nu-i vorba de bani. Oamenii locuiesc acolo de multă vreme. Nu vor să plece. Se simt bine acolo.

— Atunci hai să facem în aşa fel încât să nu se mai simtă bine.

— Ce vrei să spui?

Lara se ridică.

d

— Hai să aruncăm o privire la clădirea aia.

În drum spre locul respectiv, trecură cu maşina pe lângă cerşetori şi oameni fără adăpost care colindau străzile, cerând de pomană.

— Într-o ţară bogată ca a noastră, asta-i o ruşine, comentă Lara.

Dorchester Apartments era o clădire din cărămidă, înaltă de şase etaje, în mijlocul unui cvartal de construcţii vechi, aşteptând să fie demolate. Lara se opri în faţa blocului, studiindu-l.

— Câţi locatari are?

— Am evacuat şaisprezece. Şase au rămas.

— Asta înseamnă că avem disponibile şaisprezece apartamente.

El o privi nedumerit.

— Da. De ce?

— Hai să le ocupăm.

— Adică să le închiriem? Ce rost are…?

— Nu le închiriem. Le donăm oamenilor fără adăpost. Sunt mii din ăştia în întreg New York-ul. Ne vom îngriji de o parte din ei. Înghesuie înăuntru cât mai mulţi. Vezi să capete şi de mâncare.

Keller se încruntă.

— Oare ce mă face să cred că nu-i o idee dintre cele mai bune?

— Howard, vom deveni binefăcători. Vom face ceva ce oraşul New York nu e în stare să facă: vom da oamenilor

fără adăpost un acoperiş deasupra capului. Lara studie mai îndeaproape clădirea, uitându-se la ferestre. Vreau ca ferestrele să fie acoperite cu scânduri.

— Cum?

— Vom face în aşa fel încât clădirea să pară veche şi părăginită. Apartamentul de la ultimul etaj e încă ocupat? Cel cu grădină pe acoperiş?

— Da.

— Pune un mare panou publicitar pe acoperiş ca să acopere priveliştea.

— Dar…

— Tu treci la treabă.

Mărire şi de cădere

Când Lara se înapoie la birou, o aştepta un mesaj.

— Doctorul Peters vă roagă să-l sunaţi, îi spuse Tricia.

— Fă-mi legătura.

Medicul răspunse aproape imediat.

— Lara, am consultat-o pe secretara ta.

— Şi?

— Are o tumoare. Mă tem că e malignă. Recomand inastectomie de urgenţă.

— Vreau încă o opinie, îi spuse Lara.

— Desigur, dacă aşa doreşti, dar eu sunt şef de secţie şi…

— Tot vreau o a doua opinie. Pune pe încă cineva s-o examineze. Şi sună-mă cât poţi de repede. Unde-i Kathy în clipa asta?

— A pornit către birou.

— Mulţumesc, Alan. Lara puse receptorul în furcă şi apăsă butonul interfonului. Când se întoarce Kathy, trimite-o la mine.

Lara studie calendarul de pe birou. Îi mai rămâneau doar treizeci de zile ca să evacueze Dorchester Apartments

înainte să înceapă lucrările de construcţie.

Şase locatari încăpăţânaţi. „Foarte bine”, îşi spuse I ara, „să vedem cât rezistă”.

Kathy intră în biroul Larei. Era buhăită la faţă şi avea ochii roşii.

— Am auzit vestea, îi spuse Lara. îmi pare tare rău, Kathy.

— Am să mor, şopti secretara.

Lara se ridică şi o strânse în braţe, lipind-o de ea.

— Ba n-ai să mori deloc. Medicina a făcut multe progrese cu boala asta. Ai să te operezi şi ai să te faci bine.

— Domnişoară Cameron, eu nu-mi pot permite…

— Nu trebuie să te preocupi de nimic. Doctorul Peters va aranja să te mai vadă cineva. Dacă diagnosticul se confirmă, ar trebui să te operezi imediat. Acum du-te acasă şi încearcă să te odihneşti.

Ochii lui Kathy se umplură iar de lacrimi.

— Eu… Vă mulţumesc.

Kathy ieşi din birou, spunându-şi în sinea ei: „Nimeni n-o cunoaşte cu adevărat pe femeia asta”.

Capitolul 16

A doua zi, Lara primi o vizită.

— Domnişoară Cameron, vă caută un domn O’Brien de la Departamentul de urbanistică.

— În ce problemă?

— Nu mi-a spus.

Lara îl chemă pe Keller prin interfon.

— Vrei să vii puţin, Howard? apoi se adresă secretarei: Pofteşted înăuntru pe domnul O’Brien.

Andy O’Brien era un irlandez voinic şi roşu în obraz, care vorbea cu un uşor accent.

— Domnişoara Cameron?

Lara rămase aşezată la birou.

— Da. Cu ce vă pot fi de folos, domnule O’Brien?

— Mă tem că aţi încălcat legea, domnişoară Cameron.

— Serios? În ce fel?

— Dumneavoastră sunteţi proprietara imobilului Dorchester Apartments din East End, Fourteenth Street?

— Da.

— Am primit o reclamaţie cum că în acele apartamente stau claie peste grămadă o sută de oameni fără adăpost.

— Oh, despre asta-i vorba, surâse Lara. M-am gândit că, din moment ce primăria nu făcea nimic pentru aceşti oameni, i-aş putea ajuta. Eu le ofer adăpost.

Howard Keller intră în birou.

— Dumnealui e domnul Keller. Howard, ţi-l prezint pe domnul O'Brien.

Cei doi bărbaţi dădură mâna. Lara se întoarse spre Keller.

— Tocmai îi explicam domnului cum ajutăm noi primăria oferind locuinţe.

— Dumneavoastră i-aţi invitat să stea acolo, domnişoară Cameron?

— Întocmai.

— Aveţi aprobare de la primărie?

— Aprobare pentru ce?

— Dacă înfiinţaţi un adăpost trebuie să aveţi aprobarea primăriei. Există nişte condiţii stricte care trebuie respectate.

— Îmi pare rău. Nu ştiam. Voi aranja să obţin imediat aprobarea.

— Nu prea cred.

— Asta ce vrea să însemne?

— Am primit plângeri de la locatarii imobilului. Ei spun că încercaţi să-i forţaţi să plece.

— Ce prostie!

— Domnişoară Cameron, primăria vă dă un răgaz de patruzeci şi opt de ore ca să-i evacuaţi pe oamenii străzii.

I lupă ce pleacă ei, aveţi ordin să scoateţi scândurile cu care aţi acoperit ferestrele.

Lara se înfurie.

— Asta-i tot?

— Nu, domnişoară. Locatarul cu grădina de pe acoperiş zice că aţi instalat un panou publicitar ca să blocaţi priveliştea. Va trebui să-l îndepărtaţi şi pe acela.

— Şi dacă refuz?

— Mi-am închipuit eu că veţi refuza. Tot ce faceţi se cheamă hărţuire. Vă scutiţi de multe necazuri şi de o publicitate negativă dacă nu ne obligaţi să vă dăm în judecată. O'Brien salută din cap. Vă doresc o zi bună.

Lara şi Keller îl priviră cum iese din birou. Keller se întoarse spre Lara.

— Va trebui să-i dăm afară pe toţi oamenii ăia.

— Ba nu.

Lara stătea pe gânduri.

— Cum adică „nu"? Omul a zis…

— Am auzit ce-a zis. Vreau să aduci mai mulţi oameni fără adăpost. Vreau ca blocul să fie ticsit de oameni ai străzii. O să le ţinem piept. Sună-l pe Terry Hill. Spune-i despre ce e vorba. Zi-i să obţină o amânare. Trebuie să evacuăm locatarii până la sfârşitul lunii, altfel o să ne coste trei milioane de dolari.

Se auzi bâzâitul interfonului.

— Vă caută doctorul Peters.

Lara ridică receptorul.

dd

— Bună, Alan.

— Voiam să te anunţ că am ieşit din operaţie. Se pare că am extirpat tot. Kathy se va face bine.

— Ce veste minunată! Când pot să vin s-o văd?

— În după-amiaza asta.

— Perfect. Mulţumesc, Alan. Te rog, trimite toate facturile la mine.

— Bine.

— Şi poţi anunţa spitalul să se aştepte la o donaţie. Cincizeci de mii de dolari.

Lara o sună la interfon pe Tricia.

— Umple-i salonul cu flori. îşi verifică agenda. La ora 4 mă duc s-o văd.

Terry Hill sosi la birou.

— S-a emis un mandat de arestare pe numele tău.

— Poftim?

— N-ai fost prevenită să-i scoţi pe oamenii străzii din clădirea aia?

— Ba da, dar...

— Nu poţi ieşi din asta, Lara. Există o vorbă veche: „Nu te lupta cu primăria, că n-ai cum să câştigi".

— Chiar o să mă aresteze?

— Ba bine că nu. Ai fost somată de primărie să-i evacuezi pe oamenii aceia din imobil.

— Bine, acceptă Lara. Atunci hai să-i dăm afară. Se întoarse spre Keller. Evacuează-i, dar nu-i trimite iar pe străzi. Nu-i corect... Avem casele alea goale de pe West 20 cărora vrem să le schimbăm destinaţia. Hai să-i ducem acolo, ia pe cine vrei tu ca să te ajute. Vreau să fie mutaţi într-o oră. Lara se întoarse către Terry Hill. Eu plec, aşa că nu-mi vor putea înmâna mandatul. Când vor da de mine, problema va fi rezolvată.

Se auzi bâzâitul interfonului.

— Au venit doi domni de la biroul procurorului districtual.

Lara îi făcu semn lui Howard Keller. Acesta se aplecă deasupra interfonului şi zise:

— Domnişoara Cameron nu-i aici.

Urmă o scurtă tăcere.

— Când se întoarce?

Keller se uită spre Lara. Lara clătină din cap.

— Nu ştim, vorbi Keller în interfon.

După care îl închise.

— Eu ies prin spate, spuse Lara.

Lara detesta spitalele. Spitalul îi amintea de tatăl ei zăcând în pat, palid la faţă şi îmbătrânit brusc. „Ce drat u cauţi aci? Ai treabă dă făcut acasă.11 Lara intră în salonul lui Kathy.

— Cum te simţi? o întrebă Lara.

Kathy surâse.

— Doctorul zice că o să mă fac bine.

— Ar fi şi cazul. Ţi se adună lucrările pe birou. Am nevoie de tine.

— Nici… nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti.

Lara luă telefonul de pe noptieră şi sună la birou.

I i răspunse Terry Hill.

— Mai sunt acolo?

— Da. Vor să te aştepte până te întorci.

— Vorbeşte cu Howard. De cum îi scoate pe oamenii

M razii din clădire, vin şi eu. Puse receptorul în furcă. Dacă ai nevoie de ceva, te rog să-mi spui, îi zise Lara. Mâine trec din nou să te văd.

Următoarea escală a Larei erau birourile de arhitectură Higgins, Almont & Clark. Fu poftită înăuntru, ca să vorbească cu domnul Clark.

În momentul când ea păşi în birou acesta se ridică în picioare.

— Ce surpriză plăcută! Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară Cameron?

— Aveţi aici planurile pentru proiectul de pe Fourleenth Street?

— Da. Clark se duse la planşeta de desen. Uitaţi-le. Lara văzu schiţa unui superb complex de blocuri-turn cu apartamente înconjurate de magazine.

— Vreau să le refaceţi, ceru Lara.

— Cum?

Lara indică un spaţiu în centrul cvartalului.

dd

— În zonă a mai rămas o clădire nedemolată. Vreau să redesenaţi planurile identic, dar construind în jurul acelui bloc.

— Adică vreţi să realizaţi proiectul păstrând unul dintre imobile? N-o să meargă niciodată. În primul rând, va arăta oribil şi…

— Dumneavoastră faceţi cum vă cer. Vreau planurile la birou în după-amiaza asta.

Lara părăsi biroul. Din maşină îi telefonă lui Terry Hill.

— Ai primit veşti de la Howard?

— Da. Toţi oamenii străzii au fost scoşi de acolo.

— Bine. Sună-l pe procurorul districtual. Spune-i cil am dat dispoziţie acum două zile ca oamenii să fie scoşi de acolo, dar a existat o lipsă de comunicare. Azi, cum am auzit de asta, am şi pus să fie evacuaţi. Acum sunt în drum spre birou. Vezi dacă tot mai vrea să mă aresteze. Se aplecă spre şofer. Ia-o prin parc. Mergi fără grabă.

Jumătate de oră mai târziu, când Lara ajunse la birou, cei care aduseseră mandatul de arestare plecaseră.

Lara se găsea într-o întrunire cu Howard Keller şi Terry Hill.

— Locatarii nu vor să se clintească, zise Keller. M-am dus din nou la ei şi le-am oferit mai mulţi bani. Refuză să plece. Nu mai avem decât cinci zile până va trebui să băgăm buldozerele.

— L-am cerut domnului Clark să redeseneze planurile

pentru proiectul nostru.

— Le-am văzut, zise Keller. N-are sens. Nu putem lăsa vechitura aia în mijlocul unei noi construcţii gigant. Va trebui să mergem la bancă şi să întrebăm dacă pot întârzia data de începere a lucrărilor.

— Nu, se opuse Lara. Eu vreau s-o urgentez.

— Poftim?

— Ia legătura cu firma de construcţii. Spune-le să aducă buldozerele mâine.

— Mâine? Lara…

— La prima oră. Ia planurile şi dă-le şefului echipei de constructori.

— La ce va folosi asta? întrebă Keller.

— Vom vedea.

În dimineaţa următoare, ultimii locatari ai complexului Dorchester Apartments se treziră în huruit de buldozere. Când se uitară afară pe ferestre, văzură pe la jumătatea cvartalului o namilă de maşină care venea spre ei, nivelând totul în cale. Locatarii erau năuciţi.

Domnul Hershey, care locuia la ultimul etaj, năvăli afară şi alergă spre şeful de şantier.

— Ce faceţi aici? urlă el. Nu puteţi continua aşa.

— Cine zice asta?

— Primăria.

Hershey arătă spre blocul în care locuia.

— Nu aveţi permisiunea să vă atingeţi de clădirea aia. Şeful de echipă se uită la planurile pe care le avea la el.

— Corect, răspunse el. Avem ordin să lăsăm clădirea în picioare.

Hershey se încruntă.

— Poftim? Să văd şi eu. Se uită la plan şi icni surprins. O să ridice complexul şi o să lase blocul ăsta în picioare?

— Chiar aşa, domnu’.

— Dar nu se poate! O să fie zgomot, o să fie praf!

— Asta nu-i problema mea. Şi acum vă rog să vă daţi la

O parte, tre’ să mă întorc la lucru.

După jumătate de oră, secretara o anunţă pe Lara: – Vă caută un domn Hershey pe linia 2, domnişoară Cameron.

— Spune-i că sunt ocupată.

Când Hershey sună a treia oară în acea după-amiază, bara ridică în sfârşit receptorul şi vorbi cu el.

— Da, domnule Hershey. Spuneţi-mi, ce pot face pen

1 ru dumneavoastră?

— Aş dori să vin să discut cu dumneavoastră, domnişoară Cameron.

— Îmi pare rău, dar sunt cam ocupată. Puteţi să-mi spuneţi la telefon.

 dddd

— Ei bine, poate vă veţi bucura să aflaţi că am stat de vorbă cu ceilalţi locatari din blocul nostru şi am căzut de acord că e mai bine să acceptăm oferta dumneavoastră şi să evacuăm apartamentele.

— Oferta nu mai e valabilă, domnule Hershey. Puteţi rămâne toţi acolo unde sunteţi.

— Păi dacă veţi construi în jurul nostru, n-o să mai putem dormi!

— Cine v-a spus că vom construi în jurul dumneavoastră? întrebă Lara. De unde aveţi informaţia asta?

— Şeful de şantier mi-a arătat planurile şi…

— Pentru asta va fi concediat, zise Lara cu glasul

tremurând de furie. Este o informaţie confidenţială.

— Staţi o clipă. Haideţi să discutăm ca doi oameni rezonabili, da? Proiectul dumneavoastră va avea de câştigat dacă plecăm de aici şi cred că şi pentru noi e mai bine să plecăm. Nu vreau să locuiesc în mijlocul unui complex de blocuri-turn.

— Pe mine nu mă interesează dacă plecaţi sau nu, domnule Hershey. Apoi adăugă pe un ton mai blând: Uitaţi cum vom face. Dacă evacuaţi clădirea până luna viitoare sunt dispusă să menţin oferta iniţială.

Tăcerea de la celălalt capăt al firului îi dădu a înţelege că omul chibzuia.

— Bine, zise el într-un târziu, fără prea mare tragere de inimă. Am să vorbesc cu ceilalţi, dar sunt sigur că nu vor fi probleme. Vă mulţumesc pentru înţelegere, domnişoară Cameron.

— A fost plăcerea mea, domnule Hershey.

Luna următoare, lucrările la noul proiect începeau fără impedimente.

Reputaţia Larei creştea mereu. Cameron Enterprises construia un bloc-turn în Brooklyn, un centru comercial în Westchester, un mall în Washington D.C. La Dallas era în construcţie un proiect de locuinţe cu preţ redus, precum şi un bloc de apartamente în Los Angeles. Capitalul curgea gârlă de la bănci, companii de economii şi împrumuturi, de la investitori particulari dornici să investească. Lara devenise un NUME.

Kathy se înapoie la lucru.

— M-am întors.

Lara o studie o clipă.

— Cum te simţi?

Kathy zâmbi.

— Foarte bine. Mulţumită…

— Ai multă energie?

Pe Kathy o surprinse întrebarea.

— Da. Eu…

— Bine. O să ai nevoie. Te fac director executiv adjunct. Va fi o creştere salarială considerabilă.

— Nu ştiu ce să spun. Eu…

— Meriţi.

Lara văzu blocnotesul din mâna lui Kathy.

— Ce-i asta?

— Revista *Gourmet* ar vrea să publice reţeta dumneavoastră preferată. Vă interesează?

— Nu. Spune-le să… stai o clipă. Rămase pe loc o clipă, adâncită în gânduri. Pe urmă spuse încetişor: Ba da. Am să le dau o reţetă.

Trei luni mai târziu, revista publica reţeta, începea astfel:

Chifle negre – reţetă tradiţională scoţiană

E vorba de un amestec învelit în aluat nedospit făcut dintr-un sfert de kilogram făină, 150 g unt, puţină apă rece şi jumătate de linguriţă praf de copt. Amestecul constă *din 800 g stafide, 250 g migdale tăiate, 300 g făină, 250 g zahăr, două linguri mirodenii*.

1 linguriţă ghimbir măcinat, 1 linguriţă scorţişoară, jumătate de linguriţă praf de copt şi puţin coniac…

Lara privi multă vreme reţeta din revistă, amintindu-şi gustul, amintindu-şi mirosurile din bucătăria blocului cu chirie, gălăgia chiriaşilor la cină. Tatăl ei zăcând neputincios în pat. Lăsă deoparte revista.

Oamenii o recunoşteau pe Lara pe stradă, iar când intra într-un restaurant, întotdeauna stârnea murmure pline de interes. Era escortată prin oraş de şase pretendenţi eligibili şi primise câteva cereri în căsătorie care o onorau, numai că nu era interesată. Într-un fel

ciudat, aproape bizar, încă mai căuta pe cineva. O figură famili ară. Şi totuşi pe cineva pe care nu-l întâlnise niciodată.

Zilnic se trezea la ora cinci şi-i cerea şoferului, Max, s-o ducă la una din clădirile aflate în construcţie. Stătea acolo, privindu-şi ţintă creaţia şi se gândea: „Te-ai înşelat, tată. Sunt în stare să strâng chirii".

Pentru Lara, zgomotele zilei începeau cu ţăcănit de picamere, cu huruit de buldozere, cu zăngănit greu de metal. Se urca în ascensorul şubred de pe şantier până sus de tot şi stătea pe grinzile de oţel, cu vântul suflându-i în obraz, spunându-şi „Am câştigat acest oraş".

Paul Martin şi Lara erau în pat.

— Am auzit că azi le-ai tras un perdaf straşnic câtorva dintre muncitorii tăi.

— Au meritat, spuse Lara. Munceau de mântuială.

Paul râse.

— Măcar ai învăţat să nu-i mai plesneşti.

— Ai văzut ce s-a întâmplat când am pălmuit pe unul. Se lipi de el. Te-am cunoscut pe tine.

— Trebuie să fac un drum la L.A., o anunţă Paul. Aş vrea să vii cu mine. Poţi lipsi câteva zile?

— Mi-aş dori din tot sufletul, Paul, dar mi-e imposibil, îmi fac agenda cu cronometrul în mână.

El se ridică în capul oaselor, privind în jos spre ea.

— Poate munceşti prea mult, iubito. Să nu ajungi să fii prea ocupată ca să ai timp şi pentru mine.

Lara zâmbi şi începu să-l mângâie.

— Nu te teme, asta n-o să se întâmple niciodată.

Fusese în faţa ei tot timpul şi n-o văzuse. Era o imensă proprietate pe faleză în zona Wall Street, lângă World Trade Center. Şi era de vânzare. Lara trecuse prin faţa ei de nenumărate ori, dar acum se uită mai bine şi văzu ceea ce ar fi trebuit să se afle acolo dintotdeauna:

văzu cu ochii minţii cea mai înaltă clădire din lume. Ştia ce avea să spună Eloward: „Te întinzi prea mult, Lara.

Nu te poţi implica în aşa ceva”. Dar ea ştia că nimic n-o va putea opri.

Când ajunse la birou, convocă o şedinţă cu echipa ei de lucru.

— Ştiţi proprietatea de pe faleză, de pe Wall Street, începu Lara. O vom cumpăra. Vom ridica acolo cel mai înalt zgârie-nori din lume.

— Lara…

— Înainte să spui ceva, Howard, dă-mi voie să subliniez câteva lucruri. Amplasamentul e perfect. Chiar în inima centrului de afaceri. Va fi bătaie pentru închirierea unor spaţii de birouri acolo. Şi nu uita, va fi cel mai înalt zgârie-nori din lume. Nava noastră amiral. Se va numi Cameron Towers.

— De unde vom lua banii?

Lara îi întinse o hârtie. Keller studie cifrele.

— Eşti optimistă.

— Sunt realistă. Nu vorbim despre o clădire oarecare. Vorbim despre o bijuterie, Howard.

El se gândea intens.

— Ai să te întinzi la limită.

Lara zâmbi.

— Am mai făcut asta, nu?

— Cel mai înalt zgârie-nori din lume… zise gânditor Keller.

— Întocmai. Iar băncile ne caută în fiecare zi, ne acoperă de bani. Vor sări pe ocazia asta.

— Probabil, încuviinţă Keller. Se uită la Lara. Chiar îţi doreşti asta, aşa-i?

— Da.

Keller oftă. îi privi pe rând pe toţi ceilalţi.

— Bine. Primul pas e să obţinem dreptul de

preempţiune asupra proprietăţii.

— Am şi făcut-o, zâmbi Lara. Şi mai am câteva veşti. Steve Murchison a negociat şi el proprietatea.

— Îmi amintesc de el. I-am luat de sub nas terenul pentru hotelul din Chicago.

„De data asta îţi trec cu vederea, nenorocito, fiindcă-mi închipui că nu ştii dracului cu cin te pui. Da' pe viitor să nu-mi mai ieşi în cale, s-ar putea să ai necazuri".

dd

— Exact.

Murchison devenise unul dintre cei mai necruţători şi mai de succes dezvoltatori imobiliari din New York.

— Lara, asta e o veste proastă, zise Keller. Lui Murchi son îi place să distrugă oameni.

— Îţi faci prea multe griji.

Finanţarea proiectului Cameron Towers decurgea fără probleme. Lara avusese dreptate. Bancherii intuiau provocarea de a construi cel mai înalt zgârie-nori din lume. Iar numele de Cameron era o garanţie în plus. Toţi erau dornici să-şi asocieze numele cu al Larei.

Lara era mai mult decât o celebritate. Era un simbol pentru toate femeile din lume, o figură emblematică. „Dacă ea poate realiza aşa ceva, de ce n-aş putea şi eu?" Un parfum primi numele ei. Era invitată la toate evenimentele sociale importante, iar amfitrioanele erau dornice s-o aibă la dineurile pe care le organizau. Numele ei pe o clădire părea să fie o garanţie a succesului.

— Vom înfiinţa propria noastră firmă de construcţii, decise Lara într-o bună zi. Avem echipe. Le vom închiria altor constructori.

— Nu-i o idee rea, aprobă Keller.

— Hai s-o punem în practică. Cât de curând putem demara lucrările la Cameron Towers?

— Totul a fost perfectat. Eu aş zice că peste trei luni.

Lara se rezemă de spătarul scaunului.

— Poţi să-ţi închipui, Howard? Cel mai înalt zgârie-nori din lume.

El se întrebă ce ar fi gândit Freud despre acest proiect.

Atmosfera la ceremonia de începere a lucrărilor pentru Cameron Towers era ca la un circ cu trei arene. Principala atracţie era prinţesa Americii, Lara Cameron. Evenimentul avusese parte de o amplă publicitate în ziare şi la televiziune şi peste două sute de oameni se adunaseră aşteptând sosirea Larei. Când limuzina ei trase în dreptul şantierului, mulţimea începu să vuiască.

— Uite-o!

Lara coborî din maşină şi se îndreptă către clădire ca să-l salute pe primar, în timp ce poliţia şi oamenii de pază se străduiau să ţină mulţimea la distanţă. Oamenii se îmbrânceau, ţipau, îi strigau numele şi peste tot se auzeau bliţurile fotografilor.

Într-o zonă delimitată cu corzi se găseau bancheri, directori de companii de publicitate, directori de firme, contractori, manageri de proiecte, reprezentanţi ai comunităţii şi arhitecţi. La vreo treizeci de metri depărtare aşteptau buldozere şi retroexcavatoare gata să înceapă lucrul. Cincizeci de camioane aşteptau aliniate, pregătite să care molozul.

Lara stătea lângă primar şi lângă preşedintele comunităţii Manhattan. Începuse să burniţeze. Jerry Townsend, şeful relaţiilor cu publicul din partea companiei Cameron Enterprises, se apropie grăbit de Lara, cu o umbrelă în mână. Ea zâmbi şi-i făcu semn că nu avea nevoie.

Primarul vorbi spre camerele de luat vederi:

— Azi e o zi mare pentru Manhattan. Această ceremonie de deschidere a şantierului pentru Cameron

Towers marchează începutul unuia dintre cele mai îndrăzneţe proiecte din istoria imobiliară a Manhattanului. Şase cvartale de teren din Manhattan vor fi preschimbate într-o comunitate modernă, ce va include blocuri de apartamente, două centre comerciale, un centru de conferinţe şi cel mai înalt zgârie-nori din lume.

Mulţimea începu să aplaude.

— Oriunde priviţi în jurul dumneavoastră, continuă primarul, vedeţi contribuţia Larei Cameron imortalizată în beton. La marginea oraşului avem Cameron Center, preciză el. Alături e Cameron Piaza şi şase proiecte de locuinţe. În celălalt capăt al ţării se află marele lanţ de hoteluri Cameron. Primarul se întoarse zâmbind spre Lara. Iar domnişoara Cameron e nu numai inteligentă, dar şi frumoasă.

Se auziră râsete şi noi aplauze.

— Doamnelor şi domnilor, în faţa dumneavoastră se află Lara Cameron.

Lara privi spre camerele de televiziune şi surâse.

d

— Vă mulţumesc, domnule primar. Sunt foarte fericită că mi-am putut aduce o contribuţie mică la acest oraş fabulos pe care-l administraţi. Tatăl meu mi-a spus întotdeauna că motivul pentru care am fost lăsaţi pe pământ a fost…

Şovăi puţin. Zărise cu coada ochiului în mulţime o figură cunoscută. Steve Murchison. îi văzuse fotografia în ziare… Ce căuta aici?

Lara îşi continuă discursul:

— …ca să lăsăm în urma noastră un loc mai bun decât era atunci când am venit pe lume. Ei bine, sper că în felul meu neînsemnat, asta am reuşit să fac şi eu.

Alte aplauze. Lara primi simbolic o cască de muncitor şi o lopată cromată.

— E timpul să începeţi lucrul, domnişoară Cameron.

Din nou începură să fulgere bliţurile fotografilor.

Lara înfipse unealta în pământ, scoţând prima lopată de ţărână.

La încheierea ceremoniei se serviră băuturi răcoritoare, în timp ce camerele de televiziune continuau să filmeze evenimentul. Când Lara privi din nou în jur, Steve Murchison dispăruse.

După jumătate de oră, Lara Cameron se afla din nou în limuzină, îndreptându-se spre birou. Lângă ea stătea Jerry Townsend.

— Eu zic că a mers excelent, zise el. Absolut excelent.

— N-a fost rău, aprobă Lara. Mulţumesc, Jerry.

Birourile conducerii companiei Cameron Enterprises ocupau întreg etajul cincizeci al blocului Cameron Center.

Lara coborî din ascensor la etajul cincizeci. Deja se răspândise vestea că sosise. Secretarele şi personalul munceau din greu. Lara se întoarse către Jerry Townsend.

— Vino în biroul meu.

Biroul era un imens apartament pe colţ, cu perspectivă asupra oraşului.

Lara aruncă o privire la câteva hârtii de pe birou, apoi ridică ochii spre Jerry.

— Ce face tatăl tău? Se simte mai bine?

Oare ce ştia Lara despre tatăl lui?

— Nu… nu prea bine.

— Are boala Huntington, aşa-i, Jerry?

— Da.

Era o boală groaznică, progresivă şi degenerativă, având drept simptome mişcări involuntare ale feţei şi ale extremităţilor, la care se adăuga şi pierderea facullăţilor mintale.

— De unde ai aflat de tata?

— Fac parte din conducerea spitalului unde e tratat. Am auzit câţiva doctori discutând cazul.

— E incurabil, spuse crispat Jerry.

— Totul e incurabil până se găseşte leacul, spuse Lara. Am făcut unele investigaţii. Există un doctor în Elveţia care face cercetări avansate asupra acestei boli. Este dispus să se ocupe de tatăl tău. Cheltuielile mă privesc pe mine.

Jerry rămăsese pironit locului.

— Eclar?

El nu-şi putea găsi cuvintele.

— E clar.

„N-o cunosc11, îşi zise Jerry Townsend. „Nimeni n-o cunoaşte cu adevărat.11

În jurul ei se petreceau evenimente istorice de seamă, dar Lara era prea ocupată ca să le observe. Ronald Reagan fusese reales, iar un anume Mihail Gorbaciov îl urmase pe Cernenko la conducerea URSS.

Lara construi un complex de locuinţe ieftine în Detroit.

În 1986, Ivan Boesky era amendat cu o sută de milioane de dolari în urma unui scandal de abuz în funcţie şi condamnat la trei ani de închisoare.

Lara începu să ridice blocuri de apartamente in Queens. Investitorii erau dornici să beneficieze de magia numelui ei. Un grup de bancheri germani veni cu avionul la New York pentru o întâlnire cu Lara. Ea fixă întâlnirea imediat după sosirea avionului. Ei protestară, dar Lara replică:

— Regret, domnilor. E singurul timp disponibil. Plec la Hong Kong.

Bancherilor li se aduse cafea. Lara bău ceai. Unul dintre bancheri se plânse de gustul cafelei.

— E o marcă făcută anume pentru mine, explică

Lara. O să vă obişnuiţi cu gustul. Mai serviţi o ceaşcă.

Până la încheierea negocierilor, Lara obţinuse tot ce dorea.

Viaţa era un şir de întâmplări norocoase, cu excepţia unui accident tulburător. Lara avusese mai multe ciocniri cu Steve Murchison în privinţa unor proprietăţi, dar de fiecare dată reuşise să câştige în defavoarea lui.

— Cred că ar trebui să facem un pas înapoi, o preveni Keller.

— Să-l facă el.

Într-o dimineaţă sosi un pachet de la Bendel's, frumos ambalat în hârtie trandafirie. Kathy îl puse pe biroul Larei.

— E foarte greu, zise Kathy. Dacă-i o pălărie, o să aveţi probleme.

Curioasă, Lara rupse ambalajul şi ridică capacul. Cutia era plină cu pământ. Înăuntru se afla o carte de vizită pe care scria: Frank *Campbell*. *Servicii funerare*.

Toate proiectele progresau foarte frumos. Când Lara află de un teren de joacă din centrul oraşului, a cărui amenajare era ţinută în loc din pricina birocraţiei, încheie afacerea. Compania ei amenajă terenul, după care îl donă oraşului. Avu parte de o publicitate enormă. Unul dintre titluri suna astfel: NUMELE LARA CAMERON ÎNSEAMNĂ „SE POATE".

Se întâlnea cu Paul o dată sau de două ori pe săptămână, dar vorbea cu el la telefon în fiecare zi.

Lara cumpărase o casă în Southampton, unde trăia într-o feerie de bijuterii scumpe, blănuri şi limuzine. Avea dulapurile pline de haine frumoase, de firmă. „Am nevoie de haine pentru şcoală." „Asta-i acum! Află că eu n-am bani de dat. N-ai decât să-ţi iei ceva de la Armata Salvării".

I

De câte ori îşi amintea vorbele tatălui ei, Lara îşi mai

comanda un rând de haine.

Angajaţii erau familia ei. îşi făcea griji pentru fiecare şi se arăta generoasă cu ei. Ei erau tot ce avea pe lume. îşi amintea zilele lor de naştere şi aniversările. îi ajuta să-şi dea copiii la şcoli bune şi crea fonduri de burse pentru ei. Când oamenii voiau să-i mulţumească, Lara se simţea stânjenită. îi era greu să-şi manifeste sentimentele. Când încercase s-o facă, tatăl ei o luase în râs. Lara îşi clădise în jurul ei un zid de apărare. „Nimeni nu mă va mai face vreodată să sufăr, îşi jura ea. Nimeni”.

Capitolul 17

— Mâine în zori plec la Londra, Howard.

— Care-i treaba? întrebă Keller.

— Lordul MacIntosh m-a invitat să arunc o privire la o proprietate care-l interesează. Vrea să fim asociaţi.

Brian MacIntosh era unul dintre cei mai înstăriţi dezvoltatori imobiliari din Anglia.

— Când plecăm?

— Am decis să merg singură.

— Da?

— Vreau ca tu să stai cu ochii pe ce se petrece aici.

El încuviinţă din cap.

— Bine. Aşa am să fac.

— Ştiu. Întotdeauna pot conta pe tine.

Voiajul la Londra se desfăşură fără evenimente. Avionul Boeing 727 cumpărat de Lara decolă dimineaţă şi ateriza la terminalul Magec din aeroportul Luton, la marginea Londrei. Lara nu avea nici cea mai mică idee că viaţa ei era pe cale să se schimbe.

Când ajunse în holul de intrare al hotelului Claridge's, directorul, Ronald Jones, era deja acolo s-o întâmpine.

— Ce plăcere să reveniţi la noi, domnişoară Cameron! Vă conduc în apartamentul dumneavoastră. Apropo, avem câteva mesaje care vă sunt adresate.

Mesajele erau vreo douăzeci şi cinci.

Apartamentul era încântător, plin de flori trimise de Brian MacIntosh şi de Paul Martin, plus şampanie şi apetitive din partea conducerii hotelului. Telefonul începu să sune din clipa în care Lara păşi în apartament. Apelurile veneau de pe tot cuprinsul Statelor Unite.

— Arhitectul vrea să facă unele modificări la plan. O să coste o avere…

— S-a produs o întârziere în livrarea cimentului…

d

— Prima Companie Naţională de Economii şi împrumuturi vrea să participe la următoarea noastră afacere…

— Primarul întreabă dacă puteţi veni la Los Angeles pentru inaugurare. Doreşte să organizeze o ceremonii grandioasă…

— N-au sosit toaletele…

— Vremea rea ne ţine în loc. Suntem în întârziere…

Fiecare problemă necesita o decizie. Când Lara termină convorbirile era epuizată. Luă cina singură în camerei şi se aşeză lângă fereastră, cu ochii la limuzinele Rolls Royce şi Bentley care trăgeau în faţa intrării din Brook Street, simţind cum o inundă un sentiment de bucurie. „Fetiţa din Glacé Bay a ajuns departe, tată”.

În dimineaţa următoare, Lara se duse cu Brian MacIntosh să vadă proprietatea respectivă. Era imensă – o fâşie de aproape patru kilometri de-a lungul fluviului, plină de clădiri dărăpănate şi de magazii.

— Statul britanic oferă mari scutiri de taxe, îi explică MacIntosh, pentru că reabilităm o porţiune întreagă a oraşului.

— Aş vrea să mă gândesc, zise Lara.

Însă deja se hotărâse.

— Apropo, am nişte bilete la concert pentru diseară, îi spuse MacIntosh. Soţia mea e la o întrunire la club. Vă place muzica clasică?

Pe Lara n-o interesa câtuşi de puţin muzica clasică.

— Da.

— Philip Adler interpretează Rahmaninov.

Se uită spre Lara, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să spună ceva. Lara nu auzise în viaţa ei de Philip Adler.

— Minunat, spuse ea.

— Foarte bine. După aceea vom lua cina la Scott’s.

Vin să vă iau la ora şapte.

„De ce i-am spus că-mi place muzica clasică?” se întrebă Lara. O aştepta o seară plicticoasă. Ar fi preferat o baie fierbinte, după care să meargă la culcare. „Ei, o seară în plus nu mai contează, doar n-o să mor din asta. Mâine-dimineaţă iau avionul spre New York”.

Festival Hall era ticsit de melomani împătimiţi. Bărbaţii erau îmbrăcaţi în costum, iar femeile purtau rochii frumoase de seară. Era un eveniment de gală şi în sala de concerte plutea un aer de aşteptare încărcată de emoţie.

Brian MacIntosh cumpără două programe de la plasatoare şi amândoi îşi ocupară locurile. El îi întinse barei un program. Ea abia dacă aruncă o privire. Orchestra Filarmonică din Londra… Philip Adler interpretează *Concertul pentru pian nr. 3 în Re minor, Opus 30*, de Rahmaninov.

„Trebuie să-l sun pe Howard, să-i amintesc de noile estimări pentru terenul de pe Fifth Avenue”.

Dirijorul îşi făcu apariţia pe scenă, şi publicul izbucni în aplauze. Lara nu-i dădu nicio atenţie. „Contractorul din Boston se mişcă prea încet. Are nevoie de un stimulent. Am să-i spun lui Howard să-i ofere un bonus”.

Sala începu din nou să aplaude. Un alt bărbat se instala la pianul din centrul scenei. Dirijorul ridică baghela şi concertul începu.

Degetele lui Philip Adler zburau pe clape.

O femeie din spatele Larei exclamă cu un puternic accent texan:

— Nu-i aşa că e fantastic? Ţi-am zis eu, Agnes!

Lara încercă din nou să se concentreze. „Afacerea de la Londra pică. Zona e nepotrivită”, se gândea Lara. „Lumea nu va veni să locuiască acolo. Locul. Locul. Locul”. Se gândi la un proiect care-i fusese propus, în apropiere de Columbus Circle. „Ei, acela ar putea să meargă”.

Femeia din spatele Larei vorbi din nou în gura mare:

— Ce expresie are… E fabulos! Unul dintre cei mai…

Lara se străduia să n-o audă.

„Costul unui bloc de birouri acolo ar fi de aproximativ 400 de dolari pe metrul pătrat suprafaţă de închiriat. Dacă pot aduce costurile de construcţie la 150 de milioane, terenul costă 125 de milioane, softul costă…”

— Dumnezeule! exclamă iarăşi femeia din spatele Larei.

Glasul ei o smulse pe Lara din gânduri.

dd

— E magnific!

Dinspre orchestră răsună răpăit de tobe, apoi Philip Adler interpretă singur patru măsuri, după care orches tra reveni, din ce în ce mai repede. Tobele începură să bată… Femeia nu se putu abţine nici de data asta:

— Ascultă numai! Muzica trece de la *piu vivo* la *piu mosso*. Ai mai auzit ceva atât de minunat?

Lara scrâşni din dinţi.

„Profitul minim ar trebui să nu fie deloc neglijabil”, îşi continuă ea şirul gândurilor. „Costul pe metrul pă trai rentabil ar fi 350 de milioane, dobânda de 10% ar fi 35 de milioane, plus 10 milioane cheltuieli de lucru…”

Tempoul muzicii se acceleră, umplând sala. Muzica ajunse la apogeu, apoi brusc încetă. În clipa următoare, lumea se ridică în picioare, ovaţionând. Pretutindeni răsunau strigăte de „Bravo!” Pianistul se ridicase în picioare şi se înclina în faţa publicului.

Lara nici nu se obosi să ridice privirea. „Taxele ar fi cam şase, concesiunile fără chirie ar fi două. Vorbim deci de 58 de milioane”.

— E incredibil, nu-i aşa? i se adresă Brian MacIntosh.

— Da, răspunse Lara, agasată că din nou cineva îi întrerupea şirul gândurilor.

— Hai să mergem în culise. Philip e prieten cu mine.

— Chiar nu…

O luă de mână pe Lara, trăgând-o după el către ieşire.

— Mă bucur că am ocazia să ţi-l prezint, zise Brian MacIntosh.

„La New York e ora 6”, îşi zise Lara. „Voi putea să-l sun pe Howard, să-i spun să înceapă negocierile”.

— Aşa ceva auzi o dată în viaţă, este?

„Pentru mine e suficient şi atât”, comentă Lara în gând.

— Da.

Ajunseră afară, la intrarea artiştilor. Aici aştepta o mulţime numeroasă. Brian MacIntosh bătu la uşă. îi deschise un portar.

— Da, domnule.

— Sunt lordul MacIntosh şi am venit să-l văd pe domnul Adler.

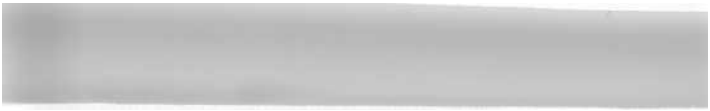

— Sigur, domnule. Vă rog, poftiţi.

Deschise uşa atât cât să-i lase înăuntru pe Brian MacIntosh şi pe Lara, apoi o închise din nou, lăsând mulţimea pe dinafară.

— Ce vor toţi oamenii ăştia? întrebă Lara.

El o privi surprins.

— Vor să-i vadă pe Philip.

Lara se întrebă de ce.

— Mergeţi direct în foaier, domnule.

— Mulţumesc.

„Doar cinci minute”, îşi zise Lara, „pe urmă am să spun că trebuie să plec”.

Încăperea era gălăgioasă şi deja ticsită. Lumea se

îngrămădise în jurul unei persoane pe care Lara n-o putea vedea. Mulţimea se mişcă şi persoana deveni vizibilă o clipă. Lara înlemni şi pentru o fracţiune de secundă simţi cum îi stă inima în loc. Imaginea vagă şi confuză pe care o păstra de ani de zile undeva în străfundurile memoriei se materializase dintr-odată, din senin. Lochinvar, năluca din fanteziile ei, prinsese viaţă! Bărbatul din mijlocul mulţimii era înalt şi blond, cu trăsături delicate şi sensibile. Purta frac şi cravată albă, şi Lara trăi un sentiment de déjà vu: Stătea în *faţa chiuvetei de bucătărie din blocul cu chirie şi tânărul frumos, cu frac şi papion alb, venea din spatele ei, şoptind*: *„Pot să te ajut?"*

Brian MacIntosh o privi îngrijorat.

— Vă simţiţi bine?

— N-am… n-am nimic.

Abia mai respira. Philip Adler veni spre ei, zâmbind, acelaşi zâmbet pe care şi-l imaginase Lara. Pianistul le întinse mâna.

— Brian, ce drăguţ din partea ta că ai venit.

— Nu puteam rata aşa ceva, răspunse MacIntosh. Ai fost pur şi simplu extraordinar.

— Mulţumesc.

— Oh, Philip, aş vrea să ţi-o prezint pe domnişoara Lara Cameron.

Lara îl privi în ochi şi cuvintele îi scăpară de pe buze fără voia ei:

— Ştii să le ştergi?

dd

— Poftim?

Lara se înroşi ca focul.

— Nimic. Eu…

Brusc nu mai era în stare să scoată un cuvânt.

Lumea se înghesuia în jurul lui Philip Adler, copleşindu-l cu complimente.

— Niciodată n-aţi cântat mai bine…

— Cred că astă-seară spiritul lui Rahmaninov a fost cu dumneavoastră…

Complimentele nu mai conteneau. Femeile din încă pere se îngrămădeau în jurul lui, atingându-l şi trăgând de el. Lara încremenise în loc, parcă vrăjită. Visul din copilăria ei devenise realitate. Fantezia de atunci se găsea în faţa ei, în carne şi oase.

— Sunteţi gata de plecare? o întrebă MacIntosh pe Lara.

Nu. Tot ce-şi dorea mai mult pe lume era să mai rămână. Ar fi vrut să-i vorbească din nou acelei fantasme, s-o atingă, să se asigure că exista în realitate.

— Da, răspunse Lara, împotriva propriei voinţe.

A doua zi de dimineaţă, Lara se înapoie la New York. Se întreba dacă-l va mai revedea vreodată pe Philip Adler.

Nu reuşea să şi-l scoată din minte. Încerca să-şi spună că era ridicol, că voia să retrăiască un vis din copilărie, dar degeaba. Tot timpul îl avea în faţa ochilor şi-i auzea vocea. „Trebuie să-l văd din nou”, îşi zise ea.

A doua zi de dimineaţă, îi telefona Paul Martin.

— Bună, iubito. Mi-a fost dor de tine. Cum a fost la Londra?

— Bine, răspunse circumspectă Lara. Foarte bine.

După ce terminară de vorbit, Lara se aşeză la birou, cu gândul la Philip Adler.

— Sunteţi aşteptată în sala de conferinţe, domnişoară Cameron.

— Vin imediat.

— Am pierdut afacerea din Queens, o informă Keller.

— De ce? Credeam că totul e aranjat.

— Aşa am crezut şi eu, însă consiliul comunităţii refuză să aprobe modificarea zonei.

Lara privi în jur, la comitetul de conducere adunat în

încăpere. Erau acolo arhitecţi, avocaţi, directori de publicitate, ingineri.

— Nu înţeleg, zise ea. Locatarii de acolo au un venit mediu de 9.000 de dolari pe an şi plătesc chirie mai mică de 200 de dolari pe lună. Noi vrem să reabilităm. ipartamentele în care locuiesc, fără să le mărim chiria i s-a oferim noi apartamente altor locatari din zonă.

I e oferim un dar de Crăciun în plină vară şi ei refuză? t. are-i problema?

— Nu-i vorba atât de consiliu, cât de preşedinte.

O doamnă pe nume Edith Benson.

— Fixează o nouă întâlnire cu ea. Am să merg chiar eu.

Lara îl luă cu ea la întâlnire pe supervizorul-şef al Iu 1 rărilor, Bill Whitman.

— Sinceră să fiu, am fost uluită când am auzit că am lost refuzaţi de comitetul dumneavoastră. Vrem să investim o sută de milioane de dolari ca să înfrumuseţăm acest cartier, şi totuşi dumneavoastră refuzaţi să…

— Să dăm cărţile pe faţă, domnişoară Cameron, o întrerupse Edith Benson. Dumneavoastră nu investiţi banii ca să ne înfrumuseţaţi nouă cartierul. Investiţi pentru ca firma Cameron Enterprises să facă şi mai mulţi bani.

— Sigur că ne aşteptăm să facem bani, aprobă Lara.

Dar singura cale de a realiza acest lucru e să vă ajutăm pe dumneavoastră. Vom îmbunătăţi condiţiile de viaţă din această zonă şi…

— Regret, dar nu sunt de acord. La ora actuală avem un cartier liniştit. Dacă vă dăm voie să construiţi aici, zona va deveni una de mare densitate – mai mult trafic, mai multe maşini, mai multă poluare. Nu dorim nimic din toate acestea.

— Nici eu, replică Lara. Nu avem de gând să ridicăm nişte ciudăţenii care…

— Ciudăţenii! 192

dd

— Acele cutii din stuc, înalte de trei etaje, urâte şi cu zidurile cojite. Pe noi ne interesează un design care să nu intensifice poluarea sonoră, nici să reducă lumina, nici să schimbe atmosfera cartierului. Nu ne interesează arhitectura ostentativă de tip hotdog. Deja l-am angajat pe Stanton Fielding, cel mai mare arhitect din ţară, ca să realizeze acest proiect, şi pe Andrew Burton de la Washington ca să se ocupe de integrarea în peisaj.

Edith Benson ridică din umeri.

— Îmi pare rău. degeaba. Nu cred că mai avem ce discuta.

Şi vru să se ridice în picioare.

„Nu pot scăpa din mână această şansă", se gândi Lara, disperată. „Chiar nu-şi dau seama că e spre binele cartierului? Eu încerc să fac ceva pentru ei şi ei nu-mi dau voie". Brusc, îi veni o idee nebunească.

— Staţi o clipă, spuse ea. Înţeleg că ceilalţi membri ai consiliului sunt de acord cu proiectul, dar dumneavoastră sunteţi cea care-l blocaţi.

— Exact.

Lara trase adânc aer în piept.

— Avem totuşi ceva de discutat. Şovăi o clipă. Ceva foarte personal. Începu să se foiască pe scaun. Spuneţi că nu mă interesează poluarea şi ce se va întâmpla cu mediul în acest cartier dacă vom construi aici? Am să vă mărturisesc ceva şi sper să păstraţi secretul. Am o fetiţă de zece ani pe care o iubesc ca pe ochii din cap şi care va locui în noua clădire împreună cu tatăl ei, care o are în custodie.

Edith Benson o privi surprinsă.

— N-am… n-am ştiut că aveţi o fiică.

— Nu ştie nimeni, zise încet Lara. N-am fost măritată

niciodată. De asta vă rog să păstraţi această mărturisire numai pentru dumneavoastră. Dacă se află, aş avea de suferit. Sunt convinsă că mă înţelegeţi.

— Vă înţeleg.

— Îmi iubesc fiica foarte mult şi vă asigur că n-aş face niciodată ceva care s-o prejudicieze în vreun fel. Intenţionez să-mi dau toată silinţa ca acest proiect să fie minunat pentru toţi cei care locuiesc aici. Fiica mea va fi una dintre aceştia.

Se lăsă o tăcere plină de compasiune.

— Trebuie să vă spun că… asta… asta pune lucrurile într-o cu totul altă lumină, domnişoară Cameron. Aş dori să-mi daţi un timp de gândire.

— Vă mulţumesc. Apreciez înţelegerea dumneavoastră.

„Dacă aş avea cu adevărat o fiică”, se gândi Lara, „ar fi în siguranţă dacă ar locui aici”.

Trei săptămâni mai târziu, Lara obţinu aprobarea Comisiei de planificare urbanistică să continue proiectul.

— Grozav! se bucură ea. Acum ar fi bine să punem mâna pe Stanton Fielding şi pe Andrew Burton şi să vedem dacă-i interesează să lucreze la acest proiect.

Lui Howard Keller nu-i venea să creadă.

— Am auzit ce s-a întâmplat, zise el. Ai tras-o pe sfoară! Incredibil! Tu n-ai nicio fiică!

— Au nevoie de proiect, explică Lara. A fost singura cale care mi-a venit în minte ca să-i fac să se răzgândească.

Bill Whitman asculta.

— Dacă află vreodată, vom plăti scump.

În ianuarie, se încheie construcţia unui nou bloc pe East Sixty-third Street. Era un bloc de apartamente cu patruzeci şi cinci de etaje, unde Lara îşi rezervă sieşi duplexul de la ultimul etaj. Camerele erau spaţioase, iar

apartamentul avea terase cu privelişte asupra întregului cvartal. Lara aduse unul dintre cei mai pricepuţi decoratori să aranjeze apartamentul. Apoi dădu o petrecere de casă nouă, la care invită o sută de persoane.

— Nu mai lipseşte doar un bărbat, remarcă cu subînţeles una dintre invitate.

Lara se gândi la Philip Adler, întrebându-se unde era în clipa aceea şi ce făcea.

Lara şi Floward Keller se aflau în toiul unei discuţii când intră Bill Whitman.

— Bună, şefa. Ai o clipă liberă?

Lara ridică privirea.

dd

— Doar o clipă, Bill. Care-i problema?

— Soţia mea.

— Dacă ai probleme în căsnicie…

— Nu-i vorba de asta. E de părere că ar trebui să plecăm un timp din oraş, să ne luăm o vacanţă. Poate să mergem la Paris câteva săptămâni.

Lara se încruntă.

— La Paris? Avem un ştiu câte lucrări în desfăşurare.

— Ştiu, dar în ultima vreme am lucrat peste program şi nu mă prea văd cu soţia. Ştii ce mi-a spus azi-dimineaţă? „Bill, dacă ai obţine o avansare şi un salariu mai bun, n-ar mai fi nevoie să munceşti atât”, zâmbi el.

Lara se rezemă de spătarul scaunului, măsurându-l cu privirea.

— Îţi vine rândul la mărire de salariu abia anul viitor.

Whitman ridică din umeri.

— Cine ştie câte se pot întâmpla într-un an? De pildă, am putea întâmpina probleme cu afacerea din Queens. Sau, mai ştii, bătrâna doamnă Edith Benson ar putea afla ceva care ar putea s-o facă să se răzgândească. Nu?

Lara nu se clintea.

— Înţeleg.

Bill Whitman se ridică în picioare.

— Mai gândeşte-te şi dă-mi de ştire.

Lara se sili să zâmbească.

— Bine.

Îl privi ieşind din birou, cu o expresie sumbră.

— Iisuse, exclamă Keller. Ce-a fost asta?

— Se numeşte şantaj.

A doua zi, Lara luă masa cu Paul Martin.

— Paul, am o problemă, îi zise ea. Nu prea ştiu cum s-o rezolv.

Îi relată conversaţia cu Bill Whitman.

— Chiar crezi că se va duce la bătrâna doamnă? o întrebă Paul Martin.

— Nu ştiu. Dar dacă da, atunci dau de belea cu Comisia de urbanistică.

Paul ridică din umeri.

— Eu, unul, nu mi-aş face griji. Probabil că zice aşa, într-o doară.

— Sper, oftă Lara.

— Ţi-ar face plăcere să mergi la Reno? o întrebă Paul.

— Grozav, dar nu pot pleca din oraş.

— Nu-ţi cer să pleci din oraş, te întreb doar dacă ţi-ar plăcea să cumperi un hotel şi un cazinou acolo.

Lara îl privi atent.

— Vorbeşti serios?

— Am aflat că unul dintre hoteluri e pe cale să-şi piardă licenţa. Locul e o mină de aur. Când se va afla vestea, toţi vor da năvală. Se organizează o licitaţie, dar cred că pot aranja să-l cumperi tu.

Lara şovăi.

— Nu ştiu. Am prea multe angajamente. Howard Keller zice că băncile n-o să-mi mai acorde împrumuturi până nu achit o parte din credite.

— Nu trebuie să mergi la bancă.

— Atunci unde?

— Acţiuni cu risc ridicat. Le oferă o sumedenie de firme de pe Wall Street. Există companii de economii şi împrumuturi. Tu cumperi acţiuni în valoare de 5%, iar compania de economii şi împrumuturi vine cu 65% în acţiuni de mare randament. Asta înseamnă că mai rămâne 30% din sumă. Banii ăştia îi poţi lua de la o bancă din străinătate care investeşte în cazinouri. Ai de unde alege: Elveţia, Germania, Japonia. Există vreo şase bănci care pun la bătaie 30% în acţiuni comerciale.

Lara începea să se entuziasmeze.

— Sună nemaipomenit. Chiar crezi că poţi să-mi obţii hotelul?

Paul zâmbi larg.

— Va fi cadoul tău de Crăciun.

— Eşti minunat. De ce eşti atât de bun cu mine?

— Habar n-am, o tachină el.

Însă ştia răspunsul. Era obsedat de ea. Lara îl făcea să se simtă din nou tânăr şi să i se pară totul extraordinar. „Nu vreau să te pierd niciodată11, îşi zise el.

dd

Când Lara intră în birou, Keller o aştepta.

— Unde-ai fost? o întrebă el. La ora 2 a fost o şedinţă care…

— Spune-mi ce ştii despre acţiunile cu risc ridicat, Howard. Niciodată n-am lucrat cu aşa ceva. Cum sunt ele cotate?

— Păi, cele mai bune sunt Triple A. Asta ar însemna o companie ca AT & T. Urmează apoi Double A, un singur A, BAA, iar cele mai de jos sunt Double B – alea sunt acţiuni cu risc ridicat. O acţiune de investiţii va fi plătită cu 9%. O acţiune cu risc ridicat va fi plătită cu 14%. De ce mă întrebi?

Lara îi spuse.

— Un cazinou, Lara? Iisuse! Asta are de-a face cu Paul Martin, adevărat?

— Nu, Howard. Dacă mă implic în aşa ceva, atunci are de-a face cu mine. Am primit răspuns la oferta noastră pentru proprietatea din Battery Park?

— Da. Nu vor să ne-o vândă.

— Dar terenul e de vânzare, nu?

— Într-un fel.

— Nu mai vorbi cu două înţelesuri.

— E proprietatea unei anume Eleanor Royce, văduva unui doctor. Toţi dezvoltatorii imobiliari din oraş şi-au manifestat dorinţa să-l cumpere.

— Oferă vreunul mai mult ca noi?

— Nu despre asta-i vorba. Pe bătrână n-o interesează banii. E putred de bogată.

— Atunci ce anume o interesează?

— Vrea să-i ridice lui bărbatu-său un fel de monument. Are impresia că a fost măritată cu Albert Schweitzer1. Ţine să-i păstreze vie amintirea. Nu vrea ca proprietatea să devină un loc monden sau comercial. Am auzit că Steve Murchison a încercat s-o convingă să încheie afacerea cu el.

— Da? Lara rămase tăcută preţ de un minut. Apoi zise: Cine e doctorul tău, Howard?

— Poftim?

Renumit teolog, filosof şi medic german (1875 – 1965) (n.tr.)

— Cine e doctorul tău?

— Seymour Bennett. Este medic-şef la Midtown Hospital.

A doua zi de dimineaţă, avocatul Larei, Terry Hill, se găsea în biroul doctorului Seymour Bennett.

— Mi-a spus secretara că aţi vrut să mă vedeţi de

urgenţă, dar nu în legătură cu vreo problemă medicală.

— Într-un fel, are legătură, răspunse Terry Hill. Domnule doctor Bennett, reprezint un grup de investitori care vrea să construiască o clinică non-profit. Vrem să ne ocupăm de oameni amărâţi care nu-şi pot permite îngrijire medicală constantă.

— Ce idee minunată! exclamă doctorul Bennett. Şi cu ce vă pot ajuta eu?

Terry îi spuse.

A doua zi, doctorul Bennett servea ceaiul la locuinţa doamnei Eleanor Royce.

— Am fost rugat să vorbesc cu dumneavoastră în numele acestui grup, doamnă Royce. Vor să clădească o clinică frumoasă şi să-i dea numele răposatului dumneavoastră soţ. Ca un fel de altar în memoria lui.

Doamna Royce se lumină la faţă.

— Chiar aşa?

Vreme de un ceas discutară despre proiectul grupului, iar în încheiere doamna Royce spuse:

— George ar fi fost absolut încântat. Spuneţi-le oamenilor dumneavoastră că sunt de acord.

După şase luni începură lucrările de construcţie. Când se încheiară, rezultatul era spectaculos. Întreg cvartalul era ocupat de blocuri de apartamente, un enorm centru comercial şi un complex de săli de teatru. Într-un colţ mai retras se vedea o clădire micuţă, din cărămidă, cu un singur etaj. Deasupra uşii de la intrare se putea citi inscripţia: CLINICA MEDICALĂ GEORGE ROYCE.

Capitolul 18

În ziua de Crăciun, Lara rămase acasă. Fusese invitată la vreo douăsprezece petreceri, dar urma să treacă pe la ea Paul Martin.

— Azi trebuie să stau cu Nina şi cu copiii, îi explicase el, dar vreau să vin să te văd.

Lara se întrebă ce făcea Philip Adler în această zi de Crăciun.

Ziua semăna cu o ilustrată de Crăciun marca Cumer & Ives: oraşul New York fusese acoperit de zăpadă albă şi pufoasă şi pretutindeni domnea tăcerea. Paul Martin sosi cu o pungă plină de cadouri.

— A trebuit să trec pe la birou să le iau, îi zise el.

„Ca să nu le vadă soţia lui".

— Oricum îmi dăruieşti atât de mult, Paul. Nu era nevoie să-mi aduci nimic.

— A fost plăcerea mea. Deschide-le.

Lara era mişcată de nerăbdarea lui de a-i vedea reacţia.

Darurile erau scumpe şi alese cu grijă. Un colier de la Cartier, eşarfe de la Hermes, cărţi de la Rizzoli, un ceas unicat de forma unei trăsuri, alături de un plic mic, alb. Lara îl deschise. Pe cartonaşul dinăuntru era scris: „Cameron Reno Hotel & Casino". Lara ridică privirea spre el, mirată.

— Adică hotelul e al meu?

El dădu din cap, sigur pe el.

— Îl vei avea. Licitaţia începe săptămâna viitoare. O să te amuze să administrezi un cazinou.

— Dar eu nu ştiu nimic despre cum se conduce un cazinou.

— Nu-ţi face griji. Am să angajez nişte profesionişti să facă treaba asta. Iar de hotel te poţi ocupa tu singură.

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Faci atât de multe pentru mine.

El îi luă mâinile într-ale lui.

— Nu există nimic pe lume pe care să nu-l fac pentru tine. Să nu uiţi asta niciodată.

— N-am să uit, promise ea solemn.

Paul se uită la ceas.

— Acum trebuie să plec acasă. Aş vrea…

Şovăi o clipă.

— Spune…

— N-are importanţă. Crăciun fericit, Lara!

— Crăciun fericit, Paul!

Lara se duse la fereastră şi privi afară. Din cer se revărsa o perdea delicată de fulgi care dansau prin aer. Neavând astâmpăr, Lara deschise radioul.

— …şi acum, tocmai spunea crainicul, cu ocazia Crăciunului, Orchestra Simfonică din Boston va interpreta *Concertul pentru pian şi orchestră* No. 5 în Mi *bemol* de Beethoven. Solist Philip Adler.

Lara ascultă cu ochii, revăzându-l la pian, frumos şi elegant. Când concertul se încheie, îşi zise în gând: „Trebuie să-l văd din nou”.

Bill Whitman era unul dintre cei mai buni supervizori din construcţii. Parcursese treptat toate treptele din branşa lui şi acum era extrem de solicitat. Muncea susţinut şi câştiga bani buni, dar nu era mulţumit. Ani la rând văzuse cum constructorii adună averi fabuloase, în timp ce el se alegea doar cu salariul. „Într-un fel”, îşi zicea el, „oamenii ăştia fac bani pe spinarea mea. Patronul firmei de construcţii ia prăjitura, iar mie-mi rămân doar firimiturile”. Însă din ziua când Lara Cameron venise în faţa Consiliului comunităţii, totul se schimbase. Lara minţise ca să obţină acordul lor şi minciuna asta îi putea fi fatală. „Dacă m-aş duce la ei şi le-aş spune adevărul, femeia asta n-ar mai putea în viaţa ei să facă afaceri”.

Dar Bill Whitman nu avea nici cea mai mică intenţie să procedeze aşa. Avea un plan mai bun. El urmărea să folosească incidentul ca pe un instrument. Acum şefa lui urma să-i dea orice i-ar fi cerut. Încă de la prima lor întâlnire, când solicitase o avansare şi o mărire de salariu, intuise că Lara va ceda. Nu avea de ales. „La început nu

voi fi pretenţios”, se gândea el fericit. „Dar pe urmă am s-o strâng cu uşa”.

dd

La două zile după Crăciun reîncepu lucrul la proiectul Eastside Piaza. Whitman privea imensul şantier, zicând în sinea lui: „Aici se vor face bani, nu glumă. Numai că de data asta vor intra şi în buzunarul meu”.

Şantierul era ticsit de utilaje grele. Excavatoarele săpau, ridicând tone de pământ şi deşertându-le în camioanele care stăteau la rând în aşteptare. Un utilaj cu o cuvă gigantică, dinţată, păru că s-a înţepenit o clipă. Braţul uriaş rămase suspendat la mare înălţime. Whitman se duse în mare grabă spre cabina aflată chiar sub cuva uriaşă de metal.

— Hei, Jesse, strigă el. Ce s-a întâmplat?

Omul din cabină mormăi ceva ce Whitman nu reuşi să înţeleagă.

Whitman veni şi mai aproape.

— Poftim?

Totul se petrecu într-o fracţiune de secundă. Lanţul lunecă şi enorma cuvă metalică se prăbuşi peste Whitman, zdrobindu-l de pământ. Muncitorii dădură fuga la locul accidentului, dar nu mai era nimic de făcut.

— A sărit frâna de siguranţă, explică muncitorul. Dumnezeule, mă simt îngrozitor. Ţineam mult la Bill.

Aflând vestea, Lara îi telefonă imediat lui Paul Martin.

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu Bill Whitman?

— Da. Au anunţat la televizor.

— Paul, sper că n-ai…?

El râse.

— Nu te duce cu gândul prea departe. Ai văzut prea multe filme. Ţine minte, la sfârşit personajul pozitiv câştigă de fiecare dată.

„Dar eu sunt oare un personaj pozitiv? 11 se întrebă Lara în sinea ei.

Existau mai mult de douăsprezece oferte pentru hotelul din Reno.

— Când să-mi lansez oferta? îl întrebă Lara pe Paul.

— Nu acum. Aşteaptă până-ţi spun eu. Mai întâi lasă-i pe ceilalţi s-o facă.

Ofertele erau secrete şi fiecare fusese sigilată, urmând a fi deschise în vinerea următoare. Până miercuri, Lara tot n-o trimisese pe a ei. Îi telefona lui Paul Martin.

— Stai cuminte, îi zise el. îţi spun eu când.

Vorbeau la telefon de câteva ori pe zi.

La ora 5 după-amiază, cu o oră înainte termenul limită de depunere a ofertelor, Lara primi un telefon.

— Acum! Cea mai mare ofertă e de 120 milioane. Eu vreau să oferi cu 5 milioane mai mult.

Lara icni.

— Păi, dacă fac asta, am să ies în pierdere.

— Ai încredere în mine, îi spuse Paul. După ce cumperi hotelul şi te apuci să-l reabilitezi, ai să economiseşti ia modificări. Toate vor fi aprobate de inginerul care supraveghează lucrările. Ai să compensezi cele 5 milioane, ba chiar o să câştigi în plus.

A doua zi, Lara primi vestea că ieşise câştigătoarea licitaţiei.

Lara şi Keller se aflau în drum spre Reno.

Hotelul se numea Reno Palace. Era mare şi somptuos, avea o mie cinci sute de camere şi un cazinou imens şi sclipitor, acum pustiu. Lara şi Howard Keller îl vizitară, însoţiţi de un anume Tony Wilkie.

— Foştii proprietari au dat o lovitură care s-a întors împotriva lor, zise Wilkie.

— Cum adică? întrebă Keller.

— Păi, se pare ce doi dintre băieţi furau bani din

seiful cazinoului.

— Au tras la oala cu smântână! exclamă Keller.

— Mda. Bineînţeles, patronii nu ştiau nimic.

— Sigur că nu.

— Numai că cineva a dat în vileag toată tărăşenia, şi Comisia pentru jocuri de noroc i-a scos din afaceri. Păcat. Era o afacere foarte profitabilă.

— Ştiu, încuviinţă Keller, care deja studiase registrele.

După ce terminară de vizitat cazinoul şi Lara rămase singură cu Keller, îi zise:

— Paul a avut dreptate. Asta-i o mină de aur.

Observă expresia de pe chipul lui Howard.

— Ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Numai că nu-mi place că ne implicăm în aşa ceva.

— Ce înseamnă „aşa ceva”? De aici se pot scoate bani cu nemiluita, Howard.

— Cine va conduce cazinoul?

— Vom găsi pe cineva, răspunse Lara evaziv.

— De unde o să-l luăm? De la Cercetaşi? O afacere ca asta poate fi condusă doar de cineva care se pricepe la jocuri de noroc. Eu nu cunosc pe nimeni, poate cunoşti tu.

Lara tăcea.

— Pun pariu că Paul Martin ştie pe cineva.

— Nu-l amesteca pe el, interveni Lara.

— Eu aş vrea să nu te amestec nici pe tine. Dar cred că nu-i o idee prea grozavă.

— Tu ai zis şi de proiectul Queens că nu era o idee prea grozavă, nu? Şi de centrul comercial din Houston Street. Dar toate ne aduc bani, este?

— Lara, eu n-am zis niciodată că n-ar fi nişte afaceri bune. N-am zis decât că ne pripim. Tu înghiţi tot ce vezi în

faţa ochilor, dar încă n-ai digerat nimic.

Lara îl bătu uşor peste obraz.

— Linişteşte-te.

Membrii Comisiei pentru jocuri de noroc o primiră pe Lara întrecându-se în politeţuri.

— Nu prea avem ocazia să întâlnim o femeie frumoasă pe aici, zise preşedintele. Ne luminează ziua.

Lara chiar arăta minunat. Purta un taior de lână bej Donna Karan, o bluză crem de mătase şi una din eşarfele primite de Crăciun de la Paul Martin, ca să-i poarte noroc.

— Mulţumesc, zâmbi ea.

— Ce putem face pentru dumneavoastră? întrebă unul dintre membrii comisiei.

Toţi ştiau perfect de bine ce puteau face pentru ea.

— Mă aflu aici pentru că vreau să fac ceva pentru oraşul Reno, le spuse cu sinceritate Lara. Aş dori să construiesc cel mai mare şi mai frumos hotel din Nevada. Aş dori să mai adaug cinci etaje la hotelul Reno Palace şi să clădesc un mare centru de conferinţe, ca să atrag cât mai mulţi turişti la cazinou.

Membrii comisiei se priviră unii pe alţii.

— Cred că un astfel de proiect ar avea un efect benefic asupra oraşului, comentă preşedintele. Desigur, treaba noastră e să ne asigurăm că o asemenea afacere se va desfăşura perfect legal.

— Nu sunt chiar o infractoare scăpată de la închisoare, surâse Lara.

Toţi chicotiră la mica ei glumă.

— Vă cunoaştem realizările, domnişoară Cameron, şi sunt admirabile. Totuşi, dumneavoastră nu aveţi nicio experienţă cum să administraţi un cazinou.

— Adevărat, recunoscu Lara. Pe de altă parte, sunt convinsă că voi găsi uşor angajaţi calificaţi care să se bucure de aprobarea comisiei. V-aş fi recunoscătoare dacă

m-aţi putea îndruma în acest sens.

— În privinţa finanţării, vorbi unul dintre membrii comisiei, puteţi garanta…?

— E în regulă, Tom, îl întrerupse preşedintele. Domnişoara Cameron mi-a înmânat deja evidenţa fondurilor destinate acestui proiect. Voi avea grijă să primiţi cu toţii câte un exemplar.

Lara rămase pe loc, aşteptând.

— Pentru moment, nu vă pot promite nimic, domnişoară Cameron, dar cred că pot afirma fără reţineri că nu întrevăd niciun obstacol în a obţine licenţa de funcţionare.

Lara zâmbi larg.

— Minunat. Aş vrea să demarez lucrările cât mai curând posibil.

— Mă tem că lucrurile nu se vor desfăşura chiar atât de rapid. Există o perioadă de aşteptare de o lună, abia pe urmă vă putem da un răspuns definitiv.

Lara era dezamăgită.

— O lună?

— Da. Trebuie să efectuăm unele verificări.

— Înţeleg, zise Lara. E în regulă.

Între magazinele hotelului se afla şi unul de muzică, în vitrină se vedea un afiş mare cu Philip Adler făcând publicitate noului său CD.

Pe Lara n-o interesa muzica. Intră şi cumpără CD-ul pentru fotografia lui Philip de pe spatele ambalajului.

— Howard, zise Lara pe drumul de întoarcere la New York, ce ştii despre Philip Adler?

— Cam ce ştie toată lumea. La ora actuală e probabil e cel mai mare pianist din lume. Cântă alături de cele mai bune orchestre simfonice. Am citit undeva că tocmai a înfiinţat o fundaţie care să acorde burse muzicienilor din rândul minorităţilor din zonele metropolitane.

— Cum se numeşte fundaţia?

— Cred că Fundaţia Philip Adler.

— Aş vrea să fac o donaţie, declară Lara. Trimite-le un cec de zece mii de dolari din partea mea.

Keller o privi surprins.

— Credeam că nu te prea omori cu muzica clasică.

— Începe să mă intereseze, îi răspunse Lara.

Ziarul titra cu litere de-o şchioapă:

PROCURORUL DISTRICTUAL ÎL INVESTIGHEAZĂ PE PAUL MARTIN, AVOCAT CUNOSCUT PENTRU LEGĂTURILE SALE CU MAFIA

Lara citi îngrijorată articolul şi-i telefonă imediat lui Paul Martin.

— Ce se întâmplă? îl întrebă ea.

El râse încetişor.

— Procurorul districtual caută alt fir. De ani întregi tot încearcă să stabilească o legătură între mine şi băiatul ăla, dar fără rezultat. De fiecare dată când se apropie alegerile încearcă să mă folosească drept ţap ispăşitor. Fii pe pace. Luăm cina diseară?

— Sigur, acceptă Lara.

— Ştiu un local drăguţ pe Mulberry Street, unde n-o să ne deranjeze nimeni.

— Am auzit că întâlnirea cu Comisia pentru jocuri de noroc a decurs foarte bine, îi zise Paul Martin la cină.

— Cred că da. Mi s-au părut binevoitori, dar eu nu m-am mai ocupat de aşa ceva până acum.

— Nu cred că vei avea probleme. Am să-ţi găsesc eu câţiva oameni pricepuţi pentru cazinou. Tipul care deţinea licenţa s-a lăcomit. Martin schimbă subiectul. Cum merge munca pe şantiere?

— Bine. Am trei proiecte în lucru, Paul.

— Sper că nu ţi-ai luat prea multe pe cap, Lara, da?

Vorbise la fel ca Howard Keller.

— Nu. Fiecare lucrare e în grafic şi se încadrează în bugetul prevăzut.

— Perfect, iubito. N-aş vrea să ai vreodată probleme.

— Nici n-o să am. Lara îşi puse mâna peste mâna lui. Tu eşti plasa mea de siguranţă.

— Întotdeauna voi fi aici pentru tine, o asigură el, strângând-o uşor de mână.

Trecură două săptămâni fără ca Lara să primească vreun semn de la Philip Adler. Trimise după Keller.

— Ai trimis donaţia de zece mii de dolari Fundaţiei Adler?

— Da. Chiar în ziua în care mi-ai spus.

— Ciudat. M-aş fi aşteptat să ia legătura cu mine.

Keller ridică din umeri.

— O fi în vreun turneu.

— Probabil.

Lara se strădui să-şi ascundă dezamăgirea.

— Hai să discutăm despre clădirea din Queens.

— O să ne coste o sumă frumuşică, îi zise Keller.

— Ştiu cum să ne protejăm. Aş vrea să bat tranzacţia în cuie cu un singur chiriaş.

— Te-ai gândit la cineva anume?

— Da. Mutual Security Insurance. Preşedintele e un anume Horace Guttman. Am auzit că-şi caută un nou sediu. Mi-ar plăcea să fie în clădirea mea.

— Am să verific, îi spuse Keller.

Lara observă că el nu-şi nota nimic.

206 *dd*

— Nu încetezi să mă uimeşti. Ţii minte absolut tot, aşa-i?

Keller zâmbi cu gura până la urechi.

— Am o memorie fotografică. Cândva o foloseam pentru statistici din baseball. „Parcă a trecut un veac de atunci11, îşi zise Howard. „Puştiul cu braţe fermecate,

starul echipei de juniori Chicago Cubs. Alt om în altă viaţă.11

— Uneori e un adevărat blestem. Există unele lucruri din viaţa mea pe care mi-aş dori să le uit.

— Howard, spune-i arhitectului să-i dea bătaie şi să facă planurile pentru clădirea din Queens. Vezi de câte etaje are nevoie Mutual Security şi de cât spaţiu pe fiecare nivel.

După două zile, Keller veni în biroul Larei.

— Mă tem că aduc veşti proaste.

— Ce s-a întâmplat?

— Am făcut eu nişte cercetări. Ai avut multă dreptate cu Mutual Security Insurance. Chiar caută alt sediu, numai că Guttman se gândeşte la o clădire din Union Square. Clădirea aparţine vechiului nostru amic Steve Murchison.

„Din nou Murchison! 11 Lara era convinsă că el îi trimisese cutia cu pământ. „N-am să-i dau voie să mă intimideze.11

— Guttman a încheiat deja afacerea?

— Nu încă.

— Foarte bine. Mă ocup eu de asta.

În după-amiaza aceea, Lara dădu vreo douăsprezece telefoane. La ultima convorbire găsi ce căuta. Barbara Roswell.

— Horace Guttman? Sigur, Lara, îl cunosc. Ce vrei cu el?

— Aş vrea să ne întâlnim. Sunt o mare admiratoare. Aş vrea să-mi faci un serviciu. Barbara, l-ai putea invita la cină sâmbătă seara?

— Desigur.

Cina era foarte simplă, dar elegantă. La locuinţa Barbarei Roswell se adunaseră paisprezece persoane. Alice

Guttman nu se simţea prea bine în acea seară, aşa că

Horace Guttman venise singur. Lara fusese aşezată lângă el. Guttman era trecut de şaizeci de ani, dar părea mult mai în vârstă. Avea o figură severă şi obosită şi o bărbie de om încăpăţânat. Lara arăta încântător şi provocator. Purta o rochie Halston lungă, neagră, cu decolteu adânc şi bijuterii simple, dar superbe. Deja se serviseră cocteilurile şi invitaţii se aşezaseră la masă.

— Am tot încercat să vă întâlnesc, îi mărturisi Lara. Am auzit atât e multe despre dumneavoastră.

— Şi eu am auzit multe despre dumneavoastră, domniţă. Aţi făcut o impresie nemaipomenită în oraşul nostru.

— Sper că mi-am adus o oarecare contribuţie, zise modestă Lara. E un oraş încântător.

— De unde sunteţi?

— Gary, Indiana.

— Serios?

Guttman o privi surprins.

— Acolo m-am născut eu. Aşadar, sunteţi o *hoosier1*.

Lara zâmbi.

— Întocmai. Am atâtea amintiri dragi din Gary. Tata a lucrat la *Post-Tribune*. Eu am făcut liceul la Roosevelt High. În weekenduri mergeam în Gleason Park la picnicuri sau la concerte în aer liber sau la bowling la Twelve and Twenty, Mi-a părut tare rău când am plecat.

— V-aţi descurcat foarte frumos, domnişoară Cameron.

— Lara.

— Lara. Ce proiecte ai la ora actuală?

— Cel care mă entuziasmează cel mai mult, îi spuse Lara, e o clădire pe care o ridic in Queens. Va avea treizeci de etaje şi 1 850 metri pătraţi suprafaţă totală.

— Interesant, zise gânditor Guttman.

— Oh, exclamă Lara. De ce?

— Întâmplarea face că tocmai căutăm o clădire cam de dimensiunea asta pentru un sediu nou.

— Zău? Şi n-ai găsit nimic până acum?

1 Denumire dată nativilor din statul Indiana (n.tr.)

d

— Nu chiar, dar…

— Dacă doreşti, îţi pot arăta planurile pentru noua clădire. Sunt deja gata.

El o studie câteva clipe.

— Da, aş dori să le văd.

— Ţi le pot aduce la birou luni de dimineaţă.

— Abia aştept.

Restul serii decurse foarte bine.

Când Horace Guttman ajunse acasă în aceeaşi seară, se duse în dormitorul soţiei.

— Cum te mai simţi? o întrebă el.

— Mai bine, dragă. Cum a fost petrecerea?

El se aşeză pe pat.

— Eh, toţi ţi-au simţit lipsa, totuşi am avut o întâlnire interesantă. Ai auzit vreodată de Lara Cameron?

— Cum să nu. Toată lumea a auzit de Lara Cameron.

— E o femeie extraordinară. Puţin ciudată. Zice că s-a născut în Gary, Indiana, la fel ca mine. Cunoştea bine oraşul Gary: Gleason Park, Twelve and Twenty.

— Şi ce-i ciudat în asta?

Guttman îşi privi soţia şi zâmbi triumfător.

— Domnişorica asta e de fel din Noua Scoţie.

Luni dimineaţă devreme, Lara se înfiinţa în biroul lui Horace Guttman cu planurile pentru proiectul Queens. Guttman o primi imediat.

— Mă bucur să te văd, Lara. Ia loc.

Ea desfăşură planurile pe birou şi se aşeză în faţa lui.

— Înainte să te uiţi la ele, zise Lara, vreau să-ţi mărturisesc ceva, Horace.

Guttman se lăsă pe spătarul scaunului.

— Spune…

— Ce ţi-am spus sâmbătă despre Gary, Indiana…

— Da?

— N-am fost în viaţa mea la Gary, Indiana. Am vrut să-ţi fac impresie.

El râse.

— Acum chiar că m-ai nedumerit. Nu ştiu dacă am să-ţi pot face faţă, domnişoară. Ia să ne uităm la planurile astea.

Jumătate de oră mai târziu, terminase de studiat planurile.

— Ştii, zise el gânditor, eram destul de hotărât pentru altă locaţie.

— Serios?

— De ce-ar trebui să mă răzgândesc şi să mă mut în clădirea ta?

— Pentru că acolo ai să te simţi mai bine. Voi avea grijă să nu-ţi lipsească nimic.

Îi zâmbi.

— În plus, te va costa cu 10% mai puţin.

— Zău? De unde ştii cum e cealaltă înţelegere?

— Nu contează. Te cred pe cuvânt.

— Ai fi putut să te naşti în Gary, Indiana, zise Guttman. Batem palma.

Când Lara se întoarse la birou, o aştepta un mesaj: telefonase Philip Adler.

Capitolul 19

Sala de bal de la Waldorf-Astoria era înţesată cu personalităţi de la Carnegie Halilara se strecură prin mulţime, în căutarea lui Philip. îşi amintea conversaţia telefonică avută cu câteva zile mai înainte.

— Domnişoara Cameron? La telefon Philip Adler.

Ea simţise cum brusc i se usucă gâtul.

— Îmi pare rău că nu am reuşit să vă mulţumesc mai devreme pentru donaţia pe care aţi făcut-o fundaţiei. Tocmai m-am întors din Europa şi abia am aflat de ea.

— A fost plăcerea mea. Lara simţise că trebuia să-l facă să vorbească mai departe. De… de fapt, m-ar interesa să aflu mai multe despre fundaţie. Poate ne întâlnim să discutăm despre ea.

Urmaşe o tăcere.

— Sâmbătă seara e un dineu de caritate la Waldorf. Ne-am putea vedea atunci. Sunteţi liberă? 1

1 Renumită sală de spectacole din Manhattan, New York (n.tr.)

d

Lara aruncase o privire în agendă. În seara aceea urma să ia cina cu un bancher din Texas. Se hotărâse imediat.

— Da. Aş fi încântată.

— Excelent. La intrare veţi găsi o invitaţie pe numele dumneavoastră.

Lara pusese receptorul în furcă, zâmbind radios.

Philip Adler nu se zărea nicăieri. Lara îl căută prin sala imensă, ascultând conversaţiile din jur.

— …aşa că tenorul din rolul principal a spus: „Domnule Klemperer, nu mai am decât două do-uri de sus. Le vreţi acum sau diseară la spectacol? 11…

— …oh, trebuie să recunosc că e un dirijor excepţional. Dinamica lui, nuanţele tonale sunt excelente… Dar tempi! *tempi*! Mă scuzi!

— …nu eşti în toate minţile! Straviński e prea structurat. Muzica lui putea fi la fel de bine scrisă de un robot, îşi reprimă sentimentele. În schimb, Bartók îşi dă frâu liber emoţiilor, care te copleşesc…

— …pur şi simplu nu suport s-o aud cântând. Când interpretează Chopin, tot ce auzi e un rubato chinuit, o

ţesătură ciopârţită şi o patimă care te înfioară…

Acest limbaj necunoscut depăşea puterea de înţelegere a Larei. Deodată îl zări pe Philip, înconjurat de o mulţime de admiratori. Lara îşi croi drum prin mulţime.

— Când aţi interpretat *Sonata în Si bemol minor*, tocmai îi spunea o femeie tânără şi frumoasă, am avut senzaţia că Rahmaninov zâmbeşte. Tonul, nuanţele, acele note delicate… Minunat!

Philip surâdea.

— Mulţumesc.

O doamnă distinsă, între două vârste, nu mai contenea cu laudele:

— Ascult mereu înregistrarea dumneavoastră cu *Hammerklavier*. Dumnezeule! Ce vitalitate irezistibilă! Cred că aţi rămas unicul pianist din lume care înţelege acea sonată a lui Beethoven…

Philip dădu cu ochii de Lara.

— Ah! Vă rog să mă scuzaţi, zise el.

Se strecură prin mulţime până la ea şi-i luă mâna. Atingerea lui o înfiora din cap până în picioare.

— Bună seara. Mă bucur că aţi putut veni, domnişoară Cameron.

— Mulţumesc. Lara privi în jur. E multă lume.

El încuviinţă din cap.

— Da. Presupun că sunteţi o mare iubitoare de muzică clasică.

Lara se gândi la muzica cu care crescuse ea: Annie Laurie, Comin *through the Rye*, *The Hills of Home*…

— Oh, da. Tata m-a făcut să iubesc muzica clasică.

— Vreau să vă mulţumesc încă o dată pentru donaţia dumneavoastră. A fost extrem de generoasă.

— Fundaţia pe care aţi înfiinţat-o mi se pare ceva interesant. Aş dori să aflu mai multe lucruri despre ea. Dacă…

— Philip, dragule! Nici nu găsesc cuvinte! Magnific!

Din nou mulţimea îl încercui. Lara reuşi să se facă auzită:

— Dacă sunteţi liber în vreo seară săptămâna viitoare, poate…

Philip clătină din cap.

— Îmi pare rău, mâine plec la Roma.

Lara simţi brusc că ceva s-a frânt în ea.

— Oh!

— Dar mă întorc peste trei săptămâni. Poate atunci…

— Minunat! exclamă Lara.

— …vom putea petrece o seară discutând despre muzică.

Lara zâmbi.

— Abia aştept.

În acel moment îi întrerupseră doi bărbaţi de vârstă mijlocie. Unul din ei avea părul legat în coadă la spate, celălalt purta un singur cercel.

— Philip! Trebuie să dai tu verdictul. Când cânţi Liszt, ce crezi că e mai important: un pian cu sunet grav, care dă culoare sunetului sau o tuşă mai delicată, unde poţi manipula tu singur culoarea?

dd

Lara habar nu avea despre ce vorbeau cei doi. Ei şi Philip se pierdură într-o conversaţie despre sonoritate neutră, sunete lungi şi transparenţă. Lara se uită cu câtă însufleţire vorbea Philip şi-şi zise: „Asta-i lumea lui. Trebuie să găsesc o cale să pătrund în ea”.

A doua zi de dimineaţă, Lara se înfiinţă la Şcoala de Muzică din Manhattan.

— Aş dori să vorbesc cu unul dintre profesorii dumneavoastră, se adresă ea femeii de la recepţie.

— Doriţi să vedeţi pe cineva anume?

— Nu.

— O clipă, vă rog.

Femeia dispăru într-o încăpere alăturată. Câteva minute mai târziu, apăru un bărbat mic de statură, cu părul grizonant.

— Bună dimineaţa, sunt Leonard Meyers. Cu ce vă pot fi de folos?

— Mă interesează muzica clasică.

— Ah, doriţi să vă înscrieţi la noi. La ce instrument cântaţi?

— Nu cânt la niciun instrument. Pur şi simplu vreau să învăţ despre muzica clasică.

— Mă tem că nu aţi venit în locul potrivit. Şcoala noastră nu-i pentru începători.

— Vă plătesc cinci mii de dolari din timpul dumneavoastră să vă ocupaţi de mine două săptămâni.

Profesorul Meyers clipi de câteva ori.

— Iertaţi-mă, domnişoară… N-am reţinut numele dumneavoastră.

— Cameron. Lara Cameron.

— Vreţi să-mi plătiţi mie cinci mii de dolari ca să *discut* cu dumneavoastră despre muzica clasică timp de două săptămâni?

Abia reuşise să articuleze cuvintele.

— Exact. Dacă doriţi, puteţi folosi banii pentru un fond de burse.

Profesorul Meyers coborî glasul.

— Nu va fi nevoie. Cred că putem aranja asta numai între noi.

— Foarte bine.

— Când… ăă… când doriţi să începem?

— Chiar acum.

— În momentul de faţă sunt la ore, dar daţi-mi cinci minute…

Lara şi profesorul Meyers şedeau singuri într-o clasă.

— S-o luăm de la zero. Cunoaşteţi ceva despre muzica clasică?

— Foarte puţin.

— Înţeleg. Ei bine, există două moduri de a înţelege muzica, începu profesorul. Intelectual şi emoţional. Cineva spunea cândva că muzica îi dezvăluie omului adâncurile neştiute ale sufletului. Fiecare mare compozitor a reuşit acest lucru.

Lara îl asculta captivată.

— Cunoaşteţi *vreun* compozitor, domnişoară Cameron?

— Nu prea mulţi, zâmbi Lara.

Profesorul se încruntă.

— Nu prea înţeleg interesul dumneavoastră pentru…

— Vreau să cunosc îndeajuns de multe încât să pot avea o conversaţie cu un muzician profesionist despre muzica clasică. Mă interesează… în special muzica pentru pian.

— Înţeleg.

Meyers căzu pe gânduri câteva momente.

— Iată cum vom începe. Am să vă dau să ascultaţi câteva CD-uri.

Lara îl urmări din ochi cum se duce la un raft, de unde luă câteva CD-uri.

— Vom începe cu acestea. Vreau să ascultaţi cu mare atenţie Allegro din *Concertul pentru pian nr. 21* al lui Mozart, catalog Kochel 467, *Adagio* din *Concertul nr. 1 pentru pian* al lui Brahms, *Moderato* din *Concertul nr. 2 m de minor* al lui Rahmaninov, *Opus 18* şi, în sfârşit, *Romanţa* din *Concertul nr. 1 pentru pian* al lui Chopin. Vi le-am însemnat pe toate.

dd

— Bine.

— Dacă vreţi, le ascultaţi pe astea şi veniţi la mine

peste câteva zile.

— Vin mâine.

A doua zi, când se întoarse, Lara avea la ea şase CD-uri cu concerte şi recitaluri ale lui Philip Adler.

— Ah, splendid! exclamă profesorul Meyers. Maestrul Adler e cel mai bun. Vă interesează în mod deosebit interpretarea lui?

— Da.

— Maestrul a înregistrat multe sonate superbe.

— Sonate?

Profesorul oftă.

— Nu ştiţi ce e o sonată, aşa-i?

— Mă tem că nu.

— Sonata e o piesă, de regulă alcătuită din mai multe părţi şi având o anumită formă muzicală de bază. Iar când acea formă e folosită într-o piesă pentru un singur instrument, cum ar fi pianul sau vioara, piesa se numeşte sonată. O simfonie e o sonată pentru orchestră.

— Înţeleg.

„N-ar fi greu să introduc asta într-o conversaţie.11

— Iniţial, pianul s-a numit pianoforte. Asta înseamnă în italiană încet-tare.

Petrecură următoarele zile discutând despre înregistrările lui Philip: Beethoven, Liszt, Bartók, Mozart, Chopin.

Lara asculta fascinată, absorbea toate informaţiile şi le memora.

— Îi place Liszt. Vorbiţi-mi despre el.

— Franz Liszt a fost un geniu încă din copilărie. Toată lumea îl admira. Era strălucit. Răsfăţatul aristocraţiei. Ca până la urmă să se plângă că era pe picior de egalitate cu un jongler sau un căţel…

— Vorbiţi-mi despre Beethoven.

— Un om dificil. Era atât de nefericit încât, ajuns la

apogeul gloriei, a decis că nu-i plăcea ceea ce compusese şi a trecut la creaţii cu mai mare impact emoţional, ca *Eroica* sau *Pastorala*…

— Chopin?

— Chopin a fost criticat că a scris doar pentru pian, criticii din vremea lui l-au considerat limitat…

Mai târziu:

— Liszt interpreta Chopin mai bine decât însuşi Chopin…

În altă zi:

— Există o diferenţă între pianiştii francezi şi cei americani. Celor francezi le place claritatea şi eleganţa. Prin tradiţie, şcoala lor de interpretare are la bază *jeu perle* – adică o egalitate perfectă a notelor, ca perlele într-un şirag, prin siguranţa încheieturii mâinii…

În fiecare zi puneau una dintre înregistrările lui Philip, apoi o discutau. La capătul a două săptămâni, profesorul Meyers spuse:

— Domnişoară Cameron, trebuie să vă mărturisesc că sunt impresionat. Sunteţi o elevă extrem de implicată. Poate ar trebui să vă apucaţi să învăţaţi un instrument.

— Să nu exagerăm, râse Lara. Poftim, adăugă ea, înmânându-i cecul.

Abia aştepta ca Philip să se înapoieze la New York.

Capitolul 20

Ziua începu cu o veste bună. Primi un telefon de la Terry Hill.

— Lara?

— Da?

— Tocmai m-au sunt de la Comisia pentru jocuri de noroc. Ai obţinut licenţa.

— Grozav, Terry!

— Discutăm amănuntele când ne vedem, dar ai undă verde. Se pare că i-ai impresionat teribil.

— Demarez totul chiar acum, îi spuse Lara. Mulţumesc mult.

Lara îi relată lui Keller cele petrecute.

— Excelent. Fără îndoială că putem folosi capitalul provenit de acolo. Asta va rezolva multe probleme.

Lara îşi privi calendarul.

216 *dd*

— Putem lua avionul până acolo marţi, să punem lucrurile în mişcare.

Kathy o sună pe interfon.

— Vă caută un domn Adler pe linia 2. Să-i spun…? Lara îşi pierdu brusc cumpătul.

— Fă-mi legătura. Ridică receptorul. Philip?

— Bună dimineaţa. M-am întors.

— Mă bucur. „Mi-a fost dor de tine”.

— Îmi dau seama că te iau din pripă, dar mă întrebam dacă ai fi liberă să luăm cina împreună astă-seară.

— Minunat. Unde ai vrea să mergem?

— N-are importanţă.

— La Cote Basque?

— În regulă.

— Ce-ar fi să ne vedem acolo? La ora 8?

— Bine.

— Ne vedem diseară.

Lara puse receptorul în furcă, toată numai zâmbet.

— Era chiar *Philip* Adler? întrebă Keller.

— Aha. Am să mă mărit cu el.

Keller o privi înmărmurit.

— Vorbeşti serios?

— Da.

Pentru Keller era un şoc. „Am s-o pierd”, îşi zise el. Şi în continuare: „Pe cine vreau să mint? Niciodată n-ar putea să fie a mea”.

— Lara… dar nici nu-l cunoşti.

„Îl cunosc de-o viaţă”.

— Nu vreau să faci o greşeală.

— Nu fac. Eu…

Chiar atunci sună telefonul ei particular. Cel pe care-l instalase pentru Paul Martin. Lara ridică receptorul.

— Bună, Paul.

— Bună, Lara. La ce oră vrei să luăm cina diseară? La 8?

Lara trăi brusc un sentiment de vinovăţie.

— Paul… mă tem că nu pot diseară. A intervenit ceva. Tocmai voiam să te sun.

— Da? E totul în regulă?

— Da. A venit cineva de la Roma…

Cel puţin partea asta era adevărată.

— …şi trebuie să ne întâlnim.

— Ghinionul meu. Atunci în altă seară.

— Sigur.

— Am auzit că ai primit licenţa pentru hotelul din Reno.

— Aşa e.

— Va fi distractiv să ne ocupăm de cazinou.

— Abia aştept. îmi pare rău pentru diseară. Vorbim mâine.

Paul închise telefonul. Lara puse încet receptorul în furcă. Keller o privea atent. Lara remarcă dezaprobarea de pe chipul lui.

— Te supără ceva?

— Mda. Toată aparatura asta modernă.

— Despre ce vorbeşti?

— Cred că ai prea multe telefoane în birou. Omul ăsta nu-i de bun augur, Lara.

Lara se crispă.

— Domnul ăsta care nu-i de bun augur ne-a salvat

pielea de mai multe ori. Altceva?

Keller clătină din cap.

— Nimic.

— Bine. Înapoi la treabă.

Când Lara ajunse la restaurantul La Cote Basque, Philip o aştepta. În clipa în care îşi făcu intrarea în restaurant, toate privirile se aţintiră asupra ei. Philip se ridică în picioare s-o întâmpine, şi Lara simţi cum îi tresaltă inima.

— Sper că n-am întârziat, zise ea.

— Câtuşi de puţin. O privea admirativ, cu o privire caldă. Arăţi superb.

Lara îşi schimbase toaletele de zeci de ori. „Să port ceva simplu, elegant sau sexy?” în cele din urmă se decisese asupra unei ţinute simple de la Dior.

— Mulţumesc.

— Mă simt ca un idiot, declară Philip după ce se aşezară.

— Cum aşa?

— Până acum n-am făcut legătura. Eşti renumita domnişoară Cameron.

— Recunosc, râse ea.

— Dumnezeule! Ai un lanţ de hoteluri, blocuri de apartamente, blocuri de birouri. Când călătoresc, văd numele tău peste tot prin ţară.

— Foarte bine, zâmbi Lara. Aşa o să-ţi aminteşti de mine.

El o studia.

— Nu cred că-i nevoie de asta ca să-mi amintesc. Nu te plictiseşti de cât îţi spune lumea că eşti foarte frumoasă?

„Mă bucur că mă consideri frumoasă11, vru ea să spună, dar rosti cu totul altceva:

— Eşti căsătorit?

Îi veni să-şi muşte limba. El surâse.

— Nu. Mi-ar fi chiar imposibil.

— De ce? întrebă ea, ţinându-şi pentru o clipă răsuflarea. „Doar n-o fi…”

— Pentru că aproape tot anul sunt în turnee. Într-o seară în Budapesta, în altă seară la Londra, Paris sau Tokyo.

Pe Lara o copleşi un sentiment de uşurare.

— Aha. Vorbeşte-mi despre tine, Philip.

— Ce vrei să ştii?

— Tot.

Philip râse.

— O să-mi ia cel puţin cinci minute.

— Vorbesc serios. Chiar vreau să ştiu cât mai multe despre tine.

El răsuflă adânc.

— Ei bine, părinţii mei erau din Viena. Tata a fost dirijor, iar mama, profesoară de pian. Au fugit din Viena ca să scape de Hitler şi s-au stabilit la Boston. Acolo m-am născut şi eu.

— Întotdeauna ţi-ai dorit să fii pianist?

— Da.

Avea şase ani. Exersa la pian când tatăl lui intrase ca o furtună în încăpere.

— Nu, nu, nu! Nu faci deosebirea între un acord major şi unul minori Bătuse cu degetul păros în partitură. Asta-i acord minor. Ai pricepuţi

— Tati, te rog, pot să ies la joacăi *Mă* aşteaptă prietenii afară.

— Nu. Ai să stai aici până îţi iese bine.

Avea opt ani. În dimineaţa aceea exersase ore în şir şi se certase groaznic cu părinţii lui.

— Urăsc pianul! ţipase el. Nu vreau să-l mai ating în viaţa mea.

— Bine, replicase mama lui. Acum vreau să aud *Andante* încă o dată.

Avea zece ani. Apartamentul era plin de musafiri, majoritatea vechi prieteni ai părinţilor de la *Viena*. Toţi muzicieni.

— Acum Philip va cânta ceva pentru noi, anunţase mama lui.

— Ne-ar plăcea mult să-l auzim cântând pe micul Philip, încuviinţaseră toţi cu glasuri autoritare.

— Cântă Mozart, Philip.

Philip se uitase la chipurile lor plictisite şi se aşezase furios la pian. Musafirii continuaseră să discute între ei.

Începuse să cânte, cu degetele zburând pe clape. Brusc, toate conversaţiile încetaseră. Cânta o sonată de Mozart şi muzica lui era vie. În acel moment devenise Mozart, umplând încăperea cu magia marelui maestru.

Când degetele lui Philip intonaseră ultimul acord, se aşternuse o tăcere plină de veneraţie. Prietenii părinţilor lui se îngrămădiseră lângă pian, vorbind entuziasmaţi, copleşindu-l cu laude. El le ascultase aplauzele şi vorbele admirative şi acela fusese momentul lui de revelaţie: atunci îşi dăduse seama cine era şi ce voia să facă în viaţă.

— Da, întotdeauna am ştiut că voiam să fiu pianist, îi spuse el Latei.

— Unde ai studiat pianul?

— M-a învăţat mama până la 14 ani, pe urmă am fost trimis la studii la Institutul Curtis din Philadelphia.

— Ţi-a plăcut?

— Foarte mult.

Avea 14 ani şi se găsea singur într-un oraş străin, fără prieteni. Institutul de Muzică Curtis ocupa patru clădiri clasice, de început de secol, situate în Rittenhouse Square din Philadelphia. Era cel mai apropiat echivalent al Conservatorului din *Moscova*, unde studiaseră Viardo,

Egorov şi Toradze1. Printre absolvenţi se numărau Samuel Barbet1 2, Leonard Bernstein3, Gian Carlo Menotti4, Peter Serkin5 şi zeci de alţi muzicieni renumiţi.

— Nu te-ai simţit singur acolo?

— Nu.

Se simţise deprimat. Până atunci nu fusese niciodată plecat atât de departe de casă. Dăduse audiţie la Institutul Curtis şi, când fusese acceptat, îşi dăduse seama că era pe punctul de a începe o nouă viaţă şi că nu se va mai întoarce acasă niciodată. Profesorii recunoscuseră imediat talentul tânărului *pianist*. Îi avusese ca profesori de pian pe Isabelle Vengerova şi Rudolf Serkin. Studiase pian, teorie, armonie, orchestraţie şi flaut. Când nu era în sala de clasă, interpreta muzică clasică împreună cu ceilalţi *studenţi*. Pianul, la care fusese obligat să exerseze încă de la trei ani, era acum centrul vieţii lui. În ochii lui, pianul devenise instrumentul magic din care degetele lui reuşeau să smulgă iubire, pasiune şi furtună. Pianul vorbea un limbaj universal.

— La 18 ani am susţinut primul concert, alături de orchestra simfonică din Detroit.

— Ţi-a fost teamă?

Fusese îngrozit. Descoperise că una era să cânţi în faţa unui grup de prieteni şi alta să te confrunţi cu o uriaşă sală de concerte înţesată de oameni care plătiseră bani ca să te asculte. Umblase neliniştit încoace şi încolo prin culise până când directorul de scenă îl apucase de braţ şi-i spusese: „Du-te. E rândul tău”. Nu avea să uite niciodată sentimentul pe care-l încercase când păşise pe scenă şi publicul începuse să-l aplaude. Se aşezase la pian şi în acea clipă emoţia îi dispăruse ca prin farmec. După aceea viaţa lui *devenise un* maraton de concerte. Făcea turnee în Europa şi Asia şi, cu fiecare turneu.

1 Renumiţi pianişti ruşi din sec. XX (n.tr.)

2 Compozitor american din sec. XX (n.tr.)

3 Compozitor, dirijor şi muzicolog american din sec. XX (n.tr.)

4 Compozitor şi libretist american de origine italiană din sec. XX (n.tr.)

5 Pianist american din sec. XX (n.tr.)

reputaţia lui creştea. William Ellerbee, important impresar artistic, fusese de acord să-l reprezinte. Doi ani mai târziu, Philip Adler era la mare căutare pretutindeni.

Philip o privi pe Lara şi-i zâmbi.

— Da. Încă mai am trac înainte de un concert.

— Cum e în turnee?

— Nu te plictiseşti niciodată. Odată eram în turneu cu orchestra simfonică din Philadelphia. Ne aflam la Bruxelles, în drum spre Londra, unde urma să dăm concert. Aeroportul era închis din pricina ceţii, aşa că ne-au transportat cu autobuzul la aeroportul Schiphol din Amsterdam. Cel care s-a ocupat de noi ne-a explicat că avionul pe care-l rezervaseră pentru noi era mic şi muzicienii nu puteau să-şi ia cu ei decât fie instrumentele, fie bagajele. Evident că toţi au ales instrumentele. Am ajuns la Londra la ţanc ca să putem da concertul. Am cântat în blugi, adidaşi şi nebărbieriţi.

— Pun pariu că publicul a fost încântat, râse Lara.

— Chiar aşa. Altă dată aveam concert în Indiana şi pianul fusese încuiat într-o debara, numai că nimeni nu avea cheia. A fost nevoie să fie spartă uşa.

Lara chicoti.

— Anul trecut aveam în program un concert de Beethoven la Roma, şi unul dintre critici a scris aşa: „Adler a avut o interpretare greoaie, iar frazarea muzicală din final a ratat total mesajul muzical al operei. Tempoul a fost nepotrivit, rupând suflul lucrării11.

— Oribil! exclamă compătimitoare Lara.

— Partea cea mai oribilă a fost că eu nici măcar nu susţinusem acel concert. Pierdusem avionul!

Lara se aplecă spre el, plină de curiozitate.

— Mai povesteşte-mi.

— Păi, o dată în San Paulo pedalele pianului au căzut chiar în timpul unui recital Chopin.

— Şi ce-ai făcut?

— Am terminat sonata fără pedale. Altă dată, pianul a luat-o din loc, alunecând pe scenă.

Când vorbea despre munca lui, glasul lui Philip era încărcat de entuziasm.

d

— Sunt un om foarte norocos. E minunat să stârneşti emoţiile oamenilor şi să-i transporţi în altă lume. Muzica dăruieşte fiecăruia un vis. Uneori mă gândesc că muzica e singurul lucru sănătos într-o lume nesănătoasă. Râse uşor jenat. N-am vrut să fiu aşa de preţios.

— Nici nu eşti. Faci fericiţi milioane de oameni. Ador să te aud cântând. Trase adânc aer în piept. Când te-am auzit cu Voi ies de Debussy mi-am închipuit că sunt pe o plajă pustie şi că zăresc în depărtare catargul unei corăbii…

— Asta îmi imaginez şi eu, zâmbi Philip.

— Iar când te ascult cântând Scarlatti, mă văd în Napoli, unde aud caii şi trăsurile şi văd oamenii mergând pe străzi…

Citi pe chipul lui plăcerea cu care o asculta.

Lara îşi scormonea memoria după fiecare frântură de informaţie din timpul lecţiilor cu profesorul Meyers.

— Cu Bartók, mă duci în satele din Europa Centrală, îi văd pe ţăranii maghiari. Tu pictezi tablouri şi eu mă pierd în ele.

— Mă copleşeşti cu complimentele, zise Philip.

— Nu. Fiecare cuvânt e cât se poate de adevărat.

Li se aduse mâncarea: muşchi Chateaubriand cu cartofi prăjiţi, salată Waldorf, sparanghel proaspăt, iar ca desert, o tartă cu fructe. Fiecare fel era însoţit de alt soi de vin.

— Lara, i se adresă Philip în timp ce mâncau, am tot vorbit despre mine. Acum spune-mi despre tine. Cum e să construieşti coloşi în toată ţara?

Lara tăcu o clipă.

— Mi-e greu să-ţi explic. Tu creezi cu mâinile, eu creez cu mintea. Nu ridic eu clădirea propriu-zisă, dar fac posibil ca ea să fie construită. Eu visez ceva alcătuit din cărămizi, beton şi oţel, şi fac ca visul meu să devină realitate. Dau de lucru la sute de oameni: arhitecţi, zidari, proiectanţi, dulgheri şi instalatori. Datorită mie ei îşi pot întreţine familiile. Ofer oamenilor o ambianţă frumoasă în care să trăiască şi în care să se simtă în largul lor. Construiesc magazine atractive unde lumea poate cumpăra lucruri de care are nevoie. Construiesc monumente pentru viitor. Zâmbi cu timiditate. N-am vrut să ţin un discurs.

— Eşti o persoană remarcabilă, ştii asta?

— Vreau ca tu să mă vezi aşa.

Fusese o seară minunată şi, la încheierea ei, Lara înţelese că, pentru prima oară în viaţa ei, se îndrăgostise. îşi făcuse atâtea griji că poate va fi dezamăgită, că niciun bărbat nu va fi pe măsura idealului din mintea ei. Dar iată că apăruse Lochinvar în carne şi oase, şi inima Larei tresăltase pentru el.

Când ajunse acasă, era atât de surescitată încât somnul nu se lipea de ea. Revăzu în minte toată seara, reluând în gând discuţia iar şi iar. Philip Adler era cel mai fascinant bărbat pe care-l întâlnise în viaţa ei. Sună telefonul. Lara zâmbi şi ridică receptorul. Era gata să rostească „Philip…” când auzi vocea lui Paul Martin:

— Voiam să mă asigur că ai ajuns cu bine acasă.

— Sigur că da, răspunse Lara.
— Cum a decurs întâlnirea?
— Bine.
— Bravo. Hai să luăm cina împreună mâine-seară.
Lara şovăi.
— De acord.
„Mă întreb dacă nu voi avea cumva probleme”.
Capitolul 21
În dimineaţa următoare, Lara primi acasă doisprezece trandafiri roşii. „Prin urmare, şi lui i-a plăcut seara de ieri”, îşi zise fericită Lara. Se grăbi să rupă plicul şi să scoată mesajul care însoţea trandafirii. *Iubito, aştept cu nerăbdare cina de diseară. Paul.*
Lara simţi un junghi de dezamăgire. Toată dimineaţa aşteptase un telefon de la Philip. Avea o agendă încărcată, dar nu se putea concentra la ceea ce era de făcut.
La ora două, Kathy o anunţă:
— Au venit noile secretare pentru interviu.
— Pofteşte-le pe rând.
dd
Erau şase la număr, toate extrem de experimentate. Lara se opri asupra uneia pe nume Gertrude Meeks. Femeia era abia trecută de treizeci de ani, inteligentă, sigură pe ea şi, vizibil, o mare admiratoare a Larei.
Lara îi citi CV-ul. Era impresionant.
— Văd că ai mai lucrat în imobiliare.
— Da, domnişoară. Dar niciodată pentru cineva ca dumneavoastră. Drept să spun, aş face munca asta şi gratis!
Lara zâmbi.
— Nu va fi nevoie. Ai referinţe foarte bune. În regulă, te angajez de probă.
— Vă mulţumesc din suflet.
Femeia aproape se îmbujorase.

— Va trebui să semnezi un angajament că nu vei da niciun interviu şi nu vei discuta cu nimeni despre ce se petrece la această companie. De acord?

— Desigur.

— Kathy îţi va arăta unde poţi sta să scrii.

La unsprezece, Lara avea o întâlnire cu Jerry Townsend pe probleme de publicitate.

— Ce face tatăl tău? îl întrebă Lara.

— E în Elveţia. Doctorul zice că există şanse. Adăugă cu glasul gâtuit de emoţie: Şi asta, datorită ţie.

— Fiecare merită încă o şansă, Jerry. Sper să se facă bine.

— Mulţumesc. îşi drese glasul. Nu… Nici nu pot să-ţi spun cât de recunoscător îţi…

Lara se ridică în picioare.

— Am întârziat la şedinţă.

Şi ieşi din birou, lăsându-l acolo, cu ochii la ea.

Era o întâlnire cu arhitecţii pe tema unei noi dezvoltări imobiliare în New Jersey.

— Aţi făcut o treabă bună, zise Lara, dar aş dori unele modificări. Vreau o arcadă eliptică, holuri pe trei laturi şi ziduri de marmură. Schimbaţi forma acoperişului într-o piramidă de cupru, cu un far care să lumineze noaptea. Vreo problemă?

— Niciuna, domnişoară Cameron.

Când întâlnirea luă sfârşit, sună interfonul.

— Domnişoară Cameron, vă caută Raymond Duffy, unul din şefii de echipă de pe şantier. E pe linia unu. Zice că-i urgent.

Lara ridică receptorul.

— Bună, Raymond.

— Domnişoară Cameron, avem o problemă.

— Spune.

— Tocmai a fost livrat un transport de blocuri de

ciment. Nu sunt de calitate corespunzătoare. Au crăpături. Le trimit înapoi, dar am vrut să vă spun şi dumneavoastră.

Lara chibzui câteva clipe.

— Arată chiar atât de rău?

— Destul. Treaba e că nu corespund specificaţiilor noastre şi…

— Pot fi remediate?

— Presupun că da, dar ar fi costisitor.

— Atunci remediază-le, îi ceru Lara.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea preţ de câteva clipe.

— Bine. Dumneavoastră sunteţi şefa.

Lara puse receptorul în furcă. În oraş existau doar doi furnizori de ciment, ar fi fost curată sinucidere să strice relaţiile cu ei.

Se făcu ora cinci, şi Philip tot nu telefona. Lara formă numărul fundaţiei.

— Cu Philip Adler, vă rog.

— Domnul Adler lipseşte din oraş, e în turneu. Vă pot ajuta cu ceva?

Nu-i spusese că urma să plece din oraş.

— Nu, mulţumesc.

„Asta e”, îşi spuse Lara. „Deocamdată.11

Ziua se încheie cu vizita lui Steve Murchison. Era un individ mare şi corpolent, ca un maldăr de cărămizi. Murchison dădu buzna în biroul Larei.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Murchison? întrebă ea.

dd

— Poţi să nu-ţi mai bagi dracului nasul în afacerile mele, se stropşi Murchison.

Lara îl privi liniştită.

— Ce problemă aveţi?

— Problema mea eşti tu. Nu-mi plac oamenii care se

amestecă în afacerile mele.

— Dacă vorbiţi de domnul Guttman…

— Sigur că de el vorbesc, ce dracu'!

— …a preferat clădirea mea şi nu pe a dumneavoastră.

— L-ai fraierit, madam. Da' m-am împiedicat suficient de mult de tine. Te-am prevenit o dată. Nu te mai previn şi a doua oară. În oraşul ăsta nu-i loc pentru amândoi. Nu ştiu unde-ţi ţii boaşele, da bine ai face să ţi le ascunzi, fiindcă dacă mai repeţi figura, să ştii că ţi le tai.

Cu aceasta, ieşi din birou ca o vijelie.

Luă cina în apartamentul ei, alături de Paul. Atmosfera era încordată.

— Pari preocupată, iubito, îi zise Paul. Ai probleme?

Lara reuşi să zâmbească.

— Nu. Totul e în regulă. „De ce nu mi-a spus Philip că urma să plece din oraş?"

— Când începe proiectul de la Reno?

— Săptămâna viitoare, eu şi Howard vom zbura din nou acolo. În mod normal, inaugurarea ar trebui să aibă Joc peste vreo nouă luni.

— În nouă luni poţi face un copil.

Lara îl privi surprinsă.

— Poftim?

Paul Martin îi luă mâinile într-ale lui.

— Ştii că sunt nebun după tine, Lara. Mi-ai schimbat întreaga viaţă. Aş vrea ca lucrurile să stea altfel. Aş fi vrut nespus de mult să avem copii împreună.

Lara rămase fără replică.

— Am o mică surpriză pentru tine. Paul vârî mâna în buzunar şi scoase o cutioară de bijuterii. Deschide-o.

Înăuntru era un superb colier de diamante.

— E minunat!

El se ridică în picioare, şi Lara îi simţi mâinile pe

pielea ei în timp ce-i prindea colierul la gât. Mâinile lui lunecară în jos, mângâindu-i sânii, apoi Paul spuse cu glas răguşit:

— Hai să vedem dacă e chiar aşa.

O trase încet spre dormitor. Mintea Larei lucra febril. Nud iubise niciodată şi fusese simplu să se culce cu el – drept plată pentru tot ce făcuse pentru ea –, dar acum lucrurile stăteau cu totul altfel. Acum iubea pe altcineva. „Sunt o proastă11, îşi spuse ea. „Probabil că n-o să-l mai văd pe Philip niciodată”.

Se dezbrăcă încet şi fără chef şi ajunseră în pat, cu Paul deasupra ei, apoi înăuntrul ei, gemând „Iubito, sunt nebun după tine”. Când Lara ridică privirea, în locul lui văzu chipul lui Philip.

Totul se desfăşura fără probleme. Lucrările de renovare a hotelului din Reno înaintau rapid, Cameron Towers urma să fie terminat la termen şi faima Larei creştea mereu. În ultimele luni, îl căutase de mai multe ori la telefon pe Philip Adler, dar el era mereu plecat în turneu.

— Domnul Adler e la Beijing…

— Domnul Adler e la Paris…

— Domnul Adler e la Sydney…

„Să-l ia dracu’”, îşi zise Lara.

În ultimele şase luni, Lara reuşi să plaseze oferte mai mari decât Steve Murchison pentru trei proprietăţi de care era interesat şi el. Keller veni s-o vadă, îngrijorat.

— Se zvoneşte în tot oraşul că Murchison lansează ameninţări la adresa ta. Poate ar trebui s-o laşi mai moale cu el. E un duşman periculos, Lara.

— La fel şi eu, replică Lara. Poate ar trebui să se apuce de altfel de afaceri.

— Nu-i de glumă, Lara. El…

— Dă-l încolo, Howard. Tocmai am primit un pont

despre o proprietate din Los Angeles. Încă n-a fost scoasă la vânzare. Dacă ne mişcăm repede, putem pune mâna pe ea. Plecăm acolo cu avionul mâine-dimineaţă.

dd

*

Proprietatea era terenul pe care afla hotelul Biltmore şi măsura vreo două hectare. Un agent imobiliar îi conduse pe Lara şi pe Howard să le arate locul.

— E un teren dintre cele mai bune, zise el. Da, da. Cu ăsta mergeţi drept la ţintă. Aici puteţi construi un orăşel drăguţ... blocuri de apartamente, centre comerciale, teatre, malluri...

— Nu.

Agentul ridică uimit ochii spre Lara.

— Poftim?

— Nu mă interesează.

— Nu? De ce?

— Din pricina zonei, zise Lara. Nu cred că cineva va vrea să se mute în această zonă. Los Angeles se extinde către vest. Oamenii sunt ca rozătoarele. Nu vom reuşi să-i convingem să se ducă în sens opus.

— Bine, dar...

— Să vă spun eu ce anume mă interesează. Blocuri de locuinţe. Găsiţi-mi o locaţie bună. Lara se întoarse către Howard. îmi pare rău că ţi-am irosit timpul degeaba. După-amiază ne întoarcem acasă.

Când se înapoiară la hotel, Keller cumpără un ziar de la chioşcul de presă.

— Ia să vedem care-i cursul pieţei azi.

Răsfoiră ziarul. La rubrica de spectacole era o reclamă mare: DISEARĂ LA HOLLYWOOD BOWL – PHILIP ADLER. Lara simţi că i se opreşte inima în piept.

— Ne întoarcem acasă mâine, zise ea.

Keller o privi atent câteva clipe.

— Te interesează muzica sau muzicianul?

— Tu fă rost de două bilete.

Lara nu mai fusese până atunci la Hollywood Bowl. Cel mai mare amfiteatru natural din lume e înconjurat de dealurile de la Hollywood, terenul fiind un parc deschis vizitatorilor în tot timpul anului. Amfiteatrul în sine are o capacitate de 1 800 de locuri. Acum era ticsit, şi Lara simţea nerăbdarea şi emoţia publicului. Instrumentiştii începură să se adune pe scenă, fiind întâmpinaţi cu aplauze. îşi făcu intrarea André Previn1, şi aplauzele deveniră şi mai însufleţite. Apoi se lăsă tăcere şi din nou aplauze furtunoase când Philip Adler păşi pe scenă, îmbrăcat elegant, în frac şi cu papion alb.

Lara îl strânse de braţ pe Keller.

— Nu-i aşa că e frumos? şopti ea.

Keller nu-i răspunse.

Philip se aşează la pian, şi concertul începu. Magia muzicii captivă publicul din prima clipă. Noaptea crea şi ea o atmosferă feerică. Stele străluceau, luminând dealurile întunecate din jurul amfiteatrului. Mii de oameni stăteau acolo în tăcere, impresionaţi de măreţia muzicii. Când se stinseră şi ultimele acorduri ale concertului, publicul izbucni în aplauze furtunoase, ridicându-se în picioare şi ovaţionând. Pe scenă, Philip se înclina mereu.

— Hai în culise, zise Lara.

Keller se întoarse s-o privească. Vocea Larei tremura de emoţie.

Intrarea spre culise se găsea lateral faţă de loja orchestrei. La uşă era un paznic, ca să ţină lumea la distanţă.

— Dumneaei e domnişoara Cameron şi doreşte să-l vadă pe domul Philip Adler, spuse Keller.

— Sunteţi aşteptată? întrebă paznicul.

— Da, răspunse Lara.

— Rămâneţi aici, vă rog.

După câteva momente paznicul se întoarse.

— Puteţi intra, domnişoară Cameron.

Lara şi Keller păşiră în foaier. Philip se găsea în mijlocul unei mulţimi care-l felicita.

— Dragule, n-am auzit în viaţa mea pe cineva să cânte Beethoven atât de desăvârşit… Ai fost incredibil…

Philip nu mai pridea să le mulţumească.

— …mulţumesc… o asemenea muzică, nu-i greu să te inspire…

— …mulţumesc… André e un dirijor excepţional…

1 Pianist, dirijor şi compozitor american de origine germană (n. 1929) (n.tr.)

dd

— …mulţumesc… întotdeauna mi-a plăcut să cânt la Bowl…

Philip ridică privirea, dând cu ochii de Lara. Acelaşi zâmbet bine cunoscut. a

— Iertaţi-mă, zise el. îşi croi drum prin mulţime, îndreptându-se spre ea. Nu ştiam că eşti în oraş.

— Am sosit azi-dimineaţă. Ţi-l prezint pe Howard Keller, asociatul meu.

— Bună seara, spuse sec Keller.

Philip se întoarse către un bărbat scund şi solid din spatele lui.

— Iar eu vi-l prezint pe William Ellerbee, impresarul meu.

Schimbară politeţurile de rigoare. Philip se uită la Lara.

— Diseară este o petrecere la Beverly Hilton. Mă întrebam…

— Am fi încântaţi, spuse ea.

Când Lara şi Keller ajunseră la Sala Internaţională Beverly Hilton, aceasta era înţesată de muzicieni şi iubitori

de muzică, discutând despre muzică.

— …aţi remarcat că, pe măsură ce te apropii de Ecuator, admiratorii sunt din ce în ce mai extravertiţi şi mai pătimaşi…

— …când cânta Franz Liszt, pianul devenea o adevărată orchestră…

— …nu sunt de acord. Talentul lui de Groote1 nu-i pus în valoare atât în studii de Liszt sau Paganini, cât în Beethoven…

— …trebuie să domini peisajul emoţional al concertului…

„Muzicieni care vorbesc o limbă doar a lor”, îşi spuse Lara.

Ca de obicei, Philip era împresurat de admiratori înflăcăraţi. La simpla lui vedere, Lara simţi cum i se încălzeşte inima. Când Philip o văzu sosind, o salută cu un zâmbet larg:

1 Pianist clasic sud-african din sec. XX (n.tr.)

— Ai reuşit să ajungi. Mă bucur mult.

— N-aş fi ratat ocazia pentru nimic în lume.

Howard Keller îi urmărea vorbind, zicându-şi în sinea lui: „Poate ar fi trebuit să învăţ pianul. Sau poate ar trebui să mă trezesc la realitate”. Parcă trecuse o veşnicie de când o cunoscuse pe fetişcana isteaţă, însufleţită şi ambiţioasă. Timpul fusese bun cu ea, dar se oprise în loc pentru el.

— Mâine trebuie să mă întorc la New York, tocmai spunea Lara, dar poate luăm micul dejun împreună.

— Mi-ar fi făcut plăcere, dar plec la Tokyo la prima oră.

Ea simţi un val de dezamăgire.

— De ce?

El râse.

— Asta mi-e meseria, Lara. Dau o sută cincizeci de concerte pe an. Uneori chiar două sute.

— Şi cât ai să lipseşti de data asta?

— Opt săptămâni.

— O să-mi fie dor de tine, zise ea încetişor. „Nici n-ai idee cât de mult”.

Capitolul 22

În următoarele câteva săptămâni, Lara şi Keller zburară cu avionul la Atlanta să vadă două terenuri din Ansley Park şi unul la Dunwoody.

— Daţi-mi nişte preţuri pentru Dunwoody, ceru Lara. Am putea construi acolo nişte apartamente proprietate personală.

De la Atlanta călătoriră la New Orleans. Petrecură două zile explorând principalul cartier de afaceri şi o zi la lacul Pontehartrain. Lara găsi două terenuri care-i erau pe plac.

A doua zi după ce se înapoiară acasă, Keller veni în biroul ei.

— Am avut ghinion cu proiectul de la Atlanta, o anunţă el.

— Cum adică?

dd

— Cineva a oferit mai mult.

Lara îl privi surprinsă.

— Cum se poate? Proprietăţile acelea nici măcar n-au fost scoase la vânzare.

— Ştiu. Probabil a fost o scurgere de informaţii.

Lara ridică din umeri.

— Îmi închipui că nu poţi fi câştigător întotdeauna.

În aceeaşi după-amiază, Keller veni cu alte veşti proaste.

— Am pierdut şi afacerea de la lacul Pontehartrain.

În săptămâna următoare zburară la Seattle să

exploreze insula Mercer şi Kirkland. Exista un teren care o interesa pe Lara şi când se înapoiară la New York, ea îi zise lui Keller:

— Hai să punem mâna pe ăsta. Cred că ar putea aduce bani buni.

— Bine.

La şedinţa de a doua zi, Lara întrebă:

— Ai lansat oferta pentru Kirkland?

Keller clătină din cap.

— Cineva ne-a luat-o înainte.

Lara rămase îngândurată.

— Oh! Howard, vezi dacă poţi afla cine ne trage clapa de fiecare dată.

Keller află în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

— Steve Murchison.

— El a pus mâna pe toate proprietăţile astea?

— Da.

— Atunci cineva din compania noastră nu-şi ţine gura.

— Aşa se pare.

Lara era neagră la faţă. A doua zi angajă o agenţie de detectivi particulari să afle cine se făcea vinovat.

Niciun rezultat.

— Din câte vă putem noi spune, toţi angajaţii dumneavoastră sunt curaţi, domnişoară Cameron. Niciun birou nu are microfoane ascunse, iar telefoanele dumneavoastră nu sunt ascultate.

Ajunseseră într-un impas.

„Poate sunt doar simple coincidenţe11, îşi zise Lara. Dar era sigură că nu.

Blocul-turn de locuinţe din Queens, înalt de şaizeci şi opt de etaje, era pe jumătate terminat şi Lara invită bancherii să vină şi să vadă cum înaintau lucrările. Cu cât erau mai multe etaje, cu atât construcţia costa mai mult.

Cele şaizeci şi opt de etaje aveau de fapt doar cincizeci şi şapte de niveluri. Era o şmecherie pe care o învăţase de la Paul Martin.

— Toţi fac aşa, răsese Paul. Nu trebuie decât să schimbi numărul etajelor.

— Şi cum se procedează?

— E foarte simplu. Primul set de ascensoare e de la parter la etajul 24. Al doilea va fi de la 34 la 68. Se întâmplă frecvent.

Din pricina sindicatelor, slujbele din construcţii aveau vreo şase posturi-fantomă – adică pentru muncitori inexistenţi. Exista un director pentru măsuri de siguranţă, un coordonator al construcţiei, un supervizor pentru materiale şi alte denumiri pompoase. La început Lara pusese întrebări.

— Nu-ţi face probleme, o liniştise Paul. Toate astea fac parte din CFA – Cheltuieli ca să faci Afaceri.

Howard Keller locuise într-un mic apartament din Washington Square şi, într-o seară, când Lara trecuse pe la el, se uitase în jur la mica locuinţă şi spusese:

— Asta-i o cuşcă de şoareci. Trebuie să te muţi de aici.

La îndemnul Larei, Keller se mutase într-o locuinţă proprietate personală din centrul oraşului.

Într-o seară, când Lara şi Keller lucraseră până târziu şi în cele din urmă terminaseră ce aveau de făcut, Lara îi spuse:

— Eşti frânt. De ce nu te duci acasă să te culci, Howard?

— Bună idee, răspunse el, căscând. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Poţi veni mai târziu, îi zise ea.

dd

Keller se sui la volan şi porni spre casă. Se gândea la

afacerea pe care tocmai o încheiaseră şi cât de bine se descurcase Lara. Era interesant să lucrezi cu ea. Interesant, dar şi frustrant. Cumva, în adâncul sufletului încă mai spera să se întâmple un miracol. „Am fost oarbă de nu mi-am dat seama până acum, Howard, iubitule. Nu mă interesează nici Paul Martin, nici Philip Adler. Pe tine te-am iubit tot timpul.11

„Vezi să nu".

Ajungând acasă, Keller scoase cheia şi o vârî în broască. Nu se potrivea. Nedumerit, încercă din nou. Brusc, uşa se deschise dinăuntru şi în prag se ivi un străin.

— Ce dracu' faci? se răsti omul.

Keller îl privi uluit.

— Locuiesc aici.

— Locuieşti aici pe dracu'.

— Dar eu…

Deodată îşi dădu seama.

— Iertaţi-mă… se bâlbâi el, roşu la faţă. Am locuit aici

Şi Celălalt îi trânti uşa în nas. Keller rămase pe loc, descumpănit. „Cum naiba am uitat că m-am mutat? Muncesc prea mult".

Lara era în toiul unei consfătuiri când sună telefonul privat.

— Ai fost foarte ocupată în ultimul timp, iubito. Mi-ai lipsit.

— Am călătorit mult, Paul.

Nu găsea puterea să-i spună că şi ei îi fusese dor de el.

— Hai să luăm prânzul împreună azi.

Lara se gândi la câte făcuse omul acesta pentru ea.

— Mi-ar face mare plăcere.

Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-i rănească sentimentele.

Prânziră la Mr. Chow’s.

— Arăţi extraordinar, îi zise Paul. Nu ştiu cu ce te ocupi tu acum, dar îţi prieşte. Cum merge hotelul din Reno?

— Minunat, răspunse ea entuziasmată. În următoarele cincisprezece minute îi descrise cum înaintau lucrările. În două luni ar trebui să fie gata pentru inaugurare.

În celălalt capăt al sălii de mese un bărbat şi o femeie se pregăteau să plece. Bărbatul era cu spatele spre Lara, dar silueta lui îi părea cunoscută. Când omul întoarse capul pentru o clipă, Lara îi zări figura o fracţiune de secundă. Era Steve Murchison. Şi femeia îi părea un chip familiar. Aceasta se aplecă să-şi ia poşeta şi inima Larei se opri o clipă în loc. „Gertrude Meeks, secretara mea”.

— Deci asta era, zise ea în şoaptă.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Paul.

— Nu. Totul e în regulă.

Lara continuă să-i descrie hotelul.

Când se înapoie la birou, trimise după Keller.

— Ţii minte proprietatea din Phoenix la care ne-am uitat acum câteva luni?

— Da, cea pe care ai refuzat-o. Ai zis că e un jaf.

— M-am răzgândit. Apăsă butonul interfonului.

Gertrude, poţi veni puţin, te rog?

— Da, domnişoară Cameron.

Gertrude Meeks intră în birou.

— Vreau să-ţi dictez ceva, îi spuse Lara. Un raport către firma Baron Brothers din Phoenix.

Gertrude începu să scrie.

„Domnilor, am reevaluat terenul Scottsdale şi am decis să demarez afacerea fără întârziere. Cred că în timp se va dovedi cea mai valoroasă proprietate a mea”.

Keller o privea fără să înţeleagă.

„În următoarele zile voi lua legătura cu dumneavoastră ca să discutăm preţul. Cu aleasă consideraţie.11

— Dă-mi-o s-o semnez.

— Da, domnişoară Cameron. Altceva?

— Asta-i tot.

dd

Keller o urmări din ochi pe Gertrude ieşind din birou. Apoi se întoarse spre Lara.

— Lara, ce faci? Doar am analizat terenul acela. E lipsit de valoare! Dacă tu…

— Linişteşte-te. Nu vom încheia afacerea.

— Atunci de ce…?

— Dacă intuiesc eu corect, Steve Murchison va cumpăra terenul. Chiar azi l-am văzut luând masa cu Gertrude Meeks.

Keller se holbă la ea.

— Să fiu al naibii!

— Vreau să aştepţi două zile, pe urmă suni la Baron şi întrebi de proprietate.

Două zile mai târziu, Keller veni în biroul Larei zâmbind cu gura până la urechi.

— Ai avut dreptate, îi spuse el. Murchison a înghiţit momeala… cu cârlig şi undiţă cu tot. Acum e mândrul proprietar a douăzeci de hectare de teren care nu valorează nici doi bani.

Lara o chemă pe Gertrude Meeks.

— Da, domnişoară Cameron.

— Eşti concediată, o anunţă Lara.

Gertrude o privi uluită.

— Concediată? Dar de ce?

— Nu-mi place anturajul tău. Du-te la Steve Murchison şi comunică-i ce ţi-am spus.

Gertrude se făcu albă la faţă.

— Dar eu…

— Asta-i tot. Pun pe cineva să te conducă până la ieşire.

La miezul nopţii, Lara îl sună pe Max, şoferul ei.

— Adu maşina la intrarea din faţă.

Când Lara coborî, maşina o aştepta.

— Unde doriţi să mergeţi, domnişoară Cameron? o întrebă Max.

— Mergi prin Manhattan. Vreau să văd clădirile pe care le-am construit.

Max se holbă la ea.

— Poftim?

— Vreau să mă uit la construcţiile mele.

Merseră prin oraş şi se opriră la centrul comercial, la complexul rezidenţial şi la zgârie-nori. Cameron Square, Cameron Piaza, Cameron Center şi scheletul viitorului Cameron Towers. Lara stătea în maşină, privind ţintă fiecare clădire, gândindu-se la oamenii care locuiau şi munceau acolo. Influenţase viaţa fiecăruia dintre ei. „Am făcut din acest oraş un loc mai bun”, se gândi ea. „Am făcut tot ce mi-am dorit să fac. Atunci de ce nu-mi găsesc liniştea? Ce anume îmi lipseşte? 1 Ştia bine ce.

A doua zi de dimineaţă, Lara îi telefonă lui William Ellerbee, impresarul lui Philip.

— Bună dimineaţa, domnule Ellerbee.

— Bună dimineaţa, domnişoară Cameron. Cu ce vă pot ajuta?

— Aş vrea să ştiu unde concertează Philip Adler săptămâna asta.

— Philip are un program foarte încărcat. Mâine-seară va fi la Amsterdam, pe urmă pleacă la Milano, Veneţia şi… vreţi să aflaţi şi restul?

— Nu, nu. Ajunge. Eram doar curioasă. Mulţumesc.

— Nu aveţi pentru ce.

Lara se duse în biroul lui Keller.

— Howard, trebuie să plec la Amsterdam.

El o privi surprins.

— Ce treabă avem acolo?

— Am o idee, îi răspunse evaziv Lara. Dacă se verifică, îţi spun şi ţie. Spune-le, te rog, să-mi pregătească avionul.

— L-ai trimis la Londra, să-l ducă pe Bert, ai uitat? O să le spun să-l aducă aici mâine şi…

— Vreau să plec azi.

În glasul ei se citea o nerăbdare care-l luă pe Keller prin surprindere.

— Am să zbor cu un avion de pasageri. Se înapoie la birou şi-i spuse lui Kathy: Rezervă-mi un loc în primul avion KLM cu destinaţia Amsterdam.

dd

— Da, domnişoară Cameron.

— Lipseşti mult? o întrebă Keller. Sunt programate nişte şedinţe care…

— Mă întorc peste o zi-două.

— Vrei să vin cu tine?

— Mulţumesc, Howard. De data asta, nu.

— Am discutat cu un amic de al meu, senator la Washington. Zice că sunt şanse să se aprobe o lege conform căreia vor anula majoritatea scutirilor de taxe din construcţii. Dacă legea trece, vor pica taxele pe acumulare de capital şi se va stopa accelerarea deprecierii.

— Ar fi o tâmpenie, zise Lara. Asta ar afecta grav domeniul imobiliar.

— Ştiu. El se declară împotrivă.

— Multă lume va fi împotrivă. Nu va trece niciodată, prezise Lara. În primul rând…

Chiar atunci sună telefonul particular. Lara rămase cu ochii la el. Telefonul continuă să sune.

— Nu răspunzi? o întrebă Keller.

Lara avea gura uscată.

— Nu.

Paul Martin ascultă cum telefonul sună în gol de douăsprezece ori, apoi puse receptorul în furcă. Rămase pe loc mult timp, gândindu-se la Lara. În ultima vreme i se păruse mai puţin accesibilă şi chiar ceva mai distantă. „Se poate oare să fie alt bărbat la mijloc? Nu”, îşi spuse Paul Martin. „Lara e a mea. Întotdeauna va fi a.

mea.

Zborul cu KLM era plăcut. Locurile de clasa întâi la bordul încăpătorului 747 erau spaţioase şi confortabile, iar însoţitoarele de zbor foarte amabile.

Lara era prea agitată ca să mănânce sau să bea ceva. „Ce fac?” se întrebă ea. „Mă duc la Amsterdam neinvitată, iar el va fi probabil prea ocupat ca să ne vedem. Faptul că mă ţin de capul lui va ruina orice şansă pe care aş fi putut s-o am. Dar acum e prea târziu”.

Îşi luă o cameră la Grand Hotel din Oudezijds Voorburgwal 197, unul dintre cele mai frumoase hoteluri din Amsterdam.

— Avem un apartament superb pentru dumneavoastră, domnişoară Cameron, o anunţă recepţionerul.

— Mulţumesc. Înţeleg că Philip Adler are un recital diseară. Ştiţi cumva unde anume are loc evenimentul?

— Desigur, domnişoară Cameron. La Concertgebouw.

— Îmi puteţi face rost de bilet?

— E plăcerea mea.

Când Lara intră în cameră, o întâmpină ţârâitul telefonului. Era Howard Keller.

— Ai avut o călătorie plăcută?

— Da, mulţumesc.

— Mă gândeam că poate ai vrea să ştii că am discutat

cu cele două bănci despre tranzacţia din Seventh Avenue.

— Şi?

Glasul lui vibra de emoţie.

— S-au năpustit asupra ocaziei.

Lara era încântată.

— Ţi-am spus eu! Am dat o mare lovitură. Vreau să începi să aduni echipa: arhitecţi, constructori – grupul nostru de constructori – tot ce trebuie.

— Bine. Vorbim mâine.

Lara puse receptorul în furcă, gândindu-se la Howard Keller. Era un om bun de pus la rană. „Sunt tare norocoasă. Howard e mereu alături atunci când am nevoie. Trebuie să-i găsesc o parteneră la fel de minunată".

Philip Adler avea întotdeauna trac înainte de a cânta. Dimineaţă repetase cu orchestra, mâncase uşor la prânz, apoi, ca să nu se mai gândească la concert, se dusese să vadă un film englezesc. În timp ce urmărea filmul, în minte îi răsuna muzica pe care avea s-o interpreteze în seara aceea. Nu-şi dădu seama că bătea tactul cu degetele în marginea scaunului până când persoana de lângă el nu-i atrase atenţia:

— Vreţi să fiţi amabil să terminaţi cu bocăneala asta?

— Vă rog să mă iertaţi, spuse politicos Philip.

d

Se ridică şi ieşi din sală, după care porni să hoinărească pe străzile din Amsterdam. Vizită Rijksmuseum, se plimbă prin Grădina Botanică a Universităţii Libere şi căscă gura la magazinele de pe P.C. Hooftstraat. La ora 4, se înapoie la hotel să tragă un pui de somn. Habar nu avea că Lara Cameron locuia exact în apartamentul e deasupra lui.

La ora 7 seara, Philip sosi la intrarea artiştilor de la Concertgebouw, vechiul şi frumosul teatru din centrul Amsterdamului. Holul de la intrare era deja plin de lume

sosită mai devreme.

În spatele scenei, Philip se găsea în cabină, îmbrăcându-şi fracul. Deodată, directorul teatrului Concertgebouw dădu buzna în cabină.

— Biletele s-au epuizat până la ultimul, domnule Adler! A trebuit să refuzăm multe cereri. Dacă aţi mai putea rămâne o zi sau două… aş… ştiu că agenda dumneavoastră e arhiplină… am să vorbesc cu domnul Ellerbee, poate reveniţi aici la anul şi poate…

Philip nu-l asculta. Se concentra doar asupra recitalului pe care urma să-l dea. În cele din urmă, directorul ridică din umeri în semn de scuze, se înclină şi ieşi. Philip reluă în minte muzica iar şi iar. O cabinieră bătu în uşa cabinei.

— Sunteţi aşteptat pe scenă, domnule Adler.

— Mulţumesc.

Sosise clipa. Philip se ridică în picioare. îşi întinse mâinile. îi tremurau uşor. Emoţia dinaintea concertului nu dispărea niciodată. Aşa se întâmpla cu toţi marii pianişti: Horowitz1, Rubinstein1 2, Serkin. Philip simţea un nod în stomac şi inima îi bătea nebuneşte. „De ce îndur un asemenea chin?” se întrebă el. Dar cunoştea răspunsul. Se mai privi o dată în oglindă, ieşi din cabină şi parcurse lungul coridor, după care coborî cele treizeci şi trei de trepte care dădeau pe scenă. Înaintă spre pian, urmărit de spotul reflectorului. Răsunară ropote de aplauze. Se aşeză la pian şi atunci, ca prin farmec.

1 Pianist american de origine rusă din sec. XX (n.tr.)

2 Pianist american de origine poloneză din sec. XX (n.tr.)

emoţia îi dispăru. Ca şi cum i-ar fi luat locul altă persoană, calmă, echilibrată, perfect stăpână pe ea. Degetele lui-atinseră clapele.

În public, Lara se înfioră în clipa în care Philip apăru

pe scenă. Prezenţa lui avea ceva aproape hipnotic. „O să mă mărit cu el”, îşi spuse Lara. „Ştiu asta”. Se rezemă de spătarul scaunului, lăsându-se inundată de muzica lui.

Recitalul se dovedi un adevărat triumf. După aceea, în foaier nu mai aveai unde să arunci un ac. Philip învăţase de mult să împartă lumea din foaier în două categorii: admiratori şi alţi muzicieni. Admiratorii erau întotdeauna entuziaşti. Când concertul era un succes, felicitările celorlalţi muzicieni erau cordiale. Când concertul era nereuşit, felicitările lor erau extrem de cordiale.

Philip avea mulţi admiratori înfocaţi la Amsterdam, care în această seară umpleau foaierul. Rămase în centrul încăperii, zâmbind, semnând autografe, arătându-se răbdător şi politicos faţă de o sută de străini. Invariabil câte cineva îl întreba: „Vă amintiţi de mine?” Şi Philip se prefăcea că da: „Îmi păreţi o figură foarte cunoscută…”

Îşi amintea păţania lui Sir Thomas Beecham, care găsise o cale de a-şi ascunde memoria cam slabă. Când cineva îl întreba „Mă mai ţineţi minte?”, marele dirijor răspundea: „Sigur că da! Cum o mai duceţi? Cum se mai simte tatăl dumneavoastră? Ce mai face?” Totul mergea ca pe roate până la un concert susţinut la Londra, când i se adresase o tânără din foaier: „Aţi fost sublim, maestre. Mă mai ţineţi minte?” Beecham răspunsese galant: „Sigur că da, draga mea! Cum se mai simte tatăl dumitale? Ce mai face?” Fata îi răspunsese: „Tata se simte bine, mulţumesc. E tot regele Angliei”.

Philip semna grăbit autografe, ascultând obişnuitele comentarii – „Aţi făcut ca Brahms să capete viaţă!” „Nici nu vă pot spune cât sunt de emoţionată!” „Am toate albumele dumneavoastră”. „Vreţi să-mi daţi un autograf şi pentru mama mea? E cea mai mare admiratoare a dumneavoastră”. – când deodată ceva îl făcu să ridice privirea. În prag era Lara, cu privirea la el. El făcu ochii

mari de surpriză.

dd

— Iertaţi-mă. Se apropie de ea şi o luă de mână. Ce surpriză minunată! Ce faci la Amsterdam?

„Atenţie, Lara”.

— Am avut nişte treburi aici şi când am aflat că susţii un recital, n-am putut să nu vin. „Suna destul de inocent”. Ai fost minunat, Philip.

— Mulţumesc… Eu… Se întrerupse ca să semneze alt autograf. Ascultă, dacă eşti liberă la cină…

— Sunt liberă, zise repede Lara.

Luară cina la restaurantul Bali de pe Leidsestraat. Când îşi făcură apariţia în local, patronii se ridicară în picioare, începând să aplaude. „În Statele Unite, ar fi făcut asta pentru mine”, îşi zise Lara. Totuşi, simţi un val de căldură inundându-i inima, pur şi simplu fiindcă era alături de Philip.

— E o mare onoare să vă primim la noi, domnule Adler, spuse şeful de sală, conducându-i la masa lor.

— Mulţumesc.

Se aşezară, şi Lara se uită în jur, la lumea care-l privea admirativ pe Philip.

— Pur şi simplu te adoră, aşa-i?

El clătină din cap.

— Adoră muzica. Eu sunt doar mesagerul. Am învăţat asta de multă vreme. Când eram foarte tânăr şi poate puţin cam încrezut, am dat un concert şi când am terminat au urmat tunete de aplauze. M-am înclinat în faţa publicului, zâmbind încântat de mine, şi atunci dirijorul s-a întors spre sală, ridicând partitura sus, deasupra capului, amintindu-le că de fapt îl aplaudau pe Mozart. A fost o lecţie pe care n-am uitat-o niciodată.

— Nu te plictiseşti să cânţi mereu aceeaşi şi aceeaşi muzică seară de seară?

— Nu, pentru că niciun recital nu seamănă cu altul. Poate că muzica e aceeaşi, dar am alt dirijor şi altă orchestră.

Comandară o cină *riisttafel*, şi Philip spuse:

— Noi încercăm să atingem perfecţiunea la fiecare recital, dar nu există perfecţiune, fiindcă e vorba de muzică, şi muzica e întotdeauna mai bună decât noi. Trebuie să regândim muzica de fiecare dată, ca să recreăm sonoritatea pe care a dorit-o compozitorul.

— Nu eşti mulţumit niciodată?

— Niciodată. Fiecare compozitor are sonoritatea lui caracteristică. Fie că e vorba de Debussy, de Brahms, de Haydn, de Beethoven… scopul interpretului e să surprindă acea sonoritate caracteristică.

Li se aduse cina. *Riisttafel* era un festin indonezian alcătuit din douăzeci şi unu de feluri, diverse tipuri de carne, peşte, pui, tăiţei şi două deserturi.

— Cum poate cineva să mănânce toate astea? râse Lara.

— Olandezii au o poftă de mâncare grozavă.

Philip nu-şi putea lua ochii de la Lara. Se simţea ridicol de fericit că ea se afla acolo. Avusese de-a face cu nenumărate femei frumoase, dar Lara nu semăna cu niciuna dintre ele. Era puternică şi totuşi foarte feminină, nu făcea deloc caz de frumuseţea ei. Îi plăcea glasul ei grav şi sexy. „De fapt, îmi place totul la ea”, recunoscu Philip în sinea lui.

— Unde te duci când pleci din Amsterdam? îl întrebă Lara.

— Mâine voi fi la Milano. Pe urmă la Veneţia şi Viena, apoi la Paris şi Londra şi în cele din urmă la New York.

— Pare atât de romantic.

Philip râse.

— Nu sunt sigur că aş folosi chiar cuvântul romantic.

Vorbim de orare de avioane dubioase, hoteluri străine, masa la restaurant în fiecare seară. Nu mă deranjează prea tare, fiindcă mi se pare minunat să cânt. Ceea ce detest eu e sindromul „Zâmbiţi, vă rog”.

— Adică?

— Adică să fiu tot timpul în lumina reflectorului, să zâmbesc la oameni cu care n-am nimic de-a face, să-mi trăiesc viaţa înconjurat de străini.

— Ştiu ce înseamnă asta, zise încet Lara.

Când terminară cina, Philip zise:

— Ştii, întotdeauna sunt surescitat după un concert. Ai vrea să ne plimbăm pe canal?

— Mi-ar plăcea grozav.

dd

Suiră în vaporaşul care făcea curse pe Amstel. Nu era o noapte cu lună, dar oraşul era plin de mii de lumini sclipitoare. Călătoria pe canal era minunată. Din difuzor se auzeau informaţii în patru limbi:

„Acum trecem pe lângă case de negustori vechi de secole, cu frontoane bogat decorate. În faţa noastră se văd clopotniţele unor vechi biserici. Există o mie două sute de poduri peste canal, toate străjuite de superbe şiruri de ulmi…”

Trecură de Smalste Huis – cea mai îngustă casă din Amsterdam – lată cât uşa de la intrare, de Westerkerk, împodobită cu coroana împăratului Maximilian din dinastia Habsburg, trecură pe sub podul de lemn peste Amstel şi pe sub Magere Brug, podul costeliv, precum şi prin dreptul a zeci de pontoane care serveau drept locuinţe pentru sute de familii.

— Ce oraş încântător! spuse Lara.

— N-ai mai fost la Amsterdam?

— Nu.

— Şi acum ai venit aici cu treburi.

Lara răsuflă adânc.

— Nu.

El o privi nedumerit.

— Parcă spuneai…

— Am venit la Amsterdam ca să te văd pe tine.

Pe Philip îl străbătu un fior de încântare.

— Mă simt… mă simt foarte flatat.

— Şi mai trebuie să-ţi fac o mărturisire. Ţi-am spus că mă interesează muzica clasică. Nu-i adevărat.

Philip surâse în colţul buzelor.

— Ştiu.

Lara îl privi uluită.

— Ştii?

— Profesorul Meyers e un vechi prieten al meu, spuse el cu blândeţe. A sunat să-mi spună că-ţi preda un curs intensiv pe tema Philip Adler. Era îngrijorat ca nu cumva să ai cine ştie ce intenţii cu mine.

— A avut dreptate, spuse Lara încetişor. Există cineva în viaţa ta?

— La modul serios?

Lara se simţi dintr-odată foarte stânjenită.

— Dacă nu te interesează, am să plec şi…

El îi luă mâna într-a lui.

— Să coborâm la următoarea staţie.

Când se înapoiară la hotel, pe Lara o aşteptau o duzină de mesaje de la Keller. La puse în poşetă fără să le citească. În acea clipă nimic altceva în viaţa ei nu mai avea importanţă.

— Camera ta sau a mea? o întrebă cu blândeţe Philip.

— A ta.

Lara îşi simţi tot trupul arzând de nerăbdare.

I se părea că toată viaţa ei aşteptase acest moment. Iată ce lipsea din existenţa ei. Îl găsise pe străinul de care era îndrăgostită. Ajunseră în camera lui Philip, amândoi

arzând de nerăbdare. Philip o strânse în braţe, o sărută blând şi tandru.

— Oh, Doamne, murmură Lara şi începură să se dezbrace unul pe celălalt.

Un tunet rupse brusc liniştea camerei. Treptat, nori cenuşii cotropiră cerul tot mai mult şi mai mult şi începu să plouă încetişor. Ploaia se porni blând şi tăcut, mângâind aerul cald într-un fel aproape erotic, prelingându-se pe zidurile clădirilor, îmbibând iarba moale, sărutând ungherele întunecate ale nopţii. Era o ploaie fierbinte, jucăuşă şi senzuală, care luneca încetişor, după care din ce în ce mai grăbit, preschimbându-se într-o furtună năvalnică, sălbatică şi atotputernică, prăvălindu-se din ce în ce mai nemiloasă, tot mai iute şi mai iute până când, în cele din urmă, explodă într-un tunet năprasnic. Apoi, la fel de repede pe care se pornise, ploaia încetă.

Lara şi Philip stăteau îmbrăţişaţi, storşi de puteri. Philip o ţinea pe Lara lipită de trupul lui, simţindu-i bătăile inimii. Îi veni în minte o replică auzită cândva într-un film. „S-a cutremurat pământul pentru tine?” „Pe Dumnezeul meu că da”, îşi zise Philip. „Dacă femeia asta ar fi muzică, ar fi *Barcarola* lui Chopin sau *Fantezia* lui Schumann”.

Simţi conturul delicat al trupului ei lipit de al lui şi dorinţa i se trezi din nou.

dd

— Philip… şopti ea cu glas înecat de emoţie.

— Da?

— Vrei să merg cu tine la Milano?

El îşi dădu seama că râdea de-a binelea.

— Oh, Doamne, da!

— Bine, murmură Lara.

Se aplecă peste el şi părul ei mătăsos îi mângâie trupul zvelt şi musculos.

Ploaia se porni din nou.

Când, în sfârşit, se înapoie în camera ei, Lara îi telefona lui Keller.

— Te-am trezit, Howard?

— Nu.

După glas, se vedea că era buimac de somn. – întotdeauna sunt treaz la patru dimineaţa. Ce se întâmplă acolo?

Lara ardea de dorinţă să-i spună, totuşi răspunse: – Nimic. Plec la Milano.

— Cum? Dar noi nu avem nicio treabă la Milano. „Oh, ba avem”, îşi zise fericită Lara.

— Mi-ai citit mesajele?

Lara uitase de ele cu desăvârşire.

— Nu încă, răspunse ea pe un ton vinovat.

— Mi-au ajuns la ureche nişte zvonuri despre cazinou.

— Care-i problema?

— Au existat nişte reclamaţii cu privire la licitaţie.

— Nu-ţi face griji. Dacă apare vreo problemă, se va ocupa Paul Martin.

— Tu eşti şefa.

— Vreau să-mi trimiţi avionul la Milano. Piloţii să mă aştepte acolo. Iau eu legătura cu ei la aeroport.

— Bine, dar…

— Culcă-te la loc.

Era ora patru dimineaţa, dar lui Paul Martin îi pierise somnul. Lăsase mai multe mesaje pe robotul privat din apartamentul Larei, dar ea nu răspunsese la niciunul. Până atunci îl anunţase de fiecare dată când pleca din oraş. Ceva se întâmpla. Oare ce făcea? „Fii cu băgare de seamă, iubito”, şopti el. „Fii cu mare băgare de seamă”.

Capitolul 23

La Milano, Lara şi Philip se cazară la Antica Locanda Solferino, un încântător hotel cu numai douăsprezece

camere, unde-şi petrecură dimineaţa făcând dragoste pătimaşă. După aceea plecară cu maşina la Cernobbia, luară prânzul lângă lacul Como, la frumoasa Villa d'Este.

Concertul din seara aceea se încheie cu un triumf răsunător, iar foaierul operei Scala din Milano era plină de admiratori veniţi să-l felicite pe Philip.

Lara stătea deoparte, privindu-l pe Philip înconjurat de admiratori care-l atingeau, îl venerau, îi cereau autografe, îi ofereau mici daruri. Lara simţi un junghi ascuţit de gelozie. Unele femei erau tinere şi frumoase, iar Larei i se părea că toate îi făceau avansuri.

O americancă într-o rochie elegantă de la Fendi tocmai spunea timidă:

— Domnule Adler, dacă mâine sunteţi disponibil, aş dori să vă invit la un dineu în cerc restrâns, la vila mea. Foarte restrâns.

Larei îi venea s-o strângă de gât pe nemernică.

Philip zâmbi.

— …ăă… vă mulţumesc, dar regret, nu sunt liber.

Altă femeie încercă să-i strecoare în palmă cheia de la camera ei de hotel. Femeile roiau în jurul lui.

— Lei era magnifico, maestro*!"*

— Molto gentile da parte sua1 2, *răspundea Philip*.

— *L'o* sentita suonare îl anno scorso. Bravo}!

— *Grazie*, zâmbea Philip.

1 Aţi fost magnific, maestre. (în limba italiană, în original) (n.tr.)

2 Sunteţi foarte amabilă. (în limba italiană, în original) (n.tr.)

V-am auzit cântând anul trecut. Bravo! (în limba italiană, în original) (n.tr.)

d

O femeie îl apucă strâns de braţ.

— Sarebbe *possibile* cenare insieme1?

Philip clătină din cap.

— *Ma non* credo che sarai impossible1 2.

Larei i se părea că n-o să se mai termine niciodată. În cele din urmă, Philip îşi croi drum până la ea şi-i şopti:

— Hai să plecăm de aici.

— Şi! râse Lara.

Merseră la Biffy, restaurantul din incinta operei şi, de cum păşiră înăuntru, patronii, îmbrăcaţi în costum negru cu cravată, pentru concert, se ridicară în picioare, începând să aplaude. Şeful de sală îi conduse pe Philip şi pe Lara la o masă din mijlocul restaurantului.

— E o mare onoare să vă avem printre noi, domnule Adler.

Li se aduse o sticlă de şampanie din partea casei şi toastară amândoi.

— Pentru noi, spuse însufleţit Philip.

— Pentru noi.

Philip comandă două dintre specialităţile casei, *osso buco* şi *penne all'arrabbiata*. Cât timp dură cina, vorbiră de parcă s-ar fi cunoscut de-o viaţă.

Erau tot timpul întrerupţi de oameni care veneau la masa lor să-l felicite pe Philip şi să-i ceară autografe.

— Aşa e întotdeauna. Nu? întrebă Lara.

Philip ridică din umeri.

— Ţine de meseria mea. Pentru fiecare două ore pe care le petrec pe scenă, pierd de nu ştiu câte ori mai mult timp semnând autografe sau dând interviuri. Parcă pentru a-şi întări spusele, se întrerupse ca să semneze alt autograf. Ai făcut ca acest turneu să mi se pară minunat, oftă Philip. Vestea proastă e că mâine trebuie să plec la Veneţia. O să-mi fie tare dor de tine.

— N-am fost niciodată la Veneţia, zise Lara.

1 Ar fi oare posibil să luăm cina împreună? (în limba italiană, în original) (n.tr.)

2 Eu nu cred că e chiar imposibil. (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Mărire şi (*decădere*

*

Avionul Larei îi aştepta la aeroportul Linate. Când ajunseră acolo, Philip privi uimit uriaşul avion cu reacţie.

— E avionul tău?

— Da. Ne va duce la Veneţia.

— Ai să mă răsfeţi, doamnă.

— Asta şi vreau, răspunse încetişor Lara.

Treizeci şi cinci de minute mai târziu, aterizară la Veneţia, pe aeroportul Marco Polo, unde îi aştepta o limuzină în care parcurseră scurta distanţă până pe chei. De acolo urma să ia o şalupă până pe insula Giudecca, unde se găsea hotelul Cipriani.

— Am rezervat două apartamente, îi spuse Lara. M-am gândit că aşa va fi mai discret.

La bordul şalupei, în drum spre hotel, Lara îl întrebă:

— Cât timp vom rămâne aici?

— Mă tem că doar o noapte. Am programat un recital la teatrul La Fenice, după care mergem la Viena.

Acel „mergem11 o umplu pe Lara de încântare. Discutaseră pe tema asta cu o noapte înainte.

— Vreau să rămâi cu mine cât poţi de mult, îi spusese Philip. Dar eşti sigură că nu te reţin de la treburi mult mai importante?

— Nu există nimic mai important.

— Te descurci dacă te las singură în după-amiaza asta? Am repetiţie.

— E în regulă, îi răspunse Lara.

După ce-şi luară în primire camerele, Philip o strânse în braţe pe Lara.

— Acum trebuie să merg la teatru, dar sunt multe de văzut în acest oraş. Distracţie plăcută în Veneţia. Ne

vedem spre seară.

Se sărutară. Sărutul se voise unul scurt, dar se dovedi a fi unul prelungit.

— Ar fi bine să plec cât mai pot, murmură Philip. Altfel nu mai ajung în holul de la intrare.

— Succes la repetiţie! îi ură Lara.

Philip dispăru. Lara îi telefonă lui Keller.

— Unde eşti? o întrebă autoritar Keller. Tot am încercat să dau de tine.

— Sunt la Veneţia.

Urmă o pauză.

— Cumpărăm cumva un canal?

— Am să fac unele investigaţii, râse Lara.

— Ar trebui să te întorci, îi zise Keller. Se întâmplă multe. Tânărul Frank Rose a adus nişte planuri noi. Mie îmi plac, dar e nevoie de aprobarea ta ca să putem…

— Dacă-ţi plac ţie, îl întrerupse Lara, atunci dă-le drumul.

— Nu vrei să le vezi şi tu? întrebă uimit Keller.

— Nu acum, Howard.

— Bine. Cât priveşte negocierile pentru proprietatea din West Side, am nevoie de acordul tău ca să…

— Îl ai.

— Lara… te simţi bine?

— În viaţa mea nu m-am simţit mai bine ca acum.

— Când te întorci acasă?

— Nu ştiu. Ţinem legătura. La revedere, Howard.

Veneţia era genul de oraş fermecat pe care l-ar fi putut crea Prospero1. Lara îşi petrecu restul dimineţii şi toată după-amiaza vizitându-l. Hoinări prin Piaţa San Marco, vizită Palatul Dogilor şi Turnul Clopotniţei, se plimbă agale pe aglomerata Riva degli Schiavoni. Pretutindeni unde mergea, gândul ei era numai la Philip. Se plimbă pe străduţele laterale care şerpuiau pline de

magazine de bijuterii, articole din piele şi restaurante şi se opri să cumpere pulovere scumpe, eşarfe şi lenjerie pentru secretarele de la birou, portofele şi cravate pentru Keller şi pentru alţi câţiva bărbaţi din echipa ei. Apoi se opri la o giuvaiergerie de unde cumpără pentru Philip un ceas Piaget cu brăţară de aur.

— Puteţi grava pe ei „Pentru Philip, cu dragoste de la Lara”?

1 Personaj din piesa Furtuna *de William Shakespeare, prototipul artistului creator (n.tr.)*

Simpla rostire a numelui lui o făcea să-i fie dor de el.

Când Philip se înapoie la hotel, luară cafeaua în grădina înverzită a hotelului Cipriani.

Lara se uită la Philip şi-şi spuse în gând: „Ce loc perfect ar fi aici pentru luna de miere”.

— Am ceva pentru tine, îi zise ea.

Şi-i întinse cutioara cu ceasul. El o deschise şi rămase cu privirea pironită asupra ceasului.

— Dumnezeule! Trebuie să te fi costat o avere. Nu trebuia, Lara.

— Nu-ţi place?

— Cum să nu-mi placă. E minunat, dar…

— Sst! Poartă-l şi gândeşte-te la mine.

— N-am nevoie de un ceas ca să mă gândesc la tine, dar îţi mulţumesc.

— La ce oră trebuie să plecăm la teatru? îl întrebă Lara.

— La şapte.

Lara aruncă o privire la ceasul cel nou al lui Philip şi spuse cu un aer inocent:

— Asta înseamnă că mai avem două ore.

Teatrul era ticsit de lume. Publicul era în delir, aplauda şi ovaţiona după fiecare număr din program.

După încheierea concertului, Lara se duse în foaier la

Philip. Era exact aceeaşi atmosferă ca la Londra, Amsterdam şi Milano, iar femeile păreau să fie tot mai tinere şi mai disponibile. În foaier se găseau cel puţin şase femei frumoase, şi Lara se întrebă cu care dintre ele şi-ar fi petrecut Philip noaptea dacă ea n-ar fi fost acolo.

Luară cina la barul supraetajat Elarry's, unde patronul, amabilul Arrigo Cipriani, îi întâmpină cu efuziune.

— Ce plăcere să vă văd, domnule. Şi pe domnişoara. Văjog!

Îi conduse la o masă din colţ. Comandară Bellinis, o specialitate a casei.

— Îţi recomand să începi cu *pasta e fagioli*, îi spuse Philip Larei. E cea mai bună din lume.

ddd

Mai târziu, Philip nu reuşi să-şi amintească ce mâncase la cină. Era fascinat de Lara. Ştia că se îndrăgostise de ea, şi asta îl speria de moarte. „Nu mă pot lega de nimeni", se gândea el. „E cu neputinţă. Eu sunt un nomad". Nu suporta să se gândească la momentul când urmau să se despartă, şi ea să se înapoieze la New York. Ar fi vrut să prelungească la nesfârşit timpul lor împreună.

După ce terminară cina, Philip spuse:

— Pe insula Lido e un cazinou. Joci jocuri de noroc?

Lara râse în hohote.

— Ce-i atât de amuzant?

Lara se gândi la sutele de milioane de dolari pe care le mizase pe clădirile ei.

— Nimic, răspunse ea. Mi-ar plăcea mult să merg.

Luară şalupa până pe insula Lido. Trecură de hotelul Excelsior şi intrară în imensa clădire albă a cazinoului, înăuntru era plin de jucători împătimiţi.

— Nişte visători, comentă Philip.

Philip jucă la ruletă şi într-o jumătate de oră câştigă

două mii de dolari. El se întoarse spre Lara:

— Până acum n-am câştigat niciodată. Tu îmi porţi noroc.

Jucară până la 3 dimineaţa, oră la care li se făcu foame din nou.

O şalupă îi duse înapoi în Piaţa San Marco, de unde hoinăriră pe străduţele laterale până ajunseră la Cantina dei Mori.

— E unul dintre cele mai bune *bacaro* din Veneţia, îi explică Philip.

— Te cred, răspunse Lara. Ce e un *bacaro*?

— Un bar de vinuri unde se servesc *ciccheti*, mici gustări din specialităţile locale.

Uşile de sticlă dădeau într-o sală îngustă şi întunecată, cu ulcele de aramă atârnând din tavan şi farfurii sclipind pe o masă lungă de lemn.

Când se înapoiară la hotel, deja mijiseră zorii. Se dezbrăcară, şi Lara zise:

— Fiindcă veni vorba de gustări…

A doua zi devreme, Lara şi Philip zburară la Viena.

— La Viena ai impresia că te afli în alt secol, îi explică Philip. Se zice că piloţii anunţă pasagerii: „Doamnelor şi domnilor, ne apropiem de aeroportul din Viena. Vă rugăm să aşezaţi spătarele scaunelor şi mesele pliante în poziţie verticală şi să nu fumaţi până ajungem la terminal. Totodată vă rugăm să vă daţi ceasurile înapoi cu o sută de ani”.

Lara râse.

— Aici s-au născut părinţii mei. Mereu vorbeau despre alte timpuri şi-mi stârneau invidia.

Mergeau cu maşina pe Ringstrasse, şi Philip era entuziasmat, ca un copil dornic să-şi împartă jucăriile cu ea.

— Viena e oraşul lui Mozart, Haydn, Beethoven, Brahms. Se uită la Lara şi râse. Oh, uitasem că eşti expertă în muzica clasică.

Se cazară la hotelul Imperial.

— Trebuie să merg la sala de concerte, îi spuse Philip Larei. Dar m-am hotărât să-mi iau liber mâine toată ziua. Vreau să-ţi arăt Viena.

— Mi-ar plăcea nespus, Philip.

El o prinse în braţe.

— Îmi pare rău că nu avem mai mult timp acum, zise el cu regret.

— Şi mie.

El o sărută uşor pe frunte.

— Recuperăm diseară.

Ea îl îmbrăţişă strâns.

— Promisiuni, promisiuni.

Concertul din seara aceea avea loc la Musikverein1. Recitalul consta din lucrări de Chopin, Schumann şi Prokofiev, iar Philip înregistra un nou triumf.

Foaierul era din nou plin la refuz, numai că de data asta se vorbea germana.

— *Sie* war en wunderbar, Herr Adler2!

1 Renumită sală de concerte, sediul Filarmonicii din Viena (n.tr.)

Aţi fost minunat, domnule Adler. (în limba germană, în original) (n.tr.)

dd

Philip zâmbi.

— Das ist sehr nett *von* Ihnen. Danke1.

— Ich bin ein grosser Anhânger von Ihnen1 2.

Philip zâmbi din nou.

— Sie sind sehr freundlich3.

Vorbea cu admiratorii, însă nu-şi putea lua ochii de la Lara.

După recital, Lara şi Philip luară o cină târzie la hotel, unde-i întâmpină şeful de sală:

— Ce onoare! exclamă el. Am fost la concertul de astă-seară. Aţi fost magnific!

— Sunteţi foarte amabil, răspunse modest Philip.

Cina era delicioasă, numai că ei erau prea dornici să fie iarăşi împreună ca să le ardă de mâncare. Când chelnerul îi întrebă dacă doreau desert, Philip se grăbi să răspundă că da. Cu ochii la Lara.

Instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă. Lara nu lipsise niciodată atât de mult fără să-i spună unde se duce. Cumva îl evita cu bună ştiinţă? Şi dacă da, exista

O singură explicaţie. „Iar eu nu îngădui aşa ceva”, îşi zise Paul Martin.

O rază palidă de lună se strecura pe fereastră, lăsând uşoare umbre pe plafon. Lara şi Philip stătea întinşi pe pat, goi, privindu-şi propriile umbre mişcându-se deasupra capului. Fâlfâitul perdelelor făcea umbrele să danseze şi să se legene uşor. Umbrele se uneau încet, apoi se despărţeau şi iar se uneau până când se înlănţuiră, devenind una singură. Dansul lor deveni din ce în ce mai rapid, căpătând un ritm sălbatic, până când încetă brusc, lăsând în urmă doar legănarea molcomă a perdelelor.

A doua zi devreme dimineaţa, Philip zise:

— Avem la dispoziţie o zi şi o seară întreagă. Am multe să-ţi arăt.

1 Sunteţi foarte amabil. (în limba germană, în original) (n.tr.)

2 Sunt un mare admirator al dumneavoastră. (în limba germană, în original) (n.tr.)

3 Sunteţi foarte amabil. (în limba germană, în original) (n.tr.)

Mărite şi decădere

Luară micul dejun în sufrageria hotelului, apoi

porniră pe jos spre Karninerstrasse, unde accesul maşinilor era interzis. Magazinele erau pline de haine frumoase, bijuterii şi obiecte de artă.

Philip închirie o birjă şi porniră să colinde străzile largi ale oraşului de-a lungul Ring Road. Vizitară palatul Schönbrunn şi admirară pitoreasca colecţie de căleşti imperiale. După-amiază, cumpărară bilete pentru Şcoala spaniolă de călărie, unde văzură armăsarii lipiţani. Urcară în uriaşa roată din Prater, apoi Philip zise:

— Şi acum, vom păcătui!

— Ooh!

— Nu, râse Philip. La altceva mă gândeam.

O duse pe Lara la Demel'ş, unde se serveau prăjituri şi cafea fără pereche în lume.

Lara era fascinată de combinaţiile arhitecturale din Viena: frumoase clădiri baroce, vechi de secole stăteau alături de construcţii neomoderniste.

Pe Philip îl interesau compozitorii.

— Lara, ştiai că Franz Schubert a debutat aici ca simplu cântăreţ? A cântat în corul Capelei Imperiale, iar la şaptesprezece ani, când i s-a schimbat glasul, a fost dat afară. Atunci s-a hotărât să devină compozitor.

Luară o cină tihnită la un mic bistrou, apoi se opriră la un bar de vinuri din Grinzing. Pe urmă, Philip spuse:

— Vrei să facem o croazieră pe Dunăre?

— Mi-ar plăcea grozav.

Era o noapte perfectă, cu lună plină şi strălucitoare şi o adiere uşoară de vară. Stelele sclipeau deasupra lor. „Ne zâmbesc stelele fiindcă suntem fericiţi*", se gândi Lara. Suiră la bordul unui vaporaş, din difuzoarele căruia răsuna în surdină valsul *Dunărea albastră*. În depărtare zăriră o stea căzătoare.

— Pune-ţi repede o dorinţă, o îndemnă Philip.

Lara închise ochi, tăcând câteva clipe.

— Ţi-ai pus o dorinţă?

— Da.

— Ce anume?

Lara ridică ochii spre el şi răspunse cu glas grav:

— Nu pot să-ţi spun, altfel nu se mai îndeplineşte.

d

„Am s-o fac eu să se îndeplinească11, îşi zise ea.

Philip se lăsă pe spate şi-i zâmbi.

— Totul e perfect, aşa-i?

— Poate fi aşa întotdeauna, Philip.

— Ce vrei să spui?

— Ne-am putea căsători.

Cărţile erau date pe faţă. El numai la asta se gândise în ultimele zile. O iubea cu adevărat pe Lara, dar ştia că nu-şi putea lega viaţa de a ei.

— Lara, e cu neputinţă.

— Cum aşa? De ce?

— Ţi-am explicat, iubito. Eu sunt în permanenţă în turneu, ca acum. N-ai putea călători mereu cu mine, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Lara, dar…

— Ei, vezi? N-ar merge niciodată. Mâine la Paris am să-ţi arăt…

— Nu merg cu tine la Paris, Philip.

Lui i se păru că nu auzise bine.

— Poftim?

Lara trase adânc aer în piept.

— Nu vreau să ne mai vedem.

El resimţi vestea ca pe un pumn în stomac.

— De ce? Te iubesc, Lara. Eu…

— Şi eu te iubesc. Dar nu sunt un simplu fan. Nu vreau să fiu doar o altă admiratoare a ta, fugind după tine tot timpul. Poţi avea câte admiratoare vrei.

— Lara, eu nu te vreau decât pe tine. Nu înţelegi,

iubito, că o căsnicie ca a noastră n-ar rezista? Avem vieţi separate, importante pentru fiecare în parte. Aş vrea să fim împreună tot timpul, dar asta nu se va putea.

— Atunci asta e, nu? zise Lara, gâtuită de emoţie. N-o să ne mai vedem, Philip.

— Aşteaptă. Te rog! Hai să discutăm. Să mergem la tine în cameră şi…

— Nu, Philip. Te iubesc din tot sufletul, dar nu vreau să continui în acest fel. S-a terminat.

— Dar eu nu vreau să se termine, insistă Philip. Schimbă-ţi hotărârea.

— Nu pot. îmi pare rău. Totul sau nimic.

Se înapoiară la hotel, parcurgând drumul în tăcere. Ajungând în holul de la intrare, Philip spuse:

— Ce-ar fi să urc eu la tine în cameră? Putem sta de vorbă despre asta şi…

— Nu, iubitule. Nu mai avem ce să discutăm.

Philip o urmări din ochi pe Lara suind în ascensor.

Când Lara intră în cameră, auzi sunând telefonul. Se grăbi să ridice receptorul.

— Philip…

— Sunt Howard. Toată ziua am încercat să dau de tine.

Ea se strădui să-şi ascundă dezamăgirea.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Voiam să ştiu ce faci. Aici se petrec multe evenimente. Când crezi că te întorci?

— Mâine, răspunse Lara. Mâine sunt la New York.

Puse încet receptorul în furcă.

Rămase pe loc, privind ţintă telefonul, parcă îndemnându-l să sune. Trecură două ore, dar telefonul tăcea în continuare. „Am făcut o greşeală”, îşi zise deprimată Lara. „I-am dat un ultimatum şi l-am pierdut. Măcar de-aş fi aşteptat… dacă aş fi mers la Paris cu el…

dacă… dacă…” încercă să-şi imagineze viaţa ei fără Philip. Gândul era prea dureros. „Dar nu putem continua aşa”, îşi spuse ea. „Vreau să ne aparţinem unul altuia”. A doua zi trebuia să se înapoieze la New York.

Se întinse pe canapea, complet îmbrăcată, cu telefonul alături. Se simţea stoarsă de puteri. Ştia că-i va fi cu neputinţă să doarmă.

Totuşi, adormi.

În camera lui, Philip umbla de colo-colo ca un animal în cuşcă. Era furios pe Lara, furios pe el însuşi. Nu suporta gândul că n-avea s-o mai revadă niciodată, că niciodată n-avea s-o mai strângă în braţe. „Blestemate fie toate femeile!” îşi zise el. Părinţii îl preveniseră. „Viaţa ta este muzica. Dacă vrei să fii cel mai bun, în viaţa ta nu va fi loc pentru nimic altceva”. Până când o întâlnise pe Lara crezuse că aşa stau lucrurile. Dar acum totul se schimbase. „La dracu’! Relaţia noastră era minunată. De ce a trebuit s-o distrugă? 11 O iubea, dar ştia că niciodată nu se va putea căsători cu ea.

Zbârnâitul telefonului o trezi din somn pe Lara. Se ridică în capul oaselor, buimacă şi se uită la ceasul din perete. Era cinci dimineaţa. Încă adormită, ridică receptorul.

— Howard?

Auzi glasul lui Philip.

— Ce-ai zice să ne căsătorim la Paris?

Capitolul 24

Căsătoria Larei Cameron cu Philip Adler era pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume. Când Howard Keller află ştirea, se duse în oraş şi se îmbătă pentru prima oară în viaţa lui. îşi tot repetase că pasiunea Larei pentru Philip avea să treacă. „Eu şi Lara suntem o echipă. Ne aparţinem unul altuia. Nimeni nu poate interveni între noi”. Două zile nu se trezi din beţie şi când, în cele din

urmă, se dezmetici, îi telefonă Larei la Paris.

— Dacă e adevărat, îi zise el, spune-i lui Philip că-i cel mai norocos bărbat de pe pământ.

— Adevărat, îl aprobă Lara radioasă.

— După glas, aş zice că eşti fericită.

— În viaţa mea n-am fost mai fericită ca acum!

— Mă… mă bucur pentru tine, Lara. Când vii acasă?

— Mâine. Philip are concert la Londra, pe urmă ne întoarcem la New York.

— Ai vorbit cu Paul Martin înainte de nuntă?

Ea şovăi câteva clipe.

— Nu.

— Nu crezi că ar fi momentul s-o faci?

— Da, desigur.

Fusese mai preocupată de acest aspect decât voia să recunoască faţă de sine însăşi. Nu ştia cum va reacţiona Paul la vestea căsătoriei ei.

— O să vorbesc cu el după ce mă întorc.

— Abia aştept să te revăd. Mi-e dor de tine.

Măr\re şi decădere

— Şi mie mi-e dor de tine, Howard.

Era adevărat. Ţinea foarte mult la el. Întotdeauna îi fusese un prieten apropiat şi devotat. „Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el”, se gândi Lara.

Când avionul Boeing 727 se îndreptă spre termina-Iul Butler Aviation al aeroportului La Guardia din New York, presa deja se înghesuia acolo. Terminalul era plin de oameni de presă şi camere de televiziune.

Directorul aeroportului îi conduse pe Lara şi pe Philip în sala de conferinţe.

— Pot să vă scot discret de aici, le zise el, sau…

Lara se întoarse către Philip.

— Hai să terminăm şi cu asta, iubitule. Altfel n-o să avem pace cu ei.

— Probabil că ai dreptate.

Conferinţa de presă dură două ore.

— Când v-aţi întâlnit...?

— Întotdeauna v-a interesat muzica clasică, doamnă Adler...?

— De cât timp vă cunoaşteţi...?

— Veţi locui la New York...?

— Veţi renunţa la turnee, domnule Adler...?

În cele din urmă, conferinţa de presă se încheie.

Afară îi aşteptau două limuzine. A doua era pentru bagaje.

— Nu sunt obişnuit să călătoresc în stil mare, zise Philip.

— Ai să te obişnuieşti, râse Lara.

După ce suiră în limuzină, Philip întrebă:

— Şi acum, unde mergem? Eu am un apartament pe 57th Street...

— Cred că te vei simţi mai în largul tău la mine acasă, iubitule. Ai să arunci o privire şi, dacă-ţi place, o să-ţi aduci toate lucrurile aici.

Ajunseră la Cameron Piaza. Philip ridică privirea spre clădirea uriaşă.

— E proprietatea ta?

— A mea şi a câtorva bănci.

— Sunt impresionat.

Lara îl strânse de braţ.

— Mă bucur. Asta şi vreau.

Holul de la intrare era decorat cu flori proaspete. Şase angajaţi îi aşteptau să le ureze bun venit.

— Bine aţi venit acasă, doamnă Adler, domnule Adler.

Philip privi în jur şi spuse:

— Dumnezeule! Toate astea sunt ale tale?

— Ale noastre, iubitule.

Ascensorul îi duse la apartamentul de la ultimul etaj.

Apartamentul ocupa întreg etajul 45. Majordomul le deschise uşa.

— Bine aţi venit acasă, doamnă Adler!

— Mulţumesc, Simms.

Lara îi prezentă lui Philip restul personalului şi-l duse să viziteze apartamentul. Acesta consta dintr-un salon imens, decorat în alb şi plin de obiecte rare, o terasă spaţioasă şi acoperită, o sufragerie, patru dormitoare uriaşe, trei dormitoare pentru personal, şase băi, o bucătărie, o bibliotecă şi un birou.

— Crezi că te vei simţi în largul tău aici, iubitule? îl întrebă Lara.

Philip zâmbi larg.

— E cam înghesuit… dar am să mă descurc.

În mijlocul salonului trona un nou şi frumos pian Bechstein. Philip se apropie de el şi-şi trecu degetele peste clape.

— E minunat! murmură el.

Lara veni lângă el.

— E darul meu de nuntă.

— Serios? întrebă el, mişcat.

Se aşeză la pian şi începu să cânte.

— Tocmai am pus să-l acordeze pentru tine.

Lara ascultă cascada de sunete care inunda încăperea.

— Îţi place?

— E minunat! Mulţumesc, Lara.

— Aici poţi cânta după pofta inimii.

Philip se ridică de pe scăunelul de la pian.

— Ar fi bine să-i telefonez lui Ellerbee. Tot a încercat să dea de mine.

Mările şi decădere

— În bibliotecă e un telefon, iubitule.

Lara se duse în biroul ei şi apăsă butonul robotului

telefonic. Avea şase mesaje de la Paul Martin. „Lara, unde eşti? Mi-e dor de tine, iubito…” „Lara, presupun că eşti plecată din ţară, altfel aş fi primit o veste de la tine”… „Sunt îngrijorat pentru tine, Lara. Sună-mă…” După care tonul lui se schimba brusc: „Tocmai am aflat că te-ai căsătorit. E adevărat? Trebuie să vorbim”.

Philip tocmai intra în birou.

— Cine-i misteriosul apelant? întrebă el.

Lara se întoarse spre el.

— Un… un vechi prieten.

Philip se apropie de ea şi o cuprinse cu braţele.

— Cineva pe care ar trebui să fiu gelos?

— Nu trebuie să fii gelos pe nimeni în lume, murmură Lara. Eşti singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. „Şi chiar e adevărat”.

Philip o strânse la piept.

— Şi tu eşti singura femeie pe care am iubit-o în viaţa mea.

Târziu în acea după-amiază, în timp ce Philip se aşezase să cânte la pian, Lara se duse în birou ca să-i telefoneze lui Paul Martin. El îi răspunse aproape imediat.

— Te-ai întors.

Glasul lui suna crispat.

— Da.

Lara se temuse de această conversaţie.

— Trebuie să-ţi spun că vestea a fost pentru mine un şoc, Uită.

— Îmi pare rău, Paul… s-a întâmplat dintr-odată.

— Probabil.

— Da.

Lara încercă să-şi dea seama în ce toane se afla el.

— Credeam că avem o relaţie foarte frumoasă, tu şi cu mine. Credeam că între noi e ceva special.

— A fost, Paul, dar…

— Ar fi bine să discutăm pe tema asta.

— Păi, eu…

— Mâine luăm prânzul împreună. La Vitello’s. Ora unu.

Era un ordin. Lara şovăi. Ar fi fost o nebunie să-l întărâte şi mai mult.

— Bine, Paul. Voi fi acolo.

El închise telefonul. Lara rămase pe loc, măcinată de nelinişte. Oare cât de furios era Paul? Avea de gând să nu rămână cu braţele încrucişate?

Capitolul 25

A doua zi de dimineaţă, când Lara ajunse la Cameron Center, tot personalul o aştepta’s «felicite.

— Ce veste minunată!

— A fost o mare surpriză pentru toţi!…

— Trebuie să fiţi foarte fericită…

Şi aşa mai departe.

Howard Keller o aştepta în biroul ei. O strânse cu putere în braţe.

— Pentru cineva care nu se dă în vânt după muzica clasică, chiar ai dat lovitura!

— Am reuşit, aşa-i? zâmbi Lara.

— Va trebui să mă obişnuiesc să-ţi spun doamna Adler.

Zâmbetul ei se topi.

— Cred că pentru afaceri ar fi mai bine să-mi păstrez numele de Cameron, nu?

— Cum vrei tu. Oricum, mă bucur mult că te-ai întors. S-au cam aglomerat treburile.

Lara se instală pe un scaun faţă în faţă cu Howard.

— OK, acum spune-mi ce s-a mai întâmplat pe aici.

— Păi, la hotelul din West Side sigur o să pierdem bani. Avem un cumpărător din Texas care e interesat să-l cumpere, dar ieri m-am dus să văd hotelul şi e într-o stare

jalnică. Trebuie renovat complet şi asta o să ne ducă la cinci-şase milioane.

— Cumpărătorul a apucat să-l vadă?

— Nu. I-am spus că i-l arăt mâine.

— Arată-i-l săptămâna viitoare. Cheamă nişte zugravi. Fă-l lună. Aranjează să fie lume multă în hol când soseşte el.

Howard râse de-a binelea.

— Bine. A venit Frank Rose cu nişte schiţe noi. Aşteaptă la mine în birou.

— Am să arunc o privire.

— Ştii firma Midland Insurance care voia să contribuie la noua construcţie?

— Da.

— Încă n-au semnat contractul. Sunt cam nehotărâţi. Lara îşi notă ceva.

— Discut eu cu ei. Altceva?

— Împrumutul de şaptezeci şi cinci de milioane de la banca Gotham pentru noul proiect.

— Da?

— Au bătut în retragere. Sunt de părere că te extinzi prea mult.

— Ce dobândă ne percep?

— 17%.

— Fixează o întâlnire cu ei. Ne oferim să le plătim 20%.

Howard se holbă la ea, îngrozit.

— 20%? Dumnezeule, Lara! Nimeni nu plăteşte 20%.

— Prefer să trăiesc cu 20% decât să mor cu 17%.

Fă cum îţi spun, Howard.

— Am înţeles.

Dimineaţa trecu repede. La 12.30, Lara îi spuse:

— Mă duc să mă întâlnesc cu Paul Martin. Luăm prânzul împreună.

Howard era îngrijorat.

— Vezi să nu fii tu prânzul.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că e sicilian. Ăştia nu iartă şi nu uită niciodată.

— Exagerezi. Paul n-ar face niciodată nimic care să mă rănească.

*

Când Lara ajunse la restaurant, Paul Martin o aştepta. Slăbise şi avea o privire rătăcită. Sub ochi i se desenau cearcăne adânci, de parcă n-ar fi dormit bine.

— Bună, Lara.

Nu se ridică s-o întâmpine.

— Bună, Paul.

Lara se aşeză în faţa lui.

— Ţi-am lăsat nişte mesaje stupide pe robotul telefonic. îmi pare foarte rău. N-am ştiut… zise el, ridicând din umeri.

— Ar fi trebuit să-ţi spun, Paul, dar totul s-a întâmplat foarte repede.

— Mda. O studia atent. Arăţi grozav.

— Mulţumesc.

— Unde l-ai cunoscut pe Adler?

— La Londra.

— Şi te-ai îndrăgostit de el aşa, deodată?

Tonul lui trăda amărăciunea.

— Paul, ce a fost între noi a fost minunat, dar mie nu-mi era de ajuns. îmi doream mai mult de atât. Aveam nevoie de cineva la care să mă întorc acasă în fiecare seară.

El o asculta, fără să-şi ia ochii de la ea.

— N-aş face nimic pe lumea asta care să te rănească, dar asta… pur şi simplu s-a întâmplat.

Tăcerea se prelungea.

— Te rog să înţelegi.

— Mda. Pe chip îi apăru un zâmbet de gheaţă. Presupun că n-am de ales, nu? Ce-i făcut e bun făcut. Numai că a fost un şoc să aflu ştirea din ziare şi de la televizor. Credeam că suntem mai apropiaţi de atât.

— Ai dreptate, încuviinţă Lara. Ar fi trebuit să-ţi spun.

El întinse mâna, mângâindu-i bărbia.

— Am fost nebun după tine, Lara. Cred că mai sunt şi acum. Tu ai fost pentru mine un *miracolo*. Ţi-aş fi putut oferi tot ce-ţi doreai pe lumea asta, afară de un singur lucru: o verighetă. Te iubesc suficient de mult încât să vreau să fii fericită.

Lara simţi că i se ia o piatră de pe inimă.

— Mulţumesc, Paul.

— Când voi avea ocazia să-l cunosc pe soţul tău?

— Săptămâna viitoare dăm o petrecere pentru prieteni. Vrei să vii?

— Am să vin. Să-i spui să se poarte frumos cu tine, altfel va avea de-a face cu mine.

Lara surâse.

— Am să-i spun.

Când Lara se întoarse la birou, Howard Keller o aştepta.

— Cum a decurs prânzul? o întrebă el îngrijorat.

— Foarte bine. Te-ai înşelat în privinţa lui Paul. S-a comportat frumos.

— Bravo. Mă bucur că n-am avut dreptate. Pentru mâine-dimineaţă ţi-am aranjat nişte întâlniri cu…

— Anulează-le, îl întrerupse Lara. Mâine rămân acasă cu soţul meu. În următoarele câteva zile suntem în luna de miere.

— Mă bucur că eşti atât de fericită, îi zise Howard.

— Howard, sunt atât de fericită încât mă sperie. Mă

tem să nu mă trezesc şi să-mi dau seama că totul e un vis. Nu mi-am imaginat că cineva poate fi atât de fericit.

El zâmbi.

— Bine. Mă ocup eu de întâlnirile alea.

— Mulţumesc, spuse Lara, sărutându-l pe obraz. Eu şi Philip dăm o petrecere săptămâna viitoare. Vrem să vii şi tu.

Petrecerea avu loc în sâmbăta următoare, în apartamentul de la ultimul etaj. Fusese organizat un bufet somptuos şi erau peste o sută de invitaţi. Lara invitase persoane cu care lucra: bancheri, constructori, arhitecţi, şefi din construcţii, oficialităţi ale oraşului, lideri sindicali. Philip îşi invitase prietenii muzicieni, finanţatori şi donatori din domeniul muzicii. Combinaţia se dovedi dezastruoasă.

Nu pentru că cele două grupuri n-ar fi încercat să comunice. Problema era că cei mai mulţi dintre ei nu aveau nimic în comun unii cu alţii. Constructorii erau interesaţi de construcţii şi arhitectură, muzicienii de muzică şi de compozitori.

Lara prezentă un edil unui grup de muzicieni. Acesta rămase încremenit locului, încercând să înţeleagă conversaţia.

— …Ştiţi ce simţea Rossini pentru muzica lui Wagner? Într-o bună zi, s-a aşezat cu fundul pe clapele pianului şi a zis „Aşa sună Wagner în opinia mea”.

— …Wagner a meritat-o. Când a izbucnit incendiul de la Ring Theater din Viena în timpul unui spectacol cu *Povestirile lui Hoffmann*, au murit patru sute de oameni. Aflând vestea, Wagner a spus „Aşa le trebuie dacă s-au dus să asculte o operetă de Offenbach”.

Edilul se grăbi să se îndepărteze.

Lara prezentă nişte prieteni ai lui Philip unui grup care lucra în imobiliare.

— …Problema e, zicea unul din ei, că înainte să

demarezi lucrările, trebuie să ai semnăturile a 35% dintre chiriaşi.

— …Dacă mă întrebi pe mine, e o lege chiar stupidă.

— …De acord. Eu mă apuc de hoteluri. Ştiţi că la ora actuală hotelurile din Manhattan fac în medie cam 200 de dolari pe noapte de fiecare cameră? Anul viitor…

Muzicienii se îndepărtară.

Conversaţiile păreau să aibă loc în două limbi diferite.

— …Necazul cu vienezii este că iubesc compozitorii morţi…

— …Există un hotel nou care ocupă două parcele între străzile 47 şi 48. Îl finanţează Chase Manhattan…

— …N-o fi el cel mai mare dirijor din lume, dar are o tehnică genatd a baghetei…

— …îmi amintesc că o sumedenie de cunoscători spuneau că crahul financiar din 1929 n-a fost un lucru rău. I-a învăţat pe oameni să-şi investească banii în imobiliare…

— …Şi Horowitz a refuzat să cânte ani la rând, crezând că avea degete de sticlă… 1

1 Precis (în limba germană, în original) (n.tr.)

Mărire şi decădere & 1

— …Am văzut planurile. Va fi o fundaţie clasică, ridicată preţ de trei etaje pe Eighth Avenue şi în interiorul unei arcade eliptice cu holuri pe trei părţi…

— …Einstein adora pianul. Obişnuia să cânte cu Rubinstein, dar tot timpul pierdea măsura. În cele din urmă, Rubinstein n-a mai suportat şi a ţipat la el: „Albert, chiar nu ştii să numeri?”

— …Congresmenii trebuie să fi fost băuţi când au aprobat reforma taxelor. Va afecta profund industria de construcţii…

— …Şi la sfârşitul serii, când Brahms a plecat de la petrecere, a zis: „Dacă e cineva aici pe care am omis să-l

insult să mă ierte”.

Turnul lui Babei.

Paul Martin veni singur, şi Lara îi ieşi grăbită în întâmpinare. El privi în jur.

— Vreau să-l cunosc pe Philip.

Lara îl conduse până în locul unde se afla Philip, în mijlocul unui grup.

— Philip, îţi prezint un vechi prieten de-al meu, Paul Martin.

Philip îi întinse mâna.

— Mă bucur să vă cunosc.

— Eşti un om norocos, domnule Adler. Lara e o femeie remarcabilă.

— Asta îi tot repet şi eu, zâmbi Lara.

— Nu trebuie să-mi spună, zise Philip. îmi dau şi singur seama cât sunt de norocos.

Paul îl studia.

— Oare?

Brusc, Lara simţi tensiunea care plutea în aer.

— Să-ţi aduc un cocteil, i se adresă ea lui Paul.

— Nu, mulţumesc. îţi reamintesc că nu beau alcool.

Lara îşi muşcă buza.

— Aşa e. Dă-mi voie să te prezint câtorva invitaţi.

Îl conduse prin salon, prezentându-l unora dintre oaspeţi.

Un muzician tocmai spunea:

d

— Leon Fleisher1 dă un recital mâine-seară. Nu l-aş rata pentru nimic în lume. Se întoarse spre Paul Martin, care stătea lângă Howard Keller. L-aţi auzit cântând?

— Nu.

— E remarcabil. Desigur, cântă doar cu mâna stângă. Paul Martin era nedumerit.

— De ce?

— Cu zece ani în urmă, Fleisher a făcut un sindrom de tunel carpian la mâna dreaptă.

— Dar cum poate da un recital doar cu o mână?

— Sunt şase compozitori care au scris concerte pentru mâna stângă. Demuth[1] [2], Franz Schmidt[3], Komgold[4], mai e şi un frumos concert de Ravel[5].

O parte dintre invitaţi îl rugară pe Philip să le cânte ceva.

— Bine. Pentru proaspăta mea soţie.

Se aşeză la pian şi începu să cânte o temă dintr-un concert pentru pian de Rahmaninov. În salon se aşternu tăcerea. Toţi erau fascinaţi de minunatele sunete care umpleau încăperea. Când Philip se ridică de la pian, toţi izbucniră în aplauze furtunoase.

După vreo oră, oaspeţii începură să plece. După ce-l conduseră şi pe ultimul până la uşă, Philip spuse:

— A fost o petrecere pe cinste.

— Urăşti petrecerile cu mulţi invitaţi, aşa-i? îl întrebă Lara.

Philip o îmbrăţişă, râzând.

— Chiar se citea pe faţa mea?

— N-o să repetăm experienţa decât o dată la zece ani, îi făgădui Lara. Philip, n-ai avut sentimentul că musafirii noştri veneau de pe două planete diferite?

El o sărută pe obraz.

— N-are importanţă. Noi doi avem planeta noastră. Hai s-o facem să se învârtă…

1 Pianist şi dirijor american din sec. XX (n.tr.)

2 Compozitor englez din sec. XX (n.tr.)

3 Compozitor austriac de la sfârşitul sec. XIX – începutul sec. XX. (n.tr.)

4 Compozitor austro-ungar din sec. XX (n.tr.)

5 Compozitor francez de la sfârşitul sec. XIX – începutul sec. XX (n.tr.)

Capitolul 26

Lara decise ca dimineţile să lucreze acasă.

— Vreau să fim împreună cât mai mult timp posibil, îi spuse ea lui Philip.

Lara o rugă pe Kathy să aranjeze ca interviul pentru angajarea câtorva secretare să aibă loc în apartamentul ei. Discută cu vreo şase candidate, după care intră una pe nume Marian Bell. Avea vreo 25 de ani, părul blond şi mătăsos, trăsături frumoase şi era o persoană binevoitoare.

— Ia loc, o invită Lara.

— Mulţumesc.

Lara îi studie CV-ul.

— Ai absolvit colegiul Wellesley?

— Da.

— Văd că eşti licenţiată în litere. De ce vrei să te angajezi ca secretară?

— Cred că pot învăţa multe lucrând cu dumneavoastră. Fie că obţin slujba asta sau nu, sunt o mare admiratoare a dumneavoastră, domnişoară Cameron.

— Zău? De ce?

— Sunteţi un exemplu pentru mine. Aţi realizat multe, şi totul de una singură.

Lara o privi cu atenţie.

— Slujba asta înseamnă ore lungi de muncă. Eu mă trezesc cu noaptea în cap. Ar urma să lucrezi la mine acasă. Ai începe lucrul la 6 dimineaţa.

— Asta n-ar fi o problemă, sunt obişnuită să muncesc mult.

Lara zâmbi. Îi plăcea Marian.

— Te angajez o săptămână de probă, zise ea.

Până la sfârşitul săptămânii, Lara îşi dădu seama că pusese mâna pe o comoară. Marian era capabilă, inteligentă şi plăcută. Treptat, se instală o rutină. Afară de

cazul când se ivea vreo urgenţă, Lara îşi petrecea dimineţile lucrând acasă, iar după-amiaza mergea la birou.

În fiecare dimineaţă, Lara şi Philip luau micul dejun împreună, apoi Philip se instala la pian în blugi şi tricou fără mâneci şi exersa două-trei ore, în timp ce Lara se ducea în biroul ei, unde îi dicta lui Marian. Uneori Philip îi cânta Larei vechi melodii scoţiene: *Armie Laurie* şi Comin *Through the Rye*... Lara era impresionată. Pe urmă luau prânzul împreună.

— Vorbeşte-mi despre viaţa ta la Glacé Bay, o rugă Philip.

— Asta mi-ar lua cel puţin cinci minute, zâmbi Lara.

— Ba nu, vorbesc serios. Chiar vreau să ştiu.

Ea îi povesti despre blocul de chiriaşi, dar nu găsi puterea să amintească de tatăl ei. îi spuse lui Philip despre Charles Cohn.

— Bravo lui! exclamă Philip. Mi-ar face plăcere să-l cunosc într-o bună zi.

— Sunt sigură că ai să-l cunoşti.

Lara îi povesti despre experienţa ei cu Sean MacAllister şi Philip zise:

— Ce nemernic! I-aş rupe gâtul! O strânse în braţe pe Lara şi adăugă: Nimeni n-o să te mai rănească niciodată.

Philip pregătea un concert. Lara îl auzea cântând câte trei note la rând iar şi iar, după care mergea mai departe, exersând încet, ca apoi să intre în tempoul indicat, până când diversele fragmente se îmbinau într-o singură frază.

La început, Lara intra în salonul unde lucra Philip şi-l întrerupea.

— Iubitule, suntem invitaţi pe Long Island în weekend. Ai vrea să mergi?

Sau:

— Am bilete la teatru pentru o piesă nouă de Neil

Simon.

Sau:

— Howard Keller ar vrea să ne invite la cină sâmbătă seară.

Philip se străduia să aibă răbdare. În cele din urmă, îi spuse:

— Lara, am să te rog să nu mă mai întrerupi când cânt la pian. Nu mă mai pot concentra.

— Iartă-mă, îi răspunse Lara. Dar nu înţeleg de ce exersezi în fiecare zi. Doar nu susţii concertul acum.

— Exersez în fiecare zi ca să *pot* susţine un concert. Vezi tu, iubito, când tu construieşti o clădire şi apare o greşeală, greşeala poate fi îndreptată. Poţi schimba planurile, poţi reface instalaţiile sau lumina sau orice altceva. Dar într-un recital nu ţi se mai dă a doua şansă. Eşti în faţa unui public, şi fiecare notă trebuie să fie perfectă.

— Iartă-mă, se scuză Lara. Acum înţeleg.

Philip o îmbrăţişă.

— Există o veche glumă despre un om care mergea prin New York ducând în mână o cutie de vioară. Omul se rătăcise. La un moment dat îl opreşte pe un străin şi-l întreabă: „Cum ajung la Carnegie Hall?” Străinul îi răspunde: „Exersează, exersează[11].

Lara pufni în râs.

— Aşază-te înapoi la pian. Nu te mai deranjez.

Se instală în biroul ei, ascultând sunetele estompate ale pianului la care exersa Philip şi se gândi: „Sunt atât de norocoasă. Mii de femei m-ar invidia că stau aici ascultând cum cântă Philip Adler”.

Un singur lucru şi-ar fi dorit: ca Philip să nu fie nevoit să exerseze atât de mult.

Le plăcea să joace amândoi table, iar seara, după cină, se aşezau în faţa şemineului şi băteau tablele cu

prefăcută înverşunare. Pentru Lara, acele clipe de singurătate în doi erau o comoară nepreţuită.

Cazinoul din Reno era pregătit de inaugurare. Cu şase luni în urmă, Lara avusese o întâlnire cu Jerry Townsend.

— Vreau să se audă de această inaugurare până în Timbuktu, ceru Lara. Îl aduc cu avionul pe maestrul bucătar de la Maxim's, special pentru această ocazie. Vreau să-mi inviţi cei mai talentaţi artişti disponibili, începe cu Frank Sinatra şi vezi pe cine găseşti în continuare. Vreau ca lista invitaţilor să includă nume de vârf la Hollywood, New York şi Washington. Vreau ca lumea să se bată ca să-şi vadă numele pe listă.

Acum, citind lista, Lara spuse:

— Ai făcut o treabă bună. Câţi ne-au refuzat?

272 *d*

— Vreo douăzeci şi ceva, răspunse Townsend. Nu-i rău pentru o listă de şase sute.

— Nu-i deloc rău, încuviinţă Lara.

Dimineaţă, Keller îi telefonă Larei.

— Veşti bune, o anunţă el. Am primit un telefon de la bancherii elveţieni. Vin mâine cu avionul ca să discutaţi parteneriatul de afaceri.

— Excelent, zise Lara. Mâine la ora 9, în biroul meu.

— Aranjez eu.

În seara aceea la cină, Philip spuse:

— Mâine am sesiune de înregistrări. N-ai asistat niciodată la aşa ceva, este?

— Nu.

— Vrei să vii să vezi cum e?

Lara şovăi, gândindu-se la întâlnirea cu elveţianul.

— Sigur că da, răspunse ea.

Lara îi telefonă lui Keller.

— Începe şedinţa fără mine. Ajung şi eu cât pot de

repede.

Studioul de înregistrări se găsea pe West 34th Street, într-o hală mare, plină de echipament electronic. Înăuntru erau 130 de instrumentişti aşezaţi pe scaune şi o cabină de control cu pereţi de sticlă, unde lucrau inginerii de sunet. Larei i se păru că înregistrarea decurge foarte încet. Se tot opreau, apoi o luau de ca capăt. Într-una din pauze îi telefonă lui Keller.

— Unde eşti? întrebă acesta pe un ton imperativ.

— Ajung şi eu într-o oră, două. Ţine-i de vorbă.

Peste două ore înregistrarea tot nu se încheiase.

Lara îl sună din nou pe Keller.

— Îmi pare rău, Howard. Nu pot pleca de aici. Zi-le să vină mâine.

— Dar ce-i aşa de important? întrebă el cu asprime.

— Soţul meu, răspunse Lara, după care puse receptorul în furcă.

Când se înapoiară acasă, Lara îl anunţă pe Philip:

— Săptămâna viitoare mergem la Reno.

— Dar ce-i la Reno?

1 Mărire şi decădere

— Inaugurarea hotelului şi a cazinoului avionul miercuri.

— La naiba! exclamă Philip deznădăjduit.

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, iubito, dar nu pot.

Ea îl privi ţintă.

— Ce vrei să spui?

— Credeam că ţi-am spus. Luni plec în turneu.

— Ce tot spui acolo?

— Ellerbee a semnat pentru un turneu de şase săptămâni. Plec în Australia şi…

— În Australia?

— Da. Apoi în Japonia şi Hong Kong.

— Nu se poate, Philip. Adică... de ce faci asta? Nu eşti obligat. Vreau să fiu cu tine.

— Atunci vino cu mine, Lara. Mi-ar plăcea enorm.

— Ştii bine că nu pot. Nu acum. Se întâmplă prea multe aici. Nu vreau să mă laşi singură, spuse Lara îndurerată.

— Nici nu vreau. Dar te-am prevenit, iubito, încă înainte să ne căsătorim că aşa e viaţa mea.

— Ştiu, zise Lara, dar asta se întâmpla înainte. Acum e altceva. Totul s-a schimbat.

— Nu s-a schimbat nimic, îi răspunse Philip cu blândeţe. Afară de faptul că sunt nebun după tine, iar când o să fiu plecat, o să-ţi duc amarnic dorul.

La asta Lara nu mai avu nicio replică.

Philip plecaseşi Lara nu se mai simţise în viaţa ei atât de singură. În toiul unei întâlniri, brusc gândul îi zbura la Philip şi i se topea inima.

Dorea ca el să-şi continue cariera, dar simţea nevoia să-l aibă alături. Se gândea la clipele minunate petrecute împreună, la braţele lui care o înlănţuiau, la blândeţea şi afecţiunea lui. Nu-şi imaginase niciodată că ar putea iubi pe cineva atât de mult. Philip îi telefona în fiecare zi, dar cumva asta o făcea să se simtă şi mai singură.

— Unde eşti, iubitule?

— Tot la Tokyo.

— Cum merge turneul?

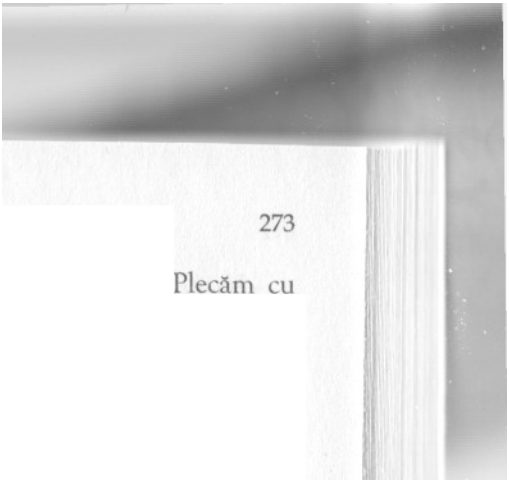

ddd

— Minunat. Dar mi-e dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine.

Lara nici nu-i putea spune cât de mult.

— Mâine plec la Hong Kong şi pe urmă…

— Aş vrea să vii acasă.

Dar în clipa următoare îşi regretă cuvintele.

— Ştii bine că nu pot.

Se aşternu o scurtă tăcere.

— Sigur că nu.

Discutară jumătate de oră şi, când Lara puse receptorul în furcă, se simţi mai singură ca oricând. Diferenţele de fus orar o scoteau din minţi. Uneori zilele ei de marţi erau la el miercuri, şi el suna în toiul nopţii sau la primele ore ale dimineţii.

— Cum o duce Philip? o întrebă Keller.

— Bine. De ce face asta, Howard?

— De ce face ce?

— Turneul ăsta. Nu-i obligat să plece. Vreau să spun că, fără îndoială, nu-i vorba de bani.

— Ei, şi tu! Sigur că nu-i vorba de bani. Asta-i

profesia lui, Lara.

Aceleaşi cuvinte pe care le rostise şi Philip. Lara îl înţelegea cu mintea, nu şi cu inima.

— Lara, îi zise Keller. Tu doar te-ai măritat cu omul ăsta. Nu-i proprietatea ta.

— Dar nici nu vreau să fie. Speram doar că sunt mai importantă pentru el decât… Se opri în mijlocul frazei. Nu-i nimic. Ştiu că mă comport prosteşte.

Lara îi telefonă lui William Ellerbee.

— Sunteţi liber azi, să luăm prânzul împreună? îl întrebă Lara.

— Mă pot face liber, răspunse Ellerbee. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu. Pur şi simplu mă gândeam că ar trebui să stăm de vorbă.

Se întâlniră la Le Cirque.

— Aţi mai vorbit cu Philip în ultima vreme? o întrebă Ellerbee.

— Vorbim în fiecare zi.

— Turneul e un adevărat triumf.

— Da.

— Sincer să fiu, zise Ellerbee, nu mi-aş fi imaginat niciodată că Philip o să se însoare. E ca un preot, devotat menirii lui.

— Ştiu. Lara şovăi puţin. Dar nu credeţi că e prea mult plecat în călătorie?

— Nu înţeleg.

— Acum Philip are un cămin. Nu mai are motiv să hoinărească în toată lumea.

Văzu expresia de pe chipul lui Ellerbee.

— Oh, n-am vrut să spun că ar trebui să stea numai la New York. Sunt convinsă că i-aţi putea aranja concerte la Boston, Chicago, Los Angeles. Ştiţi… adică să nu călătorească atât de departe de casă.

— Aţi discutat acest aspect cu Philip? întrebă circumspect Ellerbee.

— Nu. Am vrut să stau de vorbă mai întâi cu dumneavoastră. Ar fi posibil, nu-i aşa? Philip nu are nevoie de bani, adică nu mai are.

— Doamnă Adler, Philip câştigă 35.000 de dolari la un concert. Anul trecut a fost în turneu patruzeci de săptămâni.

— Înţeleg, totuşi…

— Aveţi idee cât de puţini pianişti ajung să fie la vârf, cât trebuie să lupte ca să câştige o asemenea poziţie? Există mii de pianişti în lume care-şi rup degetele pe clape, dar numai patru sau cinci superstaruri. Soţul dumneavoastră e unul dintre aceştia. Nu ştiţi prea multe despre lumea concertelor. Competiţia e la sânge. Poţi merge la un recital unde să vezi un solist pe scenă îmbrăcat în frac, în aparenţă strălucitor, dar care când coboară de pe scenă abia are cu ce să-şi plătească chiria sau să-şi cumpere o masă mai acătării. Lui Philip i-a trebuit vreme îndelungată ca să ajungă pianist de faimă mondială. Şi acum dumneavoastră îmi cereţi să-l lipsesc de rodul acestei străduanii.

— Nu, nu, deloc. Eu doar sugeram…

dd

— Ce sugeraţi dumneavoastră i-ar distruge cariera. îmi închipui că nu asta vreţi, aşa-i?

— Sigur că nu, răspunse Lara. Ezită puţin. Înţeleg că primiţi 15% din câştigurile lui Philip.

— Exact.

— N-aş vrea să fiţi în pierdere dacă Philip ar da mai puţine concerte, spuse cu prudenţă Lara. Aş fi fericită să pot compensa eu diferenţa şi…

— Doamnă Adler, cred că acesta e un subiect pe care ar trebui să-l discutaţi cu Philip. Şi acum, comandăm?

Capitolul 27

Articolul lui Liz Smith era intitulat FLUTURELE DE FIER LA UN PAS DE Ad FI RETEZATE ARIPILE... „Care superb magnat al imobiliarelor o să sară până în tavanul apartamentului său de la ultimul etaj când va afla că la Candlelight Press urmează să fie publicată o carte scrisă de o fostă angajată? Ei bine, e ceva tare! Tare de tot!”

Lara trânti ziarul de pământ. Nu putea fi decât Gertrude Meeks, secretara pe care o concediase! Lara trimise după Jerry Townsend.

— Ai văzut articolul de azi-dimineaţă al lui Liz Smith?

— Da, tocmai l-am citit. Nu putem face mare lucru, şefa. Dacă...

— Ba putem face foarte mult. Toţi cei care lucrează pentru mine semnează un angajament cum că nu vor scrie nimic despre mine pe durata contractului sau după aceea. Gertrude Meeks nu are niciun drept să facă asta. Am să dau în judecată editura şi am să cer despăgubiri cât casa.

Jerry Townsend clătină din cap.

— Eu, unul, n-aş proceda aşa.

— De ce?

— Pentru că se va face multă publicitate în defavoarea ta. Dacă ignori incidentul, va fi ca o adiere care va trece repede. Dacă încerci să opreşti tot, adierea va deveni un uragan.

Ea asculta, deloc impresionată.

— Află cine-i patronul companiei, îi ceru ea.

După o oră, Lara vorbea la telefon cu Henry Seinfeld, patronul şi editorul de la Candlelight Press.

— Sunt Lara Cameron. Înţeleg că intenţionaţi să publicaţi o carte despre mine.

— Aţi citit articolul lui Liz Smith, nu? Da, e adevărat, domnişoară Cameron.

— Vreau să vă avertizez că, dacă publicaţi cartea, am

să vă dau în judecată pentru încălcarea dreptului la intimitate.

— Cred că ar trebui să vă consultaţi cu avocatul dumneavoastră, zise glasul de la celălalt capăt al firului. Sunteţi o persoană publică, domnişoară Cameron. Nu aveţi niciun drept la intimitate. Şi, din câte am văzut din manuscrisul lui Gertrude Meeks, sunteţi un personaj chiar pitoresc.

— Gertrude Meeks a semnat un angajament care-i interzice să scrie despre mine.

— Ei, asta-i între dumneavoastră şi Gertrude. O puteţi da pe ea în judecată…

„Dar între timp, desigur, cartea va fi pe piaţă…”

— Nu vreau să publicaţi cartea. Dacă pot compensa cumva decizia de a n-o publica…

— Staţi aşa. Aici păşiţi pe un teren minat. Vă propun să încheiem această conversaţie. La revedere.

Telefonul se închise.

„Dracu’ să-l ia!”

Lara se gândea intens. Trimise după Howard Keller.

— Ce ştii despre Candlelight Press?

El ridică din umeri.

— E o firmă mică. Scot cărţi de scandal. Le-au măcelărit pe Cher, pe Madonna…

— Mulţumesc. E suficient.

Pe Howard Keller îl durea capul. În ultimul timp i se părea că are cam des dureri de cap. Nu dormea suficient. Lucra sub presiune şi avea senzaţia că lucrurile evoluează prea rapid. Trebuia să găsească o cale s-o mai

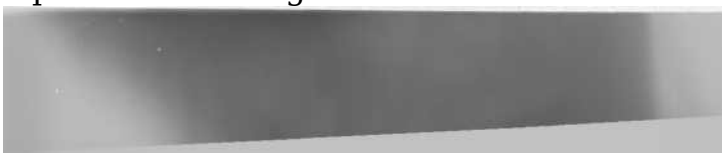

tempereze pe Lara. Poate că-l durea capul din pricina

faptului că nu mâncase. îşi sună secretara.

— Bess, comandă-mi ceva pentru prânz, te rog.

Tăcere.

— Bess.

— Glumiţi, domnule Keller?

— Dacă glumesc? Nu, de ce?

— Tocmai aţi luat prânzul.

Pe Keller îl străbătu un fior de gheaţă.

— Dar dacă totuşi încă vă e foame…

— Nu, nu.

Acum îşi amintea. Mâncase salată şi un sandviş cu friptură de vită şi… „Dumnezeule, ce se întâmplă cu mine?” se întrebă el.

— Te-am păcălit, Bess, zise el.

„Pe cine vreau să păcălesc?”

Inaugurarea complexului Cameron Palace din Reno se bucură de un succes răsunător. Hotelul fusese ocupat până la ultima cameră, iar cazinoul era ticsit de jucători. Lara nu se uitase la bani când fusese vorba ca personalităţile invitate să se bucure de toată atenţia. Toată lumea bună era prezentă. „Lipseşte un singur om”, se gândea Lara. Philip. El îi trimisese un buchet enorm de flori, însoţit de cuvintele: „Tu eşti muzica vieţii mele. Te ador şi mi-e tare dor de tine. Te îmbrăţişez”.

Sosi şi Paul Martin, care se duse direct la Lara.

— Felicitări! Te-ai întrecut pe tine însăţi.

— Mulţumită ţie, Paul. N-aş fi reuşit fără tine.

El se uită în jur.

— Unde-i Philip?

— N-a putut veni. E în turneu.

— Adică e pe undeva prin lume cântând la pian? Asta-i o noapte importantă pentru tine, Lara. Ar fi trebuit să fie lângă tine.

Lara zâmbi.

— Chiar a vrut să fie.

Directorul hotelului se apropie de Lara.

— O seară de excepţie, aşa-i? Hotelul e rezervat integral pentru trei luni de aici înainte.

— Aşa va trebui să fie şi în continuare, Donald.

Lara angajase un agent japonez şi unul brazilian ca să aducă mari jucători din străinătate. Cheltuise un milion de dolari pentru fiecare dintre apartamentele de lux, dar avea să merite banii.

— Aveţi aici o mină de aur, domnişoară Cameron, îi spuse directorul. Se uită în jur. Fiindcă veni vorba, unde-i soţul dumneavoastră? Eram nerăbdător să-l cunosc.

— N-a putut veni, răspunse Lara.

„E undeva prin lume cântând la pian".

Programul de divertisment era strălucit, dar Lara rămânea steaua acelei seri. Sammy Cahn scrisese versuri anume pentru cântecul ive *Kind of Toum*. Sunau cam aşa: „*My kind of gal*, *Lara is*" *1 2*... Lara se ridică în picioare să ţină un discurs, care se încheie într-un ropot de aplauze. Toţi voiau s-o cunoască, s-o atingă. Presa era şi ea prezentă în număr foarte mare, şi Lara dădu interviuri pentru televiziune, radio şi presă. Totul decurse foarte bine până când unul dintre reporteri întrebă:

— Dar unde-i soţul dumneavoastră astă-seară?

Lara îşi dădu seama că devine din ce în ce mai tristă. „Ar fi trebuit să fie lângă mine. Concertul putea să mai aştepte". Totuşi, surâse cu amabilitate şi spuse:

— Philip e foarte dezamăgit că nu poate să participe.

După ce programul artistic se încheie, urmă o seară de dans. Paul Martin se îndreptă spre masa Larei:

— Îmi dai voie?

Lara se ridică şi el o înlănţui cu braţele.

— Cum te simţi să ştii că toate acestea îţi aparţin? o întrebă Paul.

— Minunat. îţi mulţumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat.

— Nu pentru asta sunt prietenii? Am observat că ai aici câţiva jucători înrăiţi. Să fii atentă cu ei, Lara. Unii vor pierde sume exorbitante, dar tu trebuie să-i faci

1 „Genul meu de oraş”.

2 „Genul meu de fată e Lara”.

să se simtă câştigători. Ia-le o maşină nouă sau fă-le rost de fete, orice are darul de a-i face să se simtă importanţi.

— Am să ţin minte asta, zise Lara.

— Îmi face plăcere să te ţin din nou în braţe, îi spuse Paul.

— Paul…

— Ştiu. Ţii minte când ţi-am spus că soţul tău va trebui să aibă grijă de tine?

— Da.

— Pare că nu prea face treabă bună.

— Philip a vrut să fie de faţă, îl apără Lara.

Dar chiar în momentul în care rosti cuvintele, se întrebă în sinea ei: „Oare aşa să fie?” îi telefona seara târziu, dar glasul lui o făcea să se simtă şi mai singură.

— Lara, iubito, m-am gândit la tine toată ziua. Cum a decurs inaugurarea?

— Excelent. îmi pare rău că n-ai fost şi tu acolo, Philip.

— Şi mie. Mi-e un dor nebun de tine.

„Atunci de ce nu eşti aici?”

— Şi mie mi-e tare dor de tine. Vino acasă cât mai repede.

Howard Keller intră în biroul Larei ţinând în mână un plic gros de culoare galbenă.

— N-o să-ţi placă chestia asta, zise el.

— Ce-i acolo?

Keller puse plicul pe biroul Larei.

— O copie a manuscrisului lui Gertrude Meeks. Să nu mă întrebi cum am obţinut-o. Am putea merge amândoi la închisoare.

— Ai citit-o?

El încuviinţă din cap.

— Da.

— Şi?

— Cred că ar fi bine să vezi cu ochii tăi. Nici măcar nu lucra aici când s-au întâmplat unele lucruri. Trebuie să fi făcut o groază de săpături.

— Mulţumesc, Howard.

Lara aşteptă până ce Keller ieşi din birou, apoi apăsă butonul interfonului.

— Nu primesc niciun fel de apeluri telefonice.

Deschise manuscrisul şi începu să citească.

Era devastator. Prezenta portretul unei femei intri gante şi autoritare care-şi croise drum cu dinţii şi cu unghiile până în vârful piramidei sociale. Se vorbea despre hachiţele şi toanele ei, de maniera imperioasă în care-şi trata subordonaţii. Cartea era scrisă cu vădită rea-voinţă şi cuprindea tot felul de mici anecdote răutăcioase. Ceea ce nu reieşea din manuscris era independenţa şi curajul Larei, talentul, viziunea şi generozitatea ei. Lara continuă să citească.

„Una dintre şmecheriile Pluturelui de Pier era să-şi programeze întâlnirile de afaceri dis-de-dimineaţă în prima zi de negocieri, ca interlocutorii să sufere din pricina fusului orar, iar Cameron să aibă mintea limpede”.

„… La o întâlnire cu japonezii, acestora li s-a servit ceai cu Valium, în timp ce Lara Cameron bea cafea cu Ritalin, un stimulant care accelerează procesul de gândire.11

„... La o întrevedere cu nişte bancheri germani, acestora li s-a adus ceai cu Valium, iar ea a băut ceai cu Ritalin”.

„... Când Lara Cameron negocia proprietatea din Queens şi Comisia de urbanistică a refuzat-o, i-a determinat pe membrii acesteia să revină asupra deciziei iniţiale inventând o poveste cum că avea o fiică pe care urma s-o instaleze într-una dintre noile clădiri.11

„... Când locatarii au refuzat să părăsească clădirea Dorchester Apartments, Lara Cameron a ocupat-o cu nenumăraţi oameni ai străzii.11

Nimic nu era omis. Când termină de citit, Lara rămase multă vreme aşezată la birou, încremenită. Într-un târziu, trimise după Howard Keller.

— Vreau să te informezi ce scrie în anuarul Dun *and Bradstreet* despre Henry Seinfeld. Patronul Candlelight Press.

— Bine.

Keller se înapoie după cinci minute.

— Seinfeld are un rating D spre C.

— Asta ce înseamnă?

d

— Cel mai jos rating existent. Un rating de rang patru e slab, iar el se află cu patru puncte mai jos. Un vânticel ceva mai tare l-ar da peste cap. Trăieşte de la o carte la alta. Ajunge un eşec şi dă faliment.

— Mulţumesc, Howard.

Lara îl sună pe Terry Hill, avocatul ei.

— Terry, cum ţi-ar plăcea să fii director de editură?

— La ce te-ai gândit?

— Vreau să cumperi Candlelight Press şi s-o treci pe numele tău. Patronul e Henry Seinfeld.

— N-ar trebui să fie o problemă. Cât eşti dispusă să plăteşti?

— Încearcă să cumperi editura cu cinci sute de mii. La nevoie, urci la un milion. Asigură-te că preţul include şi dreptul de proprietate pe toate titlurile din evidenţa editurii. Ai grijă ca numele meu să nu apară.

Sediul editurii Candlelight Press se găsea în centrul oraşului, într-o clădire veche de pe Thirty-fourth Street. Biroul lui Henry Seinfeld consta dintr-o mică anticameră, unde stătea secretara şi o încăpere ceva mai mare, unde lucra el.

— Domnule Seinfeld, vă caută un domn Hill, îl anunţă secretara.

— Să poftească.

Terry Hill îi telefonase devreme în aceeaşi dimineaţă.

Avocatul intră într-o încăpere mică şi sărăcăcioasă. Seinfeld era aşezat la birou.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Hill?

— Reprezint o companie editorială germană care ar putea fi interesată să cumpere firma dumneavoastră.

Seinfeld îşi aprinse fără grabă un trabuc.

— Firma mea nu-i de vânzare, zise el.

— Oh, mare păcat. Încercăm să ne afirmăm pe piaţa americană şi ne place ce faceţi dumneavoastră.

— Am ridicat firma asta de la zero, îi explică Seinfeld. Într-un fel, e copilul meu. N-aş renunţa la ea nici în ruptul capului.

— Vă înţeleg sentimentele, zise compătimitor avocatul. Dar am fi dispuşi să vă plătim cinci sute de mii de dolari pe loc.

Seinfeld aproape că se înecă cu trabucul.

— Cinci sute? La dracu', păi am în pregătire o carte care-mi va aduce ea singură un milion. Nu, domnule. Oferta dumneavoastră e jignitoare.

— Oferta mea e mană cerească. Nu aveţi bunuri în proprietate şi sunteţi datori peste o sută de mii de dolari.

Am verificat. Uitaţi ce am să fac. Am să ridic preţul la şase sute de mii. E ultima ofertă.

— Nu mi-aş ierta niciodată. Ei, dacă aş şti că sunteţi dispus să mergeţi până la şapte…

Terry Hill se ridică în picioare.

— La revedere, domnule Seinfeld. Am să găsesc altă firmă.

Avocatul se îndreptă spre uşă.

— Aşteptaţi o clipă, îl chemă Seinfeld. Să nu ne pripim. Treaba e că nevastă-mea mă tot bate la cap să ies din afaceri. Poate că a sosit momentul potrivit.

Terry Hill se duse până la birou şi scoase un contract din buzunar.

— Am aici un cec de şase sute de mii de dolari. Dumneavoastră semnaţi acolo unde e un X.

Lara trimise după Keller.

— Tocmai am cumpărat Candlelight Press.

— Super! Ce vrei să faci cu ea?

— În primul rând, s-a zis cu cartea lui Gertrude Meeks. Ai grijă să nu se mai publice. Există multe feluri în care să tergiversăm lucrurile. Dacă ne dă în judecată ca să-şi recapete drepturile asupra cărţii, o putem purta prin tribunale ani la rând.

— Vrei să închizi firma?

— Bineînţeles că nu. Pune pe cineva s-o administreze. O păstrăm ca să compensăm pierderile din taxe.

Când Keller se înapoie în biroul lui, i se adresă secretarei:

— Vreau să-ţi dictez o scrisoare. E către Jack Hellman, de la Hellman Realty. „Dragă Jack, am discutat cu domnişoara Cameron oferta ta şi considerăm că nu e momentul potrivit să intrăm în afacerea asta. Totuşi, vrem să ştii că am fi interesaţi de orice viitoare…”

Secretara se opri din scris. Keller ridică privirea.

— Ai scris?

Secretara rămăsese cu ochii la el.

— Domnule Keller…

— Da.

— Mi-aţi dictat scrisoarea asta ieri.

Keller înghiţi în sec.

— Cum?

— A şi fost expediată prin poştă.

Howard Keller se sili să zâmbească.

— Am impresia că sunt extenuat.

La ora 4 în aceeaşi după-amiază, Keller era în cabinetul doctorului Seymour Bennett.

— Pari să fii într-o formă excelentă, îi zise doctorul Bennett. Fizic, n-ai nimic.

— Dar ce se întâmplă cu scăpările astea de memorie?

— De când nu ţi-ai mai luat concediu, Howard?

Keller se strădui să-şi amintească.

— Presupun că de vreo câţiva ani, răspunse el. Am fost foarte ocupat.

Doctorul Bennett zâmbi.

— Asta e treaba. Eşti extenuat.

Acelaşi cuvânt.

— Se întâmplă mai frecvent decât îţi închipui. Du-te undeva şi relaxează-te o săptămână, două. Nu te mai gândi la muncă. La întoarcere, ai să te simţi ca nou-născut.

Keller se ridică în picioare, simţind că i se luase o piatră de pe inimă.

Keller se duse în biroul Larei.

— Te poţi lipsi de mine o săptămână?

— La fel cum mă pot lipsi de braţul drept. Ce-ai de gând?

— Doctorul e de părere că ar trebui să-mi iau un scurt concediu, Lara. Ca să-ţi spun drept, am cam avut probleme cu memoria.

Ea îl privi îngrijorată.

— E ceva serios?

— Nu, nu chiar. Doar enervant. M-am gândit să plec câteva zile în Hawaii.

— Ia Boeingul.

I

— Nu, nu, ai nevoie de el. Mă duc cu un avion de pasageri.

— Pune toate cheltuielile în contul companiei.

— Mulţumesc. O să te sun în fiecare…

— Ba nu. Vreau să nu te mai gândeşti la ce e la birou. Ocupă-te numai de tine. Nu vreau să păţeşti ceva.

„Sper să fie bine”, îşi zise Lara. „Trebuie să fie bine”.

A doua zi, îi telefona Philip. Când Marian Bell o anunţă „Vă caută domnul Adler din Taipei”, Lara ridică grăbită receptorul.

— Philip…?

— Bună, iubito. A fost o grevă a lucrătorilor din telefonie. De ore întregi încerc să dau de tine. Cum te simţi?

„Singură”.

— Minunat. Cum merge turneul?

— Ca de obicei. Mi-e dor de tine.

Lara auzi în fundal muzică şi voci.

— Unde eşti?

— Se dă o mică petrecere în cinstea mea. Ştii cum e.

Lara auzi râsetul unei femei.

— Da, ştiu cum e.

— Miercuri mă întorc acasă.

— Philip?

— Da?

— Nimic, iubitule. Vino acasă cât mai repede.

— Aşa am să fac. La revedere.

Lara puse receptorul în furcă. Oare ce avea să facă el

după petrecere? Cine era femeia? Trăia un sentiment de gelozie atât de puternic încât simţea că se sufocă. Niciodată până atunci nu fusese geloasă pe nimeni.

„Totul e perfect”, se gândi Lara. „Nu vreau să pierd asta. Nu se poate să pierd asta”.

Howard Keller stătea întins pe plaja Kona, în dreptul unui mic hotel de pe insula Hawaii. Vremea fusese ideală. Se dusese să înoate în fiecare zi. Se bronzase, jucase golf şi făcuse zilnic masaj. Se simţea complet relaxat şi mai în formă ca oricând. „Avea dreptate doctorul Bennett”, se gândi el. „Eram extenuat. Când mă întorc.

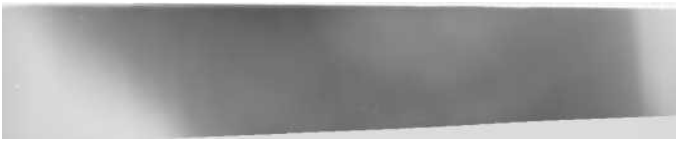

va trebui s-o iau ceva mai uşurel”. Adevărul era că scăpările de memorie îl speriaseră mai mult decât voia să recunoască.

În cele din urmă, sosi ziua când urma să se înapoieze la New York. Luă o cursă de noapte şi ajunse în Manhattan la 4 după-amiază. Se duse direct la birou. Secretara îl aştepta zâmbind.

— Bine aţi venit, domnule Keller. Arătaţi grozav.

— Mulţumesc…

Rămase înlemnit, cu obrazul alb ca varul. Nu-şi putea aminti numele ei.

Capitolul 28

Philip ajunse acasă miercuri după-amiază, şi Lara se duse la aeroport cu limuzina, să-l aştepte. Philip coborî din avion, şi Larei îi veni instantaneu în minte imaginea lui Lochinvar.

„Doamne, cât e de frumos! 1* Alergă spre el să-l îmbrăţişeze.

— Mi-a fost dor de tine, zise ea, strângându-l în braţe.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, iubito.

— Cât de dor?

El îşi depărtă degetul mare şi arătătorul cam un centimetru.

— Uite atât.

— Răule, îl certă ea. Unde ţi-e bagajul?

— Vine imediat.

Peste o oră ajunseră în apartamentul lor. Le deschise Marian Bell.

— Bine aţi venit acasă, domnule Adler.

— Mulţumesc, Marian.

Philip se uită în jur.

— Parcă aş fi fost plecat un an de zile.

— Chiar doi, zise Lara.

Era pe punctul de a adăuga „Să nu mai pleci de lângă mine**, dar îşi muşcă buzele.

— Vă pot fi de folos cu ceva, doamnă Adler? întrebă Marian.

ţăărire şi decădere

— Nu. Totul e în regulă. Poţi pleca. Mâine am să-ţi dictez câteva scrisori. Azi după-masă nu mai vin la birou.

— Foarte bine. La revedere.

Marian plecă.

— Drăguţă fată, zise Philip.

— Aşa-i?

Lara se ghemui în braţele lui Philip.

— Şi acum, arată-mi cât de dor ţi-a fost de mine.

În următoarele trei zile. Lara nici nu călcă pe la birou. Voia să fie cu Philip, să-i vorbească, să-l atingă, să se asigure că era el în carne şi oase. Dimineaţa luau micul dejun, apoi, în timp ce Lara îi dicta lui Marian, Philip exersa la pian.

În cea de-a treia zi, la masa de prânz, Lara îi povesti lui Philip despre inaugurarea cazinoului.

— Păcat că n-ai fost şi tu de faţă, iubitule. A fost ceva fantastic.

— Îmi pare rău că am ratat evenimentul.

„E undeva prin lume cântând la pian”.

— Păi, vei avea ocazia luna viitoare. Primarul îmi va înmâna cheile oraşului.

— Iubito, mă tem că voi rata şi acest eveniment, zise abătut Philip.

Lara înlemni.

— Ce vrei să spui?

— Ellerbee mi-a programat un nou turneu. Peste trei săptămâni plec în Germania.

— Nu se poate! protestă Lara.

— Contractele au fost deja semnate. Nu se mai poate face nimic.

— Abia te-ai întors. Cum se poate să pleci din nou aşa curând?

— E un turneu important, iubito.

— Dar căsnicia noastră nu e importantă?

— Lara…

— Nu eşti obligat să pleci, îi spuse furioasă Lara. Eu vreau un soţ, nu un bărbat cu jumătate de normă…

Tocmai atunci Marian Bell intră în cameră aducând câteva scrisori.

— Oh, iertaţi-mă. N-am vrut să vă întrerup. Am adus scrisorile la semnat.

— Mulţumesc, spuse înţepată Lara. Te chem eu când am nevoie de tine.

— Bine, domnişoară Cameron.

Philip şi Lara o urmăriră din ochi pe Marian plecând înapoi în biroul ei.

— Ştiu că trebuie să dai concerte, spuse Lara, dar nu eşti obligat s-o faci aşa de des. Doar nu r i comis-voiajor.

— Adevărat, e vorba de cu totul altceva, replică el cu

răceală.

— De ce nu rămâi pentru ceremonie, ca să pleci pe urmă în turneu?

— Lara, ştiu cât e de important pentru tine, dar trebuie să înţelegi că turneele de concerte sunt importante pentru mine. Sunt foarte mândru de tine şi de ceea ce faci, dar vreau să fii şi tu mândră de mine.

— Chiar sunt, îl asigură Lara. Iartă-mă, Philip, eu doar…

Abia se stăpânea să nu plângă.

— Ştiu, iubito. Philip o luă în braţe. O scoatem noi cumva la capăt. După ce mă întorc, ne luăm o vacanţă lungă împreună.

„Mi-e imposibil să plec în vacanţă11, îşi zise Lara. „Am prea multe proiecte în lucru”.

— Unde te duci de data asta, Philip?

— Germania, Norvegia, Danemarca, Anglia şi înapoi.

Lara trase aer în piept.

— Înţeleg.

— Aş vrea să vii cu mine, Lara. Mă simt foarte singur fără tine.

Ei îi veni în minte femeia care râdea. „Chiar aşa?” încercă să-şi alunge supărarea şi reuşi să surâdă.

— Ascultă. Ce-ar fi să iei Boeingul? O să-ţi fie mai comod.

— Eşti sigură că…?

— Absolut. Mă descurc fără el până te întorci.

— N-ai pereche în lume, exclamă Philip.

Lara îşi trecu uşor degetul peste obrazul lui.

— Să nu uiţi asta.

*

Turneul lui Philip se bucură de un succes imens. La Berlin publicul era în delir şi criticii în extaz. După concert, foaierele erau pline de admiratori înfocaţi,

majoritatea femei.

— Am venit de la cinci sute de kilometri ca să vă ascult…

— Am un mic castel, nu prea departe de aici şi mă întrebam…

— Am pregătit un mic supeu numai pentru noi doi…

Unele dintre ele erau bogate şi frumoase, şi majoritatea se arătau disponibile. Dar Philip era îndrăgostit. După concertul din Danemarca o sună pe Lara.

— Mi-e dor de tine.

— Şi mie mi-e foarte dor de tine, Philip. Cum a fost concertul?

— Păi… n-a plecat nimeni din sală în timp ce cântam.

— Semn bun, râse Lara. Iubitule, sunt în plină şedinţă. Te sun eu peste o oră la hotel.

— Nu mă întorc direct la hotel, Lara. Directorul sălii de concerte dă un dineu în onoarea mea şi…

— Oh? Zău? Are cumva o fiică frumoasă?

De cum rosti cuvintele, le şi regretă.

— Poftim?

— Nimic. Acum trebuie să plec. Vorbim mai târziu.

Lara închise telefonul şi se întoarse spre bărbaţii adunaţi în biroul ei. Keller o privea atent.

— E totul în regulă?

— Da, răspunse Lara.

Îi venea greu să se concentreze asupra şedinţei. Şi-l imagina pe Philip la petrecere, înconjurat de femei frumoase care-i întindeau cheile camerelor lor de hotel. O ardea gelozia şi se ura pe sine pentru asta.

Ceremonia organizată de primar era un eveniment care atrăsese puhoi de lume. Presa venise în număr foarte mare.

— V-am putea face o fotografie alături de soţul dumneavoastră?

d

Iar Lara era silită să răspundă:

— Şi-ar fi dorit mult să fie de faţă…

Venise şi Paul Martin.

— Iar e plecat, aşa-i?

— Chiar a vrut să vină, Paul.

— Aiurea! E o mare onoare pentru tine. Ar fi trebuit să-ţi fie alături. La dracu', ce fel de soţ e? Cineva ar trebui să stea de vorbă cu el!

În noaptea aceea, Lara rămase culcată singură în pat, fără să poată închide ochii. Philip, se găsea la cincisprezece mii de kilometri depărtare. îi tot venea în minte conversaţia cu Paul Martin: „La dracu', ce fel de soţ e? Cineva ar trebui să stea de vorbă cu el!"

Philip se înapoie din Europa, aparent fericit să fie iar acasă. îi aduse Larei un morman de daruri: o statuetă delicată de porţelan din Danemarca, nişte păpuşi superbe din Germania, bluze de mătase şi o poşetă aurită din Anglia. Înăuntru era o brăţară cu diamante.

— E minunată! exclamă Lara. Mulţumesc, iubitule.

În dimineaţa următoare, Lara îi spuse lui Marian Bell:

— Azi lucrez acasă toată ziua.

Se instală în birou, dictându-i lui Marian, în timp ce din salon răzbăţeau până la ea sunetele pianului la care exersa Philip. „În astfel de clipe viaţa noastră e perfectă", îşi zise Lara. „De ce vrea Philip să strice tot?"

William Ellerbee îi telefonă lui Philip.

— Felicitări, îi zise el. Am auzit că turneul a fost extraordinar.

— Aşa e. Europenii sunt un public minunat.

— Am primit un telefon de la directorul Carnegie Hall. S-a creat pe neaşteptate un spaţiu liber de vineri într-o săptămână, adică pe 17. Ar vrea să susţii un recital. Te

interesează?

— Foarte mult.

— Bine. O să fac eu toate aranjamentele. Apropo, te bate gândul să reduci numărul concertelor? îl întrebă Ellerbee.

Philip rămase înmărmurit.

— Să reduc numărul concertelor? Nu. De ce?

— Am avut o discuţie cu Lara şi mi-a spus că i-ar plăcea să faci turnee numai în Statele Unite. Poate ar trebui să vorbeşti cu ea şi…

— Aşa am să fac, promise Philip. Mulţumesc.

Philip puse receptorul în furcă şi intră în biroul Larei. Aceasta îi dicta ceva lui Marian.

— Vrei să ne laşi o clipă singuri? o rugă Philip pe secretară.

— Sigur, zâmbi Marian şi ieşi din cameră.

Philip se întoarse către Lara.

— Tocmai am primit un telefon de la William Ellerbee. L-ai zis tu cum că ar trebui să reduc numărul turneelor?

— Se prea poate să fi amintit ceva în acest sens, Philip. M-am gândit că ar fi mai bine pentru amândoi dacă…

— Te rog să nu mai faci aşa ceva, îi spuse Philip. Ştii bine cât te iubesc. Dar în afară de viaţa noastră împreună, şi tu, şi eu avem o carieră. Hai să stabilim o regulă. Eu nu mă amestec în cariera ta şi tu nu te amesteci într-a mea. Ţi se pare corect?

— Sigur că da, răspunse Lara. Iartă-mă, Philip. Atâta doar că-mi lipseşti teribil când eşti plecat.

Se ghemui în braţele lui.

— Mă ierţi?

— Te-am iertat şi am dat uitării tot.

Howard Keller veni în apartamentul Larei cu alte

contracte la semnat.

— Cum merge treaba?

— Excelent, îi răspunse Lara.

— S-a întors menestrelul tău călător?

— Da.

— Deci acum muzica e viaţa ta?

— Muzicianul e viaţa mea. Nici n-ai idee ce om minunat este, Howard.

— Când vii la birou? Avem nevoie de tine.

— Peste câteva zile.

Keller dădu din cap.

— Bine.

Începură să examineze împreună actele aduse de el.

În dimineaţa următoare, telefonă Terry Hill.

— Lara, tocmai m-au sunat cei din Comisia pentru jocuri de noroc din Reno, o informă avocatul. Urmează să aibă loc o audiere privitor la licenţa de funcţionare a cazinoului.

— De ce? întrebă Lara.

— Au existat câteva comentarii cum că licitaţia ar fi fost trucată. Vor să te duci acolo pe data de 17 să depui mărturie.

— Cât e de grav? întrebă Lara.

Avocatul şovăi.

— Ştii cumva dacă au existat unele abateri de la regulă în problema licitaţiilor?

— Nu, sigur că nu.

— Atunci n-ai de ce să te îngrijorezi. Am să iau avionul spre Reno împreună cu tine.

— Ce se întâmplă dacă nu mă duc?

— Îţi vor trimite citaţie. Ar fi mai bine să te duci de

bunăvoie.

— Bine.

Lara îl sună pe Paul Martin pe numărul privat de la birou. El ridică receptorul imediat.

— Lara?

— Eu sunt, Paul.

— N-ai mai folosit numărul ăsta de multă vreme.

— Ştiu. Te sun în legătură cu Reno…

— Am auzit.

— Există vreo problemă serioasă?

El râse.

— Nu. Cei care au pierdut partida îţi poartă pică fiindcă le-ai suflat afacerea.

— Eşti sigur că totul e în regulă, Paul? Lara ezită puţin. Noi doi chiar am vorbit despre celelalte oferte.

— Crede-mă, asta se întâmplă mai tot timpul. Oricum, n-au nicio dovadă că aşa a fost. Nu-ţi face griji.

— Bine. Nu-mi fac.

Lara puse receptorul în furcă şi rămase lângă telefon, îngrijorată.

La masa de prânz, Philip îi zise:

— Apropo, mi s-a propus un concert la Carnegie Hall. L-am acceptat.

— Minunat, zâmbi Lara. Am să-mi cumpăr o rochie nouă special pentru ocazia asta. Când e concertul?

— Pe 17.

Surâsul Larei se topi.

— Oh!

— Ce s-a întâmplat?

— Mă tem că n-am să pot veni, iubitule. Trebuie să fiu la Reno. îmi pare nespus de rău.

Philip îşi puse mâinile peste ale ei.

— Pe cât se pare, nu ne potrivim deloc. Ei bine, nu te nelinişti. Vor mai fi multe alte recitaluri.

Lara era în biroul ei din Cameron Center. De dimineaţă, Howard Keller o sunase la telefon.

— Cred că ar fi bine să vii până aici, îi spusese el. Avem nişte probleme.

7 într-o oră sunt acolo.

Îi găsi în plină şedinţă.

— Avem câteva proiecte de care s-a ales praful, o anunţă Keller. Compania de asigurări care urma să se mute în blocul nostru din Houston a dat faliment. Erau singurul nostru chiriaş.

— O să găsim pe altcineva, zise Lara.

— N-o să fie chiar atât de simplu. Legea pentru reforma taxelor ne face mari necazuri. La dracu', bagă în belea pe toată lumea. Congresul a eliminat orice metodă de reducere a veniturilor impozitabile pentru corporaţii, precum şi majoritatea scutirilor. Am impresia că suntem pe cale să intrăm într-o nenorocită de recesiune. Companiile de economii şi împrumuturi cu care lucrăm au probleme. Drexel Burnham Lambert ar putea ieşi din afaceri. Acţiunile cu risc ridicat au devenit adevărate bombe. Avem probleme cu şase dintre construcţiile noastre. Două dintre ele sunt numai pe jumătate terminate. Fără finanţare, costurile o să ne aducă la sapă de lemn.

Lara rămase pe gânduri.

dd

— Ne putem descurca. Vinde terenurile în proprietatea noastră ca să ne putem plăti ipotecile.

— Partea bună a afacerii, zise Keller, e infuzia de capital care ne vine de la Reno şi care înseamnă aproape cincizeci de milioane pe an.

Lara nu zise nimic.

Vineri, pe data de 17, Lara plecă la Reno. Philip o conduse cu maşina la aeroport. Terry Hill o aştepta la avion.

— Când te întorci? o întrebă Philip.

— Probabil mâine. N-ar trebui să dureze prea mult.

— O să-mi fie dor de tine, spuse Philip.

— Şi mie, iubitule.

Philip urmări cu privirea avionul care decola. „Chiar o să-mi fie dor de ea”, se gândi el. „E cea mai fantastică femeie din lume”.

În birourile Comisiei pentru jocuri de noroc a statului Nevada, Lara se confrunta cu acelaşi grup de oameni pe care-i întâlnise când solicitase licenţa de funcţionare a cazinoului. Numai că, de data asta, nu se mai arătau la fel de prietenoşi.

Lara depuse jurământul şi un grefier se pregăti să consemneze depoziţia ei.

— Domnişoară Cameron, i se adresă preşedintele comisiei, există unele afirmaţii deranjante la adresa licenţei dumneavoastră pentru cazinou.

— Ce fel de afirmaţii? întrebă Terry Hill.

— Vom ajunge şi acolo la momentul potrivit. Preşedintele îşi îndreptă din nou atenţia spre Lara. Am înţeles că a fost prima dumneavoastră experienţă de achiziţionare a unui cazinou.

— Adevărat. Aşa v-am spus la prima audiere.

— Cum aţi ajuns la oferta pe care aţi avansat-o? Vreau să spun… cum aţi ajuns la cifra respectivă?

— Aş dori să cunosc motivul acestei întrebări, interveni Terry Hill.

— Un moment, domnule Hill. Vreţi să-i daţi voie clientei dumneavoastră să răspundă la întrebare?

Terry Hill se uită la Lara şi încuviinţă din cap.

— Am cerut departamentului meu de contabilitate să-mi dea o estimare privitoare la cât ne-am putea permite să licităm, am apreciat un mic plus şi aşa am ajuns la suma

respectivă.

Preşedintele studie cu atenţie actul din faţa lui.

— Oferta dumneavoastră a fost cu cinci milioane mai mare decât cea imediat inferioară.

— Da?

— Nu ştiaţi asta la vremea când aţi avansat suma?

— Nu. Sigur că nu.

— Domnişoară Cameron, îl cunoaşteţi pe Paul Martin?

— Nu văd relevanţa acestor întrebări, îl întrerupse Terry Hill.

— Veţi înţelege imediat. Până atunci, aş vrea ca domnişoara Cameron să-mi răspundă la întrebare.

— N-am nimic împotrivă, zise Lara. Da, îl cunosc pe Paul Martin.

— Aţi făcut vreodată afaceri cu el?

Lara şovăi.

— Nu. Suntem doar prieteni.

— Domnişoară Cameron, cunoaşteţi faptul că Paul Martin este recunoscut pentru legăturile sale cu Mafia şi că…

— Obiectez, e doar un zvon şi nu poate fi consemnat.

— Foarte bine, domnule Hill. Retrag afirmaţia. Domnişoară Cameron, când l-aţi întâlnit sau aţi vorbit ultima oară cu Paul Martin?

Lara ezită din nou.

— N-aş putea să spun sigur. Ca să fiu sinceră, de când m-am căsătorit, l-am văzut foarte rar pe domnul Martin. Ne-am mai întâlnit întâmplător pe la recepţii, atât şi nimic mai mult.

— Dar nu obişnuiaţi să conversaţi cu regularitate la telefon?

— După căsătoria mea, nu.

— Aţi discutat vreodată cu Paul Martin despre acest

cazinou?

Lara se uită la Terry Hill. Acesta încuviinţă din cap.

dd

— Da. Din câte îmi aduc aminte, m-a sunat să mă felicite după ce am câştigat licitaţia. Şi m-a sunat din nou după ce am obţinut licenţa de funcţionare a cazinoului.

— Şi n-aţi mai vorbit cu nicio altă ocazie?

— Nu.

— Domnişoară Cameron, vă reamintesc că sunteţi sub jurământ.

— Da.

— Cunoaşteţi pedeapsa pentru sperjur?

— Da.

Preşedintele comisiei îi arătă o foaie de hârtie.

— Am aici o listă cu un număr de cincisprezece convorbiri telefonice ale dumneavoastră cu Paul Martin din perioada în care cazinoul primea oferte sigilate.

Capitolul 29

Majoritatea soliştilor sunt intimidaţi de spaţiul vast cu 2 800 de locuri al sălii Carnegie Hall. Puţini sunt cei care să umple prestigioasă sală până la refuz, dar în seara de vineri nu aveai unde să arunci un ac. Philip Adler păşi pe scenă în ropotele de aplauze ale publicului. Se aşeză la pian, rămase nemişcat o clipă, apoi începu să cânte. Programul era compus din sonate de Beethoven. În decursul anilor, se obişnuise să se concentreze numai asupra muzicii. Dar în această seară gândurile lui Philip zburau la Lara, la problemele ei şi o fracţiune de secundă degetele lui bâjbâiră pe clape, făcându-l să se oprească, lac de transpiraţie. Totul se întâmplă atât de repede încât publicul nici nu-şi dădu seama.

La sfârşitul primei părţi a recitalului, publicul izbucni în aplauze entuziaste. Philip se duse în cabina lui.

— Minunat, Philip, îl felicită impresarul lui. Au fost

fascinaţi. Pot să-ţi aduc ceva?

— Nu, mulţumesc.

Philip închise uşa. îşi dorea să se termine mai repede recitalul. Se simţea extrem de tulburat de situaţia Larei. O iubea nespus, ştia că şi ea îl iubea, dar se părea că ajunseseră într-un impas. Atmosfera dintre ei fusese tensionată înainte de plecarea ei la Reno. „Trebuie să fac ceva”, îşi zise Philip. „Dar ce? Cum să ajungem la un compromis? 11 O bătaie în uşă îi întrerupse şirul gândurilor şi auzi vocea directorului de scenă.

— Cinci minute, domnule Adler.

— Mulţumesc.

A doua parte a recitalului cuprindea sonata *Hammerklavier*. Era o piesă cu puternică încărcătură emoţională şi când ultimele note furtunoase reverberară în imensitatea sălii, publicul se ridică în picioare aplaudând frenetic. Philip rămase pe scenă, înclinându-se în faţa publicului, dar mintea lui era în altă parte. „Trebuie să merg acasă şi să stau de vorbă cu Lara”. Apoi îşi aminti că ea era plecată. „Trebuie să rezolvăm situaţia asta chiar acum”, îşi zise Philip. „Nu mai putem continua aşa”.

Aplauzele nu mai conteneau. Publicul striga „Bravo” şi „Bis”. În mod obişnuit, Philip ar mai fi cântat ceva, dar în seara aceasta era prea tulburat. Se înapoie în cabină şi se schimbă în haine de stradă. De afară răzbătea bubuitul îndepărtat al tunetului. Ziarele anunţaseră ploaie, dar asta nu împiedicase lumea să vină la concert. Foaierul era plin de admiratori care-l aşteptau. Întotdeauna îi plăcea să simtă şi să audă aprecierile admiratorilor, însă astă-seară nu avea chef de ei. Rămase în cabină până se asigură că lumea plecase. Când ieşi din cabină se făcuse aproape miezul nopţii. Păşi pe coridoarele pustii din culise şi ieşi pe uşa care dădea spre scenă. Limuzina nu era acolo. „Am să iau un taxi”, se hotărî Philip.

Ieşi în stradă, unde ploua torenţial. Sufla un vânt rece şi Fifty-seventh Street era cufundată în întuneric. Pe când mergea în direcţia bth Avenue, un individ solid, îmbrăcat cu o haină de ploaie, se desprinse din umbre.

— Iertaţi-mă, zise el, cum ajung la Carnegie Hall?

Philip îşi aminti gluma pe care i-o spusese Larei şi era cât pe ce să răspundă „Exersează11. Totuşi, arătă undeva în spatele lui.

— Clădirea de colo.

ddd

În clipa când se întoarse, omul îl izbi cu putere de zid. Ţinea în mână un şiş cu lama periculos de ascuţită.

— Dă-mi portofelul.

Inima lui Philip bătea său spargă pieptul. Se uită în jur, după ajutor. Strada udă de ploaie era pustie.

— Bine, îngăimă el. Calmează-te. Ţi-l dau.

Lama cuţitului era proptită în gâtul lui.

— Ascultă, nu-i nevoie să…

— Gura! Dă-mi portofelul.

Philip vârî mâna în buzunar şi scoase portofelul. Individul îl înşfacă cu mâna liberă şi-l îndesă în buzunar. Atunci zări ceasuţlui Philip. Întinse mâna şi i-l smulse de la încheietură. În aceeaşi clipă, apucă mâna stângă a lui Philip, ţinând-o strâns şi trecu lama tăioasă a şişului peste încheietură, sfâşiind-o până la os. Philip urlă de durere. Sângele începu să ţâşnească. Individul o luă la fugă.

Philip rămase ţintuit locului, şocat, cu ochii la sângele care curgea pe trotuar, amestecându-se cu ploaia.

Apoi leşină.

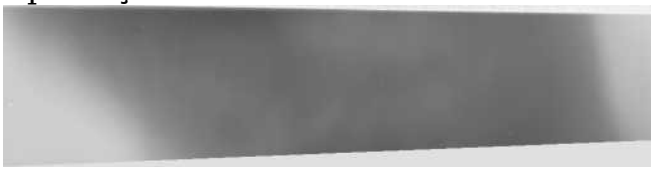

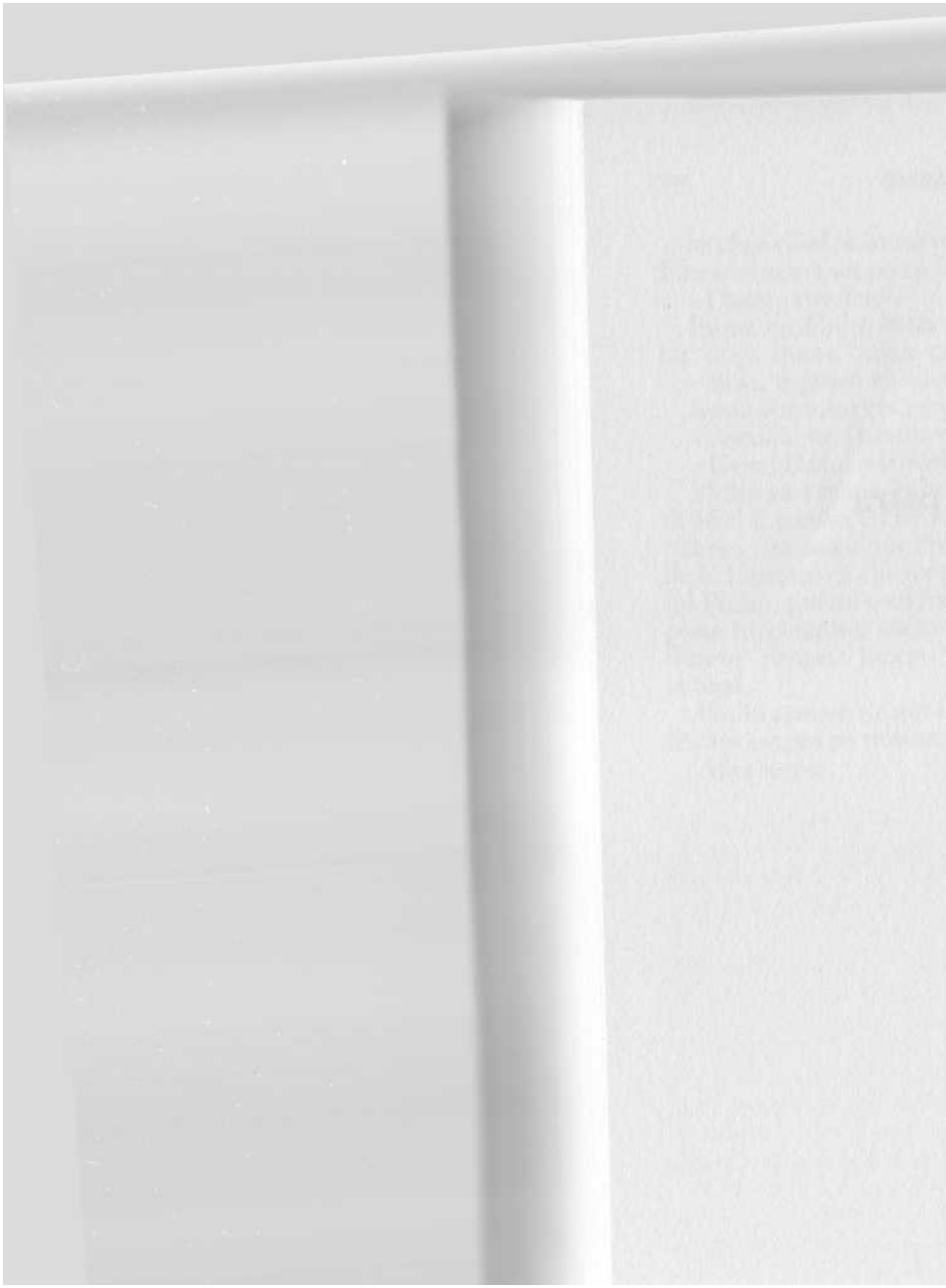

Capitolul 30

Lara era la Reno când află ce se întâmplase cu Philip, îi telefona Marian Bell, la un pas de isterie.

— E rănit grav? întrebă înnebunită Lara.

— Încă nu ştim. E la Roosevelt Hospital, la Secţia de urgenţe.

— Plec imediat spre casă.

Şase ore mai târziu, când Lara ajunse la spital, Howard Keller o aştepta. Era şocat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lara.

— Se pare că Philip a fost jefuit pe stradă după ce-a plecat de la Carnegie Hall. A fost găsit zăcând pe trotuar, în stare de inconştienţă.

— Cât e de grav?

— A fost tăiat la încheietură. I-au fost administrate sedative puternice, dar acum e conştient.

Intrară împreună în rezerva unde se afla Philip. Acesta stătea întins pe pat, cu perfuzii la mâini.

— Philip… Philip…

El auzi ca prin vis glasul Larei rostindu-i numele. Deschise ochii. Lângă patul lui erau Lara şi Howard Keller. îi vedea ca prin ceaţă. Avea gura uscată şi se învârtea camera cu el.

— Ce s-a întâmplat? bâigui el.

— Ai fost rănit, îi răspunse Lara. Dar o să te faci bine.

Philip coborî privirea şi văzu că avea încheietura prinsă într-un bandaj gros. îşi aminti brusc.

— Am fost… Cât e de grav?

— Nu ştiu, iubitule, spuse Lara. Sunt sigură că te vei face bine. O să vină doctorul să te vadă.

— În zilele noastre, medicina poate face orice, îl încuraja Keller.

dd

Philip era pe punctul să adoarmă din nou.

— Ham spus să ia ce vrea. Nu trebuia să mă taie la mână… bolborosi el. Nu trebuia să mă taie la mână…

Două ore mai târziu, doctorul Dennis Stanton intră în rezerva lui Philip. De cum văzu expresia de pe chipul lui, Philip înţelese ce urma să-i spună. Trase adânc aer în piept.

— Spuneţi-mi.

Doctorul Stanton oftă.

— Mă tem că nu am veşti prea bune pentru dumneavoastră, domnule Adler.

— Cât e de grav?

— Au fost retezate tendoanele flexoare, aşa că nu veţi mai putea mişca mâna. În plus, veţi rămâne cu o amorţeală permanentă. Pe lângă asta, au fost afectaţi nervii median şi ulnar.

Medicul îi demonstră pe mâna proprie.

— Nervul median merge la degetul mare şi la primele trei degete. Nervul ulnar merge la toate degetele.

Philip îşi strânse pleoapele, încercând să se lupte cu valul de disperare care pusese brusc stăpânire pe el.

— Vreţi să spuneţi, zise el după câteva clipe, că n-am… n-am să mă mai pot servi de mâna stângă?

— Exact. Sunteţi norocos că aţi scăpat cu viaţă. Cine a făcut asta a secţionat artera. Mare mirare că n-aţi murit în urma hemoragiei. A fost nevoie de şaisprezece copci ca să vă cos încheietura.

— Dumnezeule, exclamă disperat Philip, şi nu puteţi face nimic?

— Ba da. Putem face un implant, ca să căpătaţi oarecare mobilitate, dar destul de limitată.

„Mai bine muream”, se gândi deznădăjduit Philip.

— Pe măsură ce mâna se vindecă, veţi avea dureri mari. Vă vom da medicaţie ca să ţinem durerea sub control, dar vă asigur că în timp durerile vor dispărea.

„Nu şi adevărata durere”, se gândi Philip. „Nu şi adevărata durere”.

Trăia un coşmar. Un coşmar din care nu se va putea trezi niciodată.

j
*

Un detectiv veni să-l vadă pe Philip la spital. Detectivul se aşeză la căpătâiul patului. Era un poliţist de modă veche, trecut de şaizeci de ani, obosit, cu privirea omului care văzuse multe la viaţa lui.

— Sunt locotenentul Mancini. îmi pare rău pentru cele întâmplate, domnule Adler, zise el. Mai bine v-aţi fi rupt piciorul. Vreau să spun… dacă tot trebuia să vi se întâmple…

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, replică sec Philip.

Howard Keller păşi înăuntru.

— O căutam pe Lara.

Dădu cu ochii de necunoscutul din faţa lui.

— Iertaţi-mă.

— E pe aici pe undeva, răspunse Philip. Dumnealui e locotenentul Mancini. Howard Keller.

Mancini nu-şi lua ochii de la el.

— Îmi sunteţi figură cunoscută. Ne-am mai întâlnit cumva?

— Nu cred.

Brusc, Mancini se lumină la faţă.

— Keller! Dumnezeule, aţi jucat cândva baseball la Chicago.

— Aşa e. De unde…?

— Într-o vară, am fost cercetaş la Cubs. îmi amintesc şi acum ce *sliders* şi *change-ups* aveaţi. Aţi fi putut face o carieră strălucită.

— Mda. Eh… şi acum, vă rog să mă scuzaţi… Se uită la Philip. O aştept pe Lara afară, zise el şi ieşi.

Mancini se întoarse spre Philip.

— Aţi reuşit să-l vedeţi bine pe cel care v-a atacat?

— A fost un bărbat alb. Solid. Cam un metru optzeci, în jur de cincizeci de ani.

— L-aţi putea identifica?

— Da.

Era un chip pe care nu avea să-l uite niciodată.

— Domnule Adler, v-aş putea ruga să vă uitaţi la un mare număr de fotografii, dar, sincer să fiu, cred că ar fi pierdere de timp. Vreau să spun că aici nu-i vorba de o infracţiune profesionistă. Oraşul e plin de indivizi care jefuiesc în plină stradă. Afară de cazul când sunt prinşi asupra faptului, de regulă scapă cu faţa curată. îşi scoase carneţelul. Ce anume v-a luat?

— Portofelul şi ceasul de mână.

— Ce fel de ceas era?

— Un Piaget.

— Avea vreun semn distinctiv? De pildă, o inscripţie?

Era vorba de ceasul dăruit de Lara.

— Da. Pe spatele ceasului era gravat „Pentru Philip, cu dragoste de la Lara”.

Detectivul îşi notă ceva.

— Domnule Adler… trebuie să vă întreb ceva. L-aţi mai văzut vreodată pe individul respectiv?

Philip îl privi uimit.

— Dacă l-am mai văzut? Nu. De ce?

— A fost o simplă întrebare. Mancini puse deoparte carneţelul. Ei bine, să vedem ce putem face. Sunteţi norocos, domnule Adler.

— Serios? întrebă Philip cu glasul încărcat de multă amărăciune.

— Da. În acest oraş au loc mii de jafuri de stradă în fiecare an şi nu ne permitem să pierdem prea mult timp cu ele, dar se întâmplă ca şeful nostru să fie un mare

admirator al dumneavoastră. Are toată colecţia de înregistrări. Va face tot ce-i stă în putinţă să-l prindă pe netrebnicul care v-a făcut asta. Vom trimite o descriere a ceasului dumneavoastră la toate prăvăliile de amanet din ţară.

— Şi dacă-l prindeţi, credeţi că o să-mi dea mâna înapoi? întrebă abătut Philip.

— Poftim?

— Nimic.

— Ţinem legătura. Vă urez o zi frumoasă.

Lara şi Keller îl aşteptau pe Mancini pe coridor.

— Spuneaţi că vreţi să discutaţi cu mine? îl întrebă Lara.

— Da. Aş vrea să vă pun câteva întrebări, răspunse locotenentul Mancini. Doamnă Adler, ştiţi cumva dacă soţul dumneavoastră are vreun duşman?

Lara se încruntă.

— Duşmani? Nu. De ce?

— Nimeni care să-l invidieze? Poate un alt muzician? Cineva dornic să-i facă rău?

— Ce vreţi să spuneţi? Doar a fost un simplu jaf de stradă, nu?

— Sincer să fiu, nu prea seamănă a jaf obişnuit. L-a tăiat la mână pe soţul dumneavoastră *după* ce i-a luat portofelul şi ceasul.

— Nu văd deosebirea…

— A fost un gest lipsit de sens, afară de cazul când a fost făcut intenţionat. Soţul dumneavoastră n-a opus nicio rezistenţă. Un puşti drogat poate ar face asta, dar… Ridică din umeri. Ţinem legătura.

Lara şi Keller îl urmăriră cu privirea până se îndepărtă.

— Iisuse! exclamă Keller. Crede că a fost ceva aranjat.

Lara se albi la faţă. Keller se uită la ea şi-i spuse încetişor:

— Doamne! Una dintre gorilele lui Paul Martin! Dar de ce-ar face una ca asta?

Lara abia putea articula cuvintele.

— Poate… poate şi-a închipuit că o face pentru mine. Philip a… a fost plecat de acasă multă vreme şi Paul tot repeta că… nu era bine… că cineva ar trebui să discute cu el. Oh, Howard!

Îşi îngropă obrazul în umărul lui, străduindu-se să-şi stăpânească lacrimile.

— Un mare nemernic! Te-am prevenit să te ţii departe de el.

Lara răsuflă adânc.

— Philip o să se facă bine. Nu se poate altfel.

După trei zile, Lara îl externă pe Philip şi-l aduse acasă. El era palid şi marcat de toate evenimentele. Marian Bell îi aştepta în prag. Se dusese zilnic la spital să-l viziteze pe Philip şi să-i ducă mesajele primite pe numele lui. Nenorocirea întâmplată declanşase în toată lumea un val de simpatie: ilustrate, scrisori, telefoane de la admiratori îndureraţi. Ziarele amplificaseră povestea, condamnând violenţa de pe străzile New York-ului.

Când sună telefonul, Lara era în bibliotecă.

306 *ddd*

— E pentru dumneavoastră, îi spuse Marian Bell. Un domn Paul Martin.

— Nu… nu pot vorbi cu el, îi zise Lara.

Rămase ţintuită locului, străduindu-se să nu tremure din toate încheieturile.

Capitolul 31

Vieţile lor se schimbaseră peste noapte.

— De acum încolo, am să lucrez acasă, îl anunţă Lara pe Keller. Philip are nevoie de mine.

— Sigur. Înţeleg.

Telefoanele şi mesajele cu urări de sănătate continuau să curgă, şi Marian Bell se dovedi o adevărată comoară. Era discretă şi nu deranja prin nimic.

— Nu vă faceţi griji, doamnă Adler. Mă ocup eu, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

— Mulţumesc, Marian.

William Ellerbee telefonă de mai multe ori, dar Philip refuză să vorbească cu el.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni, îi spuse el Larei.

Doctorul Stanton avusese dreptate în legătură cu durerea. Era chinuitoare. Philip încerca să evite să ia analgezice până în momentul când durerea devenea insuportabilă. Lara nu se dezlipea de el.

— O să-ţi aduc cei mai buni doctori din lume, iubitule. Trebuie să existe cineva care să-ţi repare mâna. Am auzit de un medic din Elveţia…

Philip clătina din capv

— N-are niciun rost. îşi privea bandajul. Am ajuns un infirm.

— Nu vorbi aşa, se înverşuna Lara. Sunt mii de alte lucruri pe care le poţi face. Mă simt vinovată. Dacă în ziua aceea nu mă duceam la Reno, dacă aş fi mers cu tine la concert, asta nu s-ar mai întâmplat. Dacă…

Philip zâmbi chinuit.

— Ai vrut să stau acasă. Uite că acum nu mai am unde să mă duc.

— Cineva spunea să ai grijă ce-ţi doreşti, a fiindcă s-ar putea întâmpla, zise Lara cu glas răguşit. Într-adevăr, am vrut să stai acasă, dar nu aşa. Nu suport să te văd suferind.

— Nu-ţi face griji pentru mine, spuse Philip. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri. Totul s-a întâmplat atât de brusc… Cred că… cred că încă nu m-am obişnuit cu

realitatea.

Howard Keller veni la apartamentul Larei cu câteva contracte.

— Bună, Philip. Cum te simţi?

— Minunat, răspunse tăios Philip. Absolut minunat.

— A fost o întrebare stupidă. Iartă-mă.

— Nu mă lua în seamă, se scuză Philip. De la o vreme încoace nu mai sunt eu însumi. Izbi cu pumnul drept în scaun. Măcar dacă nenorocitul ăla m-ar fi tăiat la mâna *dreaptă*. Există douăsprezece concerte pentru mâna stângă pe care le-aş fi putut cânta.

Brusc Keller îşi aminti conversaţia de la petrecere. „Sunt şase compozitori care au scris concerte pentru mâna stângă. Demuth, Franz Schmidt, Komgold, mai e şi un frumos concert de Ravel”.

Paul Martin fusese de faţă şi auzise tot.

Doctorul Martin veni la locuinţa Larei să-l vadă pe Philip. Îndepărtă cu grijă bandajul, dând la iveală o cicatrice lungă şi urâtă.

— Puteţi flexa mâna?

Philip făcu o încercare. Era imposibil.

— Cum e durerea? întrebă doctorul Stanton.

— Puternică, dar nu vreau să mai iau pastilele alea blestemate.

— Oricum, eu vă mai las o reţetă. Le puteţi lua dacă nu aveţi de ales. Credeţi-mă pe cuvânt, durerile vor înceta în următoarele câteva săptămâni. Se ridică, pregătindu-se de plecare. îmi pare sincer rău. Sunt un mare admirator al dumneavoastră.

— Îmi puteţi cumpăra înregistrările, replică sec Philip.

dd

— Credeţi că i-ar fi de folos domnului Adler dacă aţi chema un terapeut ca să-i lucreze mână? îi sugeră Marian

Bell Larei.

Lara se gândi.

— Putem încerca. Să vedem ce se întâmplă.

Când Lara îi făcu propunerea lui Philip, el clătină din cap.

— Nu. Ce rost are? Doctorul a spus…

— Doctorii se pot înşela, zise ferm Lara. Vom încerca tot ce ne stă în putinţă.

A doua zi, la uşa apartamentului sună un tânăr terapeut. Lara îl conduse la Philip.

— Dumnealui este domnul Rossman. Lucrează la Columbia Hospital. Va încerca să te ajute, Philip.

— Mult succes, zise cu amărăciune Philip.

— Ia să vedem cum arată mâna dumneavoastră, domnule Adler.

Philip întinse mâna. Rossman o examină cu mare atenţie.

— Se pare că muşchii au fost destul de afectaţi, dar să vedem ce putem face. Vă puteţi mişca degetele?

Philip încercă.

— Nu puteţi, aşa-i? Ia să exersăm puţin.

Manevra se dovedi incredibil de dureroasă.

Lucrară jumătate de oră, după care Rossman zise:

— Revin mâine.

— Nu, se împotrivi Philip. Nu vă mai deranjaţi.

Lara intrase în cameră.

— Philip, chiar nu vrei să încerci?

— Am încercat, mârâi el. Nu înţelegi? Mâna mea este moartă. Nimic n-o va mai aduce la viaţă.

— Philip… Ochii Larei înotau în lacrimi. Iartă-mă, Philip. Eu doar… Dă-mi puţin timp.

În noaptea aceea, pe Lara o trezi sunetul pianului. Se dădu jos din pat şi se duse tiptil până în uşa salonului. Philip era în halat, aşezat la pian, cântând în surdină cu

mâna dreaptă. Ridică privirea şi dădu cu ochii de Lara.

— Iartă-mă dacă te-am trezit.

Ea se duse lângă el.

— Iubitule…

— Ce glumă bună, este? Te-ai măritat cu un pianist de concert şi te-ai pricopsit cu un infirm.

Ea îl înconjură cu braţele, lipindu-l de ea.

— Nu eşti un infirm. Sunt atâtea lucruri pe care le poţi face.

— Nu te mai purta ca blestemata aia de PollyannaM

— Iartă-mă. Voiam doar…

— Ştiu. îmi pare rău, eu… îşi ridică mâna mutilată… pur şi simplu nu mă pot obişnui cu asta.

— Du-te la culcare.

— Nu. Du-te tu. Eu sunt bine.

Rămase treaz toată noaptea, gândindu-se la viitor şi întrebându-se furios: „Care viitor?”

Lara şi Philip cinaseră împreună în fiecare seară. După cină obişnuiau să citească sau să se uite la televizor, apoi mergeau la culcare.

— Ştiu că nu mă port cu tine ca un soţ, Lara. Pur şi simplu… nu-mi arde de sex. Crede-mă că nu are nimic de-a face cu tine.

Lara se ridică în capul oaselor şi răspunse cu glas tremurat:

— Nu m-am măritat cu tine pentru trupul tău, ci fiindcă mă îndrăgostisem nebuneşte de tine. Încă sunt îndrăgostită. Iar dacă n-o să mai facem niciodată dragoste, nu-i nimic. Nu vreau decât să mă ţii în braţe şi să mă iubeşti.

— Chiar te iubesc, spuse Philip.

Mereu soseau invitaţii la petreceri şi evenimente caritabile, dar Philip le refuza pe toate. Nu voia să iasă din casă.

— Du-te tu, o îndemna el pe Lara. E important pentru afacerile tale. 1

1 Roman clasic al literaturii pentru copii, semnat de Eleanor Porter, a cărui eroină este exponenta gândirii pozitive, (n.tr.)

— Pentru mine nu există nimic mai important decât tine. Vom lua cina liniştiţi acasă.

Lara se îngrijea ca maestrul ei bucătar să pregătească toate felurile preferate ale lui Philip. Dar el nu avea poftă de mâncare. Lara aranjă ca toate şedinţele să aibă loc în apartamentul ei. Când era absolută nevoie să plece de acasă în timpul zilei, îi spunea lui Marian:

— Lipsesc câteva ore. Ai grijă de domnul Adler.

— Sigur, răspundea Marian.

Într-o dimineaţă, Lara zise:

— Iubitule, regret din suflet că sunt nevoită să te las singur, dar trebuie neapărat să plec o zi la Cleveland. Te descurci fără mine?

— Bineînţeles, răspunse Philip. Nu sunt neputincios. Te rog să te duci. Nu-ţi face griji pentru mine.

Marian aduse câteva scrisori la care răspunsese în numele lui Philip.

— Vreţi să semnaţi astea, domnule Adler?

— Sigur, răspunse Philip. Bine că sunt dreptaci, aşa-i? Glasul lui trăda o undă de amărăciune. Se uită la Marian şi zise: Iartă-mă. N-am vrut să-mi vărs năduful pe tine.

— Ştiu, domnule Adler, răspunse ea liniştită. Nu credeţi că ar fi o idee bună să ieşiţi din casă şi să vă vedeţi cu nişte prieteni?

— Toţi prietenii mei lucrează, se răsti Philip. Sunt muzicieni. Sunt ocupaţi cu concertele. Cum poţi să fii aşa de proastă?

Şi ieşi din cameră ca o vijelie. Marian rămase pironită locului, cu ochii la el.

După vreo oră, Philip se înapoie în birou. Marian era la maşina de scris.

— Marian?

Ea ridică ochii.

— Da, domnule Adler.

— Te rog să mă ierţi. Nu sunt în apele mele. N-am vrut să fiu grosolan.

— Înţeleg, spuse ea încet.

Philip se aşează în faţa ei.

— Motivul pentru care nu ies din casă, zise el, e că mă simt ca un handicapat. Sunt convins că toţi se vor holba la mâna mea. N-am nevoie de compătimirea nimănui.

Ea îl privea fără un cuvânt.

— Ai fost mereu atât de amabilă, apreciez asta, apreciez sincer. Dar nimeni nu mă poate ajuta cu nimic. Cunoşti expresia „Cu cât te urci mai sus, cu atât cazi mai zdravăn”. Ei bine, Marian, ajunsesem sus de tot… foarte sus… Toţi veneau să mă asculte cântând… regi şi regine… Glasul i se frânse. Oameni din lumea întreagă au ascultat muzica mea. Am dat recitaluri în China, în Rusia, în India şi în Germania. Se înecă, şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Ai remarcat că în ultima vreme plâng mult?

Se străduia din răsputeri să se controleze.

— Vă rog să nu plângeţi, spuse cu blândeţe Marian. Totul va fi bine.

— Nu! Nimic nu va mai fi niciodată bine! Nimic! Sunt un blestemat de infirm.

— Nu spuneţi asta. Să ştiţi că doamna Adler are dreptate. Sunt sute de lucruri pe care le puteţi face. După ce va trece durerea, veţi începe să le faceţi.

Philip luă o batistă şi-şi şterse lacrimile.

— Iisuse Hristoase, am devenit un smiorcăit.

— Dacă asta vă ajută, zise Marian, atunci daţi-vă drumul la lacrimi.

El ridică ochii şi o întrebă:

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi şase.

— Eşti foarte înţeleaptă pentru douăzeci şi şase de ani, nu crezi?

— Nu. Atâta doar că înţeleg prin ce treceţi şi aş da orice să nu se fi întâmplat. Numai că s-a întâmplat şi ştiu că veţi găsi calea cea mai potrivită să depăşiţi acest impas.

— Îţi pierzi vremea aici, zise Philip. Ar fi trebuit să te faci psihiatru.

— Vreţi să vă pregătesc ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Te-ar tenta o partidă de table? o întrebă Philip.

— Mi-ar face mare plăcere, domnule Adler.

— Dacă tot vei fi partenera mea la table, ar fi cazul să începi să-mi spui Philip.

— Philip.

Începând din acel moment, jucară table în fiecare zi.

Lara primi un telefon de la Terry Hill.

— Lara, mă tem că am nişte veşti proaste pentru tine.

Lara se pregăti sufleteşte.

— Spune.

— Comisia pentru jocuri de noroc din Nevada a votat să-ţi suspende licenţa de funcţionare până la noi investigaţii. S-ar putea să fii anchetată penal.

Era un şoc. îşi aminti vorbele lui Paul Martin: „N-au nicio dovadă că aşa a fost. Nu-ţi face griji”.

— Putem face ceva în privinţa asta, Terry?

— Deocamdată nu. Tu stai cuminte. Mă ocup eu.

Când Lara îi comunică ştirea lui Keller, el zise:

— Dumnezeule! Contam pe capitalul de la cazinou ca să plătim ipotecile pe trei clădiri. îţi vor reda licenţa?

— Nu ştiu.

Keller căzu pe gânduri.

— Bun. Vom vinde hotelul din Chicago şi vom folosi banii ca să achităm ipoteca pe proprietatea din Houston. Piaţa imobiliarelor s-a dus de râpă. O sumedenie de bănci şi de companii de economii şi împrumuturi au mari probleme. Drexel Burnham Lambert a dat faliment. S-a zis cu boieria.

— Situaţia o să se îndrepte, zise Lara.

— Ar fi bine să se îndrepte cât mai curând. Mereu primesc telefoane de la bănci pentru împrumuturile Făcute.

— Nu te nelinişti, spuse încrezătoare Lara. Dacă datorezi băncii un milion de dolari, eşti proprietatea lor. Dacă datorezi o sută de milioane de dolari, ei sunt proprietatea ta. Nu-şi pot permite să mi se întâmple ceva.

A doua zi, în *Business Week* apăru un articol intitulat IMPERIUL CAMERON SE CLATINĂ. LARA CAMERON AR PUTEA FI CERCETATĂ PENAL PENTRU CAZINOUL DIN RENO. VA REUŞI FLUTURELE DE FIER SĂ-ŞI MENŢINĂ INTACT IMPERIUL?

Lara izbi cu pumnul în revistă.

— Cum îndrăznesc să tipărească aşa ceva? Am să-i dau în judecată.

— N-ar fi o idee prea grozavă, o temperă Keller.

— Howard, Cameron Towers e închiriat aproape sută la sută, corect? întrebă cu un aer grav Lara.

— Până în prezent, şaptezeci la sută, şi vin tot mai multe cereri. Southern Insurance a închiriat douăzeci de etaje, iar International Investment Banking, zece etaje.

— Când se va încheia construcţia, de aici vor ieşi suficienţi bani ca să ne rezolvăm toate problemele. Cât mai durează până e terminată?

— Şase luni.

Glasul Larei tremura de entuziasm.

— Vezi şi tu ce vom avea atunci. Cel mai înalt zgârie-nori din lume! Va fi superb.

Se răsuci spre schiţa înrămată a clădirii, aflată în spatele biroului. Aceasta înfăţişa un monolit gigantic, îmbrăcat în sticlă, ale cărui faţete reflectau clădirile din jur. La etajele inferioare existau o promenadă şi un atrium cu magazine de lux. La etajele superioare erau apartamente şi birourile Larei.

— Vom avea o amplă campanie publicitară, spuse Lara.

— Bună idee, răspunse Howard, încruntându-se.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Mă gândeam la Steve Murchison. Şi-a dorit nespus de mult acest teren.

— Da, dar noi am câştigat licitaţia, nu?

— Da, încuviinţă încet Keller. Noi am câştigat licitaţia.

Lara trimise după Jerry Townsend.

— Jerry, vreau să faci ceva special pentru inaugurarea Cameron Towers. Ai vreo idee?

— Am o idee nemaipomenită. Inaugurarea este pe 10 septembrie?

— Da.

— Asta nu-ţi spune nimic?

— Păi, e ziua mea de naştere…

— Exact.

Chipul lui Jerry Townsend se lumină de un zâmbet.

d

— Ce-ar fi să dăm o mare petrecere de ziua ta ca să sărbătorim încheierea construcţiei celui mai mare zgârie-nori?

Lara chibzui câteva clipe.

— Îmi place. E o idee minunată. Vom invita toate

personalităţile! Vom face un tam-tam care se va auzi în întreaga lume. Jerry, vreau să-mi întocmeşti o listă a oaspeţilor. Două sute de oameni. Vreau să te ocupi personal de treaba asta.

Townsend zâmbi cu gura până la urechi.

— S-a făcut. Am să-ţi aduc lista de invitaţi spre aprobare.

Lara izbi din nou cu pumnul în revistă.

— O să le arătăm noi lor!

— Iertaţi-mă, doamnă Adler, zise Marian, vă caută secretarul Asociaţiei Naţionale a Constructorilor. Linia trei. N-aţi răspuns invitaţiei lor pentru dineul de vineri seară.

— Spune-le că n-am cum să ajung, o instrui Lara. Cere-le scuze în numele meu.

— Da, doamnă, încuviinţă Marian şi ieşi din birou.

— Lara, nu poţi să ajungi o pustnică din pricina mea, îi spuse Philip. E important pentru tine să fii prezentă la astfel de evenimente.

— Nimic nu-i mai important decât să fiu aici cu tine. Omuleţul acela caraghios care ne-a căsătorit la Paris a spus „La bine şi la rău”. Se încruntă. Cel puţin, aşa cred că a spus. Nu ştiu franceză.

Philip zâmbi.

— Vreau să ştii cât de mult te apreciez. Am senzaţia că te fac să treci prin chinurile iadului.

Lara se lipi de el.

— N-ai ales cuvântul potrivit, zise ea. Nu iad, ci paradis.

Philip se îmbrăca. Lara îl ajuta să-şi încheie butonii de la cămaşă. Philip se privi în oglindă.

— Arăt ca un hipiot nenorocit, exclamă el. Trebuie să mă tund.

— Vrei să-i spun lui Marian să-ţi facă o programare la frizerul tău?

El clătină din cap.

— Nu. Iartă-mă, Lara. Încă nu sunt pregătit să ies în lume.

În dimineaţa următoare, frizerul şi manichiuristul lui Philip îşi făcură apariţia la uşa apartamentului. Philip rămase uluit.

— Ce înseamnă asta?

— Dacă nu vine Mahomed la munte, vine muntele la Mahomed. Vor veni la tine în fiecare săptămână.

— Eşti o minune, îi spuse Philip.

— Şi încă n-ai văzut nimic, râse Lara.

A doua zi, sosi croitorul cu mostre pentru cămăşi şi costume.

— Ce se întâmplă? întrebă Philip.

— Eşti unicul om care are şase fracuri, patru smochinguri şi două costume, răspunse Lara. Cred că a venit timpul să-ţi confecţionezi o garderobă adevărată.

— De ce? protestă Philip. Doar nu merg nicăieri.

Cu toate acestea, acceptă să facă probe pentru cămăşi şi costume.

Peste câteva zile veni şi un cizmar care lucra la comandă.

— Asta ce mai e? întrebă Philip.

— E momentul să ai şi nişte pantofi noi.

— Ţi-am spus doar că nu ies din casă.

— Ştiu, dragule. Dar când va sosi şi acel moment, vei avea pantofii gata.

Philip o strânse în braţe.

— Nu te merit.

— Asta îţi tot repet şi eu.

În birou avea loc o şedinţă.

— Pierdem centrul comercial din Los Angeles, tocmai

spunea Keller. Băncile au hotărât să someze creditorii.

— Nu se poate aşa ceva.

— Uite că se şi întâmplă, zise Keller. În acest moment, datoriile noastre depăşesc aportul de capital.

dd

— Putem plăti împrumuturile făcând alt împrumut în baza uneia dintre celelalte clădiri.

— Lara, spuse calm Keller, deja eşti înglodată în datorii până în gât. Se apropie scadenţa la împrumutul de şaizeci de milioane de dolari pentru zgârie-nori.

— Ştiu, dar mai sunt numai patru luni până la încheierea lucrărilor. Putem cere împrumutul. Construcţia e în grafic, nu?

— Da.

Keller o privi cu luare-aminte. Era o întrebare pe care Lara n-ar fi pus-o nici în ruptul capului cu un an în urmă. Atunci ar fi ştiut exact situaţia fiecărei lucrări.

— Cred că ar fi bine să petreci mai mult timp la birou, îi spuse Keller. Prea multe lucruri au scăpat din mână. Sunt unele decizii pe care nu le poţi lua decât tu.

Lara încuviinţă din cap.

— Bine, zise ea fără prea mare tragere de inimă. Mâine-dimineaţă vin la birou.

— Te caută la telefon William Ellerbee, o anunţă Marian.

— Spune-i că nu pot vorbi cu el.

Philip o urmări din ochi pe Marian cum se duce din nou la telefon.

— Îmi pare rău, domnule Ellerbee, domnul Adler nu este disponibil. Doriţi să-i transmit ceva? Ascultă câteva clipe. Am să-i comunic. Mulţumesc. Puse receptorul în furcă şi se uită la Philip. Ţine neapărat să ia masa cu tine.

— Probabil vrea să discutăm despre comisioanele pe care nu le mai încasează.

— S-ar putea să ai dreptate, încuviinţă cu blândeţe Marian. Sunt sigură că te urăşte fiindcă ai fost atacat.

— Scuze. Chiar asta s-a înţeles din tonul meu?

— Da.

— Cum te descurci cu mine?

Marina zâmbi.

— Nu-i chiar atât de greu.

A doua zi, William Ellerbee telefonă din nou. Philip nu era în cameră. Marian vorbi cu Ellerbee câteva minute, apoi se duse să-l caute pe Philip.

— A sunat domnul Ellerbee, îl anunţă Marian.

— Data viitoare, spune-i să nu mai sune.

— Poate ar trebui să-i spui chiar tu, replică Marian. Iei masa cu el joi la ora unu.

— Poftim?

— El a sugerat la Le Cirque, dar m-am gândit că un restaurant mai mic ar fi mai potrivit. Se uită la blocnotesul din mână. Vă întâlniţi la Fu's, la ora unu. Am să aranjez să te ducă Max cu maşina.

Philip o pironi cu o privire furioasă.

— Mi-ai aranjat o întâlnire pentru prânz fără să mă întrebi?

— Dacă aş fi întrebat, nu te-ai fi dus, răspunse ea calm. Dacă vrei, mă poţi concedia.

El o fulgeră cu privirea câteva secunde, apoi chipul i se destinse treptat într-un zâmbet.

— Ştii ceva? E mult de când n-am mai mâncat mâncare chinezească.

Când Lara se înapoie de la birou, Philip o anunţă:

— Joi iau prânzul cu Ellerbee.

— Minunat, iubitule! Când ai luat hotărârea?

— Marian a luat-o în numele meu. S-a gândit că e o idee bună să ies din casă.

— Zău? „Dar când ţi-am propus eu, ai refuzat.

Foarte înţelept din partea ei.

— Aşa e. E o fată pe cinste.

„Am fost o proastă”, se gândi Lara. „Nu trebuia să-i las Împreună. Iar Philip e acum atât de vulnerabil”.

În aceeaşi clipă, Lara îşi dădu seama că trebuia să se descotorosească de Marian.

Când Lara sosi acasă a doua zi, Philip şi Marian jucau table în sala de jocuri.

„Jocul nostru**, se gândi Lara.

— Cum să te bat dacă nu dai decât duble? spunea râzând Philip.

dd

Lara rămase în prag, privindu-i. De multă vreme nu-l mai auzise râzând pe Philip.

Marian ridică ochii şi o văzu.

— Bună seara, doamnă Adler.

Philip sări în picioare.

— Bună, iubito. O sărută. Mi-a luat şi nădragii de pe mine.

„Asta n-am să las eu să se întâmple11, îşi zise ea.

— Aveţi nevoie de mine astă-seară, doamnă Adler?

— Nu, Marian. Poţi pleca. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Mulţumesc. Noapte hună.

— Noapte bună, Marian.

Philip şi Lara o priviră plecând.

— E o companie minunată, zise Philip.

Lara îl mângâie pe obraz.

— Mă bucur, iubitule.

— Cum merg lucrurile la birou?

— Bine.

Nici nu se gândea să-l împovăreze pe Philip cu p robiemele ei. Trebuia să plece cu avionul la Reno şi să discute din nou cu Comisia pentru jocuri de noroc. Dacă nu

avea încotro, ar fi găsit o cale să supravieţuiască sistării fluxului de capital adus de hotel, dar ar fi fost mai bine să-i convingă să se răzgândească.

— Philip, mă tem că va trebui să încep să petrec mai mult timp la birou. Howard nu poate lua singur toate hotărârile.

— Nicio problemă. Mă descurc.

— Peste o zi, două plec la Reno, îl înştiinţă Lara. Ce-ar fi să vii cu mine?

Philip clătină din cap.

— Nu sunt pregătit deloc. îşi privi mâna schilodită. Nu încă.

— Bine, iubitule. Să ştii că nu lipsesc mai mult de două-trei zile.

A doua zi devreme dimineaţa, când Marian Bell veni la lucru, Lara o aştepta. Philip încă dormea.

— Marian… ştii brăţara cu diamante pe care mi-a dăruit-o Philip de ziua mea?

— Da, doamnă Adler.

— Când ai văzut-o ultima oară?

Ea se gândi câteva clipe.

— Era pe măsuţa de toaletă din dormitorul dumneavoastră.

— Deci ai văzut-o?

— Păi, da. S-a întâmplat ceva?

— Mă tem că da. Lipseşte brăţara.

Marian o privi înlemnită.

— Lipseşte? Cine putea…?

— Am întrebat tot personalul. Nimeni nu ştie nimic.

— Să chem poliţia şi…?

— Nu va fi nevoie. Nu vreau să fac nimic care să te pună într-o situaţie penibilă.

— Nu înţeleg.

— Chiar nu? Pentru binele tău, ar fi bine să lăsăm

lucrurile aşa cum sunt.

Marian o privea pe Lara, şocată.

— Ştiţi bine că n-am luat eu brăţara, doamnă Adler.

— Eu nu ştiu nimic. Dar trebuie să pleci.

Lara se detesta pentru ce trebuia să facă. „Dar nimeni nu-l va lua pe Philip de lângă mine. Nimeni”.

Când Philip coborî la micul dejun, Lara îi spuse:

— Apropo, îmi iau o nouă secretară care să lucreze aici în apartament.

Philip o privi surprins.

— Ce s-a întâmplat cu Marian?

— Şi-a dat demisia. I s-a oferit... un post la San Francisco. Philip o privi uimit.

— Oh, păcat. Credeam că-i place să lucreze aici.

— Sunt convinsă că-i plăcea, dar nu ne puteam opune alegerii ei, nu?

„Iartă-mă”, i se adresă ea în gând.

— Nu, sigur că nu, încuviinţă Philip. Aş vrea să-i urez mult noroc. E...?

— A plecat.

— Cred că va trebui să-mi găsesc un nou partener la table, zise Philip.

— Când se mai aşază lucrurile, îţi voi sta la dispoziţie.

ddd

*

Philip şi William Ellerbee erau aşezaţi la o masă dintr-un colţ al restaurantului Fu’s.

— Mă bucur să te văd, Philip, zise Ellerbee. Am tot sunat, dar...

— Ştiu. Iartă-mă, Bill, dar n-am avut chef să vorbesc cu nimeni.

— Sper să-l prindă pe nemernicul care ţi-a făcut asta.

— Poliţia a avut amabilitatea să-mi explice că jafurile

de stradă nu sunt tocmai o prioritate pentru ei. Le consideră chiar mai puţin importante decât pisicile pierdute. N-o să-l prindă niciodată.

— Înţeleg că de acum încolo n-ai să mai poţi cânta, zise cu glas şovăielnic Ellerbee.

— Ai înţeles corect. Philip îşi ridică mâna schilodită. E moartă.

Ellerbee se aplecă spre el şi spuse cu convingere:

— Dar tu nu eşti, Philip. Ai toată viaţa înaintea ta.

— Ca să fac ce?

— Să-i înveţi pe alţii.

Philip zâmbi chinuit.

— Ce ironie, nu crezi? Chiar mă gândisem să fac asta într-o bună zi, când aveam să termin cu concertele.

— Ei bine, ziua aceea a venit, spuse liniştit Ellerbee. Mi-am permis să discut cu directorul Şcolii de muzică Eastman din Rochester. Ar da orice să fii profesor acolo.

Philip se încruntă.

— Asta ar însemna să mă mut acolo. Lara îşi are sediul la New York. Clătină din cap. Nu pot să-i fac una ca asta. Nici n-ai idee ce minunat s-a purtat cu mine, Bill.

— N-am nicio îndoială.

— Practic a renunţat la afaceri ca să mă îngrijească. E cea mai atentă şi devotată femeie pe care am cunoscut-o în viaţa mea. Sunt nebun după ea.

— Philip, vrei măcar să te gândeşti la oferta de la Eastman?

— Spune-le că apreciez oferta lor, dar răspunsul este nu.

— Dacă te răzgândeşti, îmi dai de ştire?

Philip încuviinţă.

— Vei fi primul care va afla.

Când Philip se întoarse acasă, Lara plecase la birou.

Se învârti prin apartament fără niciun rost. Se gândi la conversaţia cu Ellerbee.

„Mi-ar plăcea grozav să fiu profesor11, îşi zise Philip, „dar nu-i pot cere Larei să se mute la Rochester şi nici nu pot merge acolo fără ea”.

Auzi deschizându-se uşa de la intrare.

— Lara?

Era Marian.

— Oh, iartă-mă, Philip. Nu ştiam că e cineva acasă. Am venit să înapoiez cheia.

— Credeam că eşti deja la San Francisco.

Fata îl privi nedumerită.

— La San Francisco? De ce?

— Păi nu acolo e noua ta slujbă?

— N-am nicio slujbă nouă.

— Dar Lara mi-a spus…

Brusc, Marian îşi dădu seama.

— Înţeleg. Nu ţi-a spus de ce m-a concediat?

— Te-a concediat? Mie mi-a spus că tu ţi-ai dat demisia… că ai avut o ofertă mai bună.

— Nu-i adevărat.

— Cred că ar fi bine să stai jos, zise încet Philip.

Se aşezară faţă în faţă.

— Ce se petrece aici? întrebă Philip.

Marian trase aer în piept.

— Cred că soţia ta şi-a închipuit că… îţi pusesem gând rău.

— Ce tot spui acolo?

— M-a acuzat că am furat brăţara cu diamante pe care i-ai dăruit-o tu, asta ca pretext ca să mă dea afară. Sunt sigură că a ascuns-o pe undeva.

— Nu pot să cred, protestă Philip. Lara n-ar face niciodată una ca asta.

— Ar face orice să te păstreze numai pentru ea.

Philip o privea nedumerit.

322 *d*

— Nu… nu ştiu ce să spun. Lasă-mă să vorbesc cu Lara şi

— Nu. Te rog să n-o faci. Ar fi mai bine să nici nu-i spui că am fost pe aici.

Se ridică în picioare.

— Şi acum, ce ai de gând să faci?

— Nu te îngrijora, am să găsesc altă slujbă.

— Marian, dacă te pot ajuta cu ceva…

— Cu nimic.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură. Ai grijă de tine, Philip.

Şi plecă.

Philip o urmări din ochi până la uşă, tulburat. Nu-i venea să creadă că Lara ar fi fost în stare de asemenea înşelătorie şi se întreba de ce nu-i spusese şi lui toată povestea. Poate că Marian a furat totuşi brăţara, se gândi el, şi Lara nu voia să-l supere. Marian minţea.

Capitolul 32

Prăvălia de amanet se găsea pe South State Street, în inima Loop-ului. Când Jesse Shaw intră pe uşă, bătrânul de la tejghea ridică privirea.

— Bună dimineaţa. Vă pot fi de folos cu ceva?

Shaw îi puse în faţă un ceas de mână.

— Cât îmi dai pentru ăsta?

Bătrânul luă ceasul şi-l studie pe toate părţile.

— Un Piaget. Frumoasă piesă.

— Mda. îmi pare al naibii de rău să mă despart de el, dar am cam dat de belea. Înţelegi ce vreau să spun?

Bătrânul ridică din umeri.

— E meseria mea să înţeleg. Nici nu v-ar veni să credeţi ce poveşti aud eu despre ghinion.

— Vin să-l răscumpăr peste câteva zile. Luni încep o slujbă nouă. Între timp, vreau să iau pe el cât mai mulţi

bani posibil.

Bătrânul studie ceasul cu şi mai mare atenţie. Pe spatele lui fusese o inscripţie, acum răzuită. îşi privi clientul.

— Scuzaţi-mă o clipă, mă duc să verific cum merge. Uneori ceasurile astea se fabrică în Bangkok şi înăuntru nu li se pune mai nimic.

Luă ceasul şi se duse într-o altă încăpere din fundul prăvăliei. Duse lupa la ochi şi studie inscripţia răzuită. Distinse cu greu câteva litere: „Ptu Phi p cu el g st d 1 L ra”. Bătrânul deschise un sertar şi scoase afară un fluturaş trimis de poliţie. Acolo figura descrierea ceasului şi inscripţia gravată pe capac. „Pentru Philip cu dragoste de la Lara”.

Vru să ridice receptorul când clientul îi strigă:

— Hei, mă grăbesc. Vrei ceasul sau nu?

— Vin îndată, răspunse bătrânul. Se întoarse în prăvălie. Vă pot da pe el cinci sute de dolari.

— Cinci sute? Păi ceasul ăsta valorează…

— Dacă vreţi, bine, dacă nu…

— Bine, se învoi Shaw fără chef. Dă-mi banii.

— Trebuie să completaţi un formular, spuse bătrânul.

— Sigur.

Scrise datele: „John Jones, Hunt Street 21”. Din câte ştia bătrânul, în Chicago nu exista nicio stradă cu acest nume, după cum nici pe individ nu-l chema John Jones. Clientul vârî banii în buzunar.

— Mulţumesc. Mă întorc după câteva zile să răscumpăr ceasul.

— Bine.

Bătrânul ridică receptorul şi formă numărul poliţiei. Douăzeci de minute mai târziu un detectiv îşi făcu apariţia în prăvălia de amanet.

— De ce n-aţi sunat cât timp a fost aici? se răsti el.

— Am încercat. Se grăbea şi era nervos.

Detectivul studie formularul completat de client.

— N-o să vă fie de niciun folos, zise bătrânul. Probabil că şi numele, şi adresa sunt false.

— Nu zău, mormăi detectivul. A completat datele singur?

— Da.

— Atunci o să punem mâna pe el.

La sediul poliţiei, în mai puţin de trei minute computerul identifică amprenta degetului mare lăsată pe formular: Jesse Shaw.

Majordomul intră în salon.

— Iertaţi-mă, domnule Adler, vă caută un domn la telefon. Locotenentul Mancini. Să…?

— Vorbesc eu cu el.

Philip ridică receptorul.

— Alo?

— Philip Adler?

— Da…?

— La telefon locotenentul Mancini. Am venit să vă văd la spital.

— Îmi amintesc.

— Voiam să vă pun la curent cu ce s-a mai întâmplat. Am avut noroc. V-am spus că şeful meu intenţiona să trimită înştiinţări la prăvăliile de amanet, cu descrierea ceasului dumneavoastră?

— Da.

— Ei bine, a fost găsit. Ceasul a fost amanetat la Chicago. Acum se încearcă să se dea de urma celui care l-a amanetat. Spuneaţi că l-aţi putea identifica pe atacatorul dumneavoastră, aşa-i?

— Da.

— Bine. Ţinem legătura.

Jerry Townsend intră în biroul Larei, entuziasmat.

— Am făcut lista pentru petrecere, aşa cum am discutat. Cu cât mă gândesc mai mult la ideea asta, cu atât mai tare îmi place. Vom sărbători aniversarea celor 40 de ani ai tăi fix în ziua în care va Ţi inaugurat cel mai înalt zgârie-nori din întreaga lume. îi întinse Larei lista. L-am inclus şi pe vicepreşedinte. E un mare admirator al tău.

Lara cercetă cu atenţie lista. Semăna cu un Who's *Who* pentru Washington, Hollywood, New York şi Londra. Pe listă figurau oficialităţi guvernamentale, celebrităţi din lumea filmului, staruri de muzică rock... Lista era impresionantă.

*

— Îmi place, declară Lara. Să trimitem invitaţiile.

Townsend puse lista în buzunar.

— Perfect. Am să pun să fie tipărite şi expediate invitaţiile. Deja am vorbit cu Carlos să rezerve Marea Sală de Bal şi să pregătească meniul tău favorit. Facem pregătiri pentru două sute de persoane. La nevoie, putem oricând adăuga sau scădea câteva. Apropo, mai ai vreo veste despre situaţia din Reno?

Lara vorbise cu Terry Hill în aceeaşi dimineaţă.

— Un mare juriu desfăşoară investigaţii, Lara. E foarte posibil să fii pusă sub acuzaţie şi să ţi se deschidă dosar penal.

— Cum se poate? Faptul că am avut câteva conversaţii telefonice cu Paul Martin nu dovedeşte nimic. Puteam la fel de bine să vorbim despre situaţia mondială, despre ulcerul lui sau Zeci de alte tâmpenii.

— Lara, nu te înfuria pe mine. Eu sunt de partea ta.

— Atunci fă ceva. Eşti avocatul meu. Scoate-mă naibii din asta.

— Nu. Totul este în regulă, îi răspunse atunci Lara lui Townsend.

— Bine. Înţeleg că tu şi Philip mergeţi la un dineu dat

de primar sâmbătă seară.

— Da.

Iniţial, Lara voise să refuze invitaţia, dar Philip insistase.

— Ai nevoie de oamenii ăştia. Nu-ţi permiţi să-i ofensezi. Vreau să te duci.

— Nu fără tine, iubitule.

El răsuflase adânc.

— Bine. Vin cu tine. Cred că a sosit timpul să nu mai trăiesc ca un pustnic.

Sâmbătă seara, Lara îl ajută pe Philip să se îmbrace. îi prinse butonii de la cămaşă şi-i înnodă cravata. El stătea în faţa ei, tăcut, blestemându-şi neputinţa.

— Parcă am fi Ken şi Barbie, nu-i aşa?

— Poftim?

— Nimic.

— Gata, iubitule. Ai să fii cel mai frumos bărbat de acolo.

— Mulţumesc.

— Ar fi bine să mă îmbrac şi eu, zise Lara. Primarului nu-i place să aştepte.

— Eu sunt în bibliotecă, îi spuse Philip.

După jumătate de oră, Lara intră în bibliotecă. Arăta uimitor. Era îmbrăcată într-o frumoasă rochie albă Oscar de la Renta. La încheietura mâinii sclipea brăţara cu diamante primită în dar de la Philip.

Sâmbătă seară, Philip nu reuşea să-şi găsească somnul. Se uita la Lara, care dormea alături şi se întreba cum de fusese în stare s-o acuze pe nedrept pe Marian că-i furase brăţara. Ştia că va trebui să-i pună această întrebare, dar mai întâi voia să discute cu Marian.

Devreme duminică dimineaţă, în timp ce Lara încă dormea, Philip se îmbrăcă fără zgomot şi ieşi din apartament. Luă un taxi până acasă la Marian. Sună la

sonerie şi aşteptă.

— Cine-i acolo? întrebă o voce somnoroasă.

— Sunt eu, Philip. Trebuie să stăm de vorbă.

Uşa se deschise şi în prag se ivi Marian.

— Philip? S-a întâmplat ceva?

— Trebuie să vorbim.

— Intră.

El intră în casă.

— Iartă-mă dacă te-am trezit, îi spuse Philip, dar este important.

— Ce s-a întâmplat?

El răsuflă adânc.

— Ai avut dreptate în legătură cu brăţara. Lara a purtat-o aseară. Îţi datorez scuze. Am crezut… că poate tu… am vrut doar să-ţi cer iertare.

— Bineînţeles că ai fi crezut-o pe ea, spuse liniştită Marian. E soţia ta.

— Am să vorbesc cu ea chiar în dimineaţa asta, dar mai întâi am vrut să vorbesc cu tine.

Marian se întoarse spre el.

— Mă bucur că ai venit. Dar nu vreau să deschizi discuţia cu ea.

— De ce nu? se miră Philip. Şi de ce ar face Lara aşa ceva?

— Chiar nu ştii, nu?

— Sincer, nu. Nu are sens.

— Cred că eu o înţeleg mai bine decât tine. Lara te iubeşte la nebunie. Ar face orice ca să te păstreze numai pentru ea. Probabil că eşti singura persoană din viaţa ei pe care a iubit-o cu adevărat. Are nevoie de tine. Şi cred că şi tu ai nevoie de ea. O iubeşti foarte mult, aşa e, Philip?

— Da.

— Atunci să uităm toată povestea. Dacă deschizi

discuţia cu ea, n-o să ducă la nimic bun, ba chiar va înrăutăţi relaţia voastră. Eu pot găsi cu uşurinţă altă slujbă.

— Dar e nedrept faţă de tine, Marian.

Ea zâmbi cu subînţeles.

— Viaţa nu-i dreaptă întotdeauna, nu-i aşa? „Dacă ar fi, atunci eu aş fi doamna Adler”. Nu-ţi face griji. Am să mă descurc.

— Măcar dă-mi voie să fac ceva pentru tine. Să-ţi dau nişte bani ca să compensez pentru…

— Mulţumesc, nu. Ar fi avut atât de multe să-i spună, dar ştia că nu putea nutri nicio speranţă. El era un bărbat îndrăgostit. Aşa că nu-i putea spune decât un singur lucru: Întoarce-te la ea, Philip.

Şantierul era pe Wabash Avenue din Chicago, la sud de Loop. Era un bloc de birouri înalt de douăzeci şi cinci de etaje, pe jumătate terminat. O maşină de poliţie fără însemne opri la colţul străzii şi din ea coborâră doi detectivi. Cei doi se îndreptară către şantier şi opriră pe unul din muncitorii care treceau pe lângă ei.

— Unde-i şeful de şantier?

Muncitorul îi arătă o namilă de om, înalt şi solid, care tocmai înjura un lucrător.

— Cel de colo.

Detectivii se apropiară de el.

— Dumneata eşti şef aici?

Namila se întoarse spre ei şi zise grăbit:

— Nu numai că sunt şef, dar sunt şi foarte ocupat. Ce doriţi?

— Ai printre muncitori vreunul pe nume Jesse Shaw?

— Shaw? Cum să nu! Acolo sus.

Şeful de şantier arătă către un muncitor care lucra pe o grindă de oţel, la etajul doisprezece.

— Vrei să-i spui să coboare, te rog?

— La dracu', nici vorbă! Are treabă de fă…

Unul dintre detectivi scoase o insignă.

— Spune-i să coboare.

— Care-i treaba cu Jesse? A intrat în vreun bucluc?

— Nu. Vrem doar să stăm de vorbă cu el.

— OK. Şeful de şantier se întoarse către un om care lucra în apropiere. Du-te sus şi spune-i lui Jesse să coboare.

— Am înţeles.

Câteva minute mai târziu, Jesse Shaw se apropie de cei doi detectivi.

— Domnii aceştia vor să stea de vorbă cu tine, îl înştiinţa şeful de şantier, după care se îndepărtă.

Jesse zâmbi larg celor doi.

— Mulţumesc. îmi prinde bine o pauză. Cu ce vă pot fi de folos?

Unul din detectivi scoase din buzunar un ceas.

— E ceasul dumitale?

Zâmbetul lui Shaw se topi.

— Nu.

— Eşti sigur?

— Da.

Shaw îi arătă încheietura mâinii.

— Eu am un Seiko.

— Dar ai amanetat acest ceas.

Shaw şovăi.

— Ah, da, e adevărat. Ticălosul ăla nu mi-a dat decât cinci sute de dolari pe el. Face cel puţin…

— Parcă ziceai că nu e ceasul dumitale.

— Corect. Nu e al meu.

— De unde-l ai?

— L-am găsit.

— Serios? Unde?

— Pe trotuar, lângă blocul meu. Începu să

povestească tot mai însufleţit: Era în iarbă şi când m-am dat jos din maşină, l-am văzut. Soarele bătea în brăţară şi o făcea să strălucească. Aşa se face că l-am zărit.

— Mare noroc că nu era nor în ziua aia.

— Mda.

— Domnule Shaw, îţi place să călătoreşti?

— Nu.

— Mare păcat, fiindcă vom face o mică excursie la New York. Te ajutăm noi să-ţi faci bagajele.

Ajungând în apartamentul lui Shaw, cei doi detectivi începură să caute prin casă.

— Staţi aşa! îl opri Shaw. Aveţi mandat?

— Nici n-avem nevoie. Te ajutăm să-ţi faci bagajele.

Unul dintre detectivi se uită într-un şifonier. Pe raftul de sus era o cutie de pantofi. O luă şi o deschise.

— Iisuse! exclamă el. Ia te uite ce-a lăsat Moş Crăciun!

Lara era în birou. În interfon răsună vocea lui Kathy:

— Domnişoară Cameron, vă caută domnul Tilly pe linia patru.

Tilly era directorul de proiect pentru Cameron Towers. Lara ridică receptorul.

— Alo?

— Domnişoară Cameron, azi-dimineaţă am avut o mică problemă.

— Adică?

— Un incendiu. Acum l-am stins.

— Ce s-a întâmplat?

— O explozie la unitatea de aer condiţionat. A sărit în aer un transformator. Se pare că cineva a legat greşit circuitele.

— Cât e de grav?

— Păi, se pare că ne va întârzia cu o zi sau două, timp în care ar trebui să curăţăm tot şi să refacem circuitele.

— Ocupă-te de asta. Ţine-mă la curent.

În fiecare seară Lara venea acasă târziu, îngrijorată şi epuizată.

— Îmi fac griji pentru tine, îi spuse Philip. Te pot ajuta cu ceva?

— Cu nimic, iubitule. îţi mulţumesc. Reuşi să zâmbească. Am câteva probleme la birou.

El o strânse în braţe.

— Ţi-am spus vreodată că sunt nebun după tine?

Ea ridică privirea şi-i zâmbi.

— Spune-mi încă o dată.

— Sunt nebun după tine.

Ea se lipi de trupul lui, zicându-şi în gând: „Asta îmi doresc. De asta am nevoie”.

— Iubitule, după ce-mi rezolv problemele, hai să plecăm undeva. Numai noi doi.

— S-a făcut.

„Într-o bună zi”, se gândi Lara, „va trebui să-i spun adevărul despre Marian. Ştiu că am făcut un lucru rău. Dar aş muri dacă l-aş pierde.

A doua zi, Tilly sună din nou.

— Aţi anulat dumneavoastră comanda de marmură pentru pardoseala din holul de la intrare?

— De ce-aş fi făcut aşa ceva? întrebă încet Lara.

— Nu ştiu. Dar cineva a anulat-o. Marmura trebuia livrată azi. Când i-am sunat, mi-au spus că a fost anulată comanda cu două luni în urmă, din dispoziţia dumneavoastră.

Lara spumega de furie.

— Înţeleg. Cât de mare e întârzierea?

— Încă nu vă pot spune.

— Zi-le să dea zor.

Keller intră în biroul Larei.

— Mă tem că băncile se agită tot mai tare, Lara. Nu

ştiu cât timp le mai pot duce cu vorba.

— Doar până când e gata Cameron Towers. Suntem aproape gata, Howard. Au mai rămas numai trei luni.

— Le-am spus şi asta, oftă el. Bine. O să vorbesc din nou.

La interfon răsună vocea lui Kathy:

— Domnul Tilly pe linia unu.

Lara se uită la Keller.

— Nu pleca. Ridică receptorul. Da? răspunse ea.

— Avem încă o problemă, domnişoară Cameron.

— Te ascult.

— Lifturile funcţionează aiurea. Programele sunt desincronizate, toate semnalele au luat-o razna. Dacă apeşi butonul pentru jos, lifturile o iau în susv Dacă apeşi pentru etajul optsprezece, ajungi la subsol. În viaţa mea n-am văzut aşa ceva.

— Crezi că e vorba de ceva intenţionat?

— Greu de spus. S-ar putea să fie doar din neglijenţă.

— Cât durează să fie puse la punct?

— Deja am trimis câţiva oameni să se ocupe de problema asta.

— Să-mi dai raportul.

Lara puse receptorul în furcă.

— E totul în regulă? o întrebă Keller.

Lara evită să-i răspundă.

— Howard, în ultima vreme ai mai auzit ceva de Steve Murchison?

El o privi surprins.

— Nu. De ce?

— Mă întrebam şi eu.

Consorţiul de bancheri care finanţa Cameron Enterprises avea motive întemeiate de îngrijorare. Nu numai Cameron Enterprises avea necazuri, majoritatea corporaţiilor care erau clienţii lor se confruntau cu

probleme grave. Declinul obligaţiunilor cu risc ridicat se transformase într-un adevărat dezastru, ceea ce reprezenta o lovitură fatală pentru corporaţiile care depindeau de ei. În sală se găseau şase bancheri, alături de Howard Keller, şi atmosfera era sumbră.

— Aţi depăşit termenul de rambursare a creditelor de o sută de milioane de dolari, zise purtătorul de cuvânt al bancherilor. Mă tem că nu mai putem sprijini Cameron Enterprises.

— Uitaţi câteva lucruri, le reaminti Keller. Unu: ne aşteptăm ca din zi în zi să fie reînnoită licenţa de funcţionare a cazinoului din Reno. Banii obţinuţi aici vor fi mai mult decât suficienţi ca să acopere orice deficit.

Doi: construcţia blocului Cameron Towers se desfăşoară conform graficului. Clădirea va fi gata peste nouăzeci de zile. Deja am închiriat-o în procent de şaptezeci la sută, şi puteţi fi siguri că în ziua în care se vor încheia lucrările, toată lumea va vrea să stea aici. Domnilor, nici că se poate o investiţie mai sigură pentru banii dumneavoastră. Aveţi de-a face cu magia Larei Cameron.

Bancherii se priviră unii pe alţii.

— Ce-ar fi să discutăm asta între noi şi apoi să luăm din nou legătura cu dumneavoastră? propuse purtătorul de cuvânt.

— Foarte bine. Am s-o anunţ pe domnişoara Cameron.

Keller îi relată Larei discuţia.

— Cred că ne vor susţine în continuare, îi spuse el. Dar între timp va trebui să mai vindem câteva proprietăţi ca să ne menţinem pe linia de plutire.

— Vinde-le.

Lara ajungea la birou în zorii zilei şi se înapoia acasă

seara târziu, luptându-se cu disperare să-şi salveze imperiul. Se vedea foarte puţin cu Philip. Lara nu voia ca el să afle ce necazuri mari avea. „Şi aşa are problemele lui”, se gândea ea. „Nu-l pot împovăra şi cu ale mele”.

Luni dimineaţa la ora şase, îi telefonă Tilly.

— Cred că ar fi bine să veniţi până aici, domnişoară Cameron.

Lara avu o presimţire rea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ar fi bine să vedeţi cu ochii dumneavoastră.

— Am pornit într-acolo.

Lara îi telefonă lui Keller.

— Howard, a apărut o nouă problemă la Cameron Towers. Trec să te iau.

Jumătate de oră mai târziu, erau în drum spre şantier.

— Ţi-a spus Tilly despre ce e vorba? o întrebă Keller.

— Nu, dar nu mai cred că sunt coincidenţe. M-am tot gândit la ce mi-ai spus. Steve Murchison îşi dorea cu ardoare acel teren. Eu i l-am suflat de sub nas.

Când ajunseră la şantier, văzură lăzi cu folii mari de sticlă colorată, unele zăcând pe jos, altele în curs de a fi livrate de camioane. Tilly se grăbi să le iasă în întâmpinare.

— Bine că aţi venit.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-i sticla pe care am comandat-o noi. Are altă formă şi altă culoare. Nici vorbă să se potrivească pe laturile clădirii.

Lara schimbă o privire cu Keller.

— Am putea s-o tăiem noi aici? întrebă Keller.

Tilly clătină din cap.

— Nici vorbă. Ne-am trezi cu un morman de silicat.

— De la cine am comandat sticla? întrebă Lara.

— De la firma New Jersey Panel and Glass.

— Îi sun, zise Lara. Care e termenul de montare?

Tilly calculă în gând.

— Dacă sticla ajunge aici în două săptămâni, ne-am putea încadra în termen. Asta ar însemna să-i dăm zor, dar ar fi posibil.

Lara se întoarse spre Keller.

— Să mergem.

Otto Karp, directorul firmei New Jersey Panel and Glass, răspunse la telefon aproape imediat.

— Da, domnişoară Cameron. Înţeleg că aveţi o problemă.

— Ba nu, se răsti Lara. Dumneavoastră aveţi o problemă. Ne-aţi expediat alte panouri de sticlă decât am comandat. Dacă în următoarele două săptămâni nu primesc ce-am cerut, vă dau în judecată până la faliment. Ţineţi în loc un proiect în valoare de trei sute de milioane de dolari.

— Nu înţeleg. Puteţi aştepta puţin la telefon, vă rog?

Lipsi aproape cinci minute. Când se înapoie la telefon, zise:

— Îmi pare foarte rău, domnişoară Cameron, comanda a fost notată greşit. Ce s-a întâmplat e…

— Puţin îmi pasă ce s-a întâmplat, îi tăie vorba Lara. Tot ce vreau eu este să executaţi comanda şi s-o expediaţi aici.

— Cu dragă inimă.

Lara simţi un val de uşurare.

— Cât de curând o putem recepţiona?

— În două, trei luni.

— Două, trei luni! Imposibil! Am nevoie de ea acum.

— Aş fi încântat să vă servesc, zise Karp, dar din păcate suntem în mare întârziere cu comanda dumneavoastră.

— N-aţi înţeles, insistă Lara. E vorba de o urgenţă şi…

— Fiţi sigură că-mi dau seama cum stau lucrurile. Şi vom face tot posibilul. Veţi avea comanda în două sau trei luni. îmi pare rău că nu putem face mai mult…

Lara trânti receptorul în furcă.

— Nu pot să cred! exclamă ea. Se uită la Tilly. Mai există şi altă firmă cu care putem face afacerea?

Tilly îşi trecu palma peste frunte.

— Nu atât de târziu. Dacă ne-am adresa altora, ar trebui să pornească de la zero şi ar avea prioritate ceilalţi clienţi ai lor.

— Lara, putem sta de vorbă câteva minute? o întrebă Keller. O trase deoparte. îmi pare nespus de rău că trebuie să fac această sugestie, dar…

— Dă-i drumul.

— …amicul tău Paul Martin ar putea avea unele relaţii. Sau poate cunoaşte pe cineva care cunoaşte pe altcineva…

Lara încuviinţă din cap.

— Bună idee, Howard. Am să aflu.

Două ore mai târziu, Lara stătea în biroul lui Paul Martin.

— Nici nu ştii cât mă bucur că m-ai sunat, zise avocatul. N-ai mai făcut-o de multă vreme. Doamne, ce bine arăţi, Lara.

— Mulţumesc, Paul.

— Cu ce te pot ajuta?

— Pare-se că vin la tine numai când dau de necaz, zise cu glas şovăielnic Lara.

— Întotdeauna am fost gata să te sprijin, nu?

— Da. Eşti un prieten de nădejde, oftă ea. Şi în clipa asta chiar am nevoie de un prieten de nădejde.

— Care-i necazul? Altă grevă?

— Nu. E vorba de Cameron Towers.

El se încruntă.

— Am auzit că lucrările sunt în grafic.

— Sunt. Sau, mai bine zis, erau. Steve Murchison îmi sabotează proiectul. Vrea să se răzbune pe mine. Dintr-odată toate merg alandala. Până acum am reuşit să ţinem situaţia sub control. Acum însă… Avem o mare problemă. Din pricina ei se prea poate să depăşim termenul de încheiere a lucrărilor. Doi dintre cei mai importanţi chiriaşi ai noştri şi-ar retrage oferta. Nu ne putem permite aşa ceva. Răsuflă adânc, străduindu-se să-şi stăpânească furia. Acum şase luni am comandat sticlă fumurie de la firma New Jersey Panel and Glass. Azi-dimineaţă am primit comanda, numai că nu era ce-am comandat.

— Le-ai telefonat?

— Da, dar au zis că durează două sau trei luni. Am nevoie de sticla aia în patru săptămâni. Până atunci, muncitorii n-au ce face. Lucrările au fost sistate. Dacă nu se încheie construcţia la termen, pierd tot ce am.

Paul Martin o privi şi spuse liniştit:

— Ba n-ai să pierzi nimic. Să văd ce pot să fac.

Lara simţi că o inundă un sentiment de uşurare.

— Paul, eu… îi era greu să-şi găsească cuvintele.

Mulţumesc.

El îi apucă mâna într-ale lui şi zâmbi.

— Dinozaurul încă n-a murit, spuse el. Până mâine sper să am un răspuns.

În dimineaţa următoare, telefonul privat al Larei

sună pentru prima oară după luni de zile. Ea ridică nerăbdătoare receptorul.

— Paul?

— Bună, Lara. Am stat puţin de vorbă cu câţiva amici de-ai mei. Nu va fi uşor, dar se poate rezolva. Mi s-a promis că livrarea va avea loc de luni într-o săptămână.

În ziua în care era programată livrarea comenzii, Lara îi telefonă din nou lui Paul Martin.

— Încă n-au venit panourile, Paul, îl anunţă ea.

— Oh? urmă o scurtă tăcere. Mă interesez acum.

Glasul i se îmblânzi. Ştii, iubito, singurul lucru bun în toată povestea asta e că pot vorbi din nou cu tine.

— Da. Eu… Paul… dacă nu primesc sticla la timp…

— Ai s-o primeşti. Ţine-ţi firea.

Veni sfârşitul săptămânii, dar nici urmă de comandă. Keller intră în biroul Larei.

— Tocmai am vorbit cu Tilly. Termenul e vineri. Dacă panourile sosesc până atunci, e bine. Dacă nu, s-a zis cu noi.

Joi situaţia rămăsese neschimbată.

Lara se duse să viziteze Cameron Towers. Nu era nici picior de muncitor. Măreţul zgârie-nori împungea cerul, lăsând în umbră toate clădirile din jur. Avea să fie o construcţie superbă. Monumentul ei. „N-am să accept să fiu înfrântă11, îşi zise ea înverşunată.

Lara îi telefonă din nou lui Paul Martin.

— Îmi pare rău, răspunse secretara. Domnul Martin nu e la birou. Doriţi să-i transmit ceva?

— Rugaţi-l să mă sune, zise Lara. Se întoarse către Keller. Am o bănuială şi aş vrea s-o verifici tu. Vezi dacă nu cumva patronul fabricii de panouri din sticlă e tocmai Steve Murchison.

Treizeci de minute mai târziu, Keller se înapoie în biroul Larei. Era alb la faţă.

— Ei bine? Ai aflat a cui e fabrica de panouri?

— Da, răspunse el încet. E înregistrată în Delaware. Proprietatea Etna Enterprises.

— Etna Enterprises?

— Da. Au cumpărat-o acum un an. Etna Enterprises îi aparţine lui Paul Martin.

Capitolul 33

Cameron Enterprises continua să fie ţinta unei campanii de publicitate negativă. Reporterii care altă dată erau atât de dornici s-o ridice în slăvi pe Lara acum

se întorseseră împotriva ei. Jerry Townsend se duse să-l vadă pe Howard Keller.

— Sunt îngrijorat, începu Townsend.

— Care-i treaba?

— Ai citit presa în ultima vreme?

— Da. De mult aşteaptă ocazia asta.

— Îmi fac griji pentru petrecerea aniversară, Howard. Am trimis invitaţiile. De când cu publicitatea asta negativă, am primit numai refuzuri. Nemernicii se tem să nu-i atingă şi pe ei. E un fiasco.

— Ce propui?

— Să anulăm petrecerea. Găsesc eu o scuză.

— Cred că ai dreptate. Nu vreau să fie pusă într-o situaţie penibilă.

— Bine. Eu mă ocup de anulare. Vrei să vorbeşti tu cu Lara?

— Da.

Terry Hill telefonă.

— Tocmai am fost anunţat că poimâine eşti chemată să depui mărturie în faţa marelui juriu din Reno. Vin şi eu cu tine.

Transcriere a interogatoriului luat lui Jesse Shaw de către locotenentul

Sal Mancini

M: Bună dimineaţa, domnule Shaw. Aţi luat la cunoştinţă că o stenografă consemnează conversaţia noastră?

S: Sigur.

M: Şi aţi renunţat la dreptul de a avea un avocat?

S: N-am nevoie de niciun avocat. Pentru numele lui Dumnezeu, n-am făcut decât să găsesc un ceas şi tot drumul până aici m-au sedat ca pe un animal.

M: *Domnule Shaw, ştiţi* cine este Philip Adler?

S: Nu. Ar *trebui*?

M: Nu v-a plătit nimeni ca să-l atacaţi?

S: V-am spus… n-am auzit de el în viaţa mea.

M: Poliţia din Chicago a găsit la locuinţa dumneavoastră cincizeci de mii de dolari bani gheaţă. De unde aveţi banii?

S: (niciun răspuns)

M: Domnule Shaw…

S: l-am câştigat la jocuri de noroc.

M: Undei

S: Pe hipodrom… pariuri la fotbal… înţelegeţi…

M: Sunteţi un om norocos, aşa-i?

S: Mda. Presupun că da.

M: în momentul de faţă aveţi o slujbă la Chicago. Adevărat1

S: Da.

M: *Aţi* lucrat vreodată la New York?

S: Da, o dată.

M: *Am* aici un raport al poliţiei în care scrie că aţi lucrat pe un şantier din Queens şi că macaraua pe care o mânuiaţi a omorât un şef de şantier pe nume Bill Whitman. Corect?

S: Da. A fost un accident.

M: Cât timp aţi lucrat acolo?

S: Nu-mi amintesc.

M: Daţi-mi voie să vă reîmprospătez memoria. V-aţi angajat acolo cu numai trei zile înainte. Aţi venit cu avionul de la Chicago cu o zi înainte de accidentul cu macaraua şi v-aţi înapoiat la Chicago două zile mai târziu. Adevărat?

S: Cred că da.

M: Din evidenţa companiei American Airlines, reiese că aţi venit din nou cu avionul de la Chicago cu două zile înainte ca Philip Adler să fie atacat şi v-aţi înapoiat la Chicago în ziua următoare. Care a fost scopul acestei scurte călătorii?

S: Am vrut să văd nişte piese de teatru.

M: *Vă* amintiţi titlurile pieselor pe care le-aţi văzut?

S: Nu. E mult de atunci.

M: Când s-a întâmplat accidentul cu macaraua, pentru ce companie lucraţi?

S: Cameron Enterprises.

M: Şi cărei firme îi aparţine şantierul de construcţii pe care lucraţi acum la Chicago?

S: Cameron Enterprises.

Howard Keller se afla într-o şedinţă cu Lara. Discutau de o oră despre ce ar fi putut face ca să limiteze prejudiciile create de publicitatea negativă la adresa companiei. Şedinţa era pe cale să se încheie când Lara întrebă:

— Altceva?

Howard se încruntă. Cineva îl rugase să-i spună ceva Larei, dar nu-şi mai amintea ce anume. „Eh, bine, probabil că nu-i nimic important.11

— Vă caută cineva la telefon, domnule Adler, anunţă Simms, majordomul. Un anume locotenent Mancini.

Philip ridică receptorul.

— Da, domnule locotenent. Vă ascult.

— Am veşti pentru dumneavoastră, domnule Adler.

— Ce veşti? L-aţi găsit pe individ?

— Aş prefera să vin până acolo şi să discut cu dumneavoastră personal. Sunteţi de acord?

— Sigur.

— Ajung în jumătate de oră.

Philip puse receptorul în furcă, întrebându-se ce anume avea să-i spună detectivul şi nu putea fi comunicat la telefon.

Când sosi Mancini, Simms îl conduse în bibliotecă.

— Bună ziua, domnule Adler.

— Bună ziua. Ce se întâmplă?

— L-am prins pe cel care v-a atacat.

— Serios? Sunt surprins, exclamă Philip. Parcă spuneaţi că-i imposibil să-i prinzi pe autorii jafurilor de stradă.

— Asta nu-i un infractor oarecare.

Philip se încruntă.

— Nu înţeleg.

— E muncitor în construcţii. Lucrează la Chicago şi la New York. Are cazier pentru atac şi spargeri de locuinţe. V-a amanetat ceasul şi i-am obţinut amprentele.

Mancini îi arătă un ceas de mână.

— E ceasul dumneavoastră, nu?

Philip rămase cu privirea aţintită asupra ceasului, refuzând să-l atingă. Simpla vedere a acelui obiect îi evoca clipa îngrozitoare când atacatorul îl apucase de mână şi d retezase încheietura. Întinse mâna fără tragere de inimă şi luă ceasul. Se uită pe capac, acolo unde o parte din litere fuseseră răzuite.

— Da. E ceasul meu.

Locotenentul Mancini luă ceasul înapoi.

— Deocamdată rămâne la noi, ca dovadă. Mâine-dimineaţă vreau să veniţi în oraş să-l identificaţi pe agresor dintr-un şir de infractori.

La gândul de a ajunge din nou faţă în faţă cu cel care-l atacase Philip simţi că i se suie sângele la cap.

— Voi fi acolo.

— Adresa e One Police Piaza, camera 212. La zece este bine?

— Perfect. Philip se încruntă. Ce-aţi vrut să spuneţi când aţi afirmat că nu e un infractor oarecare?

Locotenentul Mancini ezită puţin.

— A fost plătit ca să vă atace.

Philip se holbă la el, năucit.

— Cum?

— Ce aţi păţit dumneavoastră n-a fost o simplă întâmplare. Omul a fost plătit cu cincizeci de mii de dolari ca să vă reteze încheietura.

— Nu pot să cred, zise încet Philip. Cine să fi plătit cincizeci de mii de dolari ca să mă schilodească?

— A fost tocmit de soţia dumneavoastră.

Capitolul 34

„A fost tocmit de soţia dumneavoastră!" Philip parcă primise o lovitură în moalele capului. Lara? Putea ea să fi făcut un lucru atât de groaznic? Ce motiv ar fi avut?

„Nu înţeleg de ce exersezi în fiecare zi. Doar nu susţii concertul acum…"

„Nu eşti obligat să pleci. Eu vreau un soţ, nu un bărbat cu jumătate de normă… Doar nu eşti comis-voiajor…"

„M-a acuzat că am furat brăţara cu diamante pe care i-ai dăruit-o tu… Ar face orice să te păstreze numai pentru ea…"

Pe urmă, Ellerbee: „Te bate gândul să reduci numărul concertelor?… Am avut o discuţie cu Lara".

Lara.

La secţia de poliţie avea loc o şedinţă cu procurorul

districtual, şeful poliţiei şi locotenentul Mancini.

— Aici n-avem de-a face cu o necunoscută. Cucoana are un tupeu cât casa. Ce dovezi solide deţineţi, domnule locotenent?

— Am verificat la Departamentul personal al companiei Cameron Enterprises. Jesse Shaw a fost angajat la cererea Larei Cameron. I-am întrebat dacă s-a mai întâmplat vreodată ca ea să angajeze personal pe cineva în echipa de muncitori. Răspunsul a fost nu.

— Altceva?

— Există zvonuri că un şef de şantier pe nume Bill Whitman se tot lăuda pe la amicii lui că o are la mână cu ceva pe Lara Cameron şi că asta va face din el un om bogat. Curând după aceea a fost ucis de o macara acţionată de Jesse Shaw. Shaw fusese luat de pe şantierul din Chicago şi adus la New York. După accident, s-a înapoiat imediat la Chicago. Nu există niciun dubiu că a fost un asasinat la comandă. Întâmplarea face ca biletul lui de avion să fi fost plătit de compania Cameron Enterprises.

— Şi cum e cu atacul împotriva lui Adler?

— Acelaşi mod de operare. Shaw a venit cu avionul de la Chicago cu două zile înainte de atac şi s-a înapoiat a doua zi. Dacă nu s-ar fi lăcomit şi n-ar fi vrut să mai ciupească nişte bani amanetând ceasul în loc să-l arunce, nu l-am fi prins niciodată.

— Dar care-i mobilul? întrebă şeful poliţiei. De ce i-ar face aşa ceva propriului soţ?

— Am discutat cu câţiva servitori. Lara Cameron e nebună după soţul ei. Singurul lor motiv de ceartă era faptul că el pleca în turnee. Ea voia să-l ţină acasă.

— Şi iată că acum stă acasă.

— Exact.

— Şi ea ce spune? Neagă?

— Încă nu ne-am confruntat cu ea. Am vrut să

discutăm cu dumneavoastră mai întâi, să vedem dacă avem un caz.

— Şi spuneţi că Philip Adler îl poate identifica pe Shaw?

— Da.

— Bine.

— Ce-ar fi să trimiteţi un om de-al dumneavoastră s-o interogheze pe Lara Cameron? Să vedem ce are de zis.

Lara era în şedinţă cu Howard Keller când se auzi interfonul.

— Vă caută un locotenent Mancini.

Lara se încruntă.

— În ce problemă?

— N-a spus.

— Pofteşte-l înăuntru.

Locotenentul Mancini păşea pe un teren minat. Fără dovezi solide, avea să fie greu să obţină vreo mărturisire de la Lara Cameron. „Totuşi, trebuie să încerc”, îşi zise el. Nu se aşteptase să fie de faţă şi Howard Keller.

— Bună ziua, domnule locotenent.

— Bună ziua.

— L-aţi cunoscut pe Howard Keller.

— Sigur că da. Cel mai bun aruncător de baseball din Chicago.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Lara.

Aici era partea delicată. „Mai întâi dovedeşte că-l cunoştea pe Jesse Shaw şi porneşte de aici”.

— L-am arestat pe omul care l-a atacat pe soţul dumneavoastră, o anunţă Mancini, fără să-şi ia ochii de la ea.

— L-aţi arestat? Ce…?

— Cum l-aţi arestat? o întrerupse Howard Keller.

— A amanetat un ceas pe care domnişoara Cameron l-a dăruit soţului ei.

Mancini se uită din nou la Lara.

— Numele individului e Jesse Shaw.

Ea nici nu clipi.

„E tare”, se gândi Mancini. „Zău că e tare tipa”.

— Îl cunoşteaţi?

Lara se încruntă.

— Nu. Ar trebui?

„Asta a fost prima greşeală”, îşi zise Mancini. „Am prins-o”.

— Lucra pe unul dintre şantierele dumneavoastră din Chicago. A mai lucrat pentru dumneavoastră la un proiect din Queens. Pe o macara care a ucis un om.

Detectivul se prefăcu a-şi consulta carneţelul.

— Un anume Bill Whitman. Legistul a declarat cauza decesului drept accident.

Lara îşi înghiţi nodul din gât.

— Da!

Nu apucă să continue, că interveni Keller:

— Uitaţi ce e, domnule locotenent, avem sute de oameni care lucrează pentru compania noastră. Doar nu credeţi că-i cunoaştem pe toţi.

— Nu-l cunoaşteţi pe Jesse Shaw?

— Nu. Şi sunt convins că domnişoara Cameron…

— Aş prefera s-o aud pe dumneaei, dacă nu vă supăraţi.

— N-am auzit de el în viaţa mea, spuse Lara.

— A fost plătit cu cincizeci de mii de dolari ca să-l atace pe soţul dumneavoastră.

— Nu… nu pot să cred!

Brusc, Lara se albi la faţă.

„Acum voi pune mâna pe ea”, îşi zise Mancini.

— Deci nu ştiţi nimic despre asta?

Lara îl privi ţintă şi în privirea ei se aprinse un licăr de furie.

— Vreţi cumva să insinuaţi…? Cum îndrăzniţi? Dacă a fost tocmit de cineva, vreau să ştiu şi eu de cine!

— Acelaşi lucru îl vrea şi soţul dumneavoastră, domnişoară Cameron.

— Aţi discutat cu Philip despre asta?

— Da. Eu…

În clipa următoare, Lara ţâşni afară din birou.

Când ajunse acasă, Philip era în dormitor, făcându-şi bagajele, anevoie, din pricina infirmităţii.

— Philip, ce faci?

Philip se întoarse spre ea, cu aerul că atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Plec.

— De ce? Doar nu crezi acea… poveste îngrozitoare?

— Gata cu minciunile, Lara.

— Dar nu te mint. Trebuie să mă asculţi. N-am avut nimic de a face cu ce ţi s-a întâmplat. Nu ţi-aş face rău pentru nimic în lume. Te iubesc, Philip.

Philip se întoarse iar spre ea.

— Poliţia spune că individul lucra pentru tine. Şi că a fost plătit cincizeci de mii de dolari să… să facă ce-a făcut.

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu nimic despre asta. Ştiu doar că n-am nimic de-a face cu povestea asta. Mă crezi?

El o privi ţintă, fără un cuvânt.

Lara rămase locului câteva momente, apoi îi întoarse spatele şi ieşi din dormitor.

Philip petrecu o noapte albă la un hotel din centru. Îi tot veneau în minte fragmente de imagini cu Lara.

„Mă interesează să aflu mai multe despre fundaţie. Poate ne întâlnim să discutăm…”

„Eşti căsătorit?… Vorbeşte-mi despre tine…”

„Când ascult Scarlatti, parcă sunt la Napoli…”

„Visez un vis din cărămizi, beton şi oţel şi-l fac să

devină realitate... /1

„Am venit la Amsterdam ca să te văd...”

„Vrei să merg cu tine la Milano?...11

„Ai să mă răsfeţi, domnişoară...” „Asta şi vreau...”

Pe urmă, căldura, grija şi compasiunea Larei. „Cum de m-am înşelat în aşa hal asupra ei?”

Când Philip ajunse la secţia de poliţie, locotenentul Mancini îl aştepta. Detectivul îl conduse într-un mic amfiteatru, în capătul căruia se găsea o platformă mai înaltă.

— Nu trebuie decât să-l identificaţi între cei puşi în rând cu el.

„Ca să-l poată asocia cu Lara”, îşi zise Philip.

Şirul era alcătuit din şase persoane, toţi cam de aceeaşi conformaţie şi aceeaşi vârstă. Jesse Shaw se afla în mijloc. Când dădu cu ochii de el, Philip simţi că încep să-i zvâcnească tâmplele. îi auzi în gând vocea: „Dă-mi portofelul”. Simţi durerea sfâşietoare din clipa când şişul îi retezase încheietura. „E oare cu putinţă ca Lara să-mi fi făcut aşa ceva?” „Eşti singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată”.

— Uitaţi-vă bine, domnule Adler, i se adresă locotenentul Mancini.

„De acum înainte voi lucra acasă. Philip are nevoie de mine...”

— Domnule Adler...

„O să-ţi aduc cei mai buni doctori din lume...”

Fusese alături de el clipă de clipă, îl hrănise, avusese grijă de el.

„Dacă nu vine Mahomed la munte...”

— Vreţi să mi-l indicaţi?

„M-am măritat cu tine fiindcă mă îndrăgostisem nebuneşte de tine. Încă sunt îndrăgostită. Iar dacă n-o să mai facem niciodată dragoste, nu-i nimic. Nu vreau decât

să mă ţii în braţe şi să mă iubeşti”. Şi chiar vorbise serios.

Apoi ultima scenă din apartamentul lor.

„N-am avut nimic de-a face cu ce ţi s-a întâmplat. Nu ţi-aş face rău pentru nimic în lume…”

— Domnule Adler…

„Probabil că poliţia s-a înşelat”, se gândi Philip. „Pe Dumnezeul meu, o cred. Nu putea face una ca asta!”

Mancini i se adresă din nou:

— Care dintre ei e omul nostru?

Philip se întoarse către el.

— Nu ştiu.

— Poftim?

— Nu l văd.

— Ne-aţi spus că i-aţi reţinut figura.

— Aşa e.

— Atunci spuneţi-mi care dintre ei este.

— Nu pot, răspunse Philip. Nu-i aici.

Locotenentul Mancini era negru la faţă.

— Sunteţi sigur?

Philip se ridică.

— Absolut sigur.

— Atunci asta-i tot, domnule Adler. Vă mulţumesc pentru cooperare.

„Trebuie s-o găsesc pe Lara”, se gândi Philip. „Trebuie s-o găsesc pe Lara”.

Lara era aşezată la biroul ei, cu privirea aţintită pe fereastră. Philip n-o crezuse. Asta o durea cel mai mult. Pe urmă Paul Martin. Bineînţeles că el era în spatele tuturor acestor lucruri. Dar de ce o făcuse? „Ţii minte când ţi-am spus că soţul tău va trebui să aibă grijă de tine? Pare că nu prea face treabă bună. Cineva ar trebui să stea de vorbă cu el!” Pentru că o iubea? Sau era vorba de o răzbunare, fiindcă o ura?

Howard Keller intră în birou. Era palid şi tras la faţă.

— Tocmai am vorbit la telefon. Am pierdut Cameron Towers, Lara. Southern Insurance şi Mutual (Averseas au renunţat să închirieze, fiindcă nu ne respectăm termenul de încheiere a lucrărilor. Nu avem cum să plătim ipotecile. Am fost la un pas, aşa-i? Cel mai înalt zgârie-nori din lume. îmi… îmi pare rău. Ştiu ce mult însemna pentru tine.

Lara se întoarse cu faţa spre el, şi Keller rămase şocat ce rău arăta. Era albă la faţă, cu cearcăne negre în jurul ochilor. Părea în transă, ca şi cum şi-ar fi pierdut şi ultimul strop de energie.

— Lara… ai auzit ce-am spus? Am pierdut Cameron Towers.

Ea vorbi pe un ton nefiresc de liniştit:

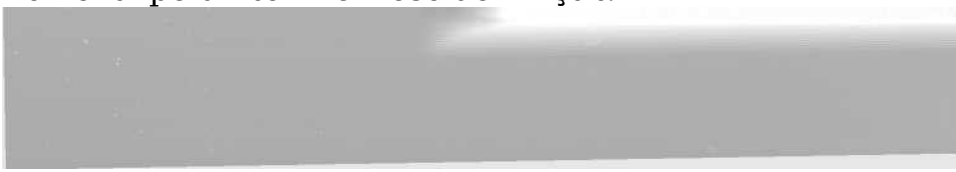

— Am auzit. Nu te îngrijora, Howard. Vom face împrumuturi, vom garanta cu celelalte clădiri şi vom achita toate creditele.

Calmul ei îl înspăimânta.

— Lara, nu mai avem cu ce să garantăm vreun împrumut. Va trebui să anunţăm că dăm faliment şi…

— Howard…?

— Da?

— Este posibil ca o femeie să iubească un bărbat prea mult?

— Cum?

Vocea ei era lipsită de orice inflexiune.

— Philip m-a părăsit.

Asta explica multe.

— Îmi… îmi pare rău, Lara.

Ea avea pe faţă un surâs bizar.

— Ciudat, aşa-i? Pierd totul dintr-odată. Mai întâi pe

Philip, acum clădirile. Ştii ce înseamnă asta, Howard? Soarta. Soarta mi-e potrivnică. Cu Soarta nu te pui, nu-i aşa?

Niciodată n-o văzuse atât de deznădăjduită. Howard simţi că i se frânge inima.

— Lara…

— Încă nu m-au dat gata. După-amiază trebuie să plec cu avionul la Reno. Am audiere în faţa marelui juriu. Dacă…

Se auzi bâzâitul interfonului.

— Vă caută un domn locotenent Mancini.

— Pofteşte-l înăuntru.

Howard Keller o privi nedumerit pe Lara.

— Mancini? Ce vrea?

Lara răsuflă adânc.

— A venit să mă aresteze, Howard.

— Să te aresteze? Ce tot spui acolo?

Vocea ei era de un calm imperturbabil.

— Poliţia crede că eu am aranjat atacul asupra lui Philip.

— Asta-i ridicol! Nu se poate să…

Uşa se deschise şi locotenentul Mancini intră în birou. Rămase pe loc, privindu-i câteva momente pe cei doi, apoi făcu câţiva paşi.

— Am un mandat de arestare pe numele dumneavoastră.

Alb la faţă, Howard Keller se postă în faţa Larei, într-o atitudine protectoare şi spuse răguşit:

— Nu se poate aşa ceva. Lara n-a făcut nimic.

— Aveţi dreptate, domnule Keller. N-o arestez pe ea. Vă arestez pe dumneavoastră.

Capitolul 35

Transcrierea interogatoriului lui Howard Keller de către locotenentul

Sal Mancini

M: *Vi* s-au citit drepturile, domnule Keller?

K: Da.

M: Şi aţi renunţat la dreptul de a fi asistat de un avocat la prezentul interogatoriu?

K: N-am nevoie de avocat. Oricum aveam de gând să mă predau poliţiei. Nu puteam să las să i se întâmple ceva Larei.

M: Deci i-aţi plătit lui Jesse Shaw *50.000* de dolari ca să-l atace pe Philip Adler?

K: Da.

M: De ce?

K: *O făcea* pe Lara să sufere cumplit. Lara îl implora să rămână acasă cu ea, dar el o tot lăsa singură.

M: *Aşadar*, *aţi* aranjat să fie schilodit.

K: N-a fost chiar aşa. Niciodată n-am vrut ca Jesse să meargă chiar aşa departe. Dar el şi-a pierdut controlul.

M: Vorbiţi-mi despre Bill *Whitman*.

K: Era un ticălos. Încerca s-o şantajeze pe Lara. N-am putut accepta aşa ceva. Putea s-o ruineze.

M: Aşa că aţi pus să fie ucis?

K: Da, de dragul Larei.

M: Ea era la curent cu toate astea?

K: Bineînţeles că nu. N-ar fi îngăduit-o niciodată.

Nu. Vedeţi, rolul meu a fost s-o protejez Tot ce-am făcut am făcut pentru ea. Aş fi în stare să-mi dau viaţa pentru ea.

M: *Sau* să luaţi viaţa altora.

K: Pot să vă pun o întrebare? *Cum* v-aţi dat seama că eram implicat în toate acestea?

Sfârşitul interogatoriului.

La sediul poliţiei, căpitanul Bronson i se adresă lui Mancini:

— Cum v-aţi dat seama că acest Keller era făptaşul?

— A scăpat din vedere un lucru şi eu l-am sesizat. Cât pe ce să nu-l observ. În raportul lui Jesse Shaw, se menţionează că la şaptesprezece ani a ajuns în vizorul poliţiei fiindcă furase echipament de baseball de la o echipă de juniori ai clubului Chicago Cubs. Am verificat şi, ce să vezi, erau coechipieri. Asta i-a scăpat lui Keller. Când l-am întrebat, mi-a spus că nu auzise în viaţa lui de Jesse Shaw. L-am sunat pe un amic al meu care a fost cândva redactor al rubricii sportive din *Chicago Sun Times*. El şi-a amintit de amândoi. Erau prieteni. Mi-am imaginat că Keller a fost cel care i-a obţinut lui Shaw slujba de la Cameron Enterprises. Lara Cameron l-a angajat pe Jesse Shaw la rugămintea lui Howard Keller. Probabil că ea nici n-a dat vreodată ochii cu Shaw.

— Bună treabă, Sal.

Mancini clătină din cap.

— Ştiţi ceva? În definitiv, nici nu contează. Dacă nu l-am fi prins pe Keller şi am fi arestat-o pe Lara Cameron, Howard Keller ar fi venit la noi şi ar fi mărturisit tot.

Lumea ei se prăbuşea. Larei i se părea cu neputinţă ca, dintre toţi oamenii, tocmai Howard Keller să fie răspunzător de grozăviile întâmplate. „A făcut-o pentru mine”, se gândea Lara. „La rândul meu, trebuie şi eu să-l ajut”.

Kathy o chemă prin interfon.

— Maşina e aici, domnişoară Cameron. Sunteţi gata?

— Da.

Lara pornea spre Reno, ca să depună mărturie în faţa marelui juriu.

La cinci minute după plecarea Larei, Philip telefona la birou.

— Îmi pare rău, domnule Adler. Tocmai a plecat. E în drum spre Reno.

Pe Philip îl năpădi un sentiment de profundă

dezamăgire. Dorea cu disperare s-o vadă, să-i ceară iertare.

— Când vorbeşti cu ea, spune-i că o aştept.

— Am să-i spun.

Philip dădu încă un telefon, vorbi zece minute, după care îl sună pe William Ellerbee.

— Bill… voi rămâne la New York. Am să fiu profesor la Julliard.

— Ce pot să-mi facă? întrebă Lara.

— Depinde, răspunse Terry Hill. O să-ţi asculte depoziţia. Pe urmă pot decide fie că eşti nevinovată, caz în care îţi recapeţi cazinoul, fie că există suficiente dovezi ca să te pună sub acuzare. Dacă acesta e verdictul lor, ţi se va intenta proces penal şi rişti închisoarea.

Lara murmură ceva.

— Poftim?

— Spuneam că tata avea dreptate. E vorba de Soartă.

Audierea în faţa marelui juriu dură patru ore. Larei i se puseră întrebări despre achiziţionarea hotelului şi a cazinoului Cameron Palace. Când ieşi din sala de audiere, Terry Hill îi strânse mâna.

— Te-ai descurcat foarte bine, Lara. Cred că i-ai impresionat profund. Nu au dovezi concludente împotriva ta, aşa că sunt mari şanse ca…

Se întrerupse, uluit. Lara întoarse capul. În anticameră intrase Paul Martin. Era îmbrăcat într-un costum de modă veche, la două rânduri de nasturi, cu vestă şi avea părul alb pieptănat la fel ca atunci când Lara îl întâlnise prima oară.

— Oh, Doamne! exclamă Terry. A venit să depună mărturie. Se întoarse către Lara. Oare cât de tare te urăşte?

— Ce vrei să spui?

— Lara, dacă i s-a propus o pedeapsă mai blândă ca

să depună mărturie împotriva ta, eşti terminată. Ajungi la închisoare.

Lara privea spre celălalt capăt al anticamerei, la Paul Martin.

— Da… dar atunci se distruge şi pe sine.

— De asta te-am întrebat cât de tare te urăşte. Ar fi capabil să se distrugă pe el însuşi numai ca să te distrugă şi pe tine?

— Nu ştiu, răspunse Lara fără vlagă.

Paul Martin veni spre ei.

— Bună, Lara. Am auzit că ai necazuri. În privirea lui nu se citea nimic. îmi pare foarte rău.

Lara îşi aminti cuvintele lui Howard Keller: „E sicilian. Ăştia nu uită şi nu iartă niciodată".

Nutrise o dorinţă aprigă de răzbunare, şi ea nu-şi dăduse seama de nimic.

Paul Martin vru să se îndepărteze.

— Paul…

El se opri.

— Da?

— Trebuie să-ţi vorbesc.

El şovăi o clipă.

— Bine.

Făcu semn din cap către biroul gol din capătul coridorului.

— Putem discuta acolo.

Terry Hill îi urmări cu privirea până intrară în birou. Uşa se închise în urma lor. Terry ar fi dat orice ca să audă ce-şi spuneau.

Lara nu ştia cum să înceapă.

— Ce doreşti, Lara?

Era mai greu decât anticipase ea. îi răspunse cu glasul gâtuit:

— Vreau să mă eliberezi.

El îşi înălţă sprâncenele.

— Cum aşa? Doar nu sunt stăpânul tău.

Îşi bătea joc de ea. Larei îi era greu să şi respire.

— Nu crezi că m-ai pedepsit destul?

Paul Martin stătea în faţa ei ca o stană de piatră, cu o expresie greu de descifrat.

— Cât timp am fost împreună, a fost minunat, Paul. În afară de Philip, ai însemnat pentru mine mai mult decât oricine altcineva. Îţi datorez mai mult decât ţi-aş putea plăti vreodată. N-am vrut niciodată să te rănesc. Trebuie să crezi. îi era greu să continue. Stă în puterea ta să mă distrugi. Chiar asta vrei? Ai să fii fericit dacă ajung la închisoare? Se străduia să-şi stăpânească lacrimile. Te implor, Paul. Dă-mi viaţa înapoi. Te rog, nu mă mai trata ca pe un duşman…

Paul Martin continua să stea în faţa ei. Ochii lui negri nu trădau nimic.

— Îţi cer iertare… Am obosit să tot lupt, Paul. Ai câştigat…

Glasul i se frânse. Se auzi o bătaie în uşă şi aprodul aruncă o privire în încăpere.

— Marele Juriu vă aşteaptă, domnule Martin.

El rămase pe loc, privind-o pe Lara multă vreme. Pe urmă îi întoarse spatele şi ieşi fără un cuvânt.

„S-a terminat11, îşi spuse Lara. „S-a zis cu mine.11

Terry Hill intră grăbit în birou.

— Mi-aş fi dorit din tot sufletul să ştiu dinainte că urma să depună mărturie. Acum nu ne mai rămâne decât să aşteptăm.

Aşteptară. Aşteptarea li se păru că durează o eternitate. Când Paul Martin ieşi într-un târziu din sala de audiere, arăta istovit şi tras la faţă. „A îmbătrânit11, se gândi Lara. „Mă socoteşte pe mine vinovată pentru asta.11

El o privi. Şovăi o clipă, apoi se apropie de ea.

— N-am să te pot ierta niciodată. M-ai făcut să par un caraghios. Dar ai fost cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Cred că pentru asta îţi datorez ceva. Nu le-am spus nimic, Lara…

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Oh, Paul. Nu ştiu cum să…

— Să zicem că e cadoul meu de ziua ta. La mulţi ani, iubito.

Ea îl privi cum se îndepărtează şi brusc cuvintele lui o scuturară din amorţire. Era ziua ei! Se întâmplaseră atâtea încât uitase cu desăvârşire. Petrecerea. Două sute de invitaţi o aşteptau la Manhattan Cameron Piaza!

Lara se întoarse către Terry Hill.

— Trebuie să mă întorc la New York chiar în astă-seară. Dau o mare petrecere de ziua mea. O să-mi dea voie să plec?

— Aşteaptă o clipă, zise Terry Hill.

Dispăru în sala de audiere şi reveni după cinci minute, spunând:

— Poţi pleca la New York. Marele Juriu va da verdictul mâine-dimineaţă, dar e doar o formalitate. Te poţi înapoia aici diseară. Apropo, amicul tău a spus adevărul. N-a făcut niciun fel de destăinuiri.

Jumătate de oră mai târziu, Lara era în drum spre New York.

— Eşti bine? o întrebă Terry Hill.

Ea îl privi şi răspunse:

— Sigur că da.

În seara aceea, sute de persoane importante aveau să-i aducă omagiul lor. Iar ea va sta cu capul sus. Ea era Lara Cameron…

Rămase în mijlocul Marii Săli de Bal, acum pustie, şi se uită în jur. „Eu am creat asta. Am creat monumente care se înalţă către cer, care au schimbat vieţile a mii de

oameni din întreaga Americă. Şi acum totul urmează să aparţină unor bancheri anonimi". În urechi îi răsuna limpede vocea tatălui ei: „Soarta. Totdeauna mi-a fost potrivnică". Se gândi la Glacé Bay şi la micul bloc de chiriaşi unde crescuse. îşi aminti cât fusese de înspăimântată în prima zi de şcoală: „Ştie cineva un cuvânt care începe cu F?" îşi aminti chiriaşii. Bill Rogers: „... Prima regulă în imobiliare este BAO. Să nu uiţi asta niciodată". Apoi Charles Cohn: „Mănânc numai mâncare cuşer şi mă tem că în Glacé Bay aşa ceva nu există..."

„Dacă aş putea avea terenul ăsta, mi-aţi închiria clădirea pe cinci ani?" „Nu, Lara. Nu pe cinci ani, pe zece".

Şi Sean MacAllister: „Aş avea nevoie de un motiv cu totul special ca să-ţi acord împrumutul. Ai avut vreodată un iubit?"

Şi Howard Keller: „... Ai o abordare greşită..." „Vreau să vii să lucrezi pentru mine".

Apoi succesele. Minunatele şi măreţele ei succese. Apoi Philip. Lochinvar al ei. Bărbatul pe care-l adora. Cea mai mare pierdere dintre toate.

Auzi un glas chemând-o pe nume.

— Lara...

Se întoarse. Era Jerry Townsend.

— Mi-a spus Carlos că eşti aici.

Se apropie de ea.

— Îmi pare rău pentru petrecerea de ziua ta.

Lara se uită la el.

— Ce... ce s-a întâmplat?

Townsend o ţintui cu privirea.

— Nu ţi-a spus Howard?

— Ce să-mi spună?

— Atât de mulţi au refuzat invitaţia din pricina publicităţii negative, încât am decis că e mai bine s-o anulăm. L-am rugat pe Howard să-ţi spună.

„Ca să-ţi spun drept, am cam avut probleme cu memoria”.

— Nu contează, spuse Lara aproape în şoaptă. îşi mai roti o dată privirea prin frumoasa încăpere. Am avut parte de sfertul meu de oră, nu?

— Ce-ai spus?

— Nimic.

Porni către uşă.

— Lara, hai să urcăm la birou. Sunt câteva lucruri care trebuie finalizate.

— Bine.

„Probabil că niciodată nu voi mai pune piciorul în clădirea asta”, se gândi Lara.

În timp ce urcau cu ascensorul către birourile conducerii, Jerry spuse:

— Am auzi de Keller. Nu pot să cred că el poartă răspunderea pentru cele întâmplate.

Lara clătină din cap.

— Eu port toată răspunderea, Jerry. N-am să-mi iert niciodată.

— Nu-i vina ta.

Ea se simţi dintr-odată îngrozitor de singură.

— Jerry, dacă n-ai luat încă cina…

— Îmi pare rău, Lara. Astă-seară sunt ocupat.

— Oh. Nu face nimic.

Uşa ascensorului se deschise şi amândoi păşiră pe coridor.

— Actele pe care trebuie să le semnezi sunt pe masa din sala de conferinţe, spuse Jerry.

— Bine.

Uşa sălii de conferinţe era închisă. Jerry o lăsă pe Lara să deschidă uşa şi, în aceeaşi clipă, patruzeci de voci începură să cânte însufleţit: *Happy birthday to you*, *Happy* birthday to *you*…

Lara rămase ţintuită locului. Sala era plină de oameni cu care lucrase în decursul anilor – arhitecţi, contractori, directori de firme de construcţii. Era acolo şi Charles Cohn, la fel şi profesorul Meyers. Horace Guttman, Kathy şi tatăl lui Jerry Townsend. Dar singurul pe care-l vedea Lara era Philip. Philip veni spre ea cu braţele deschise şi ea simţi că i se taie respiraţia.

— Lara…

Glasul lui era ca o mângâiere.

În clipa următoare, Lara era în braţele lui, străduindu-se să-şi stăpânească lacrimile. „Sunt acasă”, se gândi ea. „Aici e locul meu”. Şi deodată o inundă o senzaţie de vindecare, un binecuvântat sentiment de linişte. Simţi cum i se încălzeşte sufletul doar strângându-l în braţe pe Philip. „E singurul lucru care contează”, îşi zise Lara.

Lumea se înghesuia în jurul ei şi toţi păreau să vorbească deodată.

— La mulţi ani, Lara…

— Arăţi superb… Ai fost surprinsă…?

Lara se întoarse spre Jerry Townsend.

— Jerry, cum ai…?

El clătină din cap.

— Philip a aranjat tot.

— Oh, iubitule!

Chelnerii începeau să-şi facă intrarea cu apetitive şi băuturi.

— Indiferent ce se întâmplă, Lara, sunt mândru de tine, zise Charles Cohn. Spuneai că vrei să însemni ceva pe lumea asta şi uite că ai reuşit.

— Eu datorez viaţa mea acestei femei, vorbi tatăl lui Jerry Townsend.

— Şi eu, zâmbi Kathy.

— Să bem în cinstea celui mai grozav şef pe care l-am

avut sau îl voi avea vreodată! propuse Jerry Townsend.

Charles Cohn îşi ridică paharul.

— Pentru o fetiţă minunată care a devenit o femeie minunată!

Toasturile veneau unul după altul. Era rândul lui Philip. Erau prea multe de spus, aşa că se rezumă la şase cuvinte:

— Pentru femeia pe care o iubesc.

Ochii Larei înotau în lacrimi. Nici nu putea să vorbească.

— Vă… vă datorez atât de mult tuturor celor de faţă, zise ea. Nu mă voi putea recompensa niciodată faţă de voi. Voiam doar să spun…

Cuvintele i se opriră în gât.

— …mulţumesc.

Lara se întoarse către Philip.

— Îţi mulţumesc pentru aceste clipe, iubitule. E cea mai frumoasă petrecere aniversară din viaţa mea. Brusc îşi aminti. Diseară trebuie să plec cu avionul la Reno!

Philip se uită la ea, zâmbind larg.

— N-am fost niciodată la Reno…

Jumătate de oră mai târziu, amândoi erau în limuzină, în drum spre aeroport. Lara îl ţinea de mână pe Philip şi se gândea: „Până la urmă n-am pierdut chiar tot. O să-mi petrec tot restul vieţii străduindu-mă să compensez nenorocirea ce i s-a întâmplat. Nimic altceva nu contează. Singurul lucru important este să fiu cu el şi să am grijă de el. Nu am nevoie de nimic altceva11.

— Lara…?

Ea se uită afară pe geamul limuzinei.

— Max, opreşte!

Limuzina frână brusc.

Philip se uită uimit spre Lara. Opriseră în dreptul unui teren vast şi pustiu, năpădit de buruieni. Lara îl

privea cu atenţie.

— Lara…

— Priveşte, Philip! Priveşte!

El întoarse capul.

— Cee?

— Nu vezi?

— Ce să văd?

— Oh, dar e minunat! Acolo, uân colţul cel mai îndepărtat, e un centru comercial! în mijloc vom construi blocuri cu apartamente de lux. E suficient spaţiu pentru patru clădiri. Acum vezi, aşa-i?

Philip o privea fascinat.

Lara se întoarse spre el şi-i spuse entuziasmată:

— Ei bine, iată care-i planul meu…

mulţumiri

Toată recunoştinţa mea tuturor celor care s-au arătat atât de generoşi cu timpul şi experienţa lor.

Larry Russo, care m-a călăuzit prin labirintul misterios al celor mai mari jucători de noroc care există: dezvoltatorii imobiliari.

Cunoscători într-ale muzicii care m-au invitat în universul lor: Mona Gollabeck, John Lill.

Zubin Menta, Dudley Moore, André Previn şi Trustees of the Leonard Bernstein Estate.

De asemenea, doresc să-mi exprim recunoştinţa faţă de locuitorii din Glacé Bay pentru calda lor ospitalitate. Sper că mă vor ierta pentru libertăţile pe care mi le-am permis în scopuri literare.

Cunoştinţele de specialitate din această carte le datorez celor de mai sus. Orice erori îmi aparţin mie.

În aceeaşi colecţie au apărut:

1. Danielle Steel, O *femeie împlinită*

2. Danielle Steel, *Cu fiecare zi*

3. Nora Roberts, Vis în *alb*
4. Nora Roberts, *Parfumul iubirii*
5. Nora Roberts, *Trăieşte clipa*
6. Nora Roberts, *Fericiţi pentru totdeauna*
7. Danielle Steel, *Legături de familie*
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele *dragostei*
10. Danielle Steel, *Strada Charles 44*
11. Nora Roberts, *Comori tăinuite*
12. Barbara Delinsky, *Evadarea*
13. Jackie Collins, *Celebritate*
14. Danielle Steel, *Luminile Sudului*
15. Mary Jo Putney, O *nouă viaţă*
16. Mary Jo Putney, *Umbrele trecutului*
17. Maryjo Putney, *Pasiune şi onoare*
18. Danielle Steel, *Petrecerea*
19. Eloise James, *Un sărut la miezul nopţii*
20. Eloise James, *Atingerea dragostei*
21. Sandra Brown, *Dulce* mânie
22. Sandra Brown, *Confruntarea*
23. Jackie Collins, Zeiţa *răzbunării*
24. Sandra Brown, *Sărutul ispitei*
25. Danielle Steel, *Conacul*
26. Sandra Brown, *Furtună în paradis*
27. Danielle Steel, *îngerul păzitor*
28. Nora Roberts, *Vieţi la limită* – vol. 1
29. Nora Roberts, *Vieţi la limită* – vol. 2
30. Fern Michaels, *Un Crăciun de neuitat*
31. Fern Michaels, O dorinţă de *Crăciun*
32. Joanna Trollope, *Nurorile*
33. Joanna Trollope, O *altă familie*
34. Mary Jo Putney, O *iubire imposibilă* – vol. 1
35. Mary Jo Putney, O *iubire imposibilă* – vol. 2
36. Jo Beverley, *Mireasă fără voie*

37. Pamela Morsi, O *femeie de succes*
38. Danielle Steel, *Miracolul*
39. Jacqueline Susann, *Valea păpuşilor* – vol. 1
40. Jacqueline Susann, *Valea păpuşilor* – vol. 2
41. Maryjo Putney, *Compromisul inimii*
42. Nancy Thayer, *Paşi pe nisip*
43. Amanda Quick, *Alchimia dragostei*
44. Ellen Maister, *Vieţi paralele*
45. Amanda Quick, *Tainele trecutului*
46. Diane Chamberlain, *Minciuni din dragoste*
47. Amanda Scott, *Regele furtunilor*
48. Diane Chamberlain, Secrete *şi trădări* – vol. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete *şi trădări* – vol. 2
50. Jo Beverley, Fericire *periculoasă*
51. Diane Chamberlain, *înainte de furtună*
52. Danielle Steel, *Două vieţi*
53. Maryjo Putney, *Dansul pasiunii*
54. Elin Hilderbrand, *Insula*
55. Danielle Steel, *Rugăciuni ascultate*
56. Sarah Jio, Anotimpul *regăsirii*
57. Nora Roberts, *Visuri împlinite*
58. Luanne Rice, *Barca de argint*
59. Mary Jo Putney, *Taina contesei*
60. Santa Montefiore, *Casa de la malul mării* – vol. 1
61. Santa Montefiore, *Casa de la malul mării* – vol. 2
62. Danielle Steel, *Vârstele dragostei*
63. Loretta Chase, *Seducţie*
64. Judy Astley, *Iubiri clandestine*
65. Amanda Quick, *Nesocotita*
66. Ulrika Jonsson, *Suflete regăsite*
67. Danielle Steel, *Hotel Vendôme*
68. Anne Golon, Angelica. *Marchiza îngerilor*
69. Nora Roberts, *Imbidnzitoarea de suflete*
70. Elizabeth Noble, *Iubiri de altă dată*

71. Amanda Quick, *Scandal*
72. Leila Meacham, *Trandafiri* – vol. 1
73. Leila Meacham, *Trandafiri* – vol. 2
74. Anne Golon, *Angelica*. *Logodnica vândută*
75. Fern Michaels, *Noi începuturi*
76. Amanda Quick, O *relaţie periculoasă*
77. Elizabeth Noble, *Scrisori pentru fiicele mele*
78. Nora Roberts, *Treptele iubirii*
79. Daisy Goodwin, *Ultima mea ducesă*
80. Danielle Steel, *Ecouri*
81. Anne Golon, Angelica. *Serbări regale*
82. Helen Warner, *Invitaţie la nuntă*
83. Jill Shalvis, *Irezistibil*
84. Amanda Quick, *Legământul iubirii*
85. Nora Roberts, *Paşi spre fericire*
86. Luanne Rice, lin *albastru infinit*
87. Danielle Steel, *Surprizele vieţii*
88. Amanda Quick, *Dorinţa*
89. Lisajewell, *Petrecerea lui Ralph*
90. Mary Jo Putney, *Când dragostea te schimbă*
91. Helen Simonson, *Ultima cucerire*
92. Fern Michaels*, în căutarea fericirii*
93. Julia Quinn, Eloisa James, *Patru nunţi şi o moştenire*
94. Rebecca Chance, *Fete rele* – vol. 1
95. Rebecca Chance, *Fete rele* – vol. 2
96. Ana Damian, *Scenariu pentru dragoste*
97. Mary Jo Putney, *Călătorie spre iubire*
98. Jane Lovering, *Muzica inimii*
99. Lisa Jackson, *Iubire vinovată*
100. Beth Kendrick, *Greşeli din dragoste*
101. Danielle Steel, *Dincolo de aparenţe*
102. Nora Roberts, *Iubire peste timp*
103. Kristin Hannah, *A doua şansă*

104. Julia Quinn, Eloisa James, *Aleasa inimii*
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, *Vara iubirii regăsite*
107. Mary Jo Putney, Curcubeie *sfărâmate*
108. Amanda Quick, O *aventură de-o noapte*
109. Eileen Goudge, *Chipurile dragostei*
110. Mary Jo Putney, *Râul de foc*
111. Amanda Quick, *Şarada iubirii*
112. Amanda Quick, *Frumoasa şi Bestia*
113. Judy Duarte, *Legături miraculoase*
114. Amanda Quick, *Misterul Afroditei*
115. Joanna Trollope, O *pasiune interzisă*
116. Amanda Quick, Rendez-*vous la miezul nopţii*
117. Mary Jo Putney, *îmblânzirea unui rebel*
118. Amanda Quick, *Capcanele iubirii*
119. Mary Jo Putney, *Aventurile unei lady*
120. Jackie Collins, *Jocuri periculoase*
121. David Nicholls, O *zi*
122. Julie Maxwell, *Faţetele dragostei*
123. Amanda Quick, O *pradă uşoară*
124. Mary Jo Putney, *Daruri periculoase*
125. Mary Jo Putney, O *alegere dificilă*
126. Jojo Moyes, *Jertfa iubirii*
127. Mary Jo Putney, *Caruselul inimilor*
128. Barbara Taylor, Bradford, *Puterea dragostei*
129. Mary Jo Putney, Mătase *şi umbre*
130. Nora Roberts, *îndrăzneşte să* viseşi
131. Elizabeth Naughton, *Aşteaptă-mă*
132. Nora Roberts, *Păstrează-ţi visul*
133. Mary Jo Putney, *Săruturi furate*
134. Barbara Cartland, *Triumful dragostei*
135. Mary Jo Putney, *Mătase şi secrete*
136. Barbara Cartland, *întoarcerea în paradis*
137. Amanda Quick, Un *sărut periculos*

138. Nora Roberts, *Cântecul de sirenă*
139. Amanda Quick, *Secretele nopţii*
140. Maryjo Putney, *Văluri de mătase*
141. Barbara Cartland, Pe *aripile iubirii*
142. Nora Roberts, *Găseşte-ţi visul*
143. Amanda Quick, *Logodnică de împrumut*
144. Jo Beverley, *Dulcele păcat al iubirii*
145. Nora Roberts, *Magia destinului*
146. Amanda Quick, Atracţie *periculoasă*
147. Eloisa James, *Jocul dragostei*
148. Nora Roberts, *Magia umbrei*
149. Margot Berwin, Aroma *pasiunii*
150. Amanda Quick, Otrava *perfectă*
151. Maryjo Putney, *Tunete şi trandafiri*
152. Nora Roberts, *Legături primejdioase* – vol. 1
153. Nora Roberts, *Legături primejdioase* – vol. 2
154. Barbara Taylor Bradford, *Gustul dragostei*
155. Danielle Steel, *Până la sfârşitul veacurilor*
156. Eloisa James, *Alegerea perfectă*
157. Amanda Quick, O *iubire neconvenţională*
158. Nora Roberts, *Dalia albastră*
159. Danielle Steel, *La prima vedere*
160. Jude Deveraux, *Adevărata dragoste*
161. Nora Roberts, *Dalia albastră – Visul Stellei*
162. Nora Roberts, *Trandafirul negru*
163. Amanda Quick, O aventură *riscantă*
164. Mary Jo Putney, *Copilul sălbatic*
165. Nora Roberts, *Crinul roşu*
166. Amanda Quick, *Cristalul Nopţii*
167. Sandra Brown, *Amintiri înşelătoare*
168. Danielle Steel, *Păcatele mamei*
169. Linda Howard, O *inimă neîmblânzită*
170. Amanda Qucik, *Focul din oglinzi*
171. Maryjo Putney, *Mireasa din* China

172. Danielle Steel, *Trădarea*
173. Nora Roberts, *Misterele nopţii*
174. Linda Howard, *Alegerea inimii*
175. Maryjo Putney, Un *târg neobişnuit*
176. Amanda Quick, *Grădinile de Cristal*
177. Jude Deveraux, *Mai presus de timp*
178. Linda Howard, O *noapte de neuitat*
179. Danielle Steel, *Prieteni pentru totdeauna*
180. Mary Jo Putney, *Blestemul trecutului*
181. Amanda Quick, *Suflete sălbatice*
182. Lisa Jackson, *Păcatul originar*
183. Mary Jo Putney, *Iubire regăsită*
184. Nora Roberts, *Refugiul* – vol. 1
185. Nora Roberts, *Refugiul* – vol. 2
186. Sidney Sheldon*, îngerul întunericului*
187. Amanda Quick, *Afaceri de familie*
188. Mary Jo Putney, *Jurăminte neobişnuite*
189. Nora Roberts, *Magia trecutului*
190. J.D. Robb, *Sanctuarul*
191. Mary Jo Putney, *Focul ascuns*
192. Barbara Cartland*, în sfârşit, dragostea*
193. Sandra Brown*, în căutarea adevărului*
194. Mary Balogh, *Primul pas*: *Căsătoria*
195. Amanda Quick, *Femeia misterioasă*
196. Mary Jo Putney, *Revelaţia*
197. Nora Roberts, *Tributul* – vol. 1
198. Nora Roberts, *Tributul* – vol. 2
199. Julie Garwood, *Dansul umbrelor*
200. Mary Jo Putney, *Capriciile destinului*
201. Sandra Brown, *Dispariţia*
202. Mary Balogh, Al *doilea pas*: *Seducţia*
203. Sidney Sheldon, *Evadarea*
204. Amanda Quick, *Casa de sticlă*
205. Sandra Brown, Arşiţa *nopţii*

206. Mary Jo Putney, *Descântec de dragoste*
207. Linda Howard, *Plăcere exclusivă*
208. Mary Balogh, *La final apare dragostea*
209. Amanda Quick, *Ape adânci*
210. Mary Jo Putney, *Sărutul sorţii*
211. Sandra Brown, *Fascinaţie secretă*
212. Mary Carter, *Totul pentru tine*
213. Amanda Quick, *întoarcerea în Eclipse Bay*
214. Mary Jo Putney, *Magie furată*
215. Nora Roberts, *Steaua ascunsă*
216. Mary Balogh, *Ispitirea unui înger*
217. Linda Howard, *Un joc de noroc*
218. Amanda Quick, *Noi începuturi în Eclipse Bay*
219. Sandra Brown, *Păcatele trecutului*
220. Sylvia Day, *Atracţia*
221. Nora Roberts, Steaua *captivă*
222. Julie Garwood, *Pasiuni mocnite*
223. Amanda Quick, O *vară în Eclipse Bay*
224. Sandra Brown, *Amintiri şi secrete*
225. Julie Garwood, *Pasiuni mocnite*
226. Nora Roberts, *Steaua secretă*
227. Sylvia Day, *Revelaţia*
228. Marek Halter, *Khadija – Iubirile Orientului*
229. Sandra Brown, *Invidia*
230. Nora Roberts, *întoarcerea lui Rafe MacKade*
231. Amanda Quick, O *iubire primejdioasă*
232. Sylvia Day, *împlinirea*
233. Nora Roberts, *Mândria lui Jared MacKade*
234. Marek Halter, Patima – *Iubirile Orientului*
235. Mary Jo Putney, *Magie îndepărtată*
236. Amanda Quick, *Logodnă de convenienţă*
237. Sidney Sheldon, O *zi prea îndepărtată*
238. Nora Roberts, *Inima lui Devin MacKade*
239. Amanda Quick, *Grădina amăgirilor*

240. Sandra Brown, *Necunoscutul*
241. Nora Roberts, *Subjugarea lui Shane MacKade*
242. Marek Halter, *Aicha – Iubirile Orientului*

Lara Cameron este prinţesa Americii, o miliardară care şi-a construit singură imperiul uriaş, reuşind să se impună într-un domeniu dedicat în special bărbaţilor – cel al investiţiilor imobiliare. Frumoasă, dar nesigură, nemiloasă, dar vulnerabilă, Lara a luptat cu brutalitate să se transforme din fetiţa cu o copilărie nefericită din Nova Scoţia în femeia de succes admirată şi invidiată de toată lumea. În afaceri a învăţat să câştige minţind şi înşelând, acţionând fără scrupule şi făcându-şi astfel duşmani de temut. Acum, la aproape 40 de ani, are totul – şi vrea mai mult. Când se îndrăgosteşte de un renumit pianist, îşi propune să îl cucerească aşa cum a făcut întotdeauna cu o proprietate pe care şi-a dorit-o – şi chiar reuşeşte. Însă legăturile ei cu un avocat al mafiei şi practicile nu tocmai ortodoxe la care a recurs pentru a obţine succesul în afaceri îi ameninţă nu doar fericirea găsită cu greu, ci şi reputaţia şi averea. Căderea de pe înălţimile ameţitoare ale faimei se va dovedi extrem de dureroasă; însă Lara va reuşi în final să preţuiască doar ceea ce contează cel mai mult în viaţă – dragostea adevărată.

Sidney Sheldon rămâne unul dintre cei mai de succes autori din lume, cu peste 300 de milioane de cărţi vândute şi traduse în zeci de limbi. Este singurul scriitor deţinător al premiilor Oscar, Tony şi Edgar.

Află mai mult pe: „www.lirabooks.ro

ISBN 978 – 606 – 33 – 0460 – 6

I câteva proprietăţi interesante. Doar cât să-mi fac o idee ce anume căutaţi, de ce capital dispuneţi?

— Trei milioane de dolari, declară Lara cu mândrie.

Se aşternu o tăcere îndelungată.

— Trei milioane de dolari?

— Da.

— Şi vreţi să construiţi un hotel nou şi frumos?

— Da.

Din nou tăcere.

— V-ar interesa să construiţi sau să achiziţionaţi ceva în perimetrul oraşului, domnişoară Cameron?

— Evident că nu, răspunse Lara. De fapt, eu vreau exact contrariul. Vreau să construiesc un hotel boutique exclusivist, într-o zonă frumoasă care…

— Cu un capital de trei milioane de dolari? chicoti I arker. Mă tem că nu vă putem ajuta.